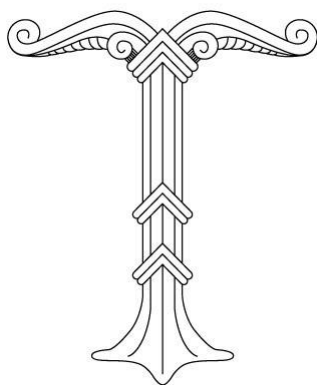

A vibrant sunset scene over a lush green field. The sun is low on the horizon, casting a golden glow across the sky and illuminating the clouds. The sky transitions from a deep blue at the top to a bright orange and yellow near the horizon. The field in the foreground is a rich green, and a line of trees is visible in the distance. The overall atmosphere is peaceful and serene.

SPIRITUL
NORDIC

„Thron of Gate”
(A. L.)

SPIRITUAL
NORDIC

Throned of Gate
A. L.

Thrond of Gate
A. L.

SPIRITUL
NORDIC

Yggdrasil

Textul cărții este intenționat forțat și cu pasaje al căror scop depășește pertința gramaticală. La fel cum „programarea neuro lingvistică” și „hipnoza conversațională” lezează regulile limbii conștiente pentru a obține efecte profunde la nivelul adânc al proceselor psihologice non-conștiente, la fel, aici, textul depășește orizontul gramatical conștient și se adresează, prin depășirea pertinței lingvistice conștiente, unei zone și mai adânci decât cea psihologic inconștientă: zona proceselor non-conștiente psihologice colective – *care se află la un nivel și mai adânc decât cele inconștiente individuale...*

Astfel, pertința lingvistică conștientă a fost depășită, și nu aiurea încălcată, în vederea operării schimbărilor necesare în sufletul oamenilor (*procese psihice individuale non-conștiente*) și mai ales în spiritul oamenilor (*procese psihice colective non-conștiente, arhetipale*)... Scopul evident atins: crearea supra-omului...

ƒ	∩	Ɔ	ƒ	Ɛ	<	X	Ɔ
N	†	I	∫	∫	∫	Y	∫
↑	B	M	∫	∫	◇	◇	◇

Structura textului

- **Intro** **11**

- **Surse Nodice** **23**
Edda; Saga-urile; Runele;
Poemele Runice Anglo-Saxone; Vikingii.

- **Elemente ale mitologiei nordice** **41**
Apariția lumii; Soarele și Luna; Cele nouă lumi;
Yggdrasilul; Giganții, Thurșii, Devoratorii; Zeii și
creaturile nordice: *Vanirii, Aesiri, Elfi luminii, Elfi cei
negrii, Piticii*; Ragnarok; Bifrost; Galdr; Seidr; Nornele,
Țesătoarele Destinului; Einherjar; Valkyriile; Wyrd.

- **Miturile Nordului** **69**
Edda poetică:
-Cânturile Zeilor;
-Cânturile Eroilor.
Edda în proză:
*Idunn și Thiazii; Skadi și Njord; Loki, Sindry și Brook;
Odin își sacrifică ochiul drept; Colierul Brisngamen;
Miedul poeziei; Thor în țara uriașilor; Războiul dintre
Vaniri și Aesiri; Zidul de apărare al Asgardului; Fenrir
și Tyr; Thor și Uriașul Geirrod; Moartea lui Baldr;
Sosirea Ragnarokului; Thor și uriașul Hrungrir;
Furtuna Hjadningilor.*

Interpretări 179

- **Magie Nordică** 237

Practici inițiatice și magice;
Simboluri inițiatice nordice;

- **Pădurea Inițiativă:** 261

*Pregătirea; Spânzurarea pe Yggdrasil; ieșirea din
pădurea de brad; Sacrificarea Ochiului Drept:
Lingerea Rănilor; Turnul; Bătrânul Alb;
Ochiul lui Odin, Ascensiunea Spiritului Nordic;*

Concluzii.

- **Note** 317

- **Surse** 323

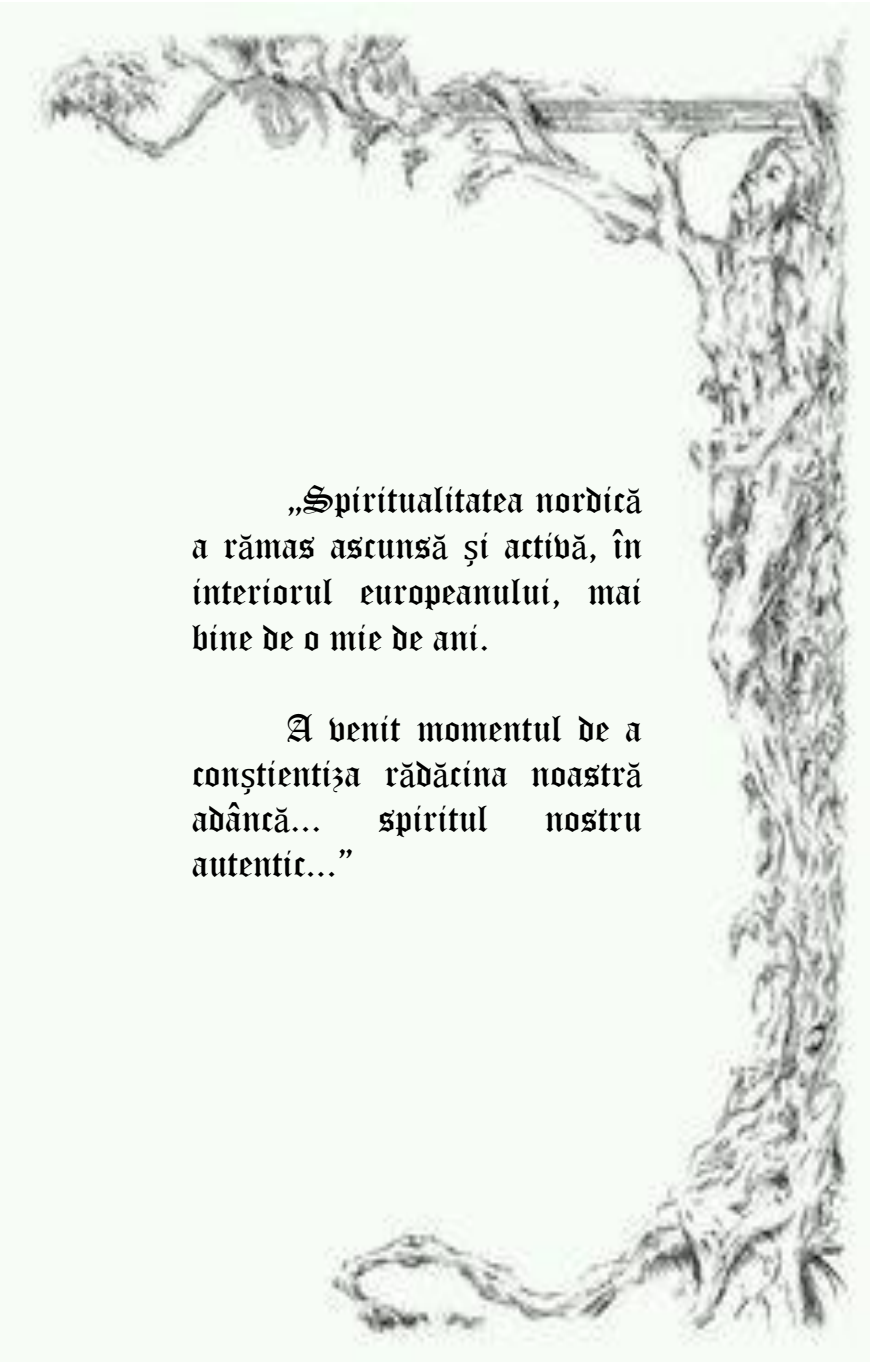

ƒ	ŋ	þ	ƒ	ƕ	<	×	ƿ
ŋ	ƒ	l	Ɠ	Ɣ	ƕ	ƕ	Ɠ
↑	Ɔ	Ɔ	Ɔ	Ɔ	◇	◇	◇

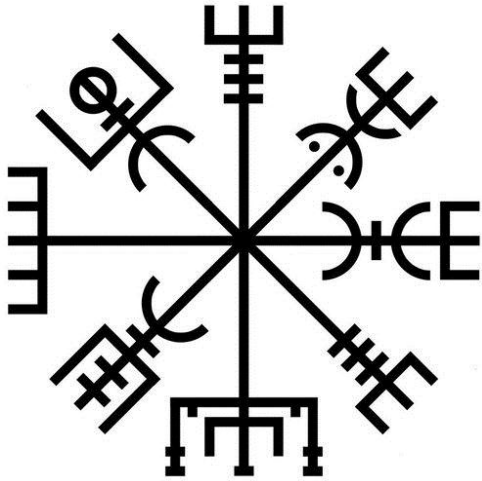

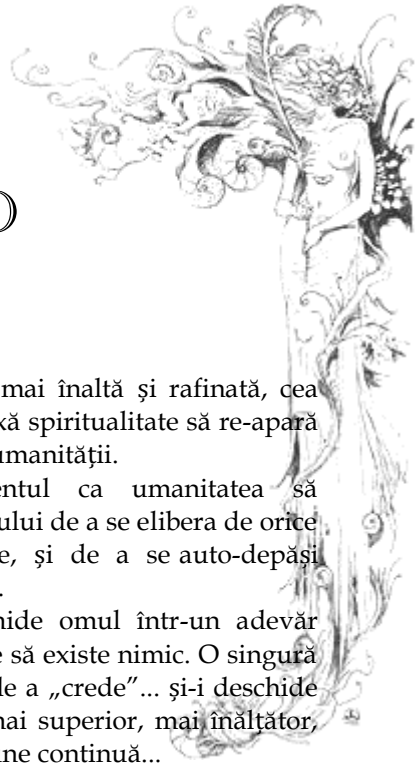

„Spiritualitatea nordică
a rămas ascunsă și activă, în
interiorul europeanului, mai
bine de o mie de ani.

A venit momentul de a
conștientiza rădăcina noastră
adâncă... spiritul nostru
autentic...”

INTRO

A venit momentul ca cea mai înaltă și rafinată, cea mai luminoasă și complexă spiritualitate să re-apară în domeniul conștient al umanității.

A venit momentul ca umanitatea să înțeleagă de unde se trage capacitatea omului de a se elibera de orice limitări, chiar și de limitările planetare, și de a se auto-depăși constant... căutarea permanentă a noului...

O singură spiritualitate nu închide omul într-un adevăr prestabilit, dincolo de care nu mai trebuie să existe nimic. O singură spiritualitate eliberează omul de nevoia de a „crede”... și-i deschide calea căutării neîncetate a ceea ce este mai superior, mai înălțător, mai profund, mai rafinat... spre o ascensiune continuă...

O singură spiritualitate deschide omul spre auto-depășire...

Omul a ajuns să creeze mereu ceva „nou” și să inventeze fără oprire doar prin ajutorul spiritualității nordice...

Doar spiritualitatea nordică i-a permis omului libertatea de a se auto-defini în permanență și ne-încetat, transformându-l în „creator”. Toate celelalte spiritualități cer supunere și credință față de un așa zis „adevăr” relevant: gata oferit / prestabilit. Această mentalitate închide omul într-un context fără ieșire: orice altceva nou este erezie și este strict interzis, de vreme ce „adevărul” a fost deja dat.

Religiozitatea nordică este exact invers: nu oferă omului nici un așa zis „adevăr” prestabilit... în schimb, îl stimulează cu povestiri stranii, cu mituri complicate și situații complexe... Cu aventuri incredibile și întrebări arzătoare... al căror răspuns nu este dat.

Religiozitatea nordică deschide o cale omului... calea căutării permanente, a auto-depășirii constante...

Spiritualitatea nordică a rămas ascunsă și activă, în interiorul europeanului, mai bine de o mie de ani.

A venit momentul de a conștientiza rădăcina noastră adâncă... spiritul nostru autentic...

Pe lângă imensa afluență de religiozități diverse, indiene,¹ amerindiene, africane, arabice, buddhiste, etc., este necesară acum și o familiarizare cu autentica religiozitate și spiritualitate europeană.

Religiozitatea europeană nordică este poate mai valoroasă, mai complicată, mai superioară, complexă, mai intensă, mai misterioasă, pătrunzătoare, cu mult mai rafinată și mai inteligentă, chiar mai gustoasă decât celelalte religiozități. Ciudat, dar tocmai aceasta este cea mai puțin studiată. Și cea mai puțin propusă...

Avem aici doar o introducere. Nu se prezintă totalitatea informațiilor despre religiozitatea nordică.

Este doar un început, o familiarizare... o cale deschisă... o posibilitate nelimitată...

Însă cum nu s-au prea publicat lucrări, cel puțin nu suficiente, despre sursele nordice și textele fondatoare și creatoare ale spiritualității europene nordice, am ținut să fie prezentate totuși unele informații despre aceasta, despre legendele fundamentale ale nordului...

Cei ce au talent și exercițiu la scris pot să prezinte probabil mai bine: în vederea refamiliarizării cu propria spiritualitate europeană nealterată nici de așa zisul creștinism și nici de romantism sau de valurile culturale ulterioare.

Cred că propria spiritualitate europeană merită un efort mai mare.

Matricea noastră spirituală autentică și intimă merită mai mult din partea noastră. Redescoperirea acesteia este mai importantă pentru noi decât milioanele de texte ce tratează despre esența altor spiritualități, străine nouă. De când ceea ce ne este străin este mai valoros și mai important decât ceea ce ne este propriu?

De când spiritul altor zone ne este mai important decât propriul nostru spirit? Pe care nu-l cunoaștem. Și parcă nici nu vrem să-l cunoaștem. Ne e frică de propria noastră putere și lumină.

Despre alții o listă cvasi-interminabilă de lucrări și eforturi epuizante, timp de mai multe sute de ani. Iar despre noi...? Se pot

---

1 Este interesant cum religiozitatea indiană, atât de lăudată de toată lumea, a putut genera o moștenire socială atât de delăsătoare, indolentă, atât de lipsită de igienă și de demnitate umană. Această religiozitate a dus la sărăcie cumplită, haos social, o adevărată groapă de gunoi... Această spiritualitate a creat și populațiile străine, bizare, din Balcani.

număra pe degete acțiunile de analiză și redescoperire, refamiliarizare cu însăși esența noastră... Cu „spiritul european”, nordic și celtic, nealterat de „creștinismul” impus de Vatican² sau alte valori culturale și mode intelectuale dubioase.

În această lucrare când se face referire la „creștinism” se semnifică „credințele artificiale” impuse prin forță și cruzime, masacre, de către Roma asupra Europei. Nu avem în vedere personajele cu numele de Isus, Maria, Petru, etc. Nu ne referim la acei semiți cu propria lor religiozitate și spiritualitate specific deșertică. „Creștinismul” așa cum a fost impus în Europa nu este ceea ce reprezentau minusculul grup palestinian din care făceau parte Isus, Petru, Maria, etc., în timpurile lor. Noroc cu arheologia și cu descoperirea manuscriselor de la Nag Hammadi, în Egipt, în 1945.

Se pot face mult mai multe eforturi sincere pentru recuperarea a ceea ce ne este nouă propriu, a ceea ce ne-a creat pe noi... de mii de ani și ne-a forjat și ne-a transformat în ceea ce suntem azi în adâncul nostru: Europeni care au construit modelul civilizației pe care toate celelalte zone ale globului doresc să-l imite.

Europenii trebuie să se întoarcă sinceri la propriile lor rădăcini milenare, reale și să înceteze în a fi penibili în ridicarea în slăvi a altor spiritualități, ce sunt cel puțin dubioase, când a lor le este necunoscută...

Europenii trebuie să se recunoască pe ei înșiși, să se reîntâlnească cu propria esență adâncă, intimă: cea care i-a creat. Europenii trebuie să fie, începând de acum, întregi și netrunchiați.

Noi trebuie să ne regăsim acum pe noi în întregime.

Noi trebuie să ne redescoperim lumina, înțelepciunea, valorile, esența, puterea...! Cunoaștere și putere!

Acum se propune această religiozitate, al cărei spirit se poate foarte ușor găsi și în „*Așa Grăit-a Zarathustra*” a lui F. Nietzsche. Căci așa cum C. G. Jung spune, Zarathustra lui Nietzsche este de fapt zeul Odin deghizat: „Un vânt aspru este Zarathustra pentru cele dedesubtul lui...”³

---

2 Căci „creștinismul”, stabilit în primul consiliu de la Niceea, în 325 nu păstrează o legătură autentică cu învățăturile lui Isus. Pentru a înțelege învățăturile autentice ale lui Isus, din provincia romană Palestina, în care erau cuprinse inclusiv credințe despre „reîncarnare” și „creator malefic al lumii, de care trebuie scăpat, etc., să se studieze Elaine Pagels, „*Evangeliiile Gnostice*”, Editura Herald, București, 1999.

3 F. Nietzsche, „*Așa grăita Zarathustra*”, partea a doua, pg. 146.

Odin este, la origine, zeul vântului, al vântului furtunii...
Uraganul...

Odin este călătorul etern, care prin aventurile sale are intenția de a cunoaște, de a aduna cunoaștere. Odin este aspirația spre cunoaștere, foamea cunoașterii.

Într-adevăr, Odin, avea acest obicei să-și ascundă adevărata identitate în spatele a multiple nume și deghizări.

Orice eveniment care-l privește pe Odin, conține un alt nume pentru acesta și doar la sfârșitul povestiri ni se destăinuie că de fapt era Odin, ascuns...

În această carte se oferă un pic din mithos-ul nordic european, care este chiar mai ciudat, intrigant, extravagant, teribil, rafinat, luminos și complex, mult mai adânc decât ceea ce se află azi în zona religioasă și cultural-spirituală.

Din păcate această religiozitate milenară europeană a fost măcelărită și aproape complet eradicată de pe suprafața pământului o dată cu incursiunile și crimele Imperiului Roman în Europa centrală: genocidul realizat de Roma și mai ales de Cezar prin uciderea tuturor Druzilor și dezmembrarea culturii Celtice. Iar apoi de teroarea creștinării forțate și a întunecimii care a urmat, realizată de Roma, prin foc, tortură și înșelătorie.

La fel a făcut Vaticanul / Roma și cu religia și cultura mezoamericană. Aceeași cruzime, distrugere completă, ștergere de pe suprafața pământului, aceeași intoleranță inexplicabilă a fost aplicată atât Europei autentice cât și zonei mezoamericane.

Singurul creștinism autentic, ce păstra esența și viața învățăturilor lui Isus și restul, a fost „Erezia Catară” din sud-vestul Franței, regiunea Languedoc. Printre credințele Catarilor se numărau: lumea sau creația este opera diavolului, creatorul lumii este diavolul care a încătușat sufletele aici și le torturează; există reîncarnare; nașterea și viața sunt rele în esența lor căci aduc sufletele în suferință; sufletele sunt creația lui Dumnezeu cel luminos; se poate scăpa de această creație a diavolului și se poate reveni la Dumnezeu cel luminos din **afara creației**.

Vaticanul nu a lăsat pe nimeni în viață din această organizație religioasă și socială Catară: care păstra autenticele învățături ale lui Isus din provincia romană Palestina. Armatele Vaticanului au înconjurat pe Catari, la fortăreața Montsegur,⁴ i-au

---

4 Anul 1244, 15 Martie.

torturat și i-au omorât: nu a rămas nimeni în viață. Au șters cât au putut urmele și amintirea lor.

Pentru „creștinismul” impus de Vatican „Creatorul” este Dumnezeu și nu Diavolul. Prin urmare ceea ce Isus reprezenta și credințele sale sunt complet și radical diferite de ceea ce Vaticanul a impus sub numele de „creștinism” în Europa. Noroc că s-au descoperit manuscrisele de la Nag Hammadi și umanitatea a cunoscut adevărul despre grupul religios al lui Isus. Că bisericile și fanaticii religioși avraamici închid ochii la adevărul ieșit la suprafață nu este problema noastră.

Această isterie a așa zisului „creștinism” ar trebui analizată, înțeleasă și pusă la locul ei.

Avraamismul sau mai bine spus patologia avraamică a acoperit deja europa cu întuneric: acum aproximativ o mie de ani.

Noi, europenii, a trebuit să slăvim o religiozitate străină și nefirească, ce a eliminat-o pe a noastră autentică, o religiozitate ce ne-a convertit strămoșii prin forță, teroare și crime. O religiozitate ce ne-a umilit înaintașii și a distrus orice demnitate din ei; ne-a obligat să ne considerăm propria religiozitate și propriile obiceiuri milenare ca fiind rele; a ținut să ne negăm propria autenticitate și propriul mod de a fi. Umilința resimțită de înaintașii noștri trebuie să fi fost imensă... La aceeași umilință au fost supuși timp de secole europenii când, în mod forțat, au fost nevoiți să-și considere proprii înaintași, propriile obiceiuri și propria religiozitate ca fiind rele, inferioare, interzise, „demonice”.

Ce umilință este și în zilele noastre că noi europenii trebuie să ne negăm trecutul și proprii înaintași, trebuie să-i privim cu suspiciune pe cei care ne-au dat viață...

Vaticanul a cerut categoric ca tot ce nu aparține de artificialul „creștinism” să fie eliminat din Europa. Europa nu are voie la propriul trecut autentic...! Ce umilință... Și în zilele noastre... copiii europeni sunt învățați să-și nege înaintașii, religiozitatea, obiceiurile... să-și nege propria lume ce i-a creat de milenii doar pentru a lăuda aberant pe cei ce ne-au ucis strămoșii și ne-au interzis propria autenticitate... Ce umilință!

Vaticanul a adus prin teroare, crime, persecuție, genocid religios și șantaj așa zisul „creștinism”⁵ în Europa centrală și nordică

---

5 O creație artificială, depărtată de orice religie cu adevărat autentică, a Împăratului Roman Constantin și a câtorva „episcopi”, auto-proclamați purtători ai adevărului, la

și a eliminat întregi populații și triburi europene care nu-și trădau și nu-și negau propria spiritualitate și propriile tradiții – propria religiozitate și spiritualitate europeană autentică, și care este de neegalat.

O religiozitate și o spiritualitate simbiotică cu europenii încă de zeci de mii de ani.

Acum avraamismul, cu fanatismul și inumanitatea specifică, încearcă acoperirea lumii cu o a doua întunecime. Cu o nouă haină a avraamismului... cu același "spirit negru" și criminal într-un nou veșmânt...

Deja umanitatea a fost dată înapoi cu cel puțin 500 de ani din cauza întunecimii avraamice, dictate de Roma. „The Dark Ages” a ținut pe loc Europa și omul timp de 500 de ani.

Acum avraamismul, cu o altă haină, și totuși același spirit, încearcă acoperirea umanității cu o a doua întunecare, cu o a doua blocare și anihilare a spiritului. Un al doilea genocid...

Oare unde am fi fost tehnologic, noi oamenii, dacă Vaticanul nu ar fi scufundat Europa în întuneric și teroare indescriptibilă? Deja suntem o civilizație care, prin îndepărtarea de vatican și aberațiile sale anormale, a depășit limitarea propriei planete; iar în 2027 vor exista deja colonii stabile pe alte planete. Prin roboți am depășit deja propriul Sistem Solar. Actualmente există roboți prăbușiți pe mai multe planete ale sistemului nostru solar și pe unii sateliți ai acestora.

Fără întunericul avraamic am fi fost acum cu cel puțin 500 de ani mai înaintați și mai avansați tehnologic, uman și științific.

Oare ce fel de civilizație am fi, la momentul actual, dacă avraamismul nu ar fi acoperit lumea cu propriul său întuneric bolnav și cu propria sa nebunie inimaginabilă?

Cât de departe am fi ajuns? Cât de departe am fi ajuns în toate domeniile! Cu siguranță am fi o civilizație cu acces real, colonii și călătorii, în alte sisteme solare. Imaginați-vă medicina! Etc...

Și acum acest întuneric, patologia avraamică, încearcă o a doua scufundare a lumii în întunecime.

Patologia avraamică, întunericul însuși, spiritul negru / întunecat / înnegrit deșertic, neîmpăcat și dușmănos al orientului

---

consiliul de la Niceea, anul 325. În același timp, aceștia, au declarat orice altceva ca erezie. Astfel au putut persecuta, tortura și ucide pe cei ce nu se supuneau ideilor inventate de ei.

mijlociu, încearcă acum acoperirea lumii cu o a doua întunecare, cu un al doilea întuneric.

Dacă umanitatea va fi învinsă de spiritul dușmănos și neîmpăcat, negru / înnegrit,⁶ al patologiei penibile avraamice câte secole sau milenii vom mai pierde? Sau va mai fi un viitor pentru umanitate? Va mai exista ceva pentru om? Dacă spiritul anti-uman avraamic va reuși?

Este evidentă întunecarea sufletească și refuzul realității, al avansului și al științei, pe care toți avraamicii o au în comun. Această înnegrire lăuntrică generează un caracter sufletesc capabil de cele mai groaznice atrocități. De exemplu genocidul uman, religios și cultural realizat de către avraamici în Europa, apoi în America Centrală, apoi în Australia, etc. Crimele de nesuportat cu care ne întâlnim mereu când observăm același întuneric al patologiei avraamice.

Acest caracter inuman, iese din spiritul înnegrit, întunecat al avramismelor.

Moștenirea avraamismului este și a fost întotdeauna **teroarea**: aplicarea religiozității prin teroare, convertirea prin teroare, relația cu „Divinitatea” sub forma terorii și a fricii, supunerea și înjosirea feminității prin teroare, supunerea „credincioșilor” prin amenințarea terorii ce se poate abate asupra lor.

Limitare a omului și a capacităților sale, teroare constantă, crime inumane, „întuneric”... Acestea sunt moștenirile avraamismelor. Ștergerea identității altora...

Există o diferență enormă între spiritul nordic european și cel avraamic.

Simbolurile și sensurile culturale avraamice au fost impuse cu forța și cele autentice europene date la o parte: simbolul turnului este pozitiv la europeni și negativ la avraamici; simbolul sărutului este pozitiv la europeni (sărutul ce transformă negativul în pozitiv,

---

⁶ Este foarte semnificativ că obiectul cubic în jurul căruia se învârt azi, la Mecca, unii dintre avraamici este complet negru! Și că alți avraamici își leagă pe vârful capului un tron negru cu un cub negru pe el. Iar alții, care au ținut să elimine tot ce nu ținea de ei, acum o mie de ani, erau îmbrăcați în negru complet, din cap și până în picioare. Este o reprezentare exactă și corectă a aceluși spirit „negru”, înnegrit, întunecat al avraamismului: însuși întunericul. Este foarte clară, în avraamism, natura aceasta a întunecimii... iar efectele inumane s-au văzut și se văd și azi spre oripilarea noastră și a înaintașilor noștri europeni, de acum aproximativ 1000 de ani.

ca sărutul dat de prințesă broaștei, care astfel se transformă în prinț) și negativ la avraamici (sărutul este semnul tradării); simbolul ochiului este pozitiv la europeni (îl simbolizează pe Odin) și negativ la avraamici (este ochiul diavolului); superioară la europeni este demnitatea și statul drept în fața oricui (chiar a zeilor: Zeii nordici cer demnitate și nu suportă „mieroșenia”) și la avraamici este superioară aplecarea (zeul cere aplecare); la nordici europeni greșala trebuie îndepărtată imediat și corectată căci nu este bună și nu trebuie tolerată, însă la avraamici greșala trebuie iertată...; etc.

Aceste sensuri artificiale, ale avraamismelor, au fost impuse cu forța...

Cu totul altfel se prezintă spiritul nordului, spiritul luminat și rafinat al religiozității nordice. Și efectele sale sunt peste tot: drepturi ale omului, democrație (ca și continuare a „Thing”-ului), egalitatea sexelor, medicină, tehnologie, știință, etc, etc, etc.

Religiozitatea și „mithos-ul” duc la cristalizarea unei anumite spiritualități, la crearea și apoi manifestarea unui „caracter al sufletului” grupurilor umane. Această „natură a sufletului” dă caracteristica gustului, caracteristica simțului dreptății, caracteristica lumii și a relațiilor din interiorul ei, etc.

„Natura sufletului” creează prin urmare un tip de comportament, de societate, de cultură, un mod de a fi al indivizilor. Și anumite relații între indivizi. Acest caracter al sufletului rămâne înscris în interiorul urmașilor și al generațiilor, chiar dacă acestea ajung în alte condiții spațiale, temporale, sociale, politice, culturale, etc. Acest caracter indestructibil al sufletului, această natură sufletească vine din adânc, din „spiritualitate”. Și produce trăiri și „manifestări” în exterior în funcție de această spiritualitate... Știința modernă, de exemplu, este un produs al spiritului european.

Iar spiritualitatea este formată și creată de către religiozitate: povestiri, mituri, simboluri, sensuri, modele, personaje mitice și personaje eroice, etc.

Adevăratul gust al miturilor și povestirilor europene se regăsește în aceste surse nordice. Aici doar le sintetizăm și le prezentăm fără a putea reda bogăția, calitatea, rafinamentul și caracterul adevărat al lor.

Așa că cel mai bine este să se citească aceste surse, chiar dacă sunt în limba engleză sau franceză sau germană. Merită efortul. Există o traducere a Edda în limba română la editura Saeculum I. O.

Este benefic a se citi direct cânturile Edda, proza Edda și orice surse nordice. „Are de câștigat cel ce o face...”⁷. De asemenea Saga-urile islandeze: ce portretizează și trec în revistă personaje importante și întâmplări și mistere din zona scandinavă, nord europeană și central europeană.

Sursele despre mitologia nordică nu se constituie ca și texte sacre. Ele sunt doar izvoare de inspirație și regăsire...

Regăsire sufletească, spirituală și intimă. De multe ori, putem observa uimiți cum părți din viața noastră urmează parcă modele și tipologii din mitologia nordică. Cum ne regăsim pasiunile, plăcerile, umorul, spiritul, caracterul sufletului, speranțele, gusturile și instinctele a fi identice și la fel cu cele ce apar în Edda sau în multiplele Saga-uri ce ne-au parvenit printr-o minune! Scăpând de mâna nimicitoare și anihilatoare a expansiunii „creștine”.

Ne regăsim pe deplin, cu aceleași probleme de rezolvat, voințe și speranțe, gusturi estetice și spirit al dreptății, cu aceleași emoții și neliniști, cu același mod de a fi ca al strămoșilor noștri, al înaintașilor noștri, cu al bunicilor bunicilor noștri. Aceleași tipologii, aceleași tendințe, aceleași reacții, instincte, același sens și privire asupra lumii... Este mișcător cum ne regăsim carne și sânge peste milenii...

Și mitologia greco-romană este interesantă și artistică și are multe calități, dar așa cum ne vorbește și așa cum ne regăsim și ne recunoaștem pe noi înșine în toate aspectele vieții interioare și exterioare, în toate instinctele și gândurile noastre, în adâncul adâncului nostru în spiritul și în sursele nordice germanice și celtice nu o putem face nici chiar în cele greco-romane. Acestea din urmă sunt interesante și exotice, dar parcă nu suntem chiar noi... parcă nu este vorba de fapt de noi acolo. Este ceva diferit... deci exotic... deci curios...

Există ceva străin ce le face exotice și interesante. Dar acolo există alte reacții naturale și alte raportări la evenimente, valoroase și interesante, dar nu sunt carne și sânge din noi, nu ne recunoaștem interiorul în mod firesc în ele așa cum ne recunoaștem pe deplin și învigorati și iluminați și ușurați în personajele, reacțiile sufletești și viețile antecesorilor noștri nord europeni: celti și germanici și în divinitățile acestora și deci autentic ale noastre.

---

⁷ Vezi „Hovamol”, Edda poetică.

Prin intermediul acestor surse nordice ne putem întoarce la noi, în plan individual, și să ne regăsim acele calități, valori și puteri ale sufletului pe care nu le regăseam până acum nicăieri. Structura noastră interioară este validată, în toate instinctele și gusturile, tendințele și așteptările noastre, în aceste minunate surse nordice.

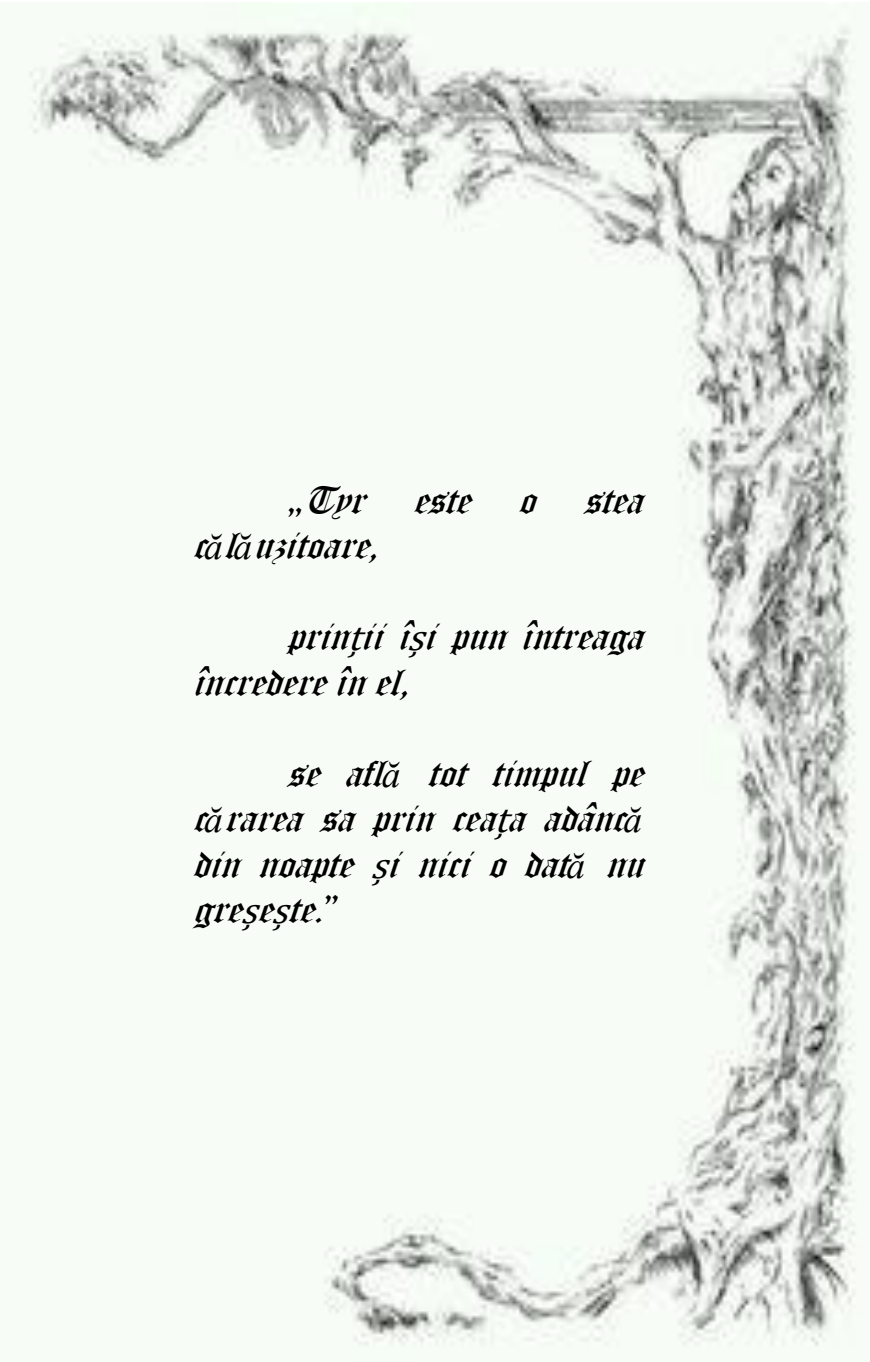
Miturile sunt aici pentru a fi interpretate personal de fiecare, astfel sensul lor devenind evident și folositor: iluminator pentru noi.

Este o vindecare a propriului suflet... care se regăsește în sfârșit pe el însuși și-și spune: acesta sunt eu, aceasta este frumusețea mea, aceasta consider eu calitate, acesta este curajul meu, valoarea mea. Asta este pentru mine viața și așa o simt și e corect ca eu să o trăiesc.

Miturile nordice nu au un sens unic, adevărat, prestabilit. Ele însă invită la o constantă și continuă evaluare și reevaluare a propriei noastre capacități de a pătrunde... adânc în misterele rafinate... Aceasta creează o tipologie, un spirit ce se auto-depășește constant și mereu caută o mai amplă și profundă înțelegere. Doar din acest spirit, nordic luminos, a putut apărea știința și auto-depășirea umană...

Miturile nordice nu sunt texte canonice. Sunt doar povestiri repovestite ce ne destăinuie pe noi nouă înșine. Așa cum Odin s-a sacrificat pe el lui însuși, pe copacul vieții Yggdrasil, pentru a se descoperi ca Zeu: devenind zeul pe care-l cunoaștem. Și ne fac viața clară și sensul ei și modul în care trebuie simțită și trăită... Aceste texte trebuie să ne ilumineze asupra noastră înșine... Și o fac de fiecare dată într-un mod minunat și rafinat...

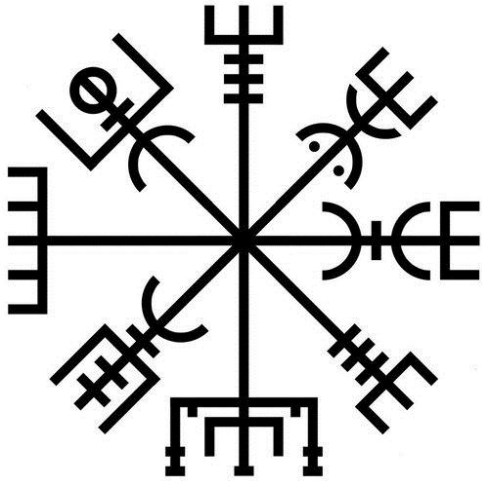

*„Tyr este o stea
călăuzitoare,*

*prinții își pun întreaga
încredere în el,*

*se află tot timpul pe
cărarea sa prin ceața adâncă
din noapte și nici o dată nu
greșește.”*

SURSE NORDICE

Edda

În anul 1643 au fost găsite de către Brynjúlf Sveinsson o serie de poeme islandeze, pe care acum le cunoaștem sub numele de Edda (însemnând aproximativ strămoașa, bunica sau străbunica).

Aceste poeme au fost culese și notate cu mult înainte, în ultima parte a secolului douăsprezece, de către învățatul islandez Sæmund. Înainte de a fi păstrate în scris, aceste poeme au existat probabil timp de mai multe mii de ani, fiind transmise de la o generație la alta: povestite, discutate, recitate, păstrate, comentate, memorate ca moștenire intimă a nordicilor europeni. Ele sunt produsul mai multor mii de ani. Totuși nu se poate afirma încă nimic despre originea lor. Ele vin odată cu omul nordic european, traversând mii de ani într-o simbioză perfectă.

Unele din aceste poeme ne oferă o imagine de ansamblu asupra structurii mitologiei nordice, pe când altele se referă strict la o anumită aventură a unui personaj mitologic la un moment dat în timp. Aceste poeme Edda sunt toate diferite unele față de celelalte: există descrieri ample, sfaturi, dialoguri, aventuri, umor, etc.

Edda poetică, cea veche, este compusă din Cânturile Zeilor și Cânturile Eroilor.

Edda, cea nouă, în proză este o povestire, într-un cadru magic / șamanic, a miturilor și povestirilor din Edda poetică.

Se regăsesc aceleași mituri, informații suplimentare, povestiri noi și diferențe ce îmbogățesc lumea Eddei poetice.

Saga-urile

Din cauza regilor norvegieni, ce își manifestau forța în mod asupritor și creștinau prin forță și tortură pe toți supușii, a început un exod al norvegienilor spre Insulele Britanice, Irlanda, Islanda și Groenlanda. Cei ce s-au stabilit în Islanda au început să noteze toate poeziile și povestirile cu care au venit. Aceasta din cauza iernilor lungi și a nopților lungi, în care aveau răgazul de a nota, și a dorinței de a păstra cât mai mult din cultura și savoarea și viața locurilor natale.

Astfel, au așternut pe hârtie istorisirile pe care le cunoșteau, aventurile avute de ei și cunoștii lor, povestirile și poeziile despre zei și vremurile de demult.

Aceste povestiri despre aventuri, genealogii, istorii ale unor familii și eroi au luat numele de „Saga”. În ele se regăsesc multe elemente din viața, religiozitatea și cultura nordicilor.

Pe lângă Edda, care a fost scrisă tot în Islanda, Saga-urile sunt surse uimitoare prin care trecutul nordic european, cu bunele și relele sale, ajunge din nou la noi.

Sunt foarte multe Saga-uri. Multe dintre ele traduse în limba engleză. Ele se găsesc pe internet și se pot descărca gratuit.

Cele mai cunoscute sunt Volsungasaga, Egilssaga, Eirikssagarauda, Grettissaga, Yglingssaga, etc.

Runele

Odin spânzurat pe copacul Yggdrasil timp de nouă nopți se supune la suferințe indescriptibile pentru a reuși să se auto-depășească, sacrificându-se pe sine pentru el însuși. Deci omorând pe vechiul Odin

pentru un nou Odin. În a noua noapte el se aproprie de propria moarte și chiar în momentul morții zărește o deschidere în structura internă a Yggdrasilului, a creației. Și atunci văzând runele, adânc în structura Yggdrasilului, pune mâna pe ele și le culege, căzând simultan din copac.

Noaptele lui Odin auto-sacrificat pe Yggdrasil se sărbătoresc începând din 22 aprilie până pe 30 aprilie. În noaptea de 30 aprilie Odin are experiența morții și culege runele sacre, pe care le împărtășește apoi oamenilor și Zeilor pentru a-i ajuta.

Runele sunt semne ce pot indica sunete, litere, mistere, forțe sau energii ale Yggdrasilului și pot prevesti viitorul sau răspunde la întrebări. Pot ajuta, vindeca sau răni.

Ele făceau parte din viața de zi cu zi a nordicilor și mai ales a clasei războinice și a celor inițiați.

Nordicii foloseau aceste semne și ca scriere, astfel apărând scrierea runică. Ei își însemnau casele, săbiile, corpurile, etc., cu rune pentru a actualiza și folosi energia lor. Astfel valkyria Brynhildr îl învață pe Sigurd, în „*Poemul Sigdrifei*” (Edda poetică), să înscrie runa Tyr pe sabia sa de două ori astfel încât să aibă parte de victorie. Runa „Tyr” reprezentând victoria și pe zeul cu același nume, cel ce era mereu victorios.

Runele erau folosite în multe scopuri: de exemplu a sigila și a da putere unor incantații, magii și vrăji galdr, a se folosi de ele în atragerea unor beneficii din partea ființelor supranaturale prin arta seidr, etc.

Cele mai vechi rune sunt în număr de 24, formând sistemul vechi „Futhark”. Apoi au mai apărut, în decursul secolelor modificări ale vechilor rune și noi semne runice.

Vechiul sistem runic „Futhark” este:

<u>semn</u>	<u>nume</u>	<u>sunet</u>	<u>semnificație</u>
	<u>Fehu</u>	f	bogăție, vite.
	<u>Uruz</u>	u	„bos primigenius”, taur uriaș dispărut din Europa, putere.

Þ

Thurisaz

th

uriaș/gigant,
Zeul Thor.

ƿ

Ansuz

a

unul dintre Aesiri, cuvânt
divin

R

Raido

r

călătorie, călare, vrajă.

<

Kaunan

k, c

torță, foc, corupție.

X

Gebo

g

cadou, parteneriat,
recompensă pentru
parteneriat.

ƿ

Wunjo

w

bucurie, veselie.

H

Hagalaz

h

grindină, forțe dăunătoare
ale naturii, daune.

†	<u>Naudiz</u>	n	necesitate, lipsuri.
—	<u>Isaz</u>	i	gheață, stai pe loc, încrămănire.
⚡	<u>Iera</u>	j	un an, recoltă, an bogat.
⚓	<u>Eiwaz</u>	æ	arbore de tisă, arc din tisă, apărare, magie runică, deturnare, a evita.
⚔	<u>Perth</u>	p	sens incert, arbore de pară: păr; inițiere, secret, mister.
Y	<u>Algiz</u>	z	cerb mare, coarne de cerb, protecție, apărare.
⚓	<u>Sowilo</u>	s	soare.

Tiwaz

t

zeul Tyr, războinic,
victorie, steaua polară.

Berkanan

b

mesteacăn, asociat cu
cultul fertilității, creștere,
renaștere, viață nouă.

Ehwaz

e

cal, mișcare, asociat cu
mișcarea soarelui.

Mannaz

m

om, rasa umană,
umanitatea.

Laguz

L

apă, lac, curgere.

Ingwaz

ing

Zeul Ing, Freyr,
fertilitate.

Othala

o

moștenire,
proprietate, posesiune,
pământ natal, separare.

Dagaz

d

zi, lumină divină, reușită,
prosperitate.

Poemele Runică Anglo-Saxone

Aceste poeme indică, pornesc o direcție de sens, în înțelegerea runelor. Fiecare strofă e o ghicitoare a cărui răspuns este numele runei, runa.

Poemele runice anglo-saxone au fost compuse în secolele 8 sau 9, aproximativ. Au fost păstrate în manuscrisul Cotton Otho, păstrat în librăria Cotton din Londra.

În continuare avem textul original al poemului runic anglo-saxon împreună cu traducerea în engleză.

Runic Poems

(Feoh) byþ frofur   fira gehwylcum.
Sceal ðeah manna gehwylc   miclun hyt dælan
gif he wile for drihtne   domes hleotan.

**(Feoh) Wealth is a comfort to every man,
Although each should share it freely,
To gain the approval of the Lord.**

(Ur) byþ anmod   and oferhyrned,
felafrecne deor,   feohteþ mid hornum,
mære morstapa;   þæt is modig wuht.

**(Ur) Aurochs is a courageous beast, having huge horns,
A savage beast, it fights with its horns,
A noble stalker of the moors, it is a fierce beast!**

(Thorn) byþ dearle scearp;   ðegna gehwylcum
anfeng ys yfyl,   ungemetun reþe
manna gehwylcum   ðe him mid restedð.

**(Thorn) Thorn is extremely sharp,
Painful to any thane that grasps it,
Immeasurably fierce to any man,
That rests among them.**

(Os) byþ ordfruma   ælcra spræce,
wisdomes wraþu   and witena frofur,
and eorla gehwam   eadnys and tohiht.

**(Os) Mouth is the source of every statement,
Wisdom's support and a comfort to the wise,
And the joy and delight of the nobleman.**

(Rad) byþ on recyde   rinca gehwylcum
sefte, and swiphwæt   ðam ðe sitteþ on ufan
meare mægenheardum   ofer milpaþas.

**(Rad) Riding is to the warrior in the hall easy,
But very strenuous for one who sits on top,
Of a powerful horse over the long miles.**

(Cen) byþ cwicera gehwam   cup on fyre,
blac and beorhtlic,   byrneþ oftust
ðær hi æpelingas   inne restaþ.

**(Cen) Torch is to the living, known by its fire,
Shining and bright, most often it burns inside,
Where princes sit at ease.**

(Gifu) gumena byþ   gleng and herenys,
wraþu and wyrþscype,   and wræcna gehwam
ar and ætwist   ðe byþ oþra leas.

**(Gifu) Generosity is a mark of distinction and praise for men,
A prop to their honor and for the wretched,
A benefit and a means of survival, when there is no other.**

(Wen) ne bruceþ   ðe can weana lyt,
sares and sorge,   and him sylfa hæfþ
blæd and blysse   and eac byrga geniht.

**(Wen) He has Joy, who knows little of the woes of pain or sorrow,
And has for himself, prosperity and happiness,
And also the contentment of a fortified town.**

(Haegl) byþ hwitust corna;   hwyrft hit of heofones lyfte,
wealcaþ hit windes scuras,   weorþeþ hit to wætere syððan.

**(Haegl) Hail is the whitest of grains,
whirling from heaven's height,
Gusts of wind toss it about,
and then it becomes water.**

(Nyd) byþ nearu on breostan,   weorþeþ hi ðeah oft niþa bearnum
to helpe and to hæle gehwæþre,   gif hi his hlystaþ æror.

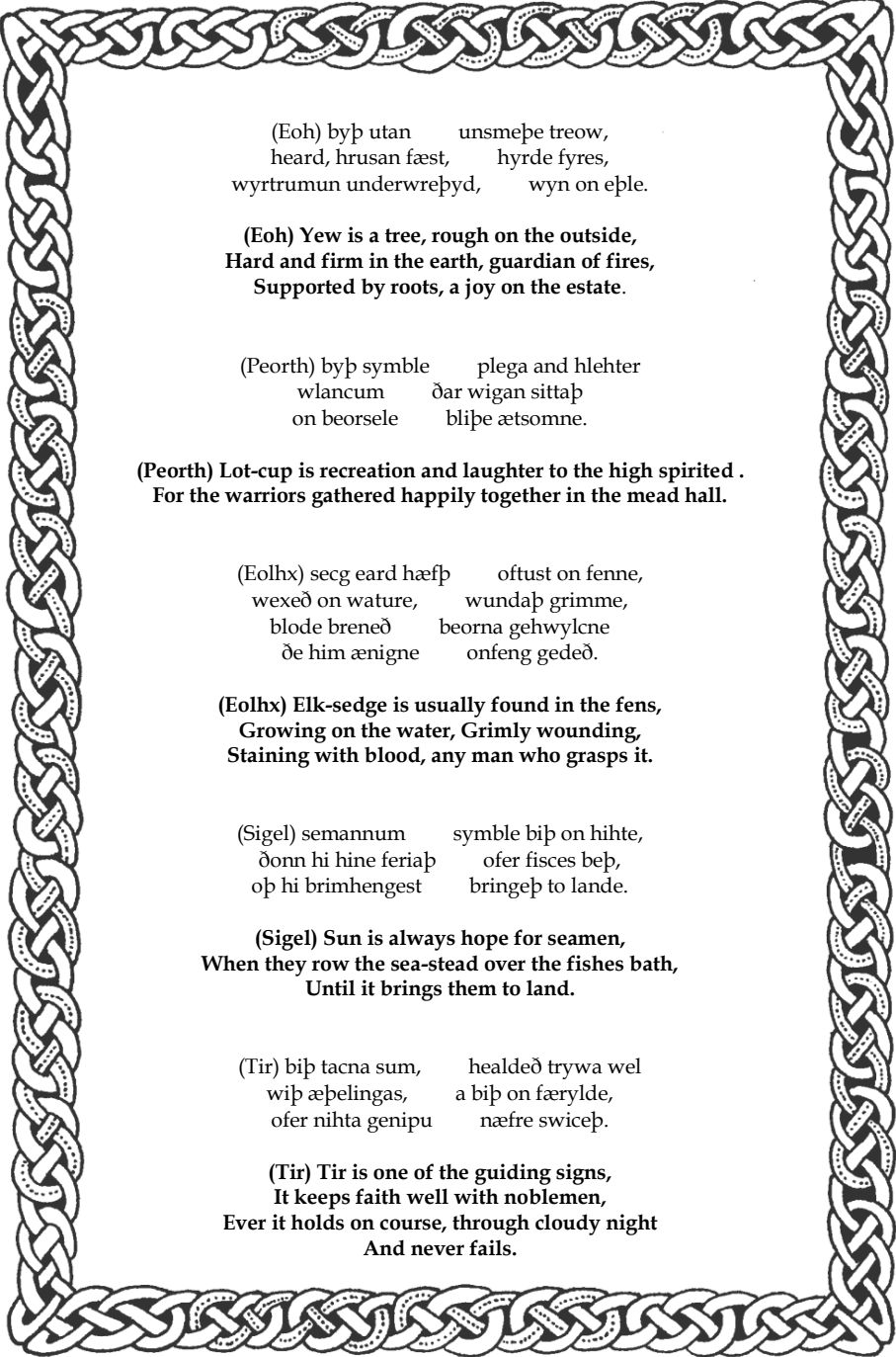
**(Nyd) Need oppresses the heart,
Yet often it becomes for the sons of men,
A source of help and salvation,
If they heed it in time.**

(Is) byþ oferceald,   ungemetum slidor,
glisnaþ glæshluttur,   gimumm gelicust,
flor forste geworuht,   fæger ansyne.

**(Is) Ice is very cold, and immeasurably slippery,
It glitters, clear as glass, very like jewels,
A floor, wrought by frost, fair to behold.**

(Ger) byþ gumena hiht,   ðon god læteþ,
halig heofones cyning,   hrusan syllan
beorhte bleða   beornum and ðearfum.

**(Ger) Harvest is a joy to men, when God, heaven's holy king,
Causes the earth to produce bright fruits,
For both the rich and the poor.**

(Eoh) byþ utan unsmeþe treow,
heard, hrusan fæst, hyrde fyres,
wyrtrumun underwreþyd, wyn on eþle.

**(Eoh) Yew is a tree, rough on the outside,
Hard and firm in the earth, guardian of fires,
Supported by roots, a joy on the estate.**

(Peorth) byþ symble plega and hlehter
wlancum ðar wigan sittap
on beorsele bliþe ætsomne.

**(Peorth) Lot-cup is recreation and laughter to the high spirited .
For the warriors gathered happily together in the mead hall.**

(Eolhx) secg eard hæfþ oftust on fenne,
wexed on wature, wundap grimme,
blode breneð beorna gehwylcne
ðe him ænigne onfeng gedeð.

**(Eolhx) Elk-sedge is usually found in the fens,
Growing on the water, Grimly wounding,
Staining with blood, any man who grasps it.**

(Sigel) semannum symble biþ on hihte,
ðonn hi hine feriap ofer fisces beþ,
oþ hi brimhengest bringeþ to lande.

**(Sigel) Sun is always hope for seamen,
When they row the sea-stead over the fishes bath,
Until it brings them to land.**

(Tir) biþ tacna sum, healdeð trywa wel
wiþ æþelingas, a biþ on færylde,
ofer nihta genipu næfre swiceþ.

**(Tir) Tir is one of the guiding signs,
It keeps faith well with noblemen,
Ever it holds on course, through cloudy night
And never fails.**

(Beorc) byþ bleða leas,   bereþ efne swa ðeah
tanas butan tudder,   biþ on telgum wlitig,
heah on helme   hrysted fægere,
geloden leafum,   lyfte getenge.

**(Beorc) Birch is void of fruit,
Nevertheless it bears shoots without seed,
It is beautiful by its branches,
High of crown, fairly adorned,
Tall and leafy, touching the heights.**

(Eh) byþ for eorlum   æþelinga wyn,
hors hofum wlanc,   ðær him hæleþ ymbe,
welege on wicgum,   wrixlaþ spræce,
and biþ unstyllum   æfre frofur.

**(Eh) Horse is a joy for princes among the noble,
A steed proud in its hooves, when warriors
Prosperous on horseback exchange speech concerning it,
And it is always a comfort to the restless.**

(Man) byþ on myrgþe   his magan leof;
sceal þeah anra gehwylc   oðrum swican,
for ðam dryhten wyle   dome sine
þæt earne flæsc   eorþan betæcan.

**(Man) Man rejoicing in life is beloved by his kinsmen
Yet everyone shall betray another,
Because the Lord wills it by his judgement,
To commit that wretched flesh to the earth.**

(Lagu) byþ leodum   langsum geþuht,
gif hi sculun neþan   on nacan tealtum,
and hi sæyþa   swyþe bregaþ,
and se brimhengest   bridles ne gymeð.

**(Lagu) Water seems to be unending to men,
If they are obliged to venture out on a tossing ship,
And the sea waves terrify them exceedingly,
And the sea-steed does not heed the bridle.**

(Ing) wæs ærest   mid Eastdenum
gesewen secgun,   oþ he siððan eft
ofer wæg gewat,   wæn æfter ran;
ðus hearingas   ðone hæle nemdun.

**(Ing) Ing was first among the East Danes,
Beheld by men, until afterwards to the east,
He went over the waves, (his) chariot ran after,
Then the warriors named the hero thusly.**

(Ethel) byþ oferleof   æghwylcum men,
gif he mot ðær rihtes   and gerysena on
brucan on bolde   bleadum oftast.

**(Ethel) The ancestral estate is very dear to every man,
If he may there in his house enjoy most often in prosperity,
That which is right and fitting.**

(Daeg) byþ drihtnes sond,   deore mannum,
mære metodes leoht,   myrgþ and tohiht
eadgum and earmum,   eallum brice.

**(Daeg) Day is sent by the Lord, beloved of man,
Glorious light of the Creator, joy and hope,
To those who have and have not, of benefit to all.**

(Ac) byþ on eorþan   elda bearnum
flæsces fodor,   fereþ gelome
ofer ganotes bæþ;   garsecg fandap
hwæper ac hæbbe   æpele treowe.

**(Ac) Oak is the nourishment of meat on the earth ,
For the children of men; often it travels,
Over the gannet's bath - the spear-sea tests,
Whether the oak keeps faith nobly.**

(Aesc) biþ oferheah,   eldum dyre,
stiþ on staþule,   stede rihte hylt,
ðeah him feohtan on   firas monige.

**(Aesc) The ash is very tall, dear to mankind,
Strong in its position, it holds its ground rightly,
Though many men attack it.**

(Yr) byþ æþelinga   and eorla gehwæs
wyn and wyrþmynd,   byþ on wicge fæger,
fæstlic on færeilde,   fyrdgeatewa sum.

**(Yr) Yew is a joy and honor to all princes and nobles,
And is fair on a mount, reliable on a journey,
A type of army gear.**

(Iar) byþ eafix,   and ðeah a bruceþ
fodres on foldan,   hafap fægerne eard,
wætre beworpen,   ðær he wynnum leofap.

**(Iar) Eel is a river fish, and yet it takes its food on land,
It has a beautiful dwelling place, surrounded by water,
There it lives in delight.**

(Ear) byþ egle   eorla gehwylcun,
ðonn fæstlice   flæsc onginneþ,
hraw colian,   hrusan ceosan
blac to gebeddan;   bleða gedreosaþ,
wynna gewitaþ,   wera geswicap.

**(Ear) Earth is loathsome to every nobleman.
When irresistibly the flesh,
The dead body, begins to grow cold,
The livid one chooses the earth for a bedmate,
Fruits fail, joys vanish, covenants are broken.**

Vikingii

Scandinavii au întreținut relații economice și de schimb, din cele mai vechi timpuri, cu restul Europei și cu zonele orientale. Ei erau cunoscuți de toți europenii.

Odată cu incursiunile lui Carol cel Mare în zona actual cunoscută ca Danemarca și crimele pe care acesta le-a comis împotriva europenilor nordici s-a declanșat un răspuns violent și devastator pe măsură.

Carol cel Mare a distrus cele mai importante vestigii ale religiozității nordice, de exemplu "Irmisul" și alte lăcașe sacre, și a ucis fără milă pe cei ce nu doreau să se „creștineze”. A ucis pe toți cei ce nu doreau să-și abandoneze credințele și cultura proprie.

Aceasta a generat un răspuns clar: atacarea de către nordici a mănăstirilor, în primul rând Lindisfarne, și a bisericilor creștine. Totul ca răzbunare pentru distrugerile, umilirile, crimele și torturile la care erau supuși nordicii nevinovați în numele „creștinării”, în numele întunecimii avraamice, de fapt.

Așa a apărut, prima dată, imaginea nordicului viking, violent și distrugător al mănăstirilor. Apoi, după mulți ani, sub șocul genocidului uman, genocidului religios și genocidului cultural realizat cu maximă cruzime și inumanitate de către emisarii „creștini” în teritoriile nordice structura socială a început să se clatine.

Odată cu slăbirea structurii sociale stabile tot mai multe bande de răufăcători au început să jefuiască, să ucidă și să semene teroare prin Scandinavia, Insulele Britanice, Irlanda și coasta de vest a Europei Continentale.

Acești certați cu legea au primit numele de „Vikingi”. Nu toți nordicii europeni erau Vikingi.

Nordicul European comun și obișnuit este una și Vikingul este alta. Vikingii sunt bande de jefuitori ce plecau primăvara cu bărcile, din Scandinavia, pentru a pune mâna ușor și rapid pe averi.

Apariția Vikingilor și posibilitatea existenței lor s-a datorat slăbirii și dezagregării sistemului social, cultural și mai ales

religios nordic sub criminala, intoleranta și insuportabila mână a „creștinării”.

Vikingii sunt un produs al diminuării puterii religioase și culturale a spiritualității nordice. Și nu un produs al religiozității nordice. Vikingii nu sunt un produs al spiritualității nordice.

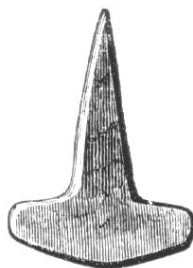
Vikingii sunt ceea ce a apărut odată ce religiozitatea nordică, boreală și-a diminuat influența. Vikingii nu ar fi apărut niciodată dacă întunericul avraamic, sub forma creștinării forțate și absolut intolerante, nu și-ar fi făcut apariția în nord și nu ar fi distrus complet nordul europei.⁸

Spiritualitatea nordică, boreală și Vikingii sunt opuși! Pentru aceasta vezi secțiunea de analiză și interpretare a miturilor nordice din această carte. Există chiar un mit nordic, „Cântul lui Grimnir”, unde Odin ucide prin „galdr” un rege cu obiceiuri criminale, un rege ce se comporta exact ca un Viking brutal. Și apoi îl pune ca rege pe un tânăr ce s-a dovedit a fi foarte darnic, sărind în ajutorul altuia cu prețul propriei vieți.

Vikingii și-au luat, într-adevăr, ca zeitare conducătoare pe Odin. De atunci a rămas zeul Odin relaționat cu Vikingii.

Doar cultura modernă a făcut egală imaginea Vikingilor cu cea a nordicilor și mai ales cu cea a mitologiei nordice. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr.

Vikingii și mitologia nordică, sau „spiritul boreal” / „spiritualitatea nordică”, sunt în antiteză! Se exclud reciproc.

---

⁸ Așa cum a distrus complet zona Mezo-americană, Australia și multe altele. Crimele avraamismului împotriva umanității sunt de neînchipuit!

ƒ	ŋ	þ	ƒ	ƕ	<	×	ƿ
ŋ	ƒ	l	ƒ	ƕ	ƕ	ƕ	ƒ
↑	ƒ	ƕ	ƕ	ƕ	◇	◇	◇

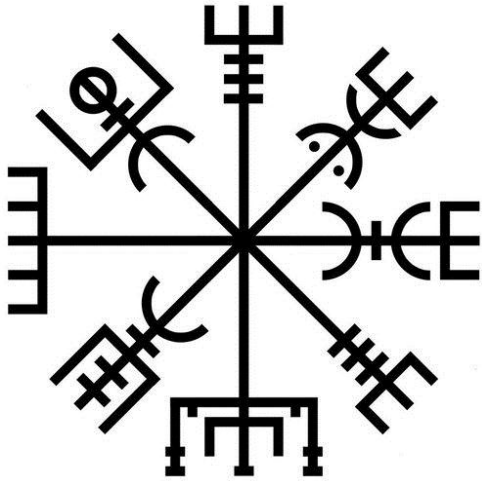

„Odin este „furor”, furia,
frenesia, extazul...

Odin este un zeu fără liniște...

Este zeul cu un ochi, ce caută
fără oprire, fără milă și cu o cruzime
de neimaginat, încontinuu și
încontinuu înțelepciunea și auto-
perfecționarea.

Odin este călătorul neobosit,
„Vegtam rătăcitorul”, rătăcitorul
vizionar / clarvăzător...”

ELEMENTE ALE MITOLOGIEI NORDICE

Prezentăm pe scurt informații despre mitologia nordică. Prezentarea noastră nu se aproprie nici pe departe de cea din Edda, evident, sau de celelalte surse scandinave sau germanice. Totuși, având în vedere că este doar o introducere, există speranța trezirii interesului pentru minunatele lumi ale mitologiei nordice.

Sperăm ca această carte să fie un început, o introducere în familiarizarea și delectarea cu spiritualitatea nordică.

Apariția lumii

La început exista doar „Ginnungagap” (hăul căscat). Era golul gol, nimicul în care putea apărea orice. Era un hău căscat. Apoi, încă din eoni infiniți, Muspellheim (lumea focului) și Niflheim (lumea gheții) au continuat să se extindă prin Ginnungagap. Muspelheim se întindea dinspre sud iar Niflheim dinspre nord.

Niflheim era un ținut al gheții. Nu exista nimic decât gheață și izvoare otrăvitoare de gheață. Muspelheim era un ținut de cenușă, lavă și pietre încinse, de foc pretutindeni și explozii vulcanice. În Muspelheim trăia de la începuturile timpului, de eoni infiniți, Surtr,

adică cel negru sau cel înnegrit. Acesta își crea și își forja „sabia de foc”, sabie cu care va distruge lumea și-i va învinge pe Zei la Ragnarok.

Când acestea două s-au extins în Ginnungagap au ajuns să se ciocnească și un spectacol inimaginabil de explozii și cataclisme s-a creat. Gheța a început să se topească și s-au format aburi ce au acoperit totul într-o ceață de nepătruns. Cenușa, de la explozii, amestecată cu apa topită a început să cadă pe gheață. În Ginnungagap exista „Eliwagar” care revărsa otravă. Din amestecul de cenușă, gheață și otravă din Eliwagar⁹ s-a format primul uriaș, primul gigant sau devorator.

Numele lui era Ymir. A rămas nemișcat eternități întregi, până când la un moment dat a prins viață. Aceste evenimente au durat nenumărați „eoni”, eternități fără limite.

În Niflheim trăia vaca Audhumbla. Ea se hrănea lingând gheața sărată și din laptele ei se hrănea uriașul Ymir. La un moment dat, Audhumbla lingând o bucată de gheață a scos la iveală, la început, un păr blond. Apoi tot lingând și hrănindu-se din acea bucată de gheață sărată a apărut un cap. Încet, încet a fost eliberat din gheață un om pe nume Buri. Acesta era incredibil de frumos și puternic. Atât de bine arăta Buri că Ymir, care era gigantic, urât și diform, a început să fie invidios pe el. De aici începe disputa dintre Ymir și urmașii săi și Buri și urmașii săi.

Buri a născut pe Burr. Acesta împreună cu uriașa Bestla, fiica gigantului Bolthorn, l-au avut pe Odin și pe frații acestuia Vili și Ve. Neamul uriașilor făceau gălăgie, „zgomot”, și deveniseră insuportabili pentru Odin și frații săi. Astfel a început războiul între urmașii lui Buri și Ymir și urmașii săi.

Odin și frații săi i-au ucis pe uriași și pe Ymir. Acesta era atât de gigant încât din trupul tăiat în bucăți au creat lumea: marea din sângele său, munții din oasele sale, copacii din părul său, cerul din țeasta sa, etc. Apoi au creat Midgard-ul, lumea oamenilor, și Asgard-ul, cetatea Zeilor, în vârful copacului Yggdrasil; și celelalte nouă lumi.

Apoi au creat oamenii: pe Ask și Embla, din două trunchiuri de copaci aflate pe malul mării.

---

⁹ Valuri înghețate. Sau râuri înghețate de otravă.

Soarele și Luna

„Sol” este numele soarelui și „Mani” este numele lunii. Ei călătoresc, fugind, peste bolta cerească în două care trase de cai.

Carul lui Sol este tras de armăsarul Skinfaxi¹⁰ iar carul lui Mani de armăsarul Hrimfaxi.¹¹ După ei fug doi lupi: Skoll și Hati, fii lui Hrodwitnir. La sfârșitul lumii, Ragnarok, cei doi lupi vor ajunge din urmă pe Sol și pe Mani și-i vor înghiții. Lumea se va scufunda în întuneric, la amurgul Zeilor.

„Skoll” înseamnă *cel ce batjocorește* și „Hati” semnifică *cel ce urăște*.

Cele nouă lumi

Creația este formată din nouă lumi distincte. Acestea sunt separate unele de altele prin râuri, păduri impenetrabile, diferențe spațiale, etc. În fiecare din aceste lumi trăiesc creaturi diferite.

Midgard, lumea oamenilor,
Asgard, lumea Aesirilor, tribul de zei și zeițe nordice,
Vanaheim, lumea Vanirilor, tribul de zei și zeițe nordice,
Jotunheim, lumea sau domeniul Giganților / Uriașilor,
Niflheim, lumea primordială a gheții,
Muspelheim, lumea primordială a focului,
Alfheim, lumea Elfilor luminoși,
Svartalfheim sau **Nivadelir** lumea Piticilor și a Elfilor întunecați,
Hel, lumea zeiței Hela, lumea morților.

---

¹⁰ *Cel ce are coama strălucitoare.*

¹¹ *Cel ce are coama brumată.*

Yggdrasilul

Yggdrasilul este reprezentat ca un frasin. Are trei rădăcini. Una se întinde în Jotunheim până la fântâna lui Mimir. Aceasta este fântâna înțelepciunii. A doua rădăcină se întinde în Niflheim. Iar a treia rădăcină se ridică până la cer și ajunge până deasupra Asgardului, până la cele trei Norne, care țes destinele oamenilor, Zeilor și a creaturilor din Yggdrasil.

La rădăcinile sale roade șarpele Nidhogg. În vârful lui se află un șoim ce are un vultur, pe nume Wedrfolnir, între ochi. Între Wedrfolnir și Nidhogg fuge veverița Ratatosk care-i incită pe cei doi la luptă, bârfindu-i pe unul celuilalt și mințind despre ce a spus unul despre celălalt.

Ramurile Yggdrasilului se ridică spre cer și ating toate lumile. Pe acest Yggdrasil a stat spânzurat Odin. Lui Odin i se mai spune și Ygg.¹² Deci Yggdrasil ar semnifica copacul celui „cumplit”: Odin.

În Asgard, ce se află în vârful Yggdrasilului, Aesirii și Vanirii și-au construit palate, săli de banchet și altare. Altarele era folosite pentru a sluji și a ridica un cult la ceva sau cineva sau cuiva; însă nu s-au păstrat aceste informații. Doar atât s-a păstrat: că și-au construit altare pentru a ridica un cult.

Giganții, Thurșii, Devoratorii

Primul dintre Uriași a fost Ymir. El a fost creat din întâlnirea gheții și a focului. Ymir dormea și din subsioara sa și din

---

¹² Cumplitul.

transpirația lui au apărut uriașii și uriașele. Picioarele sale s-au încrucișat și au dat naștere unui monstru, troll, cu șase capete.

După lupta cu Odin și frații săi toți uriașii, giganții, monștrii, trollii, etc., au fost uciși; salvându-se doar unul, Bergelmir, care a înotat în sângele vărsat a lui Ymir, trăgându-și soția după el de păr, și s-a refugiat pe o stâncă. Acolo, împreună cu soția sa, au creat neamul uriașilor care locuiesc în Jotunheim.

Principalele grupe sunt uriașii gheții și uriașii munților. Aesirii sunt în război cu uriașii și încearcă reciproc să se ucidă.

Lista uriașilor este foarte mare. Ei pot fi descoperiți mai ales în aventurile lui Odin, Loki, Thor, Idunn, Freyja, etc. Unii sunt foarte înțelepți, alții foarte puternici, alții malefici, răzbunători, avari, lăudăroși, etc.

Relațiile dintre Uriași și Zei sunt foarte complexe. Ură, război, admirație, frică, iubire, căsătorie, furt, preluare a înțelepciunii, etc.

Denumim aici aceste creaturi, acești monștrii doar ca „uriași” sau „giganți”. În folclor ei s-au păstrat și cu numele de „Thurși”, „Trolli”, „Orci”, etc. Pentru a păstra sensul original, acela de „uriași / devoratori” vom folosi în această carte doar numele de „Uriași” sau „Giganți”.

Zeii și creaturile nordice

Zeii nordici fac parte din mai multe grupuri de ființe supranaturale.

Zeii nordici sunt foarte diferiți de concepția „zeilor” din alte religii de pe suprafața pământului. În primul rând zeii nordici nu sunt nemuritori. Nu au înțelepciunea ultimă, ci luptă și se sacrifică pentru a o obține. Nu sunt polarizați moral sau etic.

Zeii nordici nu sunt perfecți. Ei fac greșeli, se rușinează, se auto-corectează, luptă pentru propria ascensiune și propria perfecționare. Încearcă să asimileze și să fure cât mai multă

înțelepciune. Se supun pe ei înșiși la suferințe voluntare indescriptibile și se auto-torturează pentru a reuși să-și depășească propria natură... devenind mai puternici, mai luminoși, mai înțelepți, etc.

Zei nordici nu au funcții exacte. Ei sunt toți simultan zei ai războiului, ai înțelepciunii, ai luminii, etc.

Zei nordici au un destin dinainte stabilit, exact ca și ființele vii. Și încercă prin eforturi cumplite să-și schimbe sau să-și îmbunătățească destinul, perfecționându-și natura interioară prin misterele inițiatice ascensionale.

Conceptia nordicilor despre proprii Zei este unică pe suprafața pământului. Nordicii nu se simțeau stăpâniți de zei sau la mila zeilor. Ei încercau să nu se facă de rușine în fața zeilor și le cereau favoruri doar în momente cruciale, pentru care făceau promisiuni solemne și se angajau la reînțoarcerea favorului. Era un parteneriat! Și nu o sclavie amenințătoare și apăsătoare.

Este o relație foarte specială între nordici și Zeii lor. Zeii nordicilor nu sunt perfecți, dar caută și luptă neîncetat să se auto-perfecționeze, acceptând pentru aceasta orice.

Vanirii

Vanirii reprezintă un trib de zei extrem de vechi. Ei au fost creați în timpuri imemorabile, de forțe înțelepte. Sunt relaționați cu apele, vegetația, natura, frumusețea, lumina, înțelepciunea, bunătatea, forțele vieții, fecunditatea.

Au o strânsă conexiune cu agricultura, grădinile, bucuria, fericirea...

Ei trăiesc în Vanaheim. Cei mai importanți zei din tribul Vanirilor sunt:

Freyja

Este speciala zeiță a iubirii, frumuseții, războiului, fertilității, artelor magice, a florilor. Pe unde ea pășește răsar imediat flori.

Lacrimile ei sunt de aur pur. Ea posedă un acoperământ din pene de vultur. Și poartă cel mai de preț obiect: lanțul Brisingamen.

Ea a fost oferită ca și garanție Tribului Aesirilor, la încheierea păcii dintre Vaniri și Aesiri, și locuiește în Asgard în palatul ei Folkvangr. Ea are o trăsură trasă de pisici și un mistreț cu peri de aur Hildisvini.

Freyja este zeița științelor magice și i-a învățat pe Aesiri și pe oameni arta „seidr” și știința nemuririi.

Soțul ei a fost Oddur. Cu care are două fiice: Hnoss și Gersemi. Ea este sora lui Freyr și fiica lui Njord din Noatum cu sora acestuia, al cărei nume s-a pierdut.

Odin a încheiat un pact cu ea, prin care Freyja urma să-l învețe arta seidr și în schimb Freyja primea jumătate din eroii războinici căzuți pe câmpul de luptă. Freyja avea dreptul de a alege prima jumătate dintre cei mai valoroși războinici, restul mergea în Valhol, sau Valhalla, la Odin.

Numele Freyja înseamnă „doamna”, ceea ce este un titlu. Numele ei adevărat s-a pierdut.

Este cea mai importantă și complexă zeiță din mitologia nordică. Ea reprezintă tot ceea ce este mai înalt, nobil, rafinat și frumos în lume...

Freyr

Unul din cei mai importanți Zei ai nordului. Este zeul prosperității, al soarelui strălucitor, al vremii bune, al fertilității. El este asociat cu regalitatea sacră și se spune că aduce pacea și plăcerea muritorilor. Este strămoșul casei regale suedeze.

Este fratele Freyjei, și la fel ca și ea și tatăl lor Njord, locuiește în Asgard ca și garanție a păcii. El este prințul și conducătorul Elfilor. El este stăpânul Elfheimului, domeniul Elfilor lumini.

El are o corabie magică pe nume Skidbladnir, ce întotdeauna se bucură de vânt favorabil, iar când nu mai este nevoie de ea se poate împacheta și pune în buzunar. El are „sabria luminii” cu care-l va învinge pe Surtr și Muspelheim la sfârșitul lumii: Ragnarok. Mai posedă un mistreț făcut dintr-o bucată de aur, Gullimbursti.

Numele lui înseamnă stăpânul, domnul, ceea ce este un titlu. Numele individual s-a păstrat și este „Ingvi”, „Ing”.

Njord din Noatun

Este stăpânul tribului Vanirilor și domnul altarelor. Se numește Njörðr din Noatum. Cultul său a rămas în folclorul norvegian până în secolul XIX.

El este tatăl Zeilor Freyja și Freyr. Pe aceștia i-a conceput cu sora sa, despre care nu a mai rămas nici o informație. El, cu Freyr și Freyja locuiesc în Asgard cu Aesirii. După Ragnarok și dispariția oamenilor el se va întoarce în Vanaheim.

Deseori Freyr îi cere sfatul. Njord a fost conceput în Vanaheim de forțe înțelepte, în timpuri de mult uitate.

A fost forțat să se căsătorească cu Uriașa Skadi.

Idunn

Este zeița ce păzește merele de aur din propria sa grădină. Doar ea poate culege aceste mere și să le ofere zeilor care astfel rămân tineri și nu îmbătrânesc.

Este o zeiță a tinereții, a fineții, simplității, frumuseții, gingășiei, etc. Ea este soția lui Bragi.

Aesirii

Aesirii sunt un trib de zei războinici conduși de Odin. Aceștia intră în contact cu Vanirii și urmează două războaie cumplite în care Asgardul este ars din temelii. Aesirii nu reușesc să-i

învingă pe Vaniri și atunci hotărâsc să se facă un pact, o alianță între cele două triburi.

Drept garanție a pactului Vanirii trimit în Asgard, la Aesiri, pe Njord din Noatum împreună cu Freyja și Freyr. Aesirii trimit la Vaniri pe Mimir și pe Hoenir.

Tribul de Aesiri este unul războinic pe când Vanirii sunt forțele creatoare și regeneratoare ale vieții și reprezintă înțelepciunea, magia, frumusețea, pacea, bucuria, bogăția.

N

Tyr

Acest arhaic Zeu este asociat cu legea, corectitudinea, curajul, sacrificiul dezinteresat și cu războiul în epoca vikingă. Era numit zeul adunării, „Thing”, în care se dezbăteau și se dădeau hotărâri în privința problemelor legate de lege. Este zeul acțiunii drepte.

De asemenea este zeul războiului și cel mai curajos și eroic dintre zei. El și-a sacrificat mâna dreaptă pentru a-l apăra pe Odin, când l-au legat pe lupul Fenrir. De trei ori au trebuit să încerce zeii a-l lega pe Fenrir. Prima dată au folosit lanțul Dromi. Apoi au creat un lanț și mai puternic: Lendi. După care au apelat la talentul și știința piticilor. Aceștia au făurit un șnur subțire pe nume Gleipnir. Acest șnur era realizat din rădăcinile munților, din sunetul pașilor unei pisici, din scuipatul păsării, din barba unei femei, din suflul unui pește și din strănutul unui urs.

Fenrir, bănuind ceva magie la mijloc, nu s-a lăsat ușor legat și a cerut unui zeu să-și pună mâna în gura sa, astfel încât dacă zeii nu i-ar fi dat drumul să aibă o asigurare. Singurul suficient de curajos pentru a-și pune mâna între fălcile lupului a fost Tyr.

Cum lupul nu a putut să rupă șnurul Gleipnir a mușcat mâna dreaptă a lui Tyr și i-a înghițit-o. De atunci Tyr este Zeul cu o mână.

În vremuri arhaice Tyr era Zeul suprem și nu Odin. Tyr reprezenta zeul cerului luminos.

Tyr mai este cunoscut și ca steaua polară.

Tyr reprezintă victoria, și el oferă victoria celui ce poartă un război corect.

S-au găsit statuete cu Tyr mușcat de Fenrir vechi de peste 3000 de ani. Ceea ce înseamnă că el, ca Zeu suprem, este mult mai vechi, cu mii de ani mai vechi. Căci, în momentul în care-și pierde mâna, Odin devenise deja, în domeniul spiritual, șeful Aesirilor. Deci Odin a fost apărat de Tyr, care s-a sacrificat pentru el, acum mai mult de 3000 de ani. Astfel încât, înainte de aceasta, când Tyr era zeu suprem era încă cu mii de ani mai înainte de acest eveniment.

Se consideră actual că Odin a luat locul lui Tyr ca șef suprem al Zeilor. Și că Tyr este de fapt figura centrală din spatele lui Odin. Figura spirituală pe care Odin a preluat-o.

I se mai spunea și Hangatyr: adică zeul spânzuraților. Tyr este și zeul spânzuraților, căci pedeapsa capitală era aplicată la nordici prin spânzurare. Tyr fiind Zeul dreptății decidea cine trebuia să fie spânzurat. Spânzurătoarea era și un profund act inițiativ ce s-a păstrat și în Insulele Britanice până târziu în evul mediu.

Mai mult, Odin obținând natura ascensională de zeu prin faptul că s-a spânzurat pe Yggdrasil indică faptul că acesta, la început, fusese inițiat în misterele inițiatice ascensionale ale lui Tyr. Și doar mai apoi îi preia acestuia funcțiile și chiar locul. Chiar și numele de Hangatyr a fost preluat Odin.

Prin urmare Tyr este Zeul suprem, primordial, cerul însoțit și luminos, timp de multe mii de ani pentru germanici, nordici, scandinavi.

Numele său înseamnă simplu „Zeu” sau „Zeul”.

Unele indicii ar semnala că el este „Irmisul” al Saxonilor, „stâlpul lumii”.

Tyr este personajul din spatele Aesirilor, asupra cărora el veghează și este dispus să se auto-sacrifice pentru ei: pentru ai păzi. Este un părinte al Zeilor. Odin este discipolul său și Tyr nu a ezitat să-și sacrifice propria mână, mâna dreaptă, pentru a-l apăra pe Odin de lupul Fenrir.

Tyr este un zeu extrem de vechi. Mult mai arhaic și misterios decât s-ar crede. Este coexistent cu Yggdrasilul.

Tyr este zeul dreptății. El iubește războiul... Misterele lui sunt infinite: originea sa, natura sa, scopurile sale, activitatea sa din umbră...

Odin

Este conducătorul tribului de zei numit Aesiri. El este asociat cu un număr incredibil de calități. Este zeul războiului, al înțelepciunii, al poeziei, al inspirației, al morții, al magiei, al vindecării, al regalității războinice, al puterii, al freneziei, al furiei, al inițierii, al foamei și al postului, al extazului, etc.

Odin este „furor”, furia, frenezia, extazul...

Odin este un zeu fără liniște...

A fost uraganul furtunii ce există dincolo de zonele locuibile de om, în nordul îndepărtat. Este un zeu furtunos, inuman, crud, neiertător: spiritul uraganului de nestăvilite ce distruge totul în cale. Ce pune la pământ, ce aduce schimbarea prin distrugere completă.

Odin este „spiritul zeu vânător” care l-a vizitat pe Nietzsche. El este însuși vântul cumplit ce suflă fără încetare și spulberă totul în cale, înnebunindu-i pe oameni! Făcându-i pe oameni să-și piardă mințile.

El este vântul uraganului împotriva căruia nu poți să urinezi sau să scuipi fără a te stropi doar pe tine: cum ar spune Zarathustra. El este Zarathustra lui Nietzsche, deghizat: modelul „supra-omului”.

Este zeul cu un ochi, ce caută fără oprire, fără milă și cu o cruzime de neimaginat, încontinuu și încontinuu înțelepciunea și auto-perfecționarea. Pentru el și pentru ceilalți...

Pentru a câștiga înțelepciunea, bând din fântâna lui Mimir, și-a sacrificat singur ochiul drept.

El are un coif din aur, imitând aripi de o parte și de alta, reprezentând un vultur. Poartă lancea Gungnir, ce-și nimerește întotdeauna ținta și călărește cel mai bun armăsar: Sleipnir.

Posedă doi câini ce stau tot timpul la picioarele sale: Geri și Freki.¹³ Odin i-a de pe masa festivă, la care stau zeii, mâncarea și le-o dă câinilor lui, el hrănindu-se doar cu vin.

Are doi corbi, Huginn și Muninn,¹⁴ care stau pe umerii lui și-i aduc informații din Midgard, lumea oamenilor, după ce toată ziua au survolat în zbor.

Legea lui Odin este cunoaștere / înțelepciune și putere!

---

¹³ Flămânzică și chiorăie mare.

¹⁴ Mintea sau gândul și memoria sau mentalul.

Odin este călătorul neobosit, „Vegtam rătăcitorul”, rătăcitorul vizionar / clarvăzător, îmbrăcat într-o haină de culoare albastru închis, cu un toiag în mână, cu un singur ochi și cu o pălărie țuguiată pe cap. Își ascunde încontinuu identitatea, căutând cunoașterea!

El farmecă orice, fiind zeul poeziei, al extazului, etc. Nimeni nu poate scăpa farmecului său și admirației față de tulburătoarea sa prezență și natură... Toți se pierd în farmecul său: om, zeu, uriaș / gigant, etc.

Odin este putere și cunoaștere.

Odin posedă o strânsă legătură cu anul nou. Este căpetenia „Wild Hunt”.¹⁵ El apare ca și conducătorul unei procesiuni fantomatice, mortuare, pe cer de **anul nou**: procesiunea „Wild Hunt”. Este un zeu al vânătorii, hăituirii, al urmăririi neîncetate...

A stat spânzurat pe copacul Yggdrasil nouă zile și nouă nopți, rănindu-se cu propria sulită (*Gungnir*). În a noua noapte a avut experiența morții, când a zărit și a prins runele, dar din care a scăpat. Acest eveniment se sărbătorește din noaptea de 22 aprilie și până la noaptea de 30 aprilie. În noaptea de 30 aprilie, Odin a murit spânzurat pe Yggdrasil, a cules runele și a revenit apoi total transformat.

El are un grup de femei războinice: valkyriile furioase. Acestea-l ajută în luptă și culeg pentru el, de pe câmpul de război, războinicii curajoși ce au murit în luptă: einherjar.

Odin se aliază și se bazează pe femei puternice. El caută sfatul femeilor puternice și le cere ajutorul. Nu este orb la puterea sexului: însă folosește și subjugă fenomenul și energia erotică, sexuală pentru a-și atinge auto-perfecționarea.

A făcut un pact cu Freyja că cedează jumătatea cea mai bună dintre *einherjar*, care vor merge în palatul Freyjei (*Folkvangr*) pentru a fi învățat de către ea arta magică seidr. (artă care era practică doar de femei).

Pentru aceasta el s-a îmbrăcat în femeie cu scopul de a asimila, la nivel sufletesc, calitățile feminine ale minții și sufletului. A devenit în acest mod un „ergi”: un bărbat ce posedă atât calitățile și puterile interioare ale unui bărbat cât și cele ale unei femei. Doar așa putea practica arta seidr.

---

15 Vezi <http://www.mythologydictionary.com/wild-hunt-mythology.html>, accesat 14.06.2016.

Acesta este un androginism mental, spiritual și sufletesc.¹⁶ „Ergi” nu înseamnă transexualii zilelor noastre. Ergi reprezintă o asimilare a polului opus în interiorul sufletului și al minții, cu scopuri magice și de depășire a propriilor limite...

Astfel, el a dobândit puteri magice incredibile. Deși a fost ironizat că s-a îmbrăcat ca o femeie, în perioada de asimilare a seidr, Odin nu a lăsat un lucru atât de mărunț să-l pună pe gânduri.

Este un zeu al extremelor, de o putere a concentrării atât de brutală și intensă încât nu lasă loc de nimic altceva, nu mai este loc de nimic... Este un zeu foarte complex și terifiant...

Eforturile sale teribile de a se auto-depăși, suferințele la care s-a supus, torturile prin care a trecut voluntar, auto-mutilările pe care și le-a aplicat denotă determinarea sa infinită și imposibil de oprit, în a se perfecționa, a acumula și mai mare putere, înțelepciune, perfecțiune. Este atât de dedicat și concentrat asupra ascensiunii sale încât nici măcar un lucru ca sexul nu-l face să se gândească de două ori.

El este, pe bună dreptate, numit și Ygg: „cumplitul”. Tot Yggdrasilul se teme de el și puterea sa.

Odin este modelul inițiativ nordic...

Frigg

Zeița Frigg este soția lui Odin. Posedă o înaltă cunoaștere, o deplină înțelepciune și știe viitorul oricărei ființe. Este soția credincioasă pe care soțul ei, Odin, se poate întotdeauna baza.

Ea trăiește în Asgard, în sălile Fensalir. Depășește de multe ori în înțelepciune și mai ales în șiretenie pe Odin.

Thor

Unul din cei mai importanți zei nordici. Thor este Zeul trăsnetului și al furtunii. El este cel mai puternic dintre Zei, fiu al lui Odin cu Fjorgyn.

---

¹⁶ Unire armonioasă și deplină dintre natura feminină și cea masculină: formându-se, din nou după separare, unitatea primordială în interiorul spiritului, sufletului și a minții. Este ființa completă.

El locuiește în sala Bilskirnir, cea mai mare sală ridicată vreodată: are 640 de etaje. Acesta se află în câmpurile forței / puterii: Thrudvang.

Este posesorul ciocanului de fier Mjolnir, pe care l-a primit cadou de la piticii Sindri și Brook. Mai are mănuși de fier, Jarmgreipr, cu care poate mânui ciocanul Mjolnir și o centură magică Megingjordh, tot de fier, ce-i oferă o forță de neegalat. Este protectorul Midgardului.

El apare ca un Zeu teribil, încruntat, cu păr și barbă roșie, furios și totuși plin de bunătate. El mai este amantul uriașei Jarnsaxa, cu care l-a creat pe Magni, unul din fii săi. Acesta va supraviețui Ragnarokului. Mai are un fiu Modi, dar nu s-a mai păstrat cu cine l-a făcut. Și acesta va supraviețui Ragnarokului.

Mai este numit și Wagenthor, căci are un car tras de doi țapi: Tanngrisnir și Tanngnjostr.

Thor este în luptă directă cu Giganții / Uriașii pe care-i ucide cu ajutorul ciocanului de fier Mjolnir.

Dușmanul etern și direct a lui Thor este „Șarpele Midgardului”, Jormungandr, pe care Odin l-a aruncat în fundul mărilor și i-a introdus coada în gură, astfel încât acesta să nu mai crească și să se devoreze pe el însuși.

Thor și Jormungandr se vor ucide reciproc la Ragnarok. Thor este protectorul oamenilor și al Zeilor.

Sif

Este o zeiță asociată cu pământul. Este soția lui Thor, cu care are o fiică Zeiță pe nume Thrud. De asemenea este mama zeului Ullr, cu un alt zeu decât Thor. Zeul Ullr era de o importanță majoră în timpurile străvechi. Ea are părul auriu, de aur, ca și lanurile aurii de grâu.

Loki, într-o noapte i-a tăiat părul. Atunci acesta a fost obligat de către Aesiri să facă rost de o soluție, în locul părului. El a mers la Elfii întunecați care au făcut din aur un păr identic cu a lui Sif. În acest mod Sif și-a recăpătat părul ei inefabil, auriu.

Heimdall

Acest Zeu, cu dinții de aur, este păzitorul Asgardului. Locuiește în Himingbjorg, lângă Asgard, acolo unde podul curcubeu, Bifrost, pornește spre tărâmul oamenilor. Păzește acest pod și Asgardul ca nici un neavenit să nu treacă.

El este fiul a nouă mame și posedă calul magic de aur Gulltoppr. El are simțurile atât de ascuțite încât aude cum crește iarba sau cum crește lâna pe oi și vede totul.

Este deținătorul cornului ce răsună: Gjallarhorn. El va suna din acest horn, la Ragnarok, pentru a-i avertiza pe Zei că uriașii și forțele haosului s-au dezlănțuit.

Heimdall este cel care a creat cele trei clase sociale: sclavii cu pielea și părul întunecat, țăranii liberi cu părul blond și pielea roz și aristocrații cu ochii de șarpe, părul alb și pielea strălucitoare.

El a recuperat pentru Freyja colierul Brisngamen, furat de Loki, după o luptă cu acesta: care era transformat într-o focă pentru a se ascunde.

Este un zeu foarte puternic și este păzitorul Asgardului și al Zeilor Luminii.

Loki

Loki este fiul Uriașilor Farbauti și Laufey. El este renumit prin șiretenia sa și completa lipsă de scrupule. Este atât blestem cât și ajutor în cazuri foarte grave pentru Zei.

Odin, în timpuri străvechi, a legat frăție de sânge cu Loki. Prin șiretenia sa, Loki aduce multe beneficii Zeilor însă la fel de multe nenorociri.

El are o sumedenie de aventuri amoroase cu Uriașe. De exemplu cu Uriașa Angrboda, lupoaica din Pădurea de Fier, face trei monștri: pe Jormungandr, șarpele Midgardului, pe Fenrir, lupul ce-l va devora pe Odin la Ragnarok, și pe Hel, ce avea o formă atât de îngrozitoare încât Odin a aruncat-o în fundul lumii: lumea morților, unde ea a devenit regină a acestei lumi.

Soția sa este Sygin, foarte fidelă și în contrast cu natura nestatornică, malefică și răzbunătoare a lui Loki.

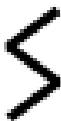
El a fost încătușat de Zei de o stâncă, dar se va elibera la Ragnarok și va conduce corabia Naglfar, construită din unghiile celor morți, plină de morții din Helheim. Astfel îi va ataca pe Aesiri și pe Vaniri pentru ai distruge.

Loki îl are ca dușman pe Heimdall, cu care se va ucide reciproc la Ragnarok.

Vidar

Este fiul lui Odin. Este un zeu tăcut, el nu vorbește, ce așteaptă lângă calul său momentul în care-și va răzbuna tatăl mort: Odin înghițit de lupul Fenrir. În acel moment el va lua pantoful gros de piele, ce este făcut din toate bucățile de piele pe care pantofarii le aruncă în timpul fabricării încălțărilor. Cu această încălțare el va călca pe mandibula uriașului lup Fenriri și cu mâna îi va deschide fălcile în așa fel încât gura lupului atinge simultan și pământul și cerul. Astfel va sfâșia lupul.

El este prezentat aproape la fel de puternic ca și Thor și ceilalți Zei se bazează pe el în cazul unor situații foarte dificile. El va Supraviețui Ragnarokului și va trăi în lumea următoare.

Hod

Hod este fiul lui Odin și a lui Frigg. Este un zeu orb, care la îndemnul lui Loki a aruncat în Baldr cu o ramură de vâsc și la rănit mortal.

Pentru a răzbuna moartea sa Odin și uriașa Rindr au conceput un fiu, Vali, care a crescut într-o zi și l-a ucis pe Hod ca răzbunare.

El împreună cu Baldr, vor reveni din lumea morților, vor învia, și vor trăi după Ragnarok.

Baldr din Breidablik

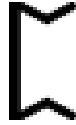
Este un Zeu al dreptății, justiției, păcii, bunătații, luminii, purității. El este cel mai frumos și mai bun dintre toții Zeii.

Este fiul lui Odin cu Frigg. Soția sa este Zeița Nanna, iar fiul lor este Forseti.

Baldr posedă cel mai mare vas construit vreodată: Hringhorni.¹⁷

El își are propria sală în cel mai luminos, pur și frumos loc: Breidablik.

Baldr este ucis de fratele său orb, Hod, la instigările lui Loki. El va renaște după Ragnarok și va trăi veșnic.

Sigyn

Sigyn este soția lui Loki. Ea se dovedește a fi foarte iubitoare și iertătoare. Îi iartă lui Loki toate mișeliile și stă deasupra lui cu o cupă pentru a nu lăsa veninul șarpelui să cadă pe soțul ei, când acesta a fost legat de o stâncă de către Aesiri.

Braggi

Este Zeul nordic al poeziei. Soția sa este Idunn, careia îi spune o poveste fără sfârșit. Este fiul lui Odin și poate al uriașei Gunnlod.

Este plin de înțelepciune și neîntrecut în utilizarea vorbirii și a cuvintelor. El amintește de miedul poeziei, creat din sângele unui om înțelept numit Kvasir. Mied pe care Odin l-a recuperat după ce fusese furat de uriașul Suttungr.

---

¹⁷ Vas cu un cerc de aburi.

Elfii luminii

Elfii luminii sunt ființe supranaturale extraordinar de frumoase și înțelepte. Ele se află sub conducerea lui Freyr. Se găsesc relaționați cu natura, florile, lumina, animalele. Au interacțiuni cu zeii, cu oamenii și cu alte ființe din mitologia nordică. Sunt foarte pricepuți la crearea obiectelor magice prețioase: inele, lanțuri, săbii, arme supranaturale.

S-a păstrat foarte puțin despre Elfii luminii. Acești Elfi ai luminii sunt sursa de inspirație pentru „spiridușii” din folclorul european de mai târziu.

Acești elfi trăiesc în Alfheim, o lume magică, luminoasă și plină de surprize și veselie.

Elfii cei negri

Elfii întunecați trăiesc, împreună cu piticii în Svartalfheim. Nu suportă lumina și dacă sunt surprinși de soare sau lumină se transformă în piatră. Au o natură malefică și sunt dăunători. Și ei sunt pricepuți la a crea obiecte magice.

Din păcate mai multe informații despre ei s-au pierdut: doar atât a rămas.

Piticii

Aceste creaturi au fost făcute de Zei din viermii pământului. Li s-a dat înfățișare umană și inteligență și au fost dotați cu talentul de a crea obiecte magice prețioase. Sunt foarte harnici și lucrează zi și noapte la confecționarea bijuteriilor și a nenumărate minuni magice și de preț.

Au un caracter cam dușmănos, sunt urâți și respingători. Trăiesc sub pământ și nu suportă lumina zilei și nici soarele. Soarele îi transformă în stane de piatră, în pietre. Sunt etern prezenți printre Zei. Este o simbioză ciudată și magică...

În sursele nordice apar numele a peste o sută de pitici. Ciudat, dar informațiile despre aceștia s-au păstrat mai bine decât cele despre Elfi, care au dispărut aproape cu desăvârșire.

În primul cânt din Edda poetică, „*Voluspó*”, este enumerată linia piticilor: cei mai puternici pitici au fost Motsognir și Durinn.

Sindri și Brokk, fii lui Ivaldi, au creat pentru Odin inelul Draupnir, pentru Freyr Mistrețul de aur Gullimbursti și pentru Thor ciocanul de Fier Mjólnir. De asemenea, alți pitici au creat ca și cadou pentru Odin lancea Gungnir, pentru Sif părul de aur și pentru Freyr corabia Skidbladnir.

Dar acțiunea piticilor este de multe ori negativă. Piticii Fjalar și Galar l-au ucis pe poetul Kvasir și pe uriașul ghețurilor Gilling, fratele lui Suttungr.

Astfel, piticii sunt creaturi misterioase, magice, în majoritatea cazurilor rău intenționate, care lucrează neîncetat în adâncul pământului creând obiecte magice de preț.

Ragnarok

Acest termen desemnează lupta de la sfârșitul lumii, amurgul Zeilor. În această luptă se confruntă Zeii, tribul Aesirilor și al Vanirilor, cu Uriașii / Giganții și cu cei din lumea morții.

Totul va începe cu trei ierni lungi, „*Fimbulwinter*”, iar între aceste trei ierni nu va fi vară. Oamenii vor muri din cauza condițiilor aspre. Cei ce vor supraviețui se vor ucide reciproc pentru puțină hrană rămasă.

Apoi Loki se eliberează de stâncă de care fusese legat, și conduce vasul Naglfar, vasul construit din unghiile celor morți, plin de cei din lumea morților spre a-i ataca pe Aesiri și pe Vaniri. Lumea morților își deschide porțile și cei din lumea Helei îi atacă pe oameni și pe zei. Se dezlănțuie haosul...

Lupul Fenrir, legat de Tyr și de Zei de stâncă, se va elibera și el. Atunci Heimdall va suna din Gjallahorn chemând Zeii la luptă.

Cele două tabere opuse se vor întâlni pe câmpia Vigard. Acolo Odin îl va înfrunta pe Fenrir și va fi înghițit pe de-a-întregul de către lup. Atunci, Vidar, fiul răzbunător a lui Odin, vine și rupe fălcile lupului ucigându-l.

Tyr și dulăul Garm, păzitorul împărăției morții, se vor ucide reciproc.

Thor își va întâlni dușmanul etern: șarpele midgardului. Thor îl va lovi puternic pe șarpele lumii cu ciocanul Mjolnir, ucigându-l. Însă picături de otravă din gura Șarpelui vor cădea pe Thor și-l vor ucide și pe el.

Heimdall se va lupta cu Loki și se vor ucide reciproc.

Apoi lupii Skoll și Hati vor înghiți Soarele și Luna.

După acestea, Surtr,¹⁸ stăpânul Muspelheimului, primul ce a existat, vine împreună cu fii focului și distruge toată creația, tot Yggdrasilul, chiar și podul Bifrost. Muspelheim va arde și distruge totul în cale.

Freyr va fi ucis de Surtr, căci și-a pierdut sabia de lumină. Freyr ar fi trebuit să iasă învingător din lupta cu Surtr și Muspelheim, cu ajutorul sabiei sale de lumină ce lupta singură. Însă el a renunțat la această sabie când s-a căsătorit cu frumoasa uriașă Gerdr.

Toți zeii și oamenii vor fi distruși. După ce Muspelheim va trece prin foc totul, o nouă lume va apărea. Vor supraviețui doar Mondii și Magni, fii lui Thor și doi fii ai lui Odin. Aceștia, pe vârful muntelui, unde o dată a fost cetatea Zeilor din Asgard, vor ridica noi temple și săli. Aceasta pe câmpia „Idei”, câmpia din vârful muntelui, câmpia activității neîntrerupte.

Un soare și mai puternic se va naște, căci „Sol”, a dat naștere unei fiice înainte să fie devorată de lupul Skoll.

Odin, înainte de dezlănțuirea Ragnarokului, a ascuns doi oameni: pe Lif și Lifrosir, în trunchiul unui copac, într-o pădure adâncă. Aceștia vor supraviețui și în noua lume vor da naștere noii umanități.

Odin, Zeii și Uriașii / Giganții s-au ucis reciproc. Aceasta este moștenirea zeilor, Aesirilor și a Vanirilor. Ei au preferat să moară, și o dată cu această să-i distrugă pe Uriași, doar ca lumea să

---

18 *Cel Înegrit, Negrul, Cel ce este negru, negru ca smoala.*

fie curățată de răul cu care ei au trebuit să se lupte constant. Și astfel, au lăsat o lume ce va cunoaște doar lumina...

Bifrost

Podul Bifrost este curcubeul, pe care Zeii îl folosesc când vin în Midgard. Bifrost face legătura dintre Asgard, cetatea Zeilor, și „Midgardul”, „fortăreața mijlocie”, lumea oamenilor.

Zeii pot fi văzuți cum urcă și coboară pe Bifrost.

Galdr

Galdr înseamnă vrajă sau incantație. Acestea erau rostite în formă de poezie sau cântate. Făcea parte din arsenalul artei magice.

Nordicii europeni foloseau galdr curent în viața lor de zi cu zi pentru a genera și a face să apară anumite efecte și modificări magice în lume.

„Volva” era o clasă de preotese ale vechii religiozități care erau specializate în galdr și foloseau galdr cu înțelepciune.

Peste tot în sursele nordice oamenii și Zei se folosesc de artă galdr pentru a obține beneficii și a îndepărta răul sau dușmanii.

Această artă folosea formule lingvistice și puteri magice pentru a supune lumea înconjurătoare și creaturile din ea. Reprezenta o forță formidabilă și incredibilă.

Odin cu ajutorul galdr trezea la viață pe cei morți. Astfel îi readucea în lumea celor vii pentru a afla secrete vechi, pierdute. Mai folosea galdr pentru a stinge focul, a liniști furtunile, a face lama săbiilor dușmanilor să nu mai taie: le elimina tăișul, etc.

Întrebuințările galdr erau infinite. Arta aceasta era folosită atât de Zei cât și de oameni. Îi făcea stăpâni peste lumile multiple și peste creaturile din aceste lumi.

Galdr însemna a controla și a face să apară ceva cu ajutorul cuvintelor, a incantațiilor, a formulelor magice...

Seidr

Seidr reprezintă o artă și mai avansată și mai teribilă decât galdr. Este vorba de acte șamanice prin care se invocau ființe și se călătorea prin lumile Yggdrasilului.

Seidr se practica exclusiv de către femei. Doar Odin, deghizat ca femeie, a învățat arta seidr.

Freyja este Zeița care a adus arta șamanică seidr la zei și la oameni și i-a învățat să o folosească.

Această arta oferea puterea reînvierii. Această artă era atât de puternică încât deschidea porțile Yggdrasilului... Această artă oferea puterea unor stări de transă foarte clare, care combinate cu utilizarea runelor, a ritualurilor și a dansurilor deschideau toate lumile în fața practicantului.

Seidr mai era numită și „magia destinului”. Căci putea altera destinul Oamenilor și al Zeilor. Practicantele trebuiau să știe să țese, căci seidr însemna a țese noi fire în destinul și structura Yggdrasilului.

Mai multe despre această artă se învață în procesele inițiatice, în misterele inițiatice nordice.

Seidr era practică de femei inițiate ce dețineau o poziție socială aparte. Erau extrem de respectate și tuturor le era frică de ele. Ele, în transă, reușeau să vadă viitorul pentru oricine și puteau să

cheme zeități și creaturi pentru a realiza înțelegeri cu aceștia: în vederea primirii unui ajutor.

Aceste inițiate, practicante seidr realizau legătura dintre oameni și zei și creaturile lumilor Yggdrasilului. Aveau acces liber și țeseau firele destinului... Exact ca și nornele.

Nornele, Țesătoarele destinului

Nornele sunt trei figuri feminine responsabile de destinele oamenilor, Zeilor și a tuturor creaturilor. Sunt cele mai puternice ființe din univers. Numele lor sunt Urd, Verdandi și Skuld. Ele țes firele încâlcite ale destinelor...

Odin le cere informații despre propria soartă și despre soarta Yggdrasilului.

Ele se află lângă fântâna Urd, unde doar Zeii pot auzi cântecul inefabil a două lebede albe îndrăgostite.

Nornele udă zilnic cu apa din fântâna Urd rădăcinile copacului Yggdrasil, universul, pentru ca acesta să rămână de-a pururi verde.

Einherjar

Einherjar reprezintă eroii și războinicii valoroși, căzuți în luptă, pe care Odin îi alege de pe câmpul de luptă și-i duce în Valholl, Valhalla. Acolo, acești luptători beau bere, mied și se hrănesc din slănina mistrețului „Saehrimnir”, care renaște în fiecare zi. Războinicii se luptă zilnic între ei și se antrenează pentru a-l ajuta pe Odin în lupta finală de la Ragnarok. Aceștia vor înfrunța alături de Odin pe Giganți / Uriași, forțele haosului.

Einherjar sunt războinicii personali ai lui Odin. Sunt cei mai curajoși, puternici și valoroși războinici. Aceștia sunt duși în Valholl, Valhalla de către Valkyrii, unde petrec și se antrenează neîncetat.

Legea lor este putere și cunoaștere. Și aceasta se regăsește pe deplin în caracterul lor: putere de nestăvilit și inteligență fără margini. Curioși, înțelepți, puternici.

Valkyriile

Odin are sub conducerea sa un grup de femei războinice. Îl urmează în bătălie și sunt invincibile. Ele călăresc prin cer și pe apă și pot fi observate deasupra oricărei bătălii în care războinicii își pierd viața. Câteodată apar numele lor: Hrist, Mist, Skeggold, Skogul, Hlokk, Herfjour, Hild,¹⁹ Thrud, Geirolul, Goll, Randgrid, Radgrid, Reginleif, Swawa, etc.

Valkyriile sunt femei războinice cumplite și neiertătoare. Ele trebuie să culeagă de pe câmpul de luptă pe războinicii aleși de Odin, ca să fie duși în Valholl, Valhalla. De asemenea ele sunt trimise de către Odin să omoare pe cei pe care Odin îi dorește morți.

Valkyriile sunt garda personală a lui Odin și-l urmează în război, oriunde este el. Deși în timpurile noastre există o tendință de a le portretiza în mare parte sub formă erotică, ele reprezintă mai degrabă ideea de „îngeri ai morții”, neîndurare, decât „războinice senzuale” sau plăcere.

---

¹⁹ Este Brynhildr.

Wyrð

„Wyrð” reprezintă înțelegerea fenomenelor și a elementelor lumii ca fiind interconectate prin încălcite legături de cauză și efect. Toate aceste „legături” cauză-efect creează și generează destinul, soarta noastră.

Nordici spuneau că Wyrð este controlat de cele trei Norne, Țesătoarele: Urd, adică „ceea ce a devenit”; Verdandi, adică „ceea ce devine”, în prezent; Skuld, „ceea ce va deveni”.

În contextul vieții umane, una din ramificațiile Wyrð, indică că trecutul nostru, atât pe linie de sânge cât și cel personal, ne afectează în continuu. Cine suntem, unde suntem și mai ales ceea ce facem chiar azi depinde, este dependent, de acțiunile pe care noi le-am realizat în trecut și de acțiunile pe care ceilalți le-au realizat în trecut, și care ne afectează acum.

Fiecare alegere pe care o facem în prezent are la bază sau se construiește pe alegerea făcută anterior, de noi sau de cei care ne afectează, fie cu știrea noastră sau fără ca noi să realizăm. În fiecare zi orientăm propriul curs al evenimentelor prin alegerile pe care le facem și astfel influențăm și evenimentele altora. Și toate acțiunile din prezent sau din trecut influențează viitoarele generații printr-o pânză imprevizibilă, infinit de complicată a destinului.

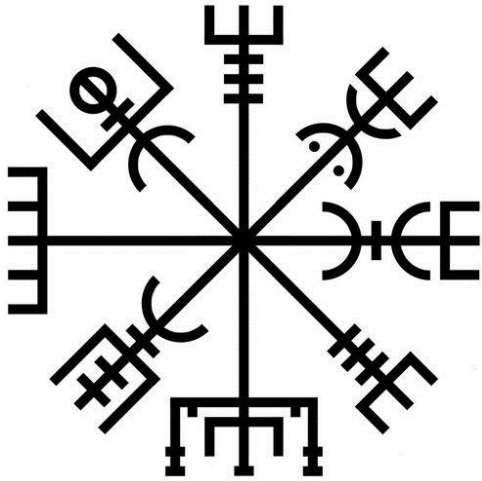
ƒ	Ɔ	Ƨ	Ʀ	Ʊ	<	X	Ɔ
N	†	I	Ɔ	ƶ	Ɔ	Y	ƶ
↑	B	M	Ɔ	Ƨ	◇	◇	◇

„...Aproprie-te de-i putea,
Acum, pe Odin-l vei vedea!

Wakr și Skilfing, Wafud și
Hroptatyr,
Gaut și Jalk în cercul zeilor,
Ofnir și Swafnir, dar absolut toate,
eu spun,
Alie-mi, existența-și, datorează!”

MITURILE NORDULUI

↑ Edda poetică ↑

Edda poetică cuprinde Cânturile Zeilor și Cânturile Eroilor. Cânturile Zeilor conțin doar câteva din miturile nordice: cele ce au supraviețuit forței nesănătoase, distructive a creștinismului „antinatural” în expansiune prin Europa.

Cânturile Eroilor fac referire la evenimente petrecute în Europa în perioada aprox. 100 e.n. – 600 e.n. Aceste evenimente sunt chiar cele care au forjat și au structurat devenirea europeană până în evul mediu, când în jurul anului 1500 Henric al VIII-lea se desparte de puterea papală și inițiază astfel, la toate nivelele, renașterea în Europa și regăsirea spiritului european; vidat totuși de propriile credințe religioase (pierdute din cauza epurărilor realizate de către Vatican, care au culminat cu distrugerea cvasi-completă a religiozității europene autentice).

Evident că renașterea în arte a început înainte de Henric al VIII-lea. Însă doar o dată cu reforma politică a acestuia Europa a început propria eliberare de Vatican și a reușit să se îndepărteze de „teologia” avraamică ce a ținut-o până atunci pe loc și în întuneric. Doar așa Europa s-a putut reîntoarce la propriile realități, problematice și mituri, redescoperindu-se.... totuși într-o altă manieră.

Doar prin îndepărtarea tot mai accentuată de Roma, de interdicțiile ei și de „teologia” impusă de ea, a reușit Europa să se regăsească, să-și recapete calitățile...

Tot ce a mai rămas este un tip de spiritualitate și structură sufletească, intelectuală și artistică creatoare care a dat naștere totuși,

după îndepărtarea plină de efort și pericole de creștinătate, celei mai mari și avansate civilizații, culturi și a creat știința modernă.

Știință care este pe punctul de a ne deschide calea spre colonizarea altor planete și destăinuirea fundamentelor ultime ale universului, printre altele.

Știința a devenit într-adevăr universală, globală și oricine o poate practica: însă ea însăși este o manifestare a „spiritului european” și astfel are o structură și o funcționare rezultată din caracteristica sufletească nord europeană. Oricine o practică trebuie să funcționeze în cadrul acestui „spirit”, în cadrul „spiritului european”, chiar dacă vine din alte zone.

Această creatoare și inefabilă structură sufletească a Europei, instinctele ascensionale și spiritul ei, spiritualitatea europeană, a fost creată, clădită, forțată și modelată de povestirile / miturile – „mithos-ul” –, credințele și tradițiile inefabile ale Europei nordice: scandinave, germanice și celtice. Din care doar o parte au supraviețuit. Aceste povestiri, poezii și mituri scandinave care au supraviețuit întunericului (întunericului creștinătății, „The dark ages”) sunt prezentate în continuare.

Doar atât a rămas.

* *Cânturile Zeilor* *

1. Völuspá. *Prezicerea vizionarei*.

La cererea „Părintelui care alege” sau a „Tatălui Suprem”,²⁰ Volva, o femeie sau uriașă cu puteri magice de viziune spirituală – o ființă vizionară prin infinitatea timpului –, prezintă istoria

---

²⁰ „Părintele care alege” sau poate mai bine tradus „Tatăl suprem” a fost considerat a fi Odin, până nu de mult. Totuși, cercetări și analize recente au indicat că de fapt poate fi vorba de arhaicul și vechiul zeu al germanicilor Tyr. Abia în perioada migrației popoarelor Odin ocupă locul, avut până atunci de Tyr, de suprem peste Zei. Prin urmare, dacă este vorba de Odin sau de Tyr, încă nu știm cu siguranță.

universului, a lumii, cu momentele definitorii ce acoperă apariția a ceea ce este creat, desfășurarea anumitor evenimente marcante și sfârșitul lumii și al Zeilor.

La început se prezintă apariția giganților, descoperirea și scoaterea lui Buri dintr-o bucată de gheață sărată, de către „Vaca Primordială” care hrănea pe Ymir, primul dintre giganți. Apoi amintește de Burr, și de nașterea lui Odin, nepotul lui Buri și fiul lui Burr. Apoi despre Odin, care este primul dintre Aesiri, și lupta acestuia cu Ymir și uciderea neamului giganților / devoratorilor. Crearea pământului din corpul mort al lui Ymir, crearea soarelui și a lunii, a zilei și a nopții, etc.

Se continuă expunerea cu construirea palatelor Zeilor pe câmpia Idei, câmpia activității neîntrerupte. Apariția nornelor Urd, Werdandi și Skuld, care țes firele destinului tuturor ființelor din Yggdrasil, inclusiv al Zeilor.

Apoi este prezentată apariția neamului piticilor și primii oameni creați de Odin, Höenir și Lodur.

O expunere detaliată a frasinului Yggdrasil ne introduce în structura universului, care are forma metaforică a unui copac, unde viețuiesc o serie întreagă de ființe magice și surprinzătoare.

Se continuă cu o simplă aluzie la lupta dintre triburile Aesirilor și a Vanirilor. Sunt amintite Valkiriile și sacrificiul lui Odin, care și-a scos ochiul drept, pentru a putea bea din fântâna Mimir, înțelepciunea universală.

Ființa magică vizionară prezintă în mare evenimentele până la Ragnarok, dispariția Zeilor și a lumii așa cum o știm noi și prezintă apariția unei noi lumi și renașterea lui Baldr: prevestirea morții lui Baldr, uciderea acestuia de către fratele său, zeul orb Hod. Loki a plănuit aceasta și astfel, reușind uciderea lui Baldr prin mâna lui Hod, a atras mânia Zeilor care l-au urmărit și l-au legat de o stâncă. Aici va rămâne prins până la Ragnarok.

Apoi se prezintă evenimentele din timpul Ragnarokului, pieirea lumii, a soarelui și a lunii, a oamenilor și moartea zeilor: Odin ucis de lupul Fenrir; după care Vidar ucide acest lup răzbunându-și astfel tatăl; Thor și Șarpele Midgardului seucid reciproc; Tyr este ucis de Garm, câinele infernului, etc.

După catastrofa ragnarokului va apărea un nou pământ, o nouă zonă spirituală plină de lumină și acoperită complet de aur: „Gimle”.

Poemul este în multe din părțile sale obscur, profund metaforic, schimbările prezentării sunt abrupte și structura limbajului este una arhaică.

„Părintele care alege” cere ca aceste evenimente să fie repovestite și prezentate: pentru binele oamenilor. Prin urmare actul „Volvei” este cerut ca o reinițiere a spiritualității europene nordice... în epoci critice...

2. Baldurs draumar. *Visele lui Baldr*.

Zei din Asgard se adună pentru a se sfătui cu privire la coșmarurile lui Bladr, fiul lui Odin și al soției sale, Frigg. Odin se hotărăște să caute ajutorul unei uriașe vizionare, dar care era deja moartă. Prin urmare Odin trebuia să pătrundă în tărâmul morților: Helheim.

Încalcă armăsarul său, pe Sleipnir, și ajunge la porțile Helheim unde trece pe lângă câinele Garm, al cărui piept era plin de sânge. La colina unde era îngropată vizionara Odin o trezește și-i cere, deghizat sub numele de Vegtam, să răspundă la întrebările sale. Uriașa vizionară îi spune că Hel, regina lumii morților, se pregătește să-l aducă pe Baldr în sala ei și i-a pregătit bănci și scaune și pat de aur. Uriașa îi spune lui Vegtam că Hod va vărsa sângele lui Baldr și oferă și alte detalii.

La un moment dat uriașa înțelege că are de a face cu Odin și-i cere, plină de resentiment și ură, să plece, jurând că nici un alt bărbat nu va mai veni la ea în vizită până la Ragnarok.

3. Prymskviða. *Poemul lui Trym*.

Thor se trezește și observă cu stupeoare că nu mai are ciocanul de fier Mjolnir. Se duce la Loki și împreună îi cer zeiței Freyja acoperământul cu pene care să-i ajute să-și recupereze ciocanul.

Loki, îmbrăcat cu haina de pene a Freyjei, care-l transforma în pasăre, pleacă spre ținutul giganților, în Jotunheim, și-l întâlnește pe Trym. Află că acesta este în posesia ciocanului Mjolnir, pe care l-a ascuns la opt mile în adâncul pământului. Și că nu va înapoia ciocanul decât dacă Freyja îi va fi adusă de soție.

Loki se reîntoarce în Asgard și povestește că Trym are ciocanul și-i cere Freyjei să se căsătorească cu uriașul pentru a se putea recupera Mjolnir, arma cu care Thor îi ucidea pe uriași și apăra Asgardul de atacurile acestor Giganți. Freyja înfuriată la culme în fața unei asemenea pretenții refuză și Zeii se sfătuiesc ce e de făcut în aceste condiții.

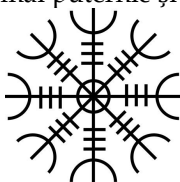
Heimdall vine cu soluția deghizării lui Thor cu acoperământul din pene al Freyjei. Astfel Thor deghizat ca și Freyja va accepta căsătoria cu Trym, iar când Trym va aduce ciocanul de fier Thor îl va putea recupera. Thor inițial refuză să se îmbrace ca o femeie și să fie batjocura și subiectul de glumă al zeilor, însă la insistențele lui Loki înțelege că supraviețuirea Asgardului și a Aesirilor este în joc și în final acceptă.

Thor se îmbracă cu hainele Freyjei și-și pune pe gât lanțul Brisingamen ajungând împreună cu Loki la uriașul Trym. Se începe banchetul nunții și Thor, ne putându-se abține, înfulecă un taur întreg și opt somoni și dă pe gât trei boaie cu mied, vin realizat din miere de albine.

Trym se miră de apetitul neobișnuit al Zeiței și când își manifestă nedumerirea Loki îi răspunde că săraca Freyja nu a putut mânca și nu a putut să-și astâmpere setea timp de opt nopți. Zărindu-i ochii uriașul se sperie de cât de fioroși erau. Loki l-a liniștit spunând că atât de mult dorea Freyja să se căsătorească cu uriașul încât nu a putut dormi opt nopți.

Se aduce ciocanul Mjolnir și Trym îl pune în poală Freyjei, pentru a pecetlui căsătoria – așa cum se obișnuia la nordici. Atunci Thor apucă ciocanul, își dă jos hainele Freyjei, și-i omoară pe toți uriașii aflați la banchet.

Astfel și-a recuperat, prin rușinea deghizării ca femeie, Thor ciocanul. Thor care era cel mai puternic și masculin dintre Zei.

4. Hymiskviða. Poemul lui Hymir.

Zei dorind să petreacă văzură că nu aveau suficientă mâncare și băutură. Atunci consultară runele și citiră în sânge și înțeleseră că zeul mării, Ägir avea din belșug. Așa că s-au dus la Ägir și amenințându-l i-au cerut să le ofere un banchet bogat.

Zeul mării îi cere atunci lui Thor să-i aducă un butoi foarte mare în care să poată face berea atât de plăcută zeilor, căci el nu avea așa ceva. Aesirii s-au tot gândit însă Tyr a venit cu un sfat: în est, în Eliwagar, trăia Hymir cel înțelept, la marginea cerului. Era chiar tatăl lui Tyr.²¹ Astfel încât Tyr propune Aesirilor să fure butoiul, cel adânc de o milă, de la părintele său, și să-l aducă la Ägir, pentru a putea face berea sacră.

Atunci Tyr împreună cu Thor pornesc spre Eliwagar și intră în marea sală a lui Hymir, aflată la marginea cerului. Acolo au fost întâmpinați de mama lui Tyr, cea care strălucea în aur, și primiți cu mare căldură: însă avertizați că Hymir era foarte mânios. După un timp sosise tatăl lui Tyr, uriașul Hymir cel înțelept, iar Thor și Tyr se ascuseseră după o grindă. Hymir era un uriaș al Ghețurilor și barba sa era plină de țurțuri.

Mama lui Tyr îi vorbește frumos soțului pentru a-i spune că fiul, Tyr, și purtătorul ciocanului, Thor, veniseră la ei. Hymir se întoarce spre grindă și aceasta trosni și se crăpă în bucăți sub privirea sa. Apoi au fost invitați la masă și trei tauri au fost sacrificați. Hymir se plânse că Thor mânca cam mult și-i propusese acestuia să iasă a doua zi pe mare la pescuit. Atmosfera era foarte tensionată și neplăcută.

A doua zi Hymir și Thor ies pe mare la pescuit iar Thor taie capul unui taur, cu numele „spărgătorul cerului” sau „străpungătorul cerului”, și-l folosește ca momeală. Șarpele Midgardului, ce se afla în adâncurile mărilor și încolăcea lumea, prinse momeala. Thor trăgea de șarpele midgardului ca să-l scoată din apă și cu ciocanul să-l ucidă. În acel moment Gigantul Hymir tăie frânghia cu care era legată momeala și șarpele, ce încolăcea

---

21 Se observă clar că Tyr nu este fiul lui Odin. Poate un fiu adoptiv. Însă Tyr este un zeu mult mai vechi decât Odin.

lumea, se scufundă din nou în adâncurile mărilor infinite. Acest șarpe a fost aruncat de Odin, în timpuri străvechi, în fundul oceanelor unde i-a introdus coada în gură, astfel încât să se devoreze pe el însuși și să nu mai crească, deși era deja atât de mare de încolăcise lumea.

Hymir și Thor se întorc de la aventura de pe mare și Hymir umilit îl provoacă pe Thor să spargă, dacă este atât de tare precum pretinde, pocalul său. Thor aruncă pocalul într-o coloană de piatră și coloana se despică în două, însă pocalul se întoarce întreg în mâna lui Hymir.

Atunci uriașii, aflați în acel moment acolo, îl sfătuiră pe Zeul ciocanului să arunce pocalul spre capul, fruntea lui Hymir, căci nimic nu era mai tare ca și capul uriașului. Thor așa făcu și pocalul se sparse. Hymir realizează că nu va mai putea bea bere niciodată din pocalul său preferat și-l provoacă din supărare pe Thor să-i demonstreze forța ridicând cazanul său adânc de o milă.

Thor sesizase ocazia, profită și luă cazanul adânc de o milă îl puse pe cap și o luă la fugă spre ceilalți Zei. Uitându-se înapoi văzu o multitudine de giganți, din văgăunile munților, fugind după el, astfel încât aruncă ciocanul Mjolnir și-i omorî pe toți.

Thor, cu cazanul „lat de o milă” ce fusese al lui Hymir, ajunsese în sala lui Ägir și zeii putea acum chefui în voie.

5. Lokasenna. Cuvintele de harță ale lui Loki.

Aflați în sala lui Ägir, Aesirii, petreceau fericiți. Sala era luminată doar de lumina aurului, fără a fi nevoie de o altă sursă de lumină. Loki, invidios pe slugile lui Ägir, care erau foarte lăudate de Aesiri, îl lovește pe unul. Atunci Aesirii îndată și-au luat scuturile, țipară la Loki și-l alungară până dincolo de pădure, după care se așezară din nou la banchet.

Loki, supărat, vine înapoi și cere să i se dea voie să participe în continuare și el la petrecere. Odin îi ordonă lui Vidar să se ridice și să-i ofere locul lui Loki. Acesta îi toarnă și de băut. Odin și Loki legaseră frăție de sânge în străvechi timpuri și se simțea obligat față de acesta.

Odată așezat Loki începe să se certe pe rând cu toții Zeii aflați la petrecere și să-i critice, aruncându-le în față cele mai reprobabile fapte de care se făceau vinovați fiecare dintre ei. Aceasta pentru a potoli ura și ranchiuna față de el însuși prin dezvăluirea mai multor acte rușinoase ale Aesirilor. Au fost criticați și umiliți pe rând Bragi, Idunn, Gefjon, însuși Odin, Frigg, Freyja, Njord, Tyr, Freyr, Byggvir, Heimdall, Skadi, Sif, Beyla, Thor.

La sfârșitul scandalului Thor îl amenință cu moartea pe Loki iar Loki îl blestemă pe Ägir ca tot ce-i aparține să piară în jarul focului, după care fuge și se ascunde luând forma unui somon în cascada „Franangr” (apa strălucitoare). Acolo Zeii l-au încolțit și l-au înlănțuit cu măruntaiele lui Wali. Iar un alt fiu a lui Loki a fost transformat într-un lup. Skadi nu s-a mulțumit cu atât și a luat „șarpele otrăvitor” și la așezat deasupra lui Loki pentru ca otrava din gura șarpelui să se scurgă pe el. Soția lui Loki, Sigyn, își proteja bărbatul ținând o cupă deasupra capului lui Loki ca veninul șarpelui otrăvitor să nu se scurgă pe capul lui.

Totuși, când cupa se umplea de otravă Sigyn fugea să o verse. În acel moment otrava, din gura șarpelui, picura pe Loki iar acesta se zvârcolea atât de puternic încât zguduia pământul, producând cutremurele.

6. HárbaPsljóP. Poemul lui Harbard.

Thor se întoarce acasă după o expediție făcută în țara giganților și ajunge la o strâmtoare unde vede pe cealaltă parte a apei o barcă cu un om. Thor intră în vorbă și află că are de a face cu Harbard (barbă căruntă). De fapt „Harbard” este un nume sub care se ascunde Odin. Astfel încât Thor nu știe că cel din barcă este de fapt Odin și crede că este un simplu vâslaș.

Thor îi cere să-l treacă apa însă dialogul i-a o întorsătură ciudată. Harbard îl tot întreabă pe Thor cine este, din ce neam se trage și cu ce fapte se poate lăuda. Thor îi răspunde cu sinceritate și primește înapoi doar sarcasm și batjocură. În timp ce Thor se laudă cu fapte de vitejie în luptă, Harbard îl ironizează și se laudă la rândul-i cu acte de iubire pe care le-a realizat cu fete de regi și cu practicante ale seidr și galdr (magiciene, vrăjitoare), cu păcălirea și

trădarea unor uriași, cu secrete aflate de la morți (prin trezirea și readucerea la viață a morților pentru a afla antice secrete), etc.

Thor începe să înțeleagă că este batjocorit și toate faptele sale sunt ironizate și-l amenință pe Harbard. Acesta îi spune că lipsește cam mult de acasă și de la soția sa Sif, că mama sa, pământul, este moartă și că are de făcut un foarte lung ocol, drum pe care nu îl destăinuie, pentru a ajunge cu bine acasă, căci el nu-l va trece cu barca.

Thor nu înțelege nici o clipă că are de a face cu Odin. Dialogul se întrerupe brusc, cu sentimentul dezaprobării reciproce a celor doi interlocutori.

7. Skirnismól. Poemul lui Skirnir.

Într-o zi Freyr s-a așezat pe Hlidskjalf, tronul lui Odin, de unde Odin putea să vadă toate lumile și ce se întâmplă în ele. Uitându-se prin lumi Freyr a observat o fată foarte frumoasă, fiica unui uriaș. Freyr s-a îndrăgostit imediat de ea și suferea nespus că nu pot fi împreună.

Freyr era atât de supărat încât nu vorbea cu nimeni. Într-un final Njord, tatăl lui Freyr, îl trimite pe slujitorul Skirnir la Freyr să-l întrebe de ce este supărat.

Freyr îi spune că la curtea uriașului Gymir a zărit pe fiica acestuia Gerdr. Și că s-a îndrăgostit teribil de ea. De asemenea îl roagă pe slujitorul lui, Skirnir, să meargă să o pețască pe Gerdr.

Skirnir se pregătește de lungă și periculoasa călătorie și-i cere stăpânului, lui Freyr, calul său a cărui văpaie fermecată străpunge întunericul și sabia de lumină care este atât de bine făcută încât se luptă singură cu dușmanul în cazul în care este mânuită de un erou ce nu cunoaște frica. Freyr îi acordă calul și sabia iar Skirnir pornește, într-o noapte adâncă și impenetrabilă, spre târâmurile uriașilor, spre curtea lui Gymir.

Astfel și-a pierdut Freyr sabia de lumină cu care ar fi trebuit să se lupte împotriva lui Surtr și a fiilor lui Muspell.

O dată ajuns, Skirnir, intră în vorbă cu un cioban și-l întreabă despre domeniul uriașului și fiica acestuia Gerdr. Gerdr aude din curte discuția și-l poștește pe Skirnir în casă oferindu-i

mied. Totuși Gerdr se teme ca nu cumva acest personaj să fie ucigașul fratelui ei, Beli: care a fost omorât chiar de Freyr, cu o creangă.

Skirnir îi oferă Gerdei unsprezece mere de aur pentru mărturisirea ei cum că doar pe Freyr îl va iubi. Gerdr refuză categoric orice unire prin căsătorie cu Freyr. Skirnir încearcă să-i ofere inelul Draupnir (*cel ce picură aur*), care la tot a noua noapte producea încă opt inele la fel. Gerdr refuză din nou, căci aur avea destul la curtea tatălui ei.

În acest moment Skirnir ridică sabia de lumină, viu colorată, a lui Freyr și o amenință cu decapitarea pe Gerdr dacă nu-și împărtășește iubirea cu Freyr și doar cu Freyr. Gerdr nu dă înapoi și-l amenință că tatăl ei Gymir va avea grijă de el și de insolența lui.

Fără alte soluții, Skirnir folosește sabia de lumină a lui Freyr să o blesteme pe Gerdr astfel încât tatăl ei să moară și ea să plece în îndepărtări unde nimeni nu o va găsi, să nu-i mai placă nimic, să fie transformată într-un animal hâd de care toată lumea să-și bată joc, ura să o macine, grijile să o apese, spiritele să o chinuiască, să verse lacrimi într-una, să trăiască cu un gigant cu trei capete sau să nu mai aibă nici o dată nici un bărbat, să fie în continuu bolnavă, să se usuce ca ciulinul pus în hambar, Odin să-i fie dușman, chiar și Freyr și toți Zeii, să nu aibă parte de bărbați și să nu se poată bucura de ei nici o dată, uriașul gerului Hrimgrinnir să o aibă în împărăția morții, să se târască fără mâncare, să n-aibă parte de nimic de la nimeni și nimeni să nu-i mulțumească vreodată pentru ceva.

Apoi, Skirnir, i-a însemnat Gerdei cele trei rune ale voluptății, furiei și nebuniei: pentru a pecetlui blestemul. Însă o atenționează că va șterge cele trei rune dacă ea își va schimba alegerea.

Gerdr, atunci, se schimbă și-i oferă un pocal cu mied în semn de bun venit pentru Skirnir și recunoaște la final că nici nu putea spera vreodată ca iubirea ei să fie câștigată de unul din neamul Vanirilor.

Gerdr îi transmite lui Freyr că-l va întâlni după nouă nopți în Barii, în dumbrava înflorită, loc retras unde își va oferi iubirea lui Freyr, dacă Njord va fi de acord cu aceasta.

Skirnir ajuns la Freyr îi transmite locul întâlnirii, însă Freyr se tânguiește că are de așteptat nouă nopți: deși lungă este o noapte, lungi sunt două mai ales că are de așteptat nouă nopți.

8. Vafþrúðnismál. Poemul lui Wafþrudnir.

Odin vorbește cu soția sa Frigg despre intenția lui de a-l întâlni pe cel mai puternic și înțelept dintre uriași: Wafþrudnir, adică meșterul în ghicitori. Odin dorea să învețe și să obțină „arta vorbirii alese” de la cel mai înțelept. Frigg îi dă binecuvântarea și-l îndeamnă să meargă în această aventură.

Ajunge Odin în marea sală a lui Wafþrudnir și sub numele de Gagnrad (*cel ce dă cele mai bune sfaturi*) îi mărturisește uriașului setea sa de a ști totul. Wafþrudnir acceptă cu condiția pierderii vieții în cazul în care Gagnrad nu se va dovedi a fi cel mai deștept.

Dialogul i-a forma unor întrebări la care trebuie să răspundă pe rând Odin și mai apoi uriașul Wafþrudnir. Dialogul prezintă structura lumii și a ceea ce se găsește în ea, cum au apărut toate cele ce sunt, destinul lumii și sfârșitul Zeilor care va veni.

Este un dialog interesant și de plin de informații din care ne facem o idee despre bogăția inegalabilă și complexitatea minunată a mitologiei nordice: căci sunt atinse nenumărate subiecte și apar foarte multe denumiri, fenomene și realități despre care nu a mai rămas aproape nici o informație, decât numele.

Dialogul se încheie cu Odin care întreabă pe Wafþrudnir, cel mai înțelept, ceva la care el nu poate răspunde: „*ce spune Odin la urechea fiului, Baldr, de pe rugul funerar?*” Uriașul îl recunoaște imediat, la această întrebare, pe Odin. Înțelege că cel din fața sa, Gagnrad, este de fapt Odin și declară că nu poate ști ce a spus Odin, în timpurile străvechi, la urechea fiului aflat pe rug.

Apoi, uriașul acceptând înfrângerea, a mai vorbit de vechi legende și de sfârșitul Zeilor. Odin a câștigat prin urmare printr-un șiretlic întrecerea dintre ei și astfel și-a păstrat viața.

Odin nu doar că reușește să câștige înțelepciunea uriașului, dar reușește să-și păstreze și viața și deci să-i și fie folositoare această înțelepciune și cunoaștere.

9. Grímnismál. Poemul lui Grímnir.

Odin și Frigg își ascundeau identitatea și erau pe o insulă sub aspectul a doi țărani. În acea vreme regele Hraudung avea doi băieți: Geirrod de opt ani și Agnar de zece ani. Aceștia fiind ieșiți la pescuit au fost luați de vânt și au naufragiat pe o insulă ascunsă. Au rămas acolo toată iarna iar femeia și bărbatul, Odin și soția sa Frigg, au avut grijă să-i învețe tot ce au considerat benefic pentru acești copii. Amândoi le-au împărtășit ceea ce ei știau celor doi fii de regi.

Primăvara bărbatul, Odin, le-a dat o corabie să ajungă acasă la curtea regească a tatălui lor. Toată iarna Frigg a avut grijă de fiul mai mare al regelui, Agnar. Iar Odin de cel mic, Geirrod. La plecare, Odin vorbea în taină cu Geirrod...

Odată ce cei doi fii de rege au ajuns la țărm Geirrod, care se afla în partea din față a bărcii, a coborât primul și a împins puternic barca, cu Agnar în ea, înapoi în larg, blestemându-l.

Ajuns la curte Geirrod a fost recunoscut și făcut imediat rege, căci Hraudung – *regele bătrân* – murise.

După ceva timp, Odin și Frigg stăteau amândoi în Hlidskjalf și priveau prin toate cele nouă lumii ale universului. Atunci au observat că fiul cel mare, Agnar, s-a salvat și avea o relație cu o gigantă / uriașă: având copii cu ea. Geirrod ajunsese un rege puternic. Însă Frigg a spus că acest Geirrod, ce ajunsese rege în locul tatălui său, era atât de zgârcit la mâncare încât își lăsa oaspeții să flămânzească dacă vedea că sunt prea mulți la masa sa.

Odin și Frigg pun pariul, unul cu altul, despre zgârcenia lui Geirrod. Apoi Odin pleacă în Midgard, la cureaua lui Geirrod să vadă dacă Frigg sau el are dreptate. Atunci Frigg își trimite propria cameristă, pe Fulla, să-l anunțe pe Geirrod că va veni un bărbat cu puteri magice, ce poate fi recunoscut prin aceea că nici un câine nu are curajul să-l atace și de care ar trebui să se ferească, căci are intenții ascunse.

Geirrod, văzând că este atenționat de o zeităte, însăși Frigg, îl descoperă pe bărbatul pe care nici un câine nu avea curajul să-l atace, și care se numea Grímnir – *Odin deghizat* – și-l torturează pentru a afla secretele sale. Îl leagă pe Grímnir – Odin deghizat –

între două focuri unde l-a ținut timp de opt nopți fără a-i oferi mâncare sau băutură.

Geirrod avea un băiat de zece ani tot pe nume Agnar, ca și fratele său. Acest băiat Agnar vine la Odin, care era legat între două focuri, și-i oferă din propria inițiativă un corn plin de băutură bărbatului nevinovat, ca să-și astâmpere setea. În acel moment focul s-a apropiat atât de mult încât haina lui Odin a luat foc. Odin începe să spună formule magice pentru a astâmpăra focul și a-l îndepărta de el prin tehnica magică galdr.

După aceasta Odin menționează cum a fost el ținut opt zile între două focuri și nimeni nu i-a dat de mâncare decât Agnar. Și că de acum înainte doar Agnar, fiul lui Geirrod, va domni. Îl binecuvântează pe Agnar și-i destăinuie că el este chiar Odin și-i promite cea mai mare răsplată pe care i-o poate oferi cineva, pentru că i-a potolit setea.

Apoi Odin, ca și o inițiere pentru Agnar, începe să descrie Asgard-ul și lumile superioare din Yggdrasil. Vorbește de palatele zeilor, de lăcașurile elfilor, de nenumărate ființe luminoase și supranaturale, vorbește de zei și de zeițe, descrie Yggdrasilul, vorbește de structura cerului, de pitici, de șerpii aflați la baza copacului lumii, de uciderea lui Ymir și crearea universului din carnea, trupul și din sângele său, de lucrurile minunate și armele magice și luminoase pe care le posedă zeii. Odin îi mai destăinuie numeroasele sale nume / deghizări și aventuri în căutarea puterii, înțelepciunii și a luminii și despre uciderea unor uriași.

După care îl critică pe Geirrod și-i reproșează că nu a dat atenție cuvintelor și sfaturilor sale și s-a pierdut în băutură și și-a pierdut calitatea prin degenerare / decadentă.

Și-i induce prin galdr pieirea:

*„Sfârșitul tău îl am în față,
Ygg, pe cel ucis și mort, de oțel, în stăpânire-l va avea,
Nenorocire cele trei Fecioare²² fie-ți țeș acum,
Aproprie-te de-i putea,
Acum, pe Odin-l vei vedea!*

---

22 Cele trei fecioare sunt Nornele ce țeș destinele tuturor: Urd, Verdandi și Skuld, trecutul – prezentul – viitorul.

*Wakr și Skilfing,²³ Wafud și Hroptatyr,²⁴
Gaut²⁵ și Jalk în cercul zeilor,
Ofnir și Swafnir, dar absolut toate, eu spun,
Mie-mi, existența-și, datorează!"*

Odată ce Geirrod a auzit și a realizat că cel torturat, de către el, și pus între două focuri, era Odin a sărit cu sabia în mână să-l îndepărteze de foc. În acel moment sabia i-a alunecat și a căzut cu mânerul în jos iar Geirrod s-a împiedicat și a căzut peste sabia ce avea vârful în sus. În acest mod a fost străpuns de propria-i sabie și regele și-a găsit moartea. Odin a dispărut, în acel moment, iar Agnar a devenit rege pentru multă vreme.

10. Alvissmól. Poemul lui Alwis.

Thor vine acasă și-l găsește pe piticul Alwis.²⁶ În lipsa lui Thor de acasă, acest pitic s-a logodit cu fiica acestuia și a soției sale Sif. Thor este foarte surprins de ceea ce s-a întâmplat în lipsa sa și nu este de acord de loc cu mariajul. Însă deja fiica lui era logodită și promisă piticului.

Pentru că Thor nu dorea ca angajamentele familiei sale să fie încălcate, chiar dacă nu fuseseră făcute de către el, îl ține treaz pe piticul Alwis toată noaptea punându-i întrebări astfel încât piticul să-și demonstreze cunoașterea și înțelepciunea pe care susținea că le are.

Atunci, piticul mândru că-și poate etala cunoașterea răspunde cu plăcere întrebărilor lui Thor. În acest mod aflăm lucruri ascunse despre soare, lună, ploaie, cer, nori, vânt, aer, mare, foc, pădure, noapte, despre semințele sădite de oameni, băutura, etc. Atât de multe întrebări i-a pus Thor încât l-a ținut treaz toată

---

23 Wakr - *cel mereu atent*; Skilfing - *cel ce sperie*.

24 Wafud - *plimbărețul*; Hroptatyr - *zeul zeilor*.

25 Gaut - *creatorul*.

26 Alwis - *cel înțelept pe deplin*.

noaptea până când, dimineața, a răsărit soarele și piticul a fost surprins de astrul strălucitor și transformat în stană de piatră.

Astfel Thor a scăpat de el și nu mai a încălcat nici un legământ.

11. Hóvamól. Proverbele lui Har.

În acest cânt sunt expuse sfaturi, proverbe și îndrumări date de Har, adică Odin,²⁷ pentru diverse împrejurări.

Sunt șase părți, fiecare cu propriile exemple din aventurile lui Odin. Și cu propriile considerente morale, etice: diferite de la o parte la alta din această culegere de proverbe. Fiecare din cele șase părți are statut aparte și este separată.

Se vorbește despre auto-apărare, despre prieteni, despre soțiile altora, cadouri, lene, preluarea averii altuia, prevedere, inima femeilor, infailibilitatea farmecelor feminine asupra sufletelor inteligente, despre moarte, despre greșeli, despre curaj, despre eșecurile care survin pentru oricine, despre sărăcie și bogăție, despre participarea la „Thing”; adunarea în care se dădeau verdicte în privința legii, a război, etc. și se stabileau hotărâri.

Apoi se vorbește despre procese inițiatice și de cum a reușit Odin să culegă Runele. Despre ceea ce trebuie făcut la nivel inițiativ, sfaturi despre funcționarea a galdr și a seidr.

Avem morale de oameni simpli, morale de regi, situații de iubire și îndrăgostire, despre nedreptate și oameni dușmănoși, despre depășirea nenorocirilor, sfaturi despre război.

Și avem observații cu privire la fenomene inițiatice și de ascensiune spre lumină. Indicații despre practicarea galdr și seidr.

Deci se cuprinde întreg spectrul vieții obișnuite, simple sau regale și a procedurilor inițiatice și a puterilor magice. Fiecare cu propriile reguli și moduri de funcționare...

Scrierea este extrem de captivantă și plină de minunate fenomene.

---

²⁷ Har - cel măreț.

12. RígsPula. Poemul lui Rig.

Odată Heimdall, vechile mituri povestesc, a pornit prin Midgard și, prezentându-se sub numele Rig, a intrat în coliba / casa / curtea a trei soți.

Primul cuplu vizitat trăia într-o colibă. Numele lor era Edda și Ai²⁸ și erau îmbrăcați în portul străvechi. Heimdall a rămas cu ei trei nopți, a dormit acolo și le-a dat sfaturi. Apoi a plecat mai departe. După nouă luni Edda a adus pe lume un băiețel cu piele galbenă și părul negru. Era foarte puternic și știa să facă toate muncile gospodăriei. Apoi el a avut copii cu servitoarea Thir. Aceasta este clasa slugilor și începuturile ei.

Apoi Rig, adică Heimdall, a găsit o casă și a intrat acolo. I-a găsit pe Afi și Amma.²⁹ Rig a rămas acolo trei nopți și i-a sfătuit. După nouă luni s-a născut un băiețel cu piele roșiatică, părul blond și ochii scânteietori. L-au numit Karl. El s-a căsătorit cu Snor.³⁰ Au avut copii și de aici a apărut clasa țăranilor.

Rig a mers mai departe și a găsit o sală, cu ușa pe peretele sudic și a intrat acolo. Acolo erau Fadir și Modir³¹ care se jucau cu degetele și se priveau în ochi. Rig a rămas la ei trei nopți și i-a învățat. Apoi după nouă luni a apărut pe lume un băiețel cu păr alb, obrații strălucitori și ochii ca de șarpe. I-au pus numele Jarl.³² Acesta a învățat să mânuiască scutul, armele, să vâneze cu câinii, să înoate împotriva curenților de apă, etc.

Jarl s-a căsătorit cu Erna³³ și au avut o viață liniștită împreună. Au avut urmași și din aceștia a apărut neamul oamenilor nobili.

Acest cânt nu s-a păstrat în totalitate și cel puțin sfârșitul său este pierdut.

---

28 *Străbunica și străbunicul.*

29 *Bunicul și bunica.*

30 *Șnur sau noră.*

31 *Tatăl și Mama.*

32 Denumirea bărbaților născuți din neam nobil în Norvegia.

33 *Iscusita.*

13. Hyndluljóð. Poemul Hyndlei.

Este un cânt despre zeița Freyja și ajutorul pe care-l oferea oricui avea nevoie. Aici Ottar, fiul lui Innstein, un tânăr nobil, puse un pariu cu prietenul său Angantyr cum că el s-ar trage dintr-un neam mai nobil. Angantyr susține la rândul său că el însuși ar face parte dintr-o linie mai nobilă. Ottar și-a pus în joc întreaga moștenire din partea tatălui.

Pentru a câștiga acest pariu, Ottar, o cheamă în ajutor pe zeița Freyja, la care-i ridica un cult și aducea constant ofrande. Freyja îl transformă pe Ottar într-un mistreț, mistrețul Hildiswini³⁴ și împreună ajung la uriașa Hyndla³⁵, ce locuia într-o grotă.

Freyja îi cere uriașei Hyndla să meargă împreună cu ea la Valholl, pentru ca acolo să-i ceară „Părintelui Oastei”³⁶, cel ce știe lucruri de demult, să le spună strămoșii lui Ottar: ca astfel Ottar să învingă și să nu-și piardă averea.

Uriașa realizează că Freyja și-a transformat favoritul, Ottar, în mistrețul Hildiswini și-i spune că acesta nu este demn de a urca pe drumul zeilor. Apoi o acuză pe Freyja că ar fi înșelat-o și că ochiul ei se rotește mereu: adică îl califică pe Ottar drept iubitul Freyjei.

Freyja neagă și-i spune că acest mistreț, cu păr de aur, a fost creat de către piticii Dain și Nabbi, care o slujeau, și care l-au făcut cadou zeiței.³⁷

Apoi evenimentele se desfășoară în Valholl unde Hyndla începe a prezenta linia genealogică a lui Ottar.

Ceea ce este interesant este că enumerarea cuprinde aproape pe toți eroii cunoscuți din sursele nordice.

Apoi uriașa Hyndla întărește aceasta spunând că toți cei ce sunt enumerați de ea „*cu toți sunt înrudiți cu tine, Ottar, tu,*

---

34 *Mistrețul de luptă.*

35 *Cățeaua.*

36 Probabil Odin.

37 Și fratele Freyjei, Freyr, are un mistreț, pe nume Gulimbursti, care strălucește în întuneric și luminează drumul, făcut de și primit cadou din partea piticilor Sindri și Brokk, fii ai lui Iwaldi.

nătărăule!" Ca și cum Ottar ar fi fost adormit la propria-i moștenire, la proprii strămoși.

Dialogul se întrerupe brusc și urmează o parte a cântului sub numele de fragmente din „*Mica Vóluspó*”.

Aici se amintește de moartea zeului Baldr și că tatăl lui, adică Odin, a fost moștenitorul lui Burr. Și se trec în revistă genealogiile Gerdei și a unor uriași. Și că toți uriașii se trag din Ymir, cel ucis de Odin și frații săi: Wili și Ve. Apoi se vorbește despre Loki și sălbatica uriașă din pădurea de fier, Jarnwidr: Angrboda³⁸, cu care l-a făcut lupul Fenrir, ce-l va înghiți la Ragnarok pe Odin. Și cum a fost zămislit Sleipnir, armăsarul lui Odin, prin legătura lui Loki cu armăsarul „Swadilfari”.

Apoi se amintește sfârșitul zeilor și evenimentele ce-l preced și faptul că va veni un nou zeu, atât de mare încât nu are curaj să-i pronunțe numele.

Freyja, mulțumită, cere berea, cea care restabilește memoria, astfel încât cele spuse de uriașa Hyndla să poată fi ținute minte în dimineața celei de a treia zile când înfruntarea dintre Ottar și Angantyr va avea loc: enumerarea strămoșilor.

Hyndla, dușmănoasă, dorește să se întoarcă în grota ei și să doarmă și-i spune Freyjei că nu-i mai îndeplinește nici o dorință și o jignește sexual făcând-o Heidrun (capră mitică) înfocată ce fuge după țapi: „*capră ce fuge după țapi*”.

Mai multe strofe lipsesc. Freyja îi spune uriașei, la auzul insultelor și a refuzului de a mai colabora, că o va încolăci în foc astfel încât să moară și să nu mai ajungă niciodată în viață acasă. Realizează aceasta folosind calitățile ei seidr în manipularea forțelor primordiale ale naturii.

Hyndla observă focul, câmpul aburind de foc și strigă. Apoi pronunță un blestem ca berea dată lui Ottar, ca berea de aducere aminte cerută de Freyja, să fie asemeni otrăvii și să-i aducă nenorocirea.

Freyja, prin puterea ei magică, folosind seidr, anulează blestemul Hyndlei asupra lui Ottar, invocând zeii în ajutor.³⁹

---

38 *Aducătoare de suferință.*

39 Freyja este cea care i-a învățat pe Aesiri și pe oameni știința / arta magică seidr. Lucrul cu spiritele, elementele naturii și ale lumii; invocarea și chemarea lor în obținerea unor modificări de destin, schimbarea desfășurării sau al cursului evenimentelor, sau obținerea unor rezultate dorite.

14. Swipdagsmól. Poemul lui Swipdag.

Acest cântec reunește două părți distincte Grogaldr (*incantația galdr a lui Groa*) și Fjolsvinnsmó (*cântecul lui Fjolswid*).

Swipdag a fost logodit cu frumoasa Menglod, de când era copil. Însă mama sa, Groa, a murit și el nu știe ce să facă și cum să ajungă la Menglod, acum că a atins adolescența. Iar mama lui vitregă îi cere să plece și să-și câștige frumoasa promisă fără ai spune însă ce are de făcut pentru aceasta.

Astfel că Swipdag fuge la mormântul mamei sale și folosind formule magice, utilizate și de Odin, o trezește pe mama sa și o conjură să-i vină în ajutor. Mama sa se trezește și sprijinită de piatra mormântului – la poarta dintre lumea viilor și a morților – îl învață pe fiu o serie de formule / incantații magice, știința galdr, care să-l păzească de orice pericol. Și-i dă sfaturi cum să scape de puteri dușmănoase, superioare lui.

Aici începe partea a doua, unde Swipdag urcă muntele spre cetatea gigantului, acolo unde era frumoasa Menglod. Îl întâlnește lângă cetate pe Fjolswid, pe care-l numește un monstru și intră în dialog cu el.⁴⁰ Acesta încearcă să-l facă pe Swipdag să se întoarcă din drumul lui. Swipdag folosește numele de Windkald, disimulându-și identitatea, pentru a afla mai multe informații despre posibilitatea de a intra în cetatea, care este înconjurată de flăcări și apărată, în curte, de doi dulăi înfricoșători cu numele Gifr și Geri.⁴¹

Cetatea uriașului, unde se află Menglod cea căutată de Swipdag, se numește Lyr și se rotește pe vârful unei săbii, fiind înconjurată de flăcări uriașe.

Dialogul dezvăluie secretele cetății uriașului, unde era Menglod, și informații, din nou, despre frasinul Yggdrasil. Apoi Fjolswid destăinuie secretul intrării în cetate: dulăii paznici pot fi îmblânziți, pentru a trece de ei, doar cu o bucată din carnea cocoșului Widofnir⁴², ce stă pe ramurile Yggdrasilului. Pentru aceasta trebuie ucis cocoșul de pe Yggdrasil, șarpele copacului.

---

40 *Cel mult îndemânatic.*

41 Ambele nume par a însemna *hămesitul*.

42 Numele înseamnă *șarpele copacului*.

Aceasta se poate face doar cu „secera ce luminează”: Lăwatein. Această seceră ce luminează reprezintă de fapt penele din coada cocoșului. Însă această seceră nu poate fi obținută decât după moartea cocoșului, a șarpelui copacului. Dar nu se poate ucide Widofnir decât cu secera Lăwatein. Iar secera Lăwatein nu se poate obține decât omorând cocoșul Widofnir. Deci este vorba de o imposibilitate și un mister de nedeslușit cu privire la intrarea în cetate.

O dată ce Swipdag află, deghizat fiind ca Windkald, de la Fjolswid, secretele cetății, legătura acesteia cu Yggdrasil, misterul intrării în cetate și particularitățile vieții Menglodei își destăinuie adevăratul nume.

Atunci Fjolswid o anunță pe Menglod că a sosit cel așteptat și promis. Dulăii ce apărau cetatea Lyr se linguseau pe lângă Swipdag, acesta intră în cetate, iar Menglod îl primește cu multă bucurie: pe cei doi așteptându-i doar zile fericite.

Aici se încheie cânturile Zeilor.

Mai există un poem rămas, pe numele de „Ghicitoarea Corbului”, dar care nu a fost inclus în toate publicările și traduceriile Eddei. Este o poezie plină de mister și aparent de neînțeles, compusă din 26 de strofe. Doar cei trecuți prin inițierile și misterele nordice, de exemplu cele Odinice printre altele, și care au supraviețuit pot surprinde sensul acesteia. Nu există o linie conștient clară, propozițiile, de multe ori, neavând cursivitate conștientă: este o formulă magică „*galdr*”.

Avem prezentată varianta tradusă în engleză. În plus prima și ultima strofă în română.

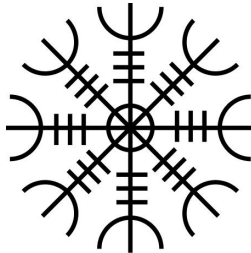
1.

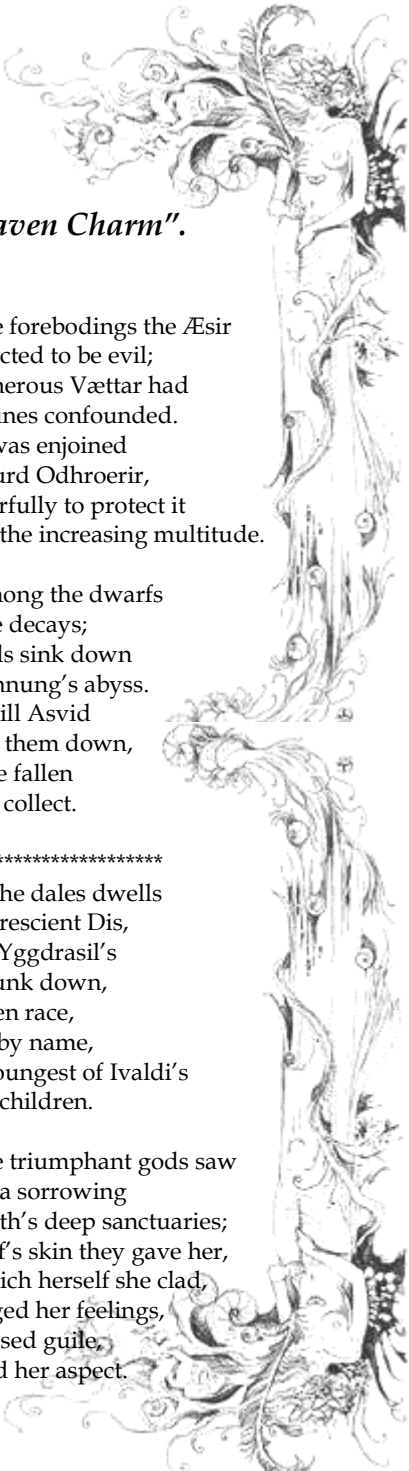
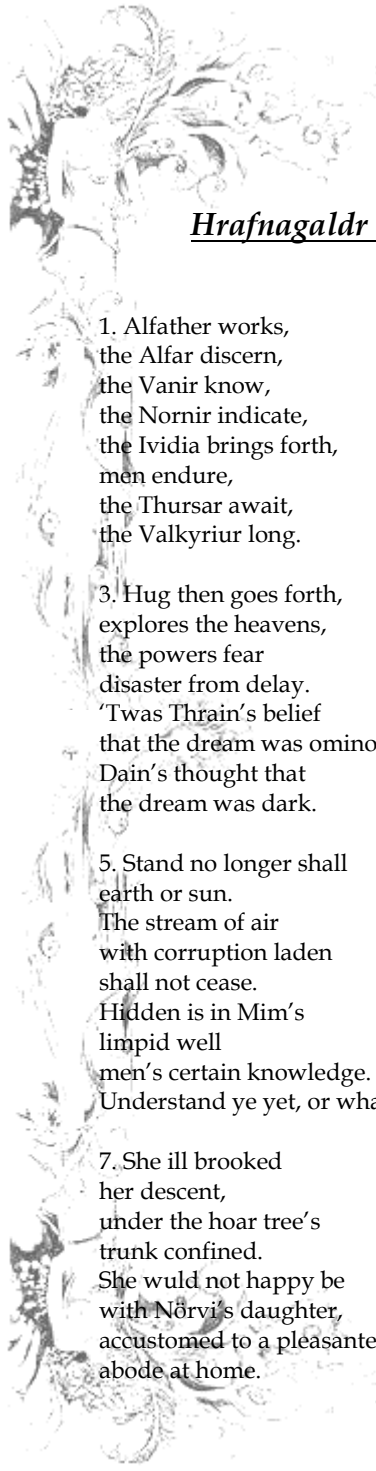
*„Tatăl suprem” lucrează,
Elfi discern,
Vanirii știu / cunosc,
Nornele indică,
Ividia dau naștere,
Omul suportă,
Thurșii așteaptă,
Valkyriile doresc cu ardoare.*

.....

26.

*Puterile s-au ridicat,
Lumina Elfilor
În direcția nordului spre Niflheim
Au vânat / urmărit noaptea.
În sus a fugit Argjöll
Fiul lui Ulfrun,
Puternicul care suflă prin „corn”,
În înălțimile / vârful cerului.*

Hrafnagaldr Odins. "Odin's Raven Charm".

1. Alfather works,
the Alfar discern,
the Vanir know,
the Nornir indicate,
the Ividia brings forth,
men endure,
the Thursar await,
the Valkyriur long.

3. Hug then goes forth,
explores the heavens,
the powers fear
disaster from delay.
'Twas Thrain's belief
that the dream was ominous;
Dain's thought that
the dream was dark.

5. Stand no longer shall
earth or sun.
The stream of air
with corruption laden
shall not cease.
Hidden is in Mim's
limpid well
men's certain knowledge.
Understand ye yet, or what?

7. She ill brooked
her descent,
under the hoar tree's
trunk confined.
She wuld not happy be
with Nörvi's daughter,
accustomed to a pleasanter
abode at home.

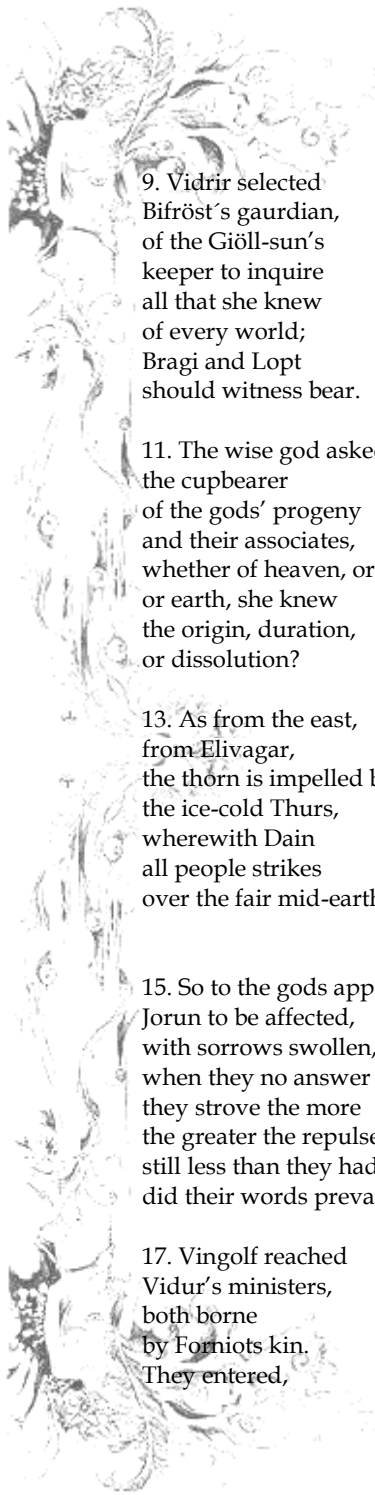
2. The forebodings the Æsir
suspected to be evil;
treacherous Vættar had
the runes confounded.
Urd was enjoined
to gaurd Odhroerir,
powerfully to protect it
against the increasing multitude.

4. Among the dwarfs
virtue decays;
worlds sink down
to Ginnung's abyss.
Oft will Asvid
strike them down,
oft the fallen
again collect.

*****

6. In the dales dwells
the prescient Dis,
from Yggdrasil's
ash sunk down,
of alfen race,
Idun by name,
the youngest of Ivaldi's
elder children.

8. The triumphant gods saw
Nanna sorrowing
in earth's deep sanctuaries;
a wolf's skin they gave her,
in which herself she clad,
changed her feelings,
practised guile,
alter'd her aspect.

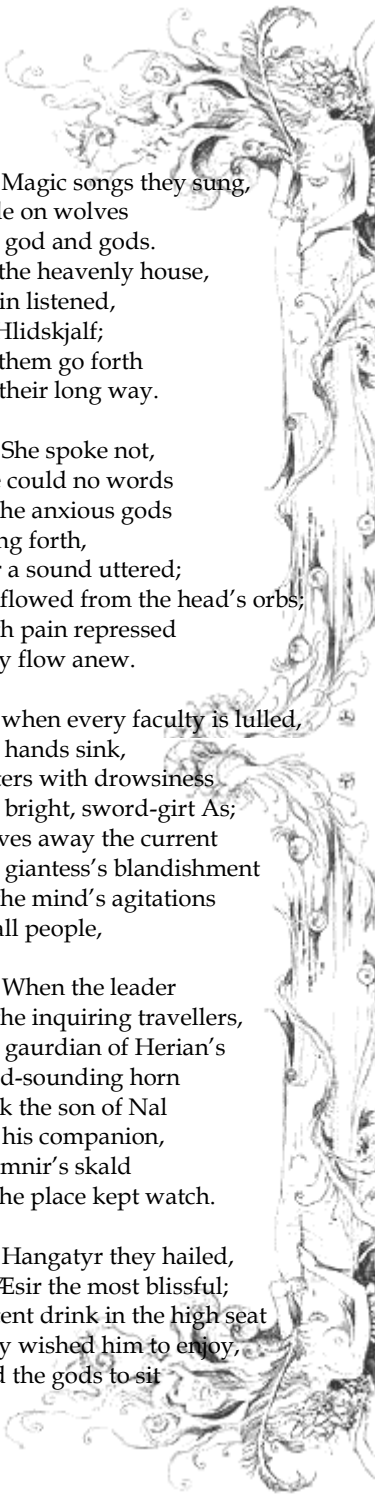
9. Vidrir selected
Bifröst's gaurdian,
of the Giöll-sun's
keeper to inquire
all that she knew
of every world;
Bragi and Lopt
should witness bear.

11. The wise god asked
the cupbearer
of the gods' progeny
and their associates,
whether of heaven, or Hel,
or earth, she knew
the origin, duration,
or dissolution?

13. As from the east,
from Elivagar,
the thorn is impelled by
the ice-cold Thurs,
wherewith Dain
all people strikes
over the fair mid-earth;

15. So to the gods appeared
Jorun to be affected,
with sorrows swollen,
when they no answer got;
they strove the more
the greater the repulse;
still less than they had hoped
did their words prevail.

17. Vingolf reached
Vidur's ministers,
both borne
by Fornio's kin.
They entered,

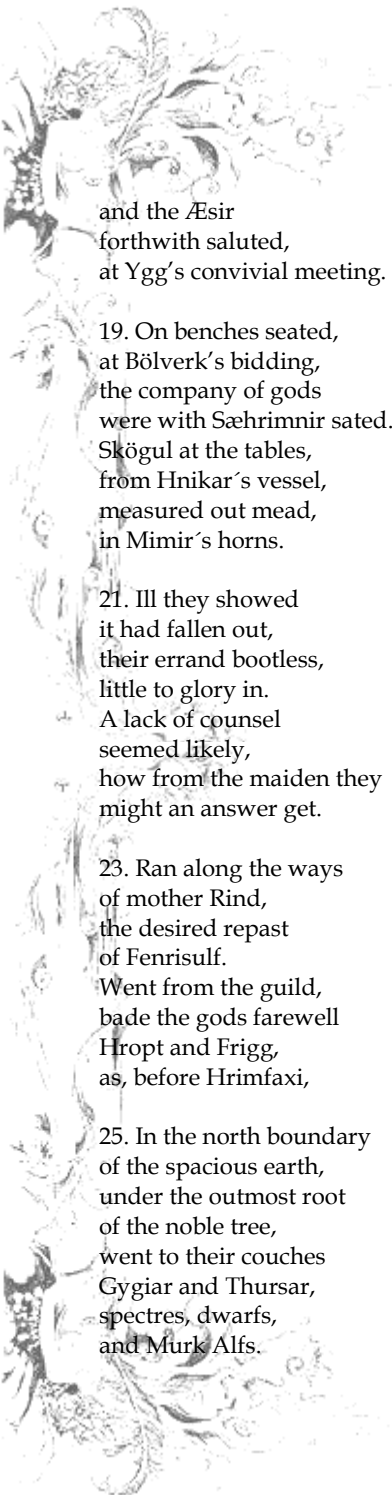
10. Magic songs they sung,
rode on wolves
the god and gods.
At the heavenly house,
Odin listened,
in Hlidskjalf;
let them go forth
on their long way.

12. She spoke not,
she could no words
to the anxious gods
bring forth,
nor a sound uttered;
tears flowed from the head's orbs;
with pain repressed
they flow anew.

14. when every faculty is lulled,
the hands sink,
totters with drowsiness
the bright, sword-girt As;
drives away the current
the giantess's blandishment
of the mind's agitations
of all people,

16. When the leader
of the inquiring travellers,
the gaurdian of Herian's
loud-sounding horn
took the son of Nal
for his companion,
Grimnir's skald
at the place kept watch.

18. Hangatyr they hailed,
of Æsir the most blissful;
potent drink in the high seat
they wished him to enjoy,
and the gods to sit

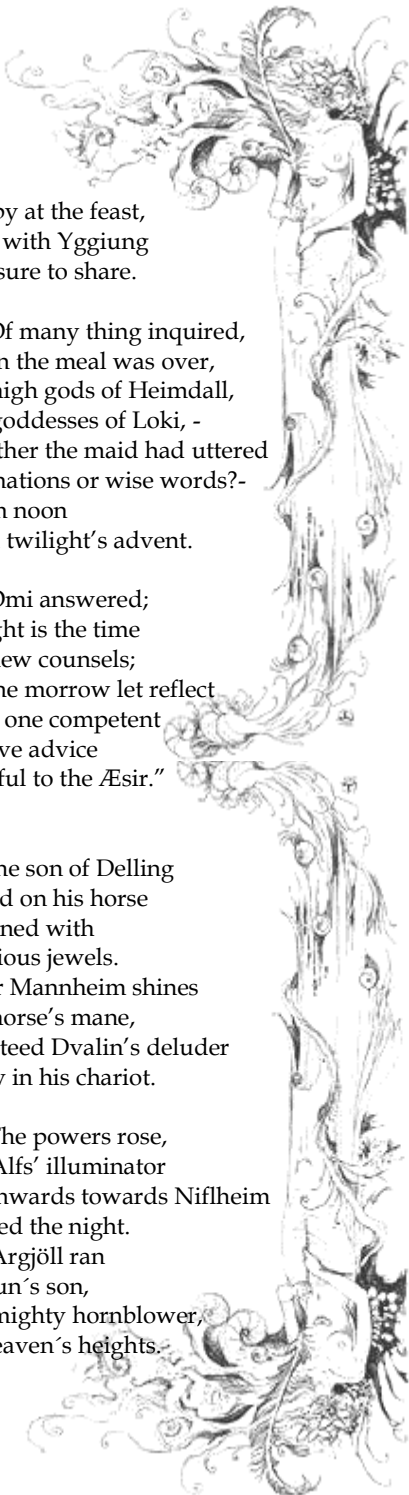
and the Æsir
forthwith saluted,
at Ygg's convivial meeting.

19. On benches seated,
at Bölverk's bidding,
the company of gods
were with Sæhrimnir sated.
Skögul at the tables,
from Hnikar's vessel,
measured out mead,
in Mimir's horns.

21. Ill they showed
it had fallen out,
their errand bootless,
little to glory in.
A lack of counsel
seemed likely,
how from the maiden they
might an answer get.

23. Ran along the ways
of mother Rind,
the desired repast
of Fenrisulf.
Went from the guild,
bade the gods farewell
Hropt and Frigg,
as, before Hrimfaxi,

25. In the north boundary
of the spacious earth,
under the outmost root
of the noble tree,
went to their couches
Gygiar and Thursar,
spectres, dwarfs,
and Murk Alfs.

happy at the feast,
ever with Yggiung
pleasure to share.

20. Of many thing inquired,
when the meal was over,
the high gods of Heimdall,
the goddesses of Loki, -
whether the maid had uttered
divinations or wise words?-
From noon
until twilight's advent.

22. Omi answered;
"Night is the time
for new counsels;
till the morrow let reflect
each one competent
to give advice
helpful to the Æsir."

24. the son of Delling
urged on his horse
adorned with
precious jewels.
Over Mannheim shines
the horse's mane,
the steed Dvalin's deluder
drew in his chariot.

26. The powers rose,
the Alfs' illuminator
northwards towards Niflheim
chased the night.
Up Argjöll ran
Ulfrun's son,
the mighty hornblower,
of heaven's heights.

* *Cânturile Eroilor* *

15. *Vólundarkviða. Poemul lui Volund.*

Se povestește de un rege al Suediei, Nidhogg.⁴³ Acesta avea trei copii: o fată pe nume Bodwild⁴⁴ și doi băieți. La curtea regelui trăiau și trei frați, fii ai regelui finic: Volund era cel mai mic, Egil cel mijlociu și Slagfid era cel mai mare. Aceștia erau Elfi și aveau puteri magice.

Cei trei frați au surprins lângă un lac trei valkyrii, fără cămășile lor de lebede. Ele țeseau in. Numele lor erau Hladgu,⁴⁵ Herwor⁴⁶ cea experimentată în orice știință și Olrun,⁴⁷ fiica lui Kjar din Walland.⁴⁸

Frații regelui finic au furat cămășile de lebede ale valkyriilor și astfel le-au forțat să meargă cu ei, în locuința lor, căsătorindu-se cu ele. Dar valkyriile au rezistat departe de câmpul de luptă doar șapte ierni și apoi au fugit să caute pe undeva un război. Și nu s-au mai întors. Doi dintre frați au plecat să le caute, însă Volund, cel mai iscusit dintre ei și despre care vorbesc toate legendele, a rămas și a așteptat-o pe valkyria sa Herwor. Acesta crea obiecte de valoare din aur și pietre prețioase, inele și spera la întoarcerea frumoasei sale.

Regele Nidhogg auzind că Volund este singur a poruncit să fie prins. Războinicii regelui Suediei împreună cu regele însuși călăreau tăcuți în noapte și au intrat în marea sală, acolo unde au găsit 107 inele. Le-au încercat pe toate și apoi le-au pus la loc pentru a nu-și trăda prezența. Doar unul a fost păstrat, inel ce va fi dat de Nidhogg fiicei sale.

---

43 *Cel ce urăște cu dușmănie.*

44 *Fecioara războinică.*

45 *Războinica împodobită.*

46 *Ocrotitoarea oastei.*

47 *Cea care cunoștea runele berii.*

48 *Țara câmpurilor de bățalie.*

Volund, fiind plecat la vânatoare, s-a întors și a pus la frigare carne de urs; apoi s-a așezat să se odihnească pe o blană de urs. A numărat inelele și a observat că unul lipsește. Tot gândindu-se că soția sa, valkyria, s-a întors a adormit. Războinicii regelui Suediei i-au legat mâinile și picioarele în timp ce el dormea.

Când Volund s-a trezit Nidhogg îl acuză că a furat aurul din marea sală și deci nu-i aparține. Volund se apără amintindu-i regelui că el și frații lui erau căsătoriți cu fiice de rege și valkyrii.

Apoi, ajunși la curtea lui Nidhogg, soția regelui ordonă, înspăimântată de ochii firoși ca de șarpe al lui Volund, să i se taie Elfului gleznele și să fie dus pe insula Săwarstad. Acolo Volund a rămas singur mult timp și făcea obiecte prețioase.

O dată fii lui Nidhogg au intrat la Volund. Acesta le promite aurul său dacă vor veni a doua zi sau atunci când ninge. Băieții au venit, mânați de lăcomie, și Volund i-a ucis. Capetele tăiate ale copiilor lui Nidhogg le-a acoperit de argint și le-a trimis regelui. Din ochii lor a făcut pietre prețioase pe care le-a trimis reginei. Din dinții băieților uciși a făcut bijuterii și le-a trimis fiicei regelui.

Inelul furat de la Volund, înainte ca acesta să fie legat, și dat fiicei regelui s-a rupt. Bodwil, fiica regelui, s-a speriat foarte tare și păstrând tăcerea a fugit în taină la Volund și l-a rugat să-l repare. Volund i-a oferit bere și ea a băut și a adormit. Atunci Elful a răzbunat toate relele făcute de cei răi și și-a recuperat gleznele. Bodwild a plecat plângând și blestemată de furia tatălui.

Regele lovit cumplit de aceste fapte își dă seama de răzbunarea completă a lui Volund, uciderea și batjocorirea copiilor săi și violarea fiicei ce va purta de acum copilul Elfului, și îi reproșează amar soției sfaturile rele pe care i le-a dat.

Regele Nidhogg dorind să-l ucidă pe Volund a tras o săgeata după acesta, în timp ce Volund își luase zborul. Dar Elful avea la subraț o beșică cu sânge ce a spart-o. Regele văzând sângele scurs a crezut că l-a ucis pe Volund și a fost mulțumit, deși Volund a fugit și a scăpat de mâna rea a regelui fără ca acesta să realizeze.

16. Helgakviða Hjörvarðssonar. Poemul lui Helgi, Fiul lui Hjóward.

Odată, de mult, a fost un rege pe nume Hjóward⁴⁹ cu patru soții. Pe lângă aceste soții Regele a jurat să ia de soție pe cea mai frumoasă fată. A trimis pe unul din nobilii săi, Atli,⁵⁰ să o pețescă pe fiica regelui Swafnir. Aceasta se numea Sigrlinn.⁵¹ Însă Atli, odată ajuns la curtea regelui Swafnir, a fost sfătuit să renunțe la pețirea fetei. Atunci el s-a întors acasă și pe drum a intrat în vorbă cu o pasăre, căci Atli înțelegea graiul păsărilor, și a făcut legământ cu ea, astfel încât să fie ajutat și pasărea să primească un templu cu multe altare și vaci cu coarne de aur.

Atli, întors la regele său, Hjóward, i-a povestit că nu a avut succes, dar că ar trebui să pornească din nou, de data aceasta amândoi, la Swafnir. Când au ajuns în ținutul acestuia au văzut că fusese prădat de război și ars complet. Căutând au găsit casa unde soțiile și fetele lui Swafnir se ascunseseră. Atli a ucis paznicul fetelor, care era transformat în animal. Acest paznic era un nobil care prin vrăjitorie le-a salvat pe fete de oștile dușmane. Atli l-a ucis iar Regele sau Hjóward s-a căsătorit cu Sigrlinn, iar Atli cu una din fete.

Partea a doua a cântului descrie povestea fiului lui Hjóward cu Sigrlinn: Helgi. Se spune că acesta era bine clădit și puternic, dar că nu putea vorbi. Odată stătea pe o colină și deasupra capului său au trecut în zbor cele nouă valkyrii. Una din ele s-a oprit și a început să vorbească cu el spunându-i „Helgi”. Atunci acesta a început să vorbească și i-a cerut valkyriei să fie a lui.

Valkyria i-a făcut cadou o sabie, mai bună decât oricare, și i-a spus că este pe insula Sigr. Valkyria ce l-a făcut pe Helgi să vorbească și i-a dat numele și i-a dat drept cadou sabia se numea Swawa, ce călărea prin aer și pe apă.

Tatăl lui Helgi îi dă acestuia o armată să răzbune pe cel ce distrusese și arse țara lui Swafnir, tatăl lui Sigrlinn. Helgi merge

---

49 Păzitorul sabiei.

50 Tătic, tată.

51 Șarpe victorios.

împreună cu Atli pe insula Sigar, pune mâna pe sabie și apoi răzbună familia mamei sale.

În partea a treia a cântului Helgi ucide un gigant / uriaș, Hati.⁵² Fata uriașului, Hrimgerd,⁵³ îi surprinde pe Helgi și pe Atli într-un fiord, noaptea, și începe o ceartă cumplită plină de jigniri și blesteme între ei. Hrimgerd cere lui Helgi, drept despăgubire pentru uciderea tatălui, să se mărite cu ea. Helgi refuză și insultele continuă până când soarele a răsărit. Atunci uriașa s-a transformat într-o stană de piatră iar Helgi a scăpat.

În partea a patra Helgi merge la Eylimi și o pește pe Swawa, valkyria care l-a făcut să poată vorbi și i-a dat cea mai bună sabie dintre toate. Swawa și Helgi și-au jurat credință veșnică și au fost deosebit de fericiți împreună, mai multe vieți, una după alta.

Helgi avea un frate Hedin. Acesta întorcându-se acasă din pădure s-a întâlnit cu o femeie înțeleaptă, pricepută la magie și vrăji. Ea călărea un lup și avea șerpi în loc de căpăstru. Hedin îi refuză femeii înțelepte avansurile și aceasta îi făcu prin galdr o vrajă de pieire.

Ajuns acasă, Hedin, fără să realizeze, jură pe paharul principelui, să aibă de soție pe Swawa, soția fratelui ei. După care, realizând ce a făcut, se căiește profund și îl caută pe Helgi, aflat la război, să-și ceară scuze.

Ascultând povestea de la Hedin și rușinea și căința profundă a acestuia, Helgi înțelege că sfârșitul său este aproape. Un dușman, Alf,⁵⁴ la chemat pe o insulă la luptă și eroul simte că va fi răpus și astfel soția sa, Swawa, va ajunge la Hedin.

Atunci Helgi îl trimite pe Sigar⁵⁵ la Swawa să o anunțe de evenimentele cumplite ce vor urma. Sigar îi transmite soției lui Helgi, Swawa, că acesta a căzut răpus dimineața la Frekastein.⁵⁶ Apoi, Helgi îi apare soției, sub forma unei vedenii, și-i spune că a murit, că nu se mai întoarce niciodată acasă și că este ultima lor întâlnire din această viață. Îi mai spune să pregătească patul fratelui său. Swawa răspunde că doar dacă Hedin se va dovedi a fi un erou îl va accepta. Atunci Hedin jură să răzbune pe Helgi.

---

52 *Cel vrednic de ură.*

53 *Cea învăluită în inelul mare.*

54 *Elf-ul.*

55 *Stăpânul victoriei.*

56 *Stânca lupului.*

Cântul se termină cu precizarea că Helgi și Swawa vor renaște. El va fi Helgi, „*cel ce l-a omorât pe Hunding*”, și Swawa va fi Sigrun, iubita acestuia.

17. Helgakviða Hundingsbana I. Primul poem a lui Helgi, cel ce l-a omorât pe Hunding.

Acest cânt începe cu nașterea lui Helgi, botezul său și multe informații despre evenimentele magice din jurul nașterii sale. Prezicerea destinului său, acte ritualice, cadouri primite de la membrii familiei sub forma unor teritorii și arme miraculoase, etc.

Fiind foarte puternic și dornic de război Helgi îl ucide pe regele Hunding. Fiii acestuia cer în schimb o despăgubire sub formă de comori, aur și moartea tatălui lui Helgi. Acesta refuză orice pretenție a fiilor lui Hunding și porni un război cumplit. Toți fiii lui Hunding fură omorâți.

Apoi, Helgi, aflându-se în pădurea întunecată, se întâlnește cu fiica lui Hogni și-i cere să-i jure iubirea. Fiica lui Hogni acceptă și-i cere ajutorul lui Helgi: ea fusese logodită, împotriva voinței ei, de către tată, cu Hodbrodd, fiul lui Grammar.

Atunci Helgi o fură pe Sigrun⁵⁷ și adună o armată ce pleacă pe corăbii pentru a se lupta cu Hodbrodd. Pe malul Stafnsnes Helgi observă că oastea adversă este de două ori mai numeroasă. Urmează o descriere a pregătirii luptei în care Sigrun, fiind o valkyrie, plutea prin aer și cu puterea ei magică liniștea apele mării, care se agitaseră de la furtuna stârnită de Ran (zeu al mării).

Înainte de luptă Gudmund din armata lui Hodbrodd și Sinfjotli din armata lui Helgi se ceartă și se insultă reciproc. Atunci Helgi îl oprește pe Sinfjotli și-i spune că vorbele nu folosesc la nimic și că ar fi mai bine să hrănească corbii: adică să pornească lupta, în care cei căzuți devin hrană pentru corbi.

Urmează lupta înfricoșătoare, bătălia nordului, în mijlocul căreia din cer coborau valkyriile cu zgomot asurzitor în ajutorul surorii lor Sigrun. În final Helgi ucide pe Hodbrodd și câștigă războiul cucerind-o astfel pe Sigrun și regatul lui Grammar.

---

⁵⁷ Cunoșcătoarea runelor ce aduc victoria.

18. Helgakviða Hundingsbana II. Al doilea poem a lui Helgi, cel ce l-a omorât pe Hunding.

Acest cânt prezintă mai multe detalii și informații în plus despre Helgi și Sigrun.

Helgi, prezentându-se la curtea lui Hunding cu un nume fals, „Hamal”, încearcă să cerceteze situația de la curte, dar își destăinuie identitatea prea repede. Reușește să scape cu viață doar datorită deghizării în hainele unei servitoare. Oștenii lui Hunding îl caută pe Helgi fără succes. În această vizită la curtea lui Hunding, Helgi îl și omoară pe acesta.

După această aventură a primit numele de „Helgi ucigașul lui Hunding”. Apoi el se afla cu corabia în golful Brunaeag și acolo o întâlnește pe Sigrun, adică Swawa renăscută: o valkyrie ce călărea prin aer și pe apă. Sigrun, curioasă, merge la corăbiile lui Helgi și întreabă cine este conducătorul oștii și de unde vine. Urmează un dialog în care Sigrun și Helgi ajung să se cunoască, deși Helgi își ascunde în continuare identitatea. Dar valkyria Sigrun, cu puterile ei magice, îl recunoaște pe Helgi ca fiind cel ce l-a ucis pe regele Hunding.

Regele Hogni o logodise pe fata sa, Sigrun, cu Hodbrodd, fiul lui Grammar, împotriva voinței ei. Atunci Sigrun, furioasă, pleacă călare prin aer cu surorile ei, valkyriile, să-l caute pe Helgi pe care-l găsesc obosit, odihnindu-se sub „piatra vulturului”. După ce a omorât într-o luptă și pe fiii lui Hunding: Alf, Eyolf, Hjorward și Herward.

Atunci Sigrun îl îmbrățișează pe Helgi, îl sărută și-i cere ajutorul pentru a scăpa de logodna forțată asupra ei cu Hodbrodd. Helgi se îndrăgostește de valkyrie, îi cere să trăiască împreună cu el, și-i spune că nu trebuie să se teamă nici de Hodbrodd și nici de furia propriului tată, căci el este curajos și dornic de luptă.

Helgi strânge o flotă mare de război și se îndreptă spre Frekastein să se lupte cu neamul lui Grammar. Însă pe drum sunt surprinși de o mare furtună și doar valkyriile ce călăreau prin cer, și o observaseră pe Sigrun, au putut să-i salveze, liniștind cu puteri magice acea furtună. Odată ajunși cu corăbiile la Frekastein începe o ceartă între Sinfjotli și Gudmund. Apoi începe lupta dintre Helgi și

neamul lui Grammar împreună cu însăși neamul lui Sigrun. Tatăl lui Sigrun era supărat de ruperea logodnei pe care el o aranjase și dorea să se răzbune pe fiica lui și pe Helgi.

Urmează lupta și căderea fiilor lui Grammar și a regilor ce se aliaseră cu el, de asemenea a fraților Sigrunei. După acestea cântul relatează cearta dintre Sinfjotli și Gudmund. Helgi îi spune lui Sinfjotli că i-ar sta mult mai bine dacă s-ar lupta și să nu mai schimbe vorbe deșarte.

Helgi s-a căsătorit cu Sigrun și au avut urmași, trăind fericiți. Însă Helgi este omorât de rudele lăsate în viață ale lui Grammar. Sigrun îi blestemă pe ucigași prin galdr. Însă Dag, din neamul ei îi spune că doar Odin este de vină căci el a învrăjbit neamurile.

Atât de puternic și de renumit a fost Helgi încât în amintirea lui s-a ridicat o colină.

Helgi mort este luat de însuși Odin și dus în Valholl sau Valhalla. Atunci Odin îi propune lui Helgi să domnească împreună, însă eroul refuză și-l critică pe Odin. În același timp îi cere acestuia să-l mai lase o dată să o vadă pe iubita lui: Sigrun.

Într-o seară, pe colina ridicată pentru erou, o slugă vede pe Helgi, însoțit de o armată călare. Acesta spune slugii să fugă acasă și să o anunțe pe Sigrun că o așteaptă doar pe ea pe colină.

Sigrun și Helgi își împărtășesc, în colina funerară, pentru ultima dată iubirea. Apoi Sigrun muri de durere.

Cântul se termină indicând renașterea lui Helgi ca Heddingeheld (*Haddingen*) și a Sigrunei ca fiica lui Halfdan, *Kara*.

19. Frá dauða Sinfjötla. Moartea lui Sinfjotli.

Volsung, urmașul lui Odin, a avut zece fii și o fiică. Fiul mai mare se numea Sigmund, tatăl lui Sigurd. Sigurd care a ucis Dragonul Fafnir.

Sigmund a avut trei fii. Cel mai mare era Sinfjotli, apoi Helgi și Hamund. Sigmund era căsătorit cu Borgild, o femeie înțeleaptă ce practica magia.

Borghild avea un frate care și el se numea Sinfjotli și care împreună cu fiul mai mare a lui Sigmund făceau curte aceleași fete.

Atunci Sinfjotli, fiul mai mare a lui Sigmund, l-a ucis pe fratele lui Borgild, cu același nume.

Pentru a se răzbuna Borgild îi dă lui Sinfjotli, fiului lui Sigmund, un corn cu bere plin cu otravă. Când Sinfjotli s-a uitat la conținutul cornului i-a spus tatălui că băutura este otrăvită. Atunci Sigmund a luat cornul și l-a băut. Sigmund era atât de puternic încât era imun la orice otravă. Borgild, supărată, l-a batjocorit pe Sinfjotli, făcându-l fricos și laș. Borghild mai aduce un corn și scena se repetă identic. A treia oară, Sigmund îi spune fiului, Sinfjotli, să facă de parcă ar bea, însă acesta nu înțelege și golește cornul. Apoi, pică mort la pământ.

Sigmund,⁵⁸ devastat de durere, îl poartă în brațe pe Sinfjotli până la malul mării. Acolo se afla o barcă cu un bărbat misterios în ea, care se oferă să-l treacă apa. După ce Sigmund așează cadavrul fiului în barcă nu mai este loc pentru nimeni și aceasta se îndepărtează pe nesimțite, cu bărbatul misterios în ea. Barca se pierde repede în zare... Luntrașul era Odin...

Sigmund o alungă de la curtea lui pe Borgild, pe soția sa.

Apoi pleacă din Danemarca spre sud și se căsătorește cu Hjordi, fiica regelui Eylimi. Au avut împreună un fiu pe nume

---

58 Acest Sigmund este fiul lui Volsung, care este Fiul lui Rerir, care este fiul lui Sigi, care este fiul lui Odin. Aflăm din Volsunga-saga, că Volsung avea o sală mare construită în jurul unui stejar imens numit „Barnstokkr”. La o petrecere în care fiica lui, Signy, este dată de soție lui Siggeir intră un om foarte mare, bătrân, sărăcăcios îmbrăcat și cu un singur ochi. Acesta înfige sabia „Gram” în stejarul Barnstokkr și spune cu o voce puternică că este un cadou făcut celui ce o poate scoate de acolo. Fiul cel mare al lui Volsung, Sigmund, reușește să o scoată.

Apoi regele Siggeir cere sabia lui Odin contra unei despăgubiri în aur iar Sigmund refuză categoric. Siggeir, turbat de invidie, îl invită pe Volsung și întreaga sa familie la el și, odată ce aceștia ajunseseră acolo îi omorâ pe toți. Doar Sigmund se salvă de o lupoaică ucigașă care-i devorase, în adâncul pădurii, ceilalți nouă frați. Apoi, pentru a se salva, Sigmund reușește să ucidă lupoaica, smulgându-i limba din gură cu proprii dinți căci el era legat la mâini și picioare, și-și sapă o groapă în pământ, în adâncul păduri. El rămâne acolo, locuind în acea groapă aproximativ 20 de ani.

Sigmund trăiește 20 de ani într-o groapă din adâncul pădurii, supraviețuind doar prin jefuirea / uciderea trecătorilor rătăciți prin pădure și din puțina mâncare pe care sora sa geamănă, Signy soția regelui Siggeir, reușește pe ascuns să-i trimită. Apoi, după o lungă aventură ajunge să-l ucidă pe Siggeir, să se răzbune, să scape și să ajungă înapoi în țara sa, unde devine un foarte puternic rege.

Sigmund a devenit atât de puternic încât otrava nu-i făcea nici un rău. Oricum, cadoul primit de la însuși Odin l-a costat foarte scump. Acestea este un „pattern” al vieții: 20 de ani de mizerii și suferință indescriptibilă... prin care unii, aleși, trebuie să treacă. Este o perioadă relaționată cu inițierea nordică. Este o lecție cumplită ce trebuie asimilată...

Sigurd. Însă, după căsătorie, Sigmund moare într-o bătălie și soția sa, Hjordi scapă și este salvată de Alf, fiul regelui Hjalprek, cu care se căsătorește cu condiția ca acesta să accepte copilul cu care era însărcinată.

Acest Sigurd crește la curtea regelui Hjalprek și el este cel care-l ucide pe Dragonul Fafnir.

20. Grípisspó. Prorocirea lui Gripir.

Gripir este un rege profetic, unul care știa să vadă în viitor. Era fratele Lui Hjordi, deci unchiul din partea mamei a lui Sigurd. Îi întrecia pe toți în înțelepciune și știa ce se va întâmpla în viitor.

Sigurd merge la unchiul său, Gripir, ca să afle ce-i rezervă viitorul, ce soartă i-a fost decisă de Norne.

Acesta află astfel ce-i rezervă soarta. Că are un viitor măreț, că va ucide Dragonul Fafnir și va pune mâna pe comoara lui, că o va întâlni pe valkyria Brynhildr, care-l va iniția în înțelepciunea runelor, îl va învăța limbile altor popoare și arta vindecării. Și că va fi înconjurat de faimă până la sfârșitul lumii și că numele său va dăinui veșnic.

Apoi îi destăinuie suferințele prin care va trece. Că o va înșela pe Brynhildr și se va căsători cu Gudrun. Îi mai spune că o va peți pe Brynhildr pentru Gunnar, regele Giukunzilor. Pentru aceasta Sigurd își va schimba înfățișarea și o va păcăli pe valkyrie, încălcându-și jurămintele față de ea.

Apoi că va fi omorât chiar de Giukunzi, pe care i-a ajutat și în care și-a pus întreaga încredere.

21. Reginismól. Poemul lui Regin.

În acest cânt este prezentată legătura dintre Sigurd și educatorul său: Regin.⁵⁹

---

⁵⁹ Sfetnicul.

La curtea lui Hjalprek trăia Regin, fiul lui Hreidmar⁶⁰ și fratele lui Ottr și a lui Fafnir. Era îndemânic, foarte înțelept, fioros și se pricepea la vrăjitorii. Arăta ca un pitic și știa să lucreze în fierărie.

Regin era însărcinat cu educarea lui Sigurd. I-a povestit despre strămoșii lui și despre vremurile când Odin, Loki și Höenir au trecut pe la Andwarafors sau cascada lui Andwari.⁶¹ Fratele lui Regin, pe nume Ottr și prefăcut într-o vidră, prindea pești din cascada pentru familie. El mânca peștii cu ochi închiși, atât de zgârcit era, ca să nu vadă cum în timp ce mănâncă peștele se împuținează.

Loki, văzându-l, a aruncat cu o piatră în el și l-a omorât pe loc. L-au jupuit și au luat blana cu ei. În acea seară au ajuns la casa lui Hreidmar și au rămas la el peste noapte, arătându-i pe ce blană au pus mâna. Hreidmar și-a recunoscut fiul și i-a chemat pe Fafnir și pe Regin și toți trei i-au prins pe Odin, Loki și Höenir. Le-au cerut drept despăgubire pentru uciderea lui Ottr să acopere blana vidrei cu aur, pe dinăuntru și pe dinafară.

Odin l-a trimis pe Loki să facă rost de aur. Acesta a împrumutat de la zeul Ran plasa lui de pescuit și s-a reîntors la cascada piticului Andwari. L-a prins cu plasa pe Andwari și l-a amenințat că-l trimite la Hel, adică-l omoară, dacă nu cedează aurul pe care-l are în păstrare: încă din primele timpuri ale lumii. Andwari îi dă comoara dar vru să păstreze un inel, identic cu a cel a lui Odin care producea din el însuși alte inele. Însă Loki l-a obligat să-l cedeze și pe acela.

În acel moment Andwari blestemă inelul ca acesta să aducă moarte celui care-l posedă. Pe Loki nu l-a deranjat de vreme ce oricum trebuia să-l dea unui dușman.

Atunci Zeii au acoperit blana de vidră cu aur și bijuterii însă a rămas un fir de la mustață neacoperit. Odin a scos atunci și inelul blestemat de Andwari, Andwaranaut, și a acoperit firul de mustață cu el.

Loki îi spune lui Hreidmar că va plăti cu sânge răscumpărarea incorectă și prea mare la care i-a forțat pe Zei.

---

⁶⁰ *Cel vestit prin lupte.*

⁶¹ Andwarii era un pitic ce păzea în această cascada cea mai mare comoară care a existat de la începuturile lumii.

Hreidmar spune că nu dă doi bani pe amenințarea lor și i-ar fi omorât dacă descoperia mai repede moartea fiului.

După plecarea zeilor, fiii lui Hreidmar cer partea din comoară, ca răscumpărare pentru moartea fratelui. Hreidmar refuză și Fafnir îl străpunge cu sabia pe tatăl său, în timp ce acesta dormea.

Apoi se face stăpân pe comoară. Regin cere jumătate din aur, după moartea tatălui, însă Fafnir îl refuză, îl alungă de la casă și așezându-se pe comoară se transformă într-un Dragon.

Din acele timpuri străvechi Fafnir Dragonul, purtând coiful înfiorării, își păzea comoara în grota sa pe câmpia Gnitahede. Toate creaturile se temeau de el.

Regin l-a educat pe Sigurd și i-a povestit toată istoria sa. Apoi i-a cerut lui Sigurd să-l ajute să-și răzbune tatăl și să-l omoare pe Dragon, punând mâna astfel pe comoară. Pentru aceasta a luat rămășițele sabiei „Gram” și le-a reforjat. A refăcut sabia Gram, lăsată de Odin lui Sigmund, tatăl lui Sigurd. După moartea lui Sigmund, Hjordi, soția lui Sigmund și mama lui Sigurd, a păstrat rămășițele sabiei. Hjordi le oferă fiului pentru a fi refăcută sabia Gram de către Regin.

Sabia era atâta de bună încât Sigurd a scufundat-o într-un râu și lama sa a tăiat în două un puf de lână ce plutea pe apă. Apoi a tăiat în două nicovala de fier pe care lucra Regin.

Sigurd acceptă propunerea lui Regin de a-l ucide pe dragon și a împărți comoara. Însă înainte pleacă să-și răzbune tatăl mort în bătălie, pe Sigmund.

Regin pleacă cu Sigurd pe mare, să-l ajute să-și răzbune tatăl, însă sunt surprinși de o furtună uriașă și amândoi își așteaptă pieirea. În acel moment observă un necunoscut, pe nume Hnikar, ce se apropia pe o barcă. După o mică discuție Hnikar, necunoscutul, se urcă în corabia lui Sigurd și a lui Regin și furtuna se liniștește imediat.

Înțelegând că au de a face cu o ființă supranaturală îl întrebă pe Hnikar care sunt semnele ce prevestesc o victorie în luptă. Hnikar enumeră mai multe semne (*dacă războinicul e înconjurat în zbor de un corb, etc.*) și-i dă sfaturi lui Sigurd cum să câștige luptele.

Sigurd duce un război teribil împotriva lui Lyngwi și triumfă, omorându-i pe ce-i ce i-au ucis tatăl, pe Sigmund.

Odată întorși din război, la curtea lui Hjalprek, Regin îi cere lui Sigurd să se țină de cuvânt și săucidă Dragonul.

22. Fáfnismól. Poemul lui Fafnir.

Împreună, Regin și Sigurd pleacă spre câmpia „Gnitaheide”. Acolo au găsit urma lăsată de dragon: Fafnir, fratele lui Regin. Dragonul tocmai era plecat după apă. Atunci Sigurd a săpat pe urmele lăuate de Dragon o groapă mare și s-a ascuns acolo. Când Fafnir a revenit de la apă și a trecut peste groapă Sigurd l-a străpuns cu sabia Gram în inimă și a ieșit să-l vadă pe Dragon murind.

Începe un dialog între Dragonul Fafnir și Sigurd. Acesta din urmă își ascunde identitatea, la început, pentru a nu putea fi blestemat de cuvintele dragonului aflat pe moarte.

Fafnir interoghează pe Sigurd, fără să știe cine este cu adevărat, despre cel ce l-a pus să-l ucidă. Deși Sigurd încearcă să se ascundă, Dragonul, cu puterile sale, deslușește totul și-i prezice o moarte rapidă: adică nu va apuca să treacă de tinerețe. Îl mai sfătuiește să plece de acolo repede și să nu se atingă de comoară, ca blestemul comorii să nu-l afecteze așa cum l-a răpus pe el în acel moment, însă Sigurd se arată prea încrezător și nepăsător la vorbele lui Fafnir. Acesta îi mai povestește tânărului erou despre Nornele destinului și despre sfârșitul zeilor: Ragnarok.

Urmează o discuție aprinsă între Regin și Sigurd, după ultima suflare a Dragonului. Sigurd îi reproșează lui Regin că nu i-a dat toate sfaturile necesare, pentru confruntarea cu dragonul, pentru ca nici el să nu supraviețuiască. Însă Regin îi spune că fără sabia refăcută de către el nimic din acestea nu s-ar fi putut întâmpla.

Apoi Regin îi cere lui Sigurd să taie dragonul cu sabia sa și să-i scoată inima ca să o mănânce, după ce va fi rumenită la foc. Astfel, Regin, vroia să absoarbă o parte din puterile magice ale fratelui său, dragonul. Când sângele fierbea în inima dragonului, de deasupra focului, Sigurd a atins cu un deget carnea să vadă dacă este făcută și s-a ars. A dus brusc degetul în gură și atunci un picur din sângele de pe inima dragonului a ajuns pe limba lui Sigurd. Imediat acesta a început să înțeleagă limbajul păsărilor.

Și aude, eroul, că trei păsări din copac povesteau chiar de el și de Regin. Prima pasăre spuse că ar fi bine ca Sigurd să mănânce singur din „*luminosul mușchi al vieții*”: inima. A doua pasăre spuse că tocmai în acel moment Regin se pregătește să-l înșele pe Sigurd și

să-l omoare, pentru a-i rămâne doar lui comoara și inima și sângele lui Fafnir. A treia pasăre indica că ar fi bine ca Sigurd să taie capul cleveitorului Regin, să-l trimită la Hel, adică la zeița morții, și să se facă singur stăpânitor peste bogățiile lui Fafnir.

Sigurd, înțelege că Regin de fapt l-a înșelat și că urmărea doar să pună mâna pe comoara dragonului. Atunci îl ucide pe Regin, mănâncă jumătate din inima lui Fafnir și bea din sângele celor doi.

Păsările continuă să vorbească și-l sfătuiesc să ia comoara și să plece la Hindarfhall unde va găsi fecioara războinică, care se joacă cu focul mistuitor. Aceasta a fost împunsă de Ygg⁶² cu spinul adormirii, căci nu a ascultat de Odin: oferind victoria altcuiva decât Odin ordonase.

Sigurd a luat coiful dragonului, „coiful înfiorării”, ce genera spaimă în oricine. A mai luat cu el inele, printre care care inelul Andwaranaut, sabia Hrotti și alte obiecte de preț. Le-a pus pe armăsarul Grani, care-i fusese oferit de Odin însuși, și a plecat direct spre cetatea fecioarei, valkyriei lui Odin.

Acolo a văzut o cetate în întregime din fier. Pereții, ușile, balamalele, etc., totul era din fier. Chiar și ceea ce ar fi trebuit să fie din lemn, era de fapt făurit din fier.

23. Sigrdrifumól. Poemul Sigdrifei.⁶³

Sigurd ajunge la cetate⁶⁴ și o vede din îndepărtare ca o lumină pe vârful muntelui, ca flăcări ce se ridicau spre cer. Când a ajuns aproape a văzut că cetatea era făcută din scuturi. A intrat și a zărit un om îmbrăcat în armură care dormea.

Atunci a scos coiful și a văzut că era o femeie. Armura era atât de strânsă încât părea că a crescut o dată cu carnea. Sigurd a tăiat cu sabia armura și valkyria s-a trezit.

---

⁶² *Odin*.

⁶³ De fapt este Brynhildr.

⁶⁴ Unele surse nordice spun că aceasta se numea „Hymdalir”. Altele, că era o sală mare ce se numea „casa în flăcări” și avea zece ziduri: *Uni, Iri, Barri, Ori, Varns, Vegdrasil, Derri, Uri, Dellinger, Atvarder*. Fiecare zid fusese construit de un pitic și purta numele acestuia. Această cetate / sală magică era înconjurată de flăcări.

Sigurd spune valkyriei cine este, adică moștenitorul lui Sigmund, iar valkyria explică adormirea ei profundă și îndelungată: Odin a adormit-o cu vrăjitele rune. Se luptau doi regi: Hjalmgunnar,⁶⁵ cel mai în vârstă, și Angnar,⁶⁶ cel tânăr. Odin a promis lui Hjalmgunnar victoria însă valkyria se îndrăgostise de Angnar, cel tânăr, și-i dădu lui victoria, omorându-l pe Hjalmgunnar. Atunci Odin a împuns-o pe valkyrie cu spinul somnului și a hotărât ca ea să nu mai lupte nici o dată și să se mărite. În acel moment valkyria a jurat să nu se căsătorească decât cu cel mai puternic și cel mai curajos dintre toți eroii.

Cântul expune apoi învățăturile pe care Valkyria, invocând „zeii luminii”⁶⁷, i le dădu lui Sigurd, întinzându-i un corn cu miedul amintirii. Îl inițiază în magia runelor, punând accent deosebit pe runa Tyr, runa victoriei, îi indică forța de înșelare a femeilor, cum să alunge vrăjile rele făcute asupra sa, cum să liniștească furtunile când se află în primejdie pe mare, cum să vindece și să ajute femeile în naștere, îl învață arta vorbirii, îl inițiază în înțelepciunea sacră, pe care a accesat-o Odin direct din capul lui Heiddraupnir⁶⁸ bând din cornul lui Hoddrofnir.⁶⁹

Apoi valkyria îi destăinuie cum Odin a luat capul retezat al lui Mimir, și cu magia runelor și a seidr și galdr, a adus înapoi viața în el. Astfel, Odin avea cu el un cap ce-l sfătua și-i spunea doar lucruri înțelepte.

Sigurd este atenționat cu privire la puterea faptelor corecte și sfătuit să evite orice nelegiuire, înșelăciune și să respecte jurămintele. El mai este învățat când să tacă și când să vorbească și să-și folosească întotdeauna prevederea, adică înțelepciunea. Să nu acționeze din vanitate sau capriciu ci din lumina înțelepciunii. Să nu se lase ademenit de femei împodobite cu argint, care-l adorm... să nu se lase atras în dușmănie și schimburi de cuvinte nefolositoare cu alții. Și să se lupte cu vitejie, să fie dispus să-și pună viața în joc: să nu fugă doar pentru a-și salva propria viață.

Valkyria îl sfătuiește să nu se aproprie de nedreptate sau să facă nedreptăți.

---

65 *Certărețul cu coif.*

66 *Cumplitul războinic.*

67 Aesirii și Vanirii. Aceștia sunt zei ai luminii ce aspiră la auto-perfecționare și la ascensiune spre lumină.

68 *Izvorul picăturilor clare.*

69 *Cel ce oferă bogății*, care are aici semnificație spirituală.

După aceasta, lui Sigurd, îi este anunțată o viață scurtă.

24. Brot af Sigurdarkípu. Fragment dintr-un poem al lui Sigurd.

Sigurd ajunge la curtea Giukunzilor. Unde domnea Gunnar, cu fratele lui Hogni și sora lor Gudrun.

Înainte de a pleca de la Brynhildr, Sigurd și cu valkyria și-au jurat iubire eternă. Eroul urma să se reîntoarcă la Brynhildr și să fie împreună pentru restul vieții lor, după ce ducea comoara lui Fafnir în propriul regat. Pe drum ajunge la Giukunzi și aceștia, prin vrăjile făcute de mama fraților, îl fac pe Sigurd să rămână la ei, să o uite pe Brynhildr și jurămintele față de aceasta și să se căsătorească cu sora lor Gudrun. În acest mod comoara le aparținea de drept și lor, neamului Giukunzilor, de vreme ce Sigurd s-a căsătorit cu sora lor.

În același timp Giukunzii se alegeau cu un aliat incredibil: Sigurd. Adică cel ce a învins Dragonul.

Toate acestea au fost puse la cale și Sigurd a fost vrăjit cu o băutură magică, a uitării, de către Grimhild, mama fraților Giukunzi.

Apoi, Sigurd îi jură credință lui Gunnar și-l ajută să o pețască pe valkyrie. În castelul Brynhildei nu putea pătrunde decât curajosul Sigurd. Astfel Sigurd pătrunde în castelul valkyriei, își schimbă înfățișarea, să arate ca Gunnar, și o cere de căsătorie. Adică o obligă să-și păstreze jurământul făcut în fața lui Odin, după care ea se va căsători doar cu cel mai viteaz: adică cel ce va putea să treacă de flăcările ce înconjoară palatul.

Doar Sigurd putea face aceasta. Atunci Sigurd intră în castel și ia forma lui Gunnar, își schimbă înfățișarea, și o obligă pe Brynhildr să accepte căsătoria. Valkyria derutată și confuză, că și altcineva a reușit să pătrundă focul mistuitor nu doar Sigurd, și neavând ce face, o dată ce a jurat în fața lui Odin, acceptă cererea de căsătorie. Însă de fapt Sigurd intrase sub înfățișarea lui Gunnar: deci valkyria a fost înșelată și Sigurd și-a încălcat jurămintele față de ea.

Atunci Sigurd și Gunnar, împreună cu Brynhildr, se reîntorc în țara Giukunzilor. Gunnar acum o avea de soție pe valkyria

Brynhildr, prin înșelătoria lui Sigurd, iar Sigurd deja era căsătorit cu Gudrun chiar înainte de plecarea cu Gunnar spre Brynhildr.

Brynhildr a ajuns păcălita soție a lui Gunnar, iar Sigurd era căsătorit cu Gudrun.

După o perioadă Brynhildr și Gudrun încep o ceartă lângă un râu. Cearta se continuă până a doua zi între sora lui Gunnar, Gudrun, și valkyria Brynhildr.

Brynhildr, înțelegând trădarea și batjocura făcută la adresa ei devine furioasă și-l obligă pe Gunnar să-i arate fidelitatea ucigându-l pe Sigurd. Gunnar nu poate realiza aceasta căci făcuse jurământ de credință cu Sigurd.

De aici începe acest cânt. Evident, evenimentele prezentate până acum au rămas notate în Volsungasaga, alte cânturi Edda, pe care le vom vedea în continuare și alte surse. Au fost povestite aici pentru a face inteligibilă desfășurarea evenimentelor din acest cânt.

Prin urmare cântul acesta începe cu a doua zi de ceartă între Brynhildr și Gudrun.

Gunnar îi cere lui Hogni sfatul cu privire la uciderea lui Sigurd, pe motiv că, eroul deghizat ca și Gunnar, odată ce a intrat la Brynhildr, a avut o uniune amoroasă cu aceasta, deși îi jurase să nu o atingă ci doar să o pețască.

Deci Gunnar, își justifică dorința de a-l ucide pe Sigurd, pretinzând că acesta îi înșelase încrederea și își încălcase promisiunea de a nu o atinge pe Brynhildr. Chiar Gunnar se simțea înșelat, după ce ei doi, Sigurd și Gunnar, au păcălit-o împreună, groaznic, batjocorind-o și compromițând-o astfel, pe valkyrie. Mai mult Gunnar o acuza acum și pe soție, pe Brynhildr, de a-l fi înșelat cu Sigurd.

Hogni și Gunnar, frații Giukunzi, aveau un frate vitreg: Guthorn. Acesta nu făcuse legământ de credință cu Sigurd. Astfel, că au pregătit carne de lup, șarpe și acvilă și i s-a dat lui Guthorn să mănânce. Se credea că această combinație îi face pe oameni să-și piardă firea și să se abandoneze unei furii de neoprit.

Sigurd este omorât de Guthorn. Murind, Sigurd îi anunță pe Giukunzi că vor muri de sabia înroșită a lui Atli, care va răzbuna uciderea sa. Se pare că între Atli și Sigurd exista o strânsă legătură. Sigurd îi asigură că Atli îl va răzbuna și va ucide pe toți cei ce au jurat strâmb: pe Giukunzi.

Brynhildr era furioasă și sfâșiată de durere din cauza morții lui Sigurd. La fel și Gudrun. Gunnar era foarte îngrijorat știind că

această faptă va avea consecințe neprevăzute și posibil foarte negative.

Brynhildr, în mijlocul nopții, rostește un blestem la adresa Giukunzilor, ca aceștia să fie nimiciți cu toții. Căci, spune Brynhildr, Sigurd, deghizat ca Gunnar, a pus o sabie între ea și el, în mijlocul patului, deci nu au avut o unire amoroasă. Prin urmare, povestea cu unirea amoroasă dintre Sigurd și Brynhildr, este doar o invenție a lui Gunnar. Sigurd a înșelat-o și trădat-o doar pe Brynhildr nu și pe Gunnar.

Prin urmare, Brynhildr spune că prin înșelătorie a fost ea obținută de către Gunnar și prin înșelătorie și trădare a fost ucis Sigurd, la porunca lui Gunnar. Deci Gunnar este de vină pentru toată nenorocirea generată. Și că el este cel care a generat totul și cel ce a încălcat jurămintele față de ea și față de Sigurd.

Brynhildr spune că Gunnar a înșelat-o și pe ea, căci fusese prea laș ca să treacă el însuși prin flăcările din jurul castelului ei, și l-a înșelat și pe Sigurd inventând o poveste josnică pentru a-l discredita și a-l putea ucide pe acesta.

Cântul amintește mai multe variante ale uciderii lui Sigurd, dar o dă ca probabilă pe cea în care eroul a fost străpuns cu sabia în timp ce dormea în patul său, lângă Gudrun: soția sa și sora lui Gunnar.

25. GuPrúnarkviða I. Primul poem al Gudrunei.

Gudrun este prezentată ca suferind alături de cadavrul lui Sigurd fără a putea vărsa o lacrimă. Multe cunoștințe vin la ea să o consoleze însă ea nu putea plânge.

La întrunire mai multe femei de rang nobil încep să-și povestească suferințele prin care au trecut. Herborg,⁷⁰ o regină a Hunilor, Gullrond,⁷¹ Giaflaug, și altele își prezintă situațiile dezaastroase în care s-au aflat la un moment dat, toate, în viața lor. Herborg povestea că doar într-o jumătate de an a pierdut șapte băieți, copiii ei, și pe soț într-o luptă ucigătoare în sud. Apoi patru

---

70 Ocrotitoarea armatei.

71 Purtătoarea scutului de aur.

frați și ambii părinți au fost înghițiți cu corabie cu tot în mare. Și ea a fost luată prizonieră și tratată ca sclavă și bătută zilnic, din cauza invidiei.

Fiecare își povestea suferințele până când a fost pusă, Gudrun, să sărute buzele cadavrului plin de sânge lui Sigurd. Atunci ea a început să plângă și nu s-a mai oprit o vreme. (*este un exemplu de „catharsis”, prin medierea unui grup*) .Apoi a început să laude virtuțile și calitățile lui Sigurd și unicitatea lui printre ceilalți bărbați de pe suprafața pământului. Mai mult, ea prezice lui Gunnar moartea care i-a fost pregătită.

Brynhildr, fiind de față, o blestemă pe Gudrun, pe care o numește vrăjitoare,⁷² să nu aibă parte de soț sau copii. Ea, Brynhildr, era liniștită de cercul Gudrunei și i se amintea că printre altele a năpăstuit, omorât, șapte regi, a adus nenorocire multor prinți și le-a adus multă suferință femeilor, cărora le-a ucis soții. Era evident, de vreme ce ea era o valkyrie, și făcuse partea din garda personală a lui Odin.

Brynhildr era atât de tulburată de moartea lui Sigurd că se spune că ochii îi ardeau și scuipau otravă, când îl vedea străpuns pe erou.

Gudrun, se spune, a plecat prin păduri căutând obiecte mici valoroase și s-a stabilit șapte ani și jumătate la curtea regelui Hakon, la Thora.

Pe de altă parte Brynhildr fiind atât de răvășită de tot ce aflase, cum a fost păcălită, înșelată și făcută fără voia ei să-și încalce toate jurămintele, și șocată de moartea lui Sigurd și cele întâmplare, a ordonat să fie uciși opt sclavi și cinci slave care s-o urmeze în moarte. Și ea, s-a sinucis cu sabia. Brynhildr nu a vrut să mai trăiască, nu a vrut să trăiască mai mult decât Sigurd: a vrut să-l urmeze în moarte...

---

72 Mama lui Gudrun, și Gudrun i-au dat lui Sigurd cornul cu băutura vrăjită ca acesta să o uite pe Brynhildr și să o accepte pe Gudrun.

26. Sigurðarkviða en Skamma. Poemul cel scurt al lui Sigurd.

În acest cânt se povestește cum Sigurd, ajuns la curtea Giukunzilor, merge să o pețască pe Brynhildr.

Fiul Volsungilor, Sigurd, face legământ de credință cu frații Giukunzi. I s-a oferit Gudrun după care au plecat să o pețască pe Brynhildr pentru Gunnar, deși ea îi era sortită lui Sigurd.

Se spune că Sigurd, odată intrat la Brynhildr, a așezat sabia pe mijlocul patului și nici nu a sărutat-o pe valkyrie. Regele Hun, așa fiind numit Sigurd în acest cânt, nici măcar nu a îmbrățișat-o pe Brynhildr, ci a predat-o fecioară lui Gunnar.

Brynhildr nu a înțeles ce i se întâmplă și ce se petrece. Doar după ce a aflat înșelătoria a ținut neapărat să-l aibă pe Sigurd, cel promis ei de drept de către soartă, altfel acesta va muri. Valkyria era cumplit de furioasă.

Regele Hun, Sigurd, stătea liniștit și nu bănuia că valkyria aflase toată înșelătoria.

Brynhildr îl amenință pe Gunnar, soțul ei care a păcălit-o, că dacă nu-l omoară pe Sigurd și nu se ridică deasupra tuturor eroilor îl va umple de rușine și va pleca înapoi în țara ei. Prin acesta Brynhildr vroia ca soțul ei să se ridice deasupra tuturor eroilor, ca ea să-și poată păstra jurământul. Altfel ea trăia în încălcarea propriului jurământ. Dacă Gunnar l-ar fi omorât pe Sigurd în luptă dreaptă atunci Gunnar ar fi fost cel mai mare erou și valkyria putea să trăiască fără a-și încălca jurămintele.

Gunnar plănuia supărat cum să facă și l-a chemat pe Hogni, fratele său. Gunnar spune că Sigurd, numit aici fiul lui Budli,⁷³ este mult mai puternic, dar că ar prefera să moară decât să piardă

---

73 Budli era regele suprem peste Huni și tatăl Brynhildei. El mai este și tatăl sau bunicul lui Atli, adică a lui Attila Hunul. Neamul lor se numea Budlingi. Legăturile dintre Sigurd și Atli și Huni, sunt incredibil de strânse. Sigurd, este numit și considerat unul dintre Huni, deși el este de fapt din neamul Volsungilor și se trage direct din Odin.

comoara valoroasă a Brynhildei. Pe Gunnar îl interesau doar bogățiile...⁷⁴

Hogni îl sfătuiește să-l omoare pe Sigurd și să stăpânească, trăind liniștit, comoara Dragonului.

Totuși nici Hogni și nici Gunnar nu doreau să o facă. Se temeau de Sigurd și făcuseră jurământ de credință cu el. Atunci s-au gândit la Gutthorn, fratele lor vitreg. Acesta nu era legat prin legământ și fiind tânăr putea fi înșelat ușor.

Gutthorn l-a străpuns pe Sigurd, însă acesta cu ultimele forțe a aruncat sabia sa și Gutthorn a fost tăiat în două: mâinile și capul picaseră în stânga, iar picioarele în dreapta.

Prin urmare Gunnar a scăpat cu viață și a rămas cu cele două comori.

Gudrun, soția lui Sigurd, plângea iar frații ei încercau să o consoleze. Frații, Gunnar și Hogni, o acuză pe Brynhildr că a pus totul la cale.

Sigurd se dezvinovățește, spunând că nu l-a înșelat pe Gunnar și nu a avut o relație cu Brynhildr... dar moare imediat după aceasta.

Gunnar se ceartă cu Brynhildr și o acuză de toate relele: cum că ea ar fi cauzat totul.

Brynhildr replică spunând că Atli, fratele ei, este mult mai puternic și va trăi mai mult decât Giukunzii, cei ce se fac, de fapt, cu adevărat vinovați.

Mai mult, spune că pe ea nu a interesat-o niciodată aurul și nu și-a dorit niciodată un bărbat în afara lui Sigurd. Deci, Giukunzii au tânjit după aur și au înșelat-o pe Brynhildr să se căsătorească cu Gunnar.

Brynhildr mai spune că fratele ei Atli ar fi forțat-o să nu-i distrugă pe Giukunzi și să-l accepte totuși pe Gunnar.

Ea repetă de mai multe ori că nu a dorit pe nimeni decât pe Sigurd, și că întotdeauna și-a păstrat jurămintele. Spune că dorește să moară și recunoaște că Atli, fratele ei, se va întrista cumplit la aflarea morții ei și va nimici complet pe Giukunzi.

Atunci Gunnar, înțelegând cele ce vor urma, a sărit să o stranguleze pe Brynhildr. Însă ea era cu mult mai puternică.⁷⁵

---

74 Oricum, odată cu moartea lui Sigurd, comoara lui Fafnir, dragonul, era acum a lor. Această comoară nu ar fi fost a lui Gunnar dacă nu murea Sigurd. Deci Gunnar, omorându-l pe Sigurd, intra și în posesia comorii lui Fafnir și rămânea și cu comoara valkyriei, Brynhildr.

Gunnar fuge la Hogni și împreună strâng o armată să o înfrunte pe valkyrie și să o omoare. Hogni o blestemă pe Brynhildr ca după ce ei o vor ucide să nu aibă parte să fie renăscută, să nu mai renască niciodată.⁷⁶

Apoi cântul spune că de fapt Brynhildr și-a pregătit rugul funerar și propria moarte, după care s-a străpuns cu sabia. În acest moment valkyria îl cheamă pe Gunnar și-i prorocște că se va împăca cu sora sa, Gudrun; că aceasta va pricinui foarte mult rău și altor războinici și regi, că va avea o fiică pe nume Swanhild,⁷⁷ care va fi executată.

Apoi îi mai spune că Gudrun se va căsători cu Atli și ca Atli va refuza iubirea dintre Oddrun⁷⁸ și Gunnar. Și nu-i va permite lui Gunnar să o aibă pe Oddrun. Apoi îi prevestește că Atli îi pregătește o soartă cumplită: îl va arunca în groapa cu șerpi. Dar că apoi și Atli își va găsi sfârșitul și va fi ucis, în pat, el și fiii lui de Gudrun. După care Gudrun se va recăsători cu Jonkar. Fiica ei, Swanhild va fi executată pentru infidelitate de către regele Jormunrek, care a ascultat de minciunile lui Bikki.

La urmă tot neamul Giukunzilor va fi ucis și Gudrun va muri singură și fără urmași, scufundată în cea mai adâncă suferință și jale.

Brynhildr îi cere după acestea lui Gunnar să o înmormânteze după dorința ei: și-i dă toate indicațiile. Căci ea dorea să plece din viață împreună cu Sigurd și să-l urmeze pe Sigurd, după moarte.

Brynhildr cere explicit să fie pusă lângă cadavrul lui Sigurd, eroul hun,⁷⁹ pe structura funerară. Ea dorește să intre în Valholl, Valhalla⁸⁰ împreună cu Sigurd. Apoi Brynhildr moare.

---

75 Se spune, în „*Cântecul Nibelungilor*” – scris în 1204, în limba germană medie –, că în prima noapte cu Gunnar, după ce s-au căsătorit, soțul a vrut să o dezbrace. Atunci Brynhildr i-a luat mâinile lui Gunnar și le-a strâns așa de tare, între propriile mâini, încât lui Gunnar i-a țâșnit sângele din ele. Apoi l-a luat pe sus pe Gunnar și l-a agățat într-un cui, unde el a rămas până dimineață, iar valkyria s-a culcat.

76 Vechii europeni credeau în reîncarnarea nu doar a oamenilor ci și a valkyriilor, care din viață în viață ascultau porunca lui Odin și îi duceau la bun sfârșit ordinele...

77 *Luptătoarea în haine de lebădă.*

78 *Cunoscătoarea runelor armelor.*

79 În Edda personajul Sigurd apare denumit și eroul hunilor.

80 Sala unde Odin îi primea pe războinici și pe eroi și care făceau parte din armata sa.

27. HelreiÐ Brynhildar. Călătoria spre moarte a Brynhildei.

Brynhildr a murit, ea așezată pe un rug și Sigurd pe altul. Brynhildr a intrat în Hel printr-o curte unde locuia o gigantă / uriașă.

Acolo începe un dialog între uriașă și valkyrie. Uriașa o acuză că s-a ocupat doar de război și că deseori și-a spălat mâinile cu sângele războinicilor.⁸¹ Insinuează că ea, ca și femeie, ar fi trebuit să stea la „războiul de țesut”.

Brynhildr îi răspunde că a fost alături de bărbați la război și că va fi în veci mai nobilă decât ea, uriașa munților.

Uriașa insistă și spune că valkyria a venit pe pământ doar ca să aducă jalea. Valkyria spune că ea este cea mai înțeleaptă și o jignește pe uriașă și o face lașă și lipsită de curaj. Apoi povestește cum o dată în Hlymdalir⁸² un viteaz, Angnar, a furat hainele de lebăda ale ei și ale surorilor ei. Ea s-a îndrăgostit de Angnar și la trimis în ținutul morților pe Hjalmgunnar, încalcând voința lui Odin.

Apoi menționează cum Odin, pentru a o pedepsi, a închis-o cu scuturi roși și albe și a adormit-o: putând fi trezită doar de cel ce nu se teme de nimic. Apoi, Odin, a înconjurat sala unde se afla valkyria cu foc. Doar Sigurd, pe calul său Grani, a trecut prin acel foc.

Recunoaște că s-a îndrăgostit de eroul Sigurd și că au dormit împreună în patul ei opt nopți fără ca unul să-l îmbrățișeze pe celălalt.

Brynhildr se dezvinovățește de acuzele, care i se par insuportabile, aduse ei de către Gudrun și Gunnar: cum că ea ar fi avut o legătură intimă cu Sigurd.

Apoi se plânge de cum a fost înșelată în căsătorie, de către Gunnar și Sigurd.

---

81 Evident că asta făcea de vreme ce era o valkyrie. Însă uriașa este evident o dușmancă a Aesirilor, a zeilor luminii.

82 *Văile ecoului sau valea gălăgiei.*

Spune că doar alături de Sigurd va avea noroc și că merge după el și o conjură pe uriașă și-i spune să dispară!

28. Dráp Niflunga. Dispariția Niflungilor.

În acest cânt sunt prezentate sumar evenimentele ce au urmat morții lui Sigurd și a Brynhildei.

Cât a trăit, Sigurd a avut o fiică cu Gudrun pe nume Swanhild.

Gunnar și Hogni și-au însușit toată comoara lui Sigurd, pe care acesta o luase de la însuși Dragonul Fafnir.

Între Atli și Giukunzi s-a exacerbât ura, căci Atli îi acuza și-i făcea vinovați de moartea surorii sale: Brynhildr. Astfel încât Atli pregătește uciderea întregului neam al Giukunzilor.

Pentru a-l îmbuna pe Atli, Giukunzii o oferă drept soție, pentru Atli, pe Gudrun. Gudrunei i s-a dat din băutura vrăjită a uitării pentru a accepta căsătoria cu Atli. Acesta acceptă și se căsătorește cu Gudrun, văduva lui Sigurd, fosta soție a prietenului său intim. Atli și Gudrun au avut doi copii: Erp și Eitil.

Gunnar o cere de soție pe sora lui Atli, de care era foarte îndrăgostit, Oddrun. Atli refuză categoric și le interzice să se mai vadă vreodată. Atunci Gunnar se căsătorește cu Glaumvor.

Hogni se căsătorește cu Kostbera, cu care a avut trei copii: Solar, Snäwar și Giuki.

Atli nu uită de pedepsirea și nimicirea Giukunzilor și-i cheamă la el. Gudrun înțelegând ce se va întâmpla trimite inelul Andwaranaut, de care prinde un fir de păr de lup,⁸³ la frații săi Giukunzi: Hogni și Gunnar.

Hogni, Gunnar și armata lor au ajuns la Atli. Gudrun nu a reușit să oprească uciderea lor. Atli a omorât toți războinicii Giukunzi, lui Hogni i-a scos inima din piept, cât era în viață, și pe Gunnar l-a aruncat în groapa cu șerpi.

Gunnar a încercat să se salveze și a cântat la harpă, adormind șerpii. Însă unul l-a mușcat și Gunnar a murit.

---

83 Unul din simbolurile lui Atli era lupul. Când era copil, lui Atli, i se mai spunea și „puiul de lup”. Alt simbol pare să fie vulturul ce coboară din cer.

29. GuPrúnarkviPa ónnur. Cel de al doilea poem al Gudrunei.

Gudrun, căsătorită cu Atli, povestește cu regele Thjodrek, care se afla la Atli după ce-și pierduse armata.

Gudrun se plânge de soarta ei. Își amintește ce fericită a crescut în casa părinților ca prințesă și cum mama, Grimhild, a făcut în așa fel încât să se căsătorească cu Sigurd; cum frații ei, Gunnar și Hogni, erau foarte invidioși pe Sigurd și nu-l suportau căci era mai puternic și mai valoros în orice decât ei. Ea spune că frații ei nu au putut dormi până ce nu l-au ucis pe Sigurd. Apoi Gudrun povestește cum s-a certat cu Hogni și acesta a amenințat-o că o va omorî și pe ea.

Povestește Gudrun, în continuare, cum a plecat singură prin păduri, fugind de lupi, până ce a ajuns la curtea regelui Hjalprek. Apoi a trăit la Thora, fiica lui Hakon.

După o perioadă mama lui Gudrun, Grimhild, își trimite copiii, pe Gunnar și Hogni, la ea să-i ceară să se căsătorească cu Atli, pentru a preîntâmpina furia acestuia. Gudrun refuză. Însă Grimhild îi oferi foarte multe daruri și o forță să bea din băutura vrăjită a uitării. Aceasta era amară și răcoritoare, amestecată cu pământ, cu aerul rece ca gheața al mării și cu sânge de mistreț. În interiorul cornului erau încrustate rune: însemnate cu sânge. Grimhild a mai pus în acea băutură un vierme lung și otrăvitor și măruntaiele a mai multor animale, frunze din anumiți copaci, tăciuni de bucătărie, ficat de porc, etc.

Grimhild insistă și-i promite Gudrunei posesiuni vaste din Germania de sud, sclavi nenumărați și bogății extraordinare.

Și-i mai aduce aminte fiicei că Atli este „cu totul deosebit” și cel mai nobil în cercul eroilor și să fie bucuroasă dacă acesta îi va arăta iubirea. Apoi rostește un blestem asupra Gudrunei ca aceasta să rămână necăsătorită dacă refuză.

După o lungă perioadă s-a lăsat înduplecată și s-a căsătorit cu Atli. Însă aceasta nu a oprit nimicirea neamului ei, a Giukunzilor.

Atli visează și presimte că Gudrun îl va ucide înjunghiindu-l, însă Gudrun se preface foarte bine, îl liniștește și scapă de bănuiala

soțului. Atli mai visează și că cei doi copii ai lui cu Gudrun, Erp și Eitil, vor fi uciși.

30. Guðrúnarkviða en Þriðja. Al treilea poem al Gudrunei.

Cântul prezintă evenimente de după uciderea Giukunzilor.

Gudrun, ca soție a lui Atli, este bârfită cum că ar avea o legătură intimă cu Thjordrek. Atli află de la una din slugile și amantele lui, Herkja,⁸⁴ de aceste zvonuri.

Atli o confruntă pe Gudrun cu privire la ceea ce i s-a spus despre ea și Thjordrek. Gudrun neagă cu desăvârșire totul. Recunoaște că s-a îmbrățișat cu Thjordrek dar într-un mod nostalgic și nu din iubire. Și-l acuză pe Atli că i-a ucis frații, toate rudele și întreg neamul din cruzime.

Astfel încât și ea are nevoie de un umăr pe care să plângă. La fel cum Thjordrek, care și-a pierdut întreaga armată doar se destăinuie ei.

Gudrun dorind să-și dovedească nevinovăția realizează un ritual, obișnuit în acea vreme, pentru dovedirea nevinovăției. Scoate câteva pietre cu mâna din apă fierbinte, fără ca mâna ei să fi fost afectată.

Atli, mulțumit de dovada prezentată de Gudrun a ordonat ca Herkja, cea care i-a prezentat zvonurile, să fie aruncată în aceeași apă fierbinte. Acesteia i-au fost afectate mâinile și slujnica a fost ucisă prin scufundarea ei într-o mlaștină.

31. Oddrúnargrátr. Poemul de jale al Oddrunei.

Borgny,⁸⁵ fiica regelui Heidrek,⁸⁶ era îndrăgostită de Wilmund.⁸⁷ A rămas însărcinată și avea dificultăți la naștere.

---

⁸⁴ Este „Helche” din *Cântecul Nibelungilor*, unde apare ca prima soție a lui Atli (Etsel).

⁸⁵ Fecioara cetății.

Oddrun,⁸⁸ sora lui Atli și iubita ascunsă a lui Gunnar, a venit în grabă să o ajute pe Borgny să nască. Nimeni altcineva nu dorea să o ajute sau nu știa cum. Oddrun s-a pus pe treabă, apoi a rostit formule magice, a invocat și chemat pe Zeițele Freyja și Frigg. Atunci Borgny a reușit să nască un băiat și o fată. Durerile ei au fost rapid alinate.

Cântul prezintă discuția dintre cele două. Borgny îi mulțumește lui Oddrun însă aceasta îi spune că a ajutat-o doar pentru că a jurat să ajute, cât trăiește, pe oricine aflat în suferință. Și nu pentru că Borgny s-ar fi făcut, în trecut, vrednică de un asemenea ajutor.

Se pare că Borgny i-a adus deservicii serioase Oddrunei: ar fi vorbit public despre, și ar fi destăinuit, iubirea și întâlnirile secrete dintre ea și Gunnar.

Oddrun se plânge că tatăl ei, Budli, nu a dorit să dea zestre pentru o căsătorie a ei cu Gunnar.

Ci, Budli, a oferit totul Brynhildei, care trebuia să fie prima dintre toate și cea „dorită”. Adică o valkyrie. Brynhildr a devenit o regină de sine stătătoare: stăpână peste propria ei țară, până când Giukunzii au păcălit-o.

Brynhildr a căzut victimă a intrigilor și turbată de furie a plecat împreună cu Sigurd, spre nenorocirea tuturor, în lumea cealaltă.

Continuând, Oddrun mărturisește că l-a iubit foarte mult pe Gunnar. Că i s-au oferit fratelui ei, Atli, aur și despăgubire mare pentru moartea Brynhildei. I-au oferit chiar moștenirea lui Sigurd, comoara dragonului Fafnir, comoara Andwaranaut. Și aceasta și pentru a-l îmbuna să accepte căsătoria ei cu Gunnar, în ciuda morții Brynhildei. Însă Atli, nu a acceptat nimic și a refuzat, dorind doar răzbunarea prin uciderea întregului neam al Giukunzilor.

Atli a refuzat orice compensație pentru moartea surorii sale și a interzis orice legătură sau întâlnire între Oddrun și Gunnar. I-a spus Oddrunei, surorii sale, să nu fie niciodată de partea necinstei și a rușinii.

Însă Oddrun îl iubea foarte mult pe Gunnar și se întâlneau în secret în Myrkwid.⁸⁹ Atli trimise oameni care să o urmărească pe

---

86 *Strălucitorul stăpân.*

87 *Ocrotitorul supus.*

88 *Cunosătoarea runelor armelor.*

89 *Pădurea întunecoasă.*

Oddrun. Ea și Gunnar au fost descoperiți. Oddrun a încercat să mituiască oamenii lui Atli, însă aceștia s-au întors imediat și au relatat totul.

Apoi, Atli distruge pe Giukunzi. Îi scoate inima din piept lui Hogni, cât acesta mai trăia. Și pe Gunnar îl aruncă în groapa cu șerpi. Gunnar ca să se salveze a cântat la harpă pentru a adormi șerpilor. Oddrun vine repede, din altă zonă a Europei, la insula Hlesey, unde exista cetatea lui Atli înconjurată de ape, pentru a-l salva pe ascuns pe Gunnar, iubitul ei. Însă mama lui Atli, preschimbată într-un șarpe, l-a mușcat pe Gunnar de inimă și acesta a murit.

Oddrun recunoaște întreaga ei suferință fără margini, căci nu l-a putut avea pe Gunnar și nu l-a putut salva.

Se pare că Borgny, prin acțiunile ei, a împiedicat iubirea dintre cei doi. Însă Oddrun a ajutat-o să nască, deși nu merita (*căci a trădat-o și i-a adus nenumărate suferințe*), fiindcă a jurat să ajute cât trăiește pe oricine se află în suferință.

32. Atlaviða. Poemul lui Atli.

Knefröd,⁹⁰ solul lui Atli, este trimis peste pădurea Myrkwid la curtea Giukunzilor pentru a-i invita pe aceștia la o petrecere. Pentru ca să-i ademenească, Atli le promisese mult aur, obiecte valoroase, cai, arme de luptă, pădurea Myrkwid și câmpia Gnitahede. Pe această câmpie se afla grotă Dragonului Fafnir, ce fusese ucis de Sigurd. Deci Gnitahede și grotă Dragonului, și însuși Dragonul Fafnir, se aflau în regatul lui Atli.

Giukunzii s-au consultat între ei și au decis totuși să meargă, probabil din lăcomie, la curtea lui Atli, deși aveau comoara lui Fafnir.

Între timp, Gudrun, văduva lui Sigurd și actuala soție a lui Atli, aflase despre ce li se pregătise fraților ei. Și a trimis la frații ei, Giukunzii, inelul Andwaranaut, de care a legat un fir de păr de lup. Frații Giukunzi se întrebau ce dorea sora lor să le transmită prin acest simbol și bănuiau că este o avertizare.

---

90 Copilul răsfățat.

Giukunzii încep să presimtă sfârșitul lor, iar Gunnar se arată total indiferent de ce se va întâmpla cu oamenii săi sau cu comoara dacă el va muri.

Frații Giukunzi pornesc spre curtea lui Atli și traversează pădurea întunecată, Myrkwid. Ajung la cetatea lui Atli. Acolo, sora lor Gudrun, îi întâmpină și le spune să se întoarcă acasă imediat pentru a nu fi omorâți sau să-și pună coiful, să fie înarmați și pe cal și să se pregătească de luptă când vor intra în sala lui Atli. Gudrun îl îndeamnă pe Gunnar să se lupte cu Atli vitejește și să încerce să-l învingă.

Lupta dintre Atli și Giukunzi a dus la multe victime în rândul hunilor, însă Giukunzii fuseseră învinși și frații Hogni și Gunnar legați.

I se propune lui Gunnar să-i păstreze viața dacă va destăinui locul unde a ascuns comoara dragonului Fafnir, furată de la Sigurd și de la Gudrun. Acesta spune că va destăinui ascunzătoarea doar dacă i se va aduce pe tavă inima, scoasă din piept, a lui Hogni.

Hunii, pentru a-l păcăli pe Gunnar, au scos inima bucătarului lui Atli, Hjalli, și i-au prezentat-o lui Gunnar. Acesta a recunoscut că pe tavă nu se afla inima lui Hogni ci a lui Hjalli, căci tremura și după ce fusese scoasă din pieptul bucătarului laș. Atunci Hunii au scos inima din pieptul lui Hogni și i-au arătat-o lui Gunnar. Atunci acesta a râs și i-a spus lui Atli că doar el și fratele său Hogni știau unde este ascunsă comoara, în valurile Rinului. Dar că, odată ce Hogni era mort, nimeni nu va mai afla comoara vreodată.

Atli, călare pe calul său Glaum,⁹¹ poruncește ca Gunnar să fie dus într-un car în grota șerpilor și lăsat acolo să moară, mușcat de șerpi. Gunnar, în grota cu șerpi, cânta la harpă pentru a adormi șerpii și a se salva.

Atunci Gudrun, îndurerată de soarta fraților ei și a întregului neam, îl blestemă pe soțul ei, Atli. Apoi pentru a se răzbuna pe Atli își omorî copiii, pe cei doi copii ai săi pe care i-a avut cu Atli, Erp și Eitil, și le-a dat războinicilor învingători, și deci și lui Atli, să mănânce din carnea lor. De asemenea le-a amestecat băutura cu sângele copiilor lui Atli.

După ce aceștia mâncaseră, Gudrun le-a spus că au mâncat din carnea copiilor lui Atli. Și lui Atli i-a spus că a mâncat, fără să

---

91 *Cel zdravăn.*

știe, inima copiilor săi cu miere. I-a mai spus lui Atli că nu se va mai bucura niciodată de ei.

Războinicii lui Atli, șocați, și-au luat armele să o ucidă pe Gudrun, însă Atli i-a oprit și ea le-a aruncat obiecte de aur pe jos ca să-i oprească. Apoi Atli s-a dus să se culce, căci nu se temea de Gudrun.

Într-o noapte Gudrun îl înjunghie pe Atli și-l omorâ. Apoi eliberă câinii și trezi pe ascuns slujitorii. După care a dat foc palatului și toți războinicii muriră arși. Atât războinicii cât și „fecioarele cu scuturi”, valkyriile, au pierit în acel foc. Se pare că existau valkyrii și la Huni... Este o întrepătrundere neexplicată suficient...

Prin urmare Gudrun a omorât trei regi: pe Atli și pe cei doi fii ai săi, ce trebuiau să devină regi după moartea lui Atli.

33. *Atlamól en grônlenzku*. Poemul groenlandez a lui Atli.⁹²

Atli și războinicii lui se sfătuiau cum să-i distrugă pe Giukunzi. Soția sa, Gudrun, a scris rune de avertizare și le-a trimis fraților ei. Soli trimiși de Gudrun au fost prinși iar tăblița cu înscrisul runic al Gudrunei falsificat, astfel încât să pară o invitație și nu o avertizare.

Solii lui Atli erau în număr de doi. Unul dintre ei în acest cântec poară numele de Wingi. Aceștia au ajuns la curtea Giukunzilor și le-au înmânat daruri. Giukunzii le-au luat imediat și au început să sărbătorească. De față erau și Kostbera,⁹³ soția lui Hogni, și Glaumwor,⁹⁴ soția lui Gunnar. Giukunzii au decis să plece la curtea lui Atli.

Noaptea, Kostbera a citit tăblia cu rune trimisă de Gudrun și și-a dat seama că sensul ei nu era limpede: ceea ce însemna că fusese

---

92 Acest cânt a fost scris în groenlanda de către colonizatorii islandezi: „Erick cel roșu”, familia sa și suita lui. Din această familie fac parte Leif Ericksson, fiul lui „Erick cel roșu”. Leif Ericksson a descoperit continentul american cu 500 de ani înainte de Columb.

93 *Cea care trimitea bucatele, hangița.*

94 *Femeia veselă.*

falsificată. În acea noapte Kostbera avu coșmaruri. Dimineața ea încercă să-l oprească pe Hogni în a pleca în călătorie spunându-i că-i paște pe Giukunzi pieirea. Hogni, nu se lăsă convins și se gândi doar la aurul pe care Atli l-a promis în dar.

Kostbera visase că cearceaful lui Hogni era mistuit de foc și pereții casei plini de jar. Mai visase că venea un urs ce rupea jilțurile și când și-a arătat colții toți s-au speriat. Deși în vis încercau să scape de urs nu reușeau, fiara fiind foarte puternică. Apoi, în vis, a văzut intrând în marea sală a Giukunzilor un vultur în care, Kostbera, a recunoscut spiritul crud a lui Atli: acest vultur i-a umplut pe toți cu sânge.

La toate aceste rugăminți, atenționări și semne de alarmă, semne din vise, Hogni rămase neclintit. Interpretă visele soției sale ca anunțarea unei furtuni, ca vreme rea.

Și Glaumwor, soția lui Gunnar, visase toată noaptea rău. În vis îi apăărură semne prevestitoare: o spânzurătoare unde urma să atârne Gunnar, șerpi care-l devorau, o armă plină de sânge scoasă din hainele lui, lupii urlau în noapte, trupul lui Gunnar era străpuns de o lance, în casă intră o viitură mare care înghițea tot și picioarele fraților Giukunzi fură rupte de apă. Apoi soția lui Glaumwor mai visase că femei moarte, îmbrăcate subțire, intrau noaptea și doreau să-l răpească pe Gunnar. Soția îi spuse lui Gunnar că nornele și-au luat mâna protectoare de pe el.

Însă Gunnar, la fel ca Hogni, nu luă în seamă avertismentele și pregătirile de drum se realizară. Wingi, solul lui Atli fu confruntat cu privire la tăblița cu rune, ce li se păru ciudată.

Giukunzii s-au despărțit cu greu de cei rămași în urmă. În acest cânt călătoria lor spre Atli s-a realizat pe mare.

Ajunși la porțile cetății Hune, Wingi a recunoscut că invitația a fost o înșelătorie. Atunci Giukunzii îl omorără imediat. Apăru Atli și le spuse că de mult li s-a pregătit pieirea. Și începu lupta. Gudrun, cuprinsă de jale, nu știa cum să-și apere frații. Îl întrebă pe Atli dacă se mai poate cădea la o înțelegere însă acesta refuză categoric.

Cântul descrie lupta dură la sfârșitul căreia muriseră toți Giukunzi, iar Hogni și Gunnar era legați.

Atli se plânge de soția sa, Gudrun, care a fost ca o năpastă pentru el și-și laudă neamul învingător. El spune că rareori a avut liniște cu Gudrun. Dar că ceea ce a fost cel mai greu, pentru el, de suportat a fost că Giukunzii i-au ucis sora, pe valkyria Brynhildir.

Gudrun, soția sa din neamul Giukunzilor, îi spune lui Atli că nu are de ce să se plângă pentru răzbunarea ei: căci el a ucis-o pe mama ei, în curtea dinăuntru, pe Grimhild, pe mama Giukunzilor. Iar pe verișoara ei a lăsat-o să moară de foame în grotă.⁹⁵ Așa că Gudrun îi spune lui Atli să nu-și mai plângă suferința.

Atli ordonă, atunci, să fie ucis repede Hogni: să i se deschidă pieptul și să i se scoată inima. Iar pe Gunnar să-l spânzure sau să-l arunce în grota cu șerpi: dar repede.

Urmează o relatare foarte puțin modificată, față de cântul anterior, a uciderii lui Hogni și a bucătarului lui Atli. Gunnar a început să cânte din harpă cu picioarele, căci avea mâinile legate. Când s-a lăsat seara erau morți toți Giukunzii.

Atli, plin încă de furie și răzbunare o acuză violent pe soția sa, Gudrun, că ea ar fi vinovată de tot ce s-a întâmplat și de faptul că s-a ajuns în acest punct.⁹⁶ Apoi îi promite cadouri foarte valoroase ca să uite nimicirea neamului ei și să rămână împăcată.⁹⁷ Gudrun refuză și-și aduce aminte ce fericită a crescut alături de frații ei, plină de bogății, în casa părinților ei Giukunzii. Apoi se prefăcu că supărarea i-a trecut și că și-a acceptat soarta, pentru a-l liniști pe Atli și a câștiga timp.

Gudrun a câștigat timp pentru a răzbuna eliminarea Giukunzilor. După o perioadă, și-a omorât proprii copii, pe care i-a avut cu Atli,⁹⁸ și i-a dat lui Atli și războinicilor lui să bea bere amestecată cu sângele lor. Le-a dat să mănânce din carnea lor și lui Atli să mănânce inimile prăjite ale băieților. Și apoi i-a spus totul lui Atli.

Urmează o ceartă între cei doi în care se amenință unul pe altul. Într-o noapte Gudrun, împreună cu un fiu a lui Hogni, rămas

---

95 Înseamnă ca Atli a ucis întreg neamul Giukunzilor, ne mai rămânând nimeni în afară de soția sa Gudrun.

96 Atât Gudrun, cât și Grimhild și Gunnar. Aceștia l-au păcălit pe Sigurd și l-au făcut să o uite pe valkyrie și jurămintele față de ea. Apoi să se căsătorească cu Gudrun. Și au înșelat-o pe valkyrie, Brynhildr, să se căsătorească cu Gunnar. L-au ucis pe Sigurd în somn și astfel au devenit stăpânii comorii Dragonului Fafnir, prin înșelătorie. Apoi au ucis-o și pe valkyria Brynhildr, sora lui Atli, și i-au luat întreaga zestre și ținuturile peste care stăpânea; ea fiind o regină de sine stătătoare, cu propriile teritorii.

97 De ce nu a omorât-o și pe Gudrun, ultima dintre Giukunzi, este greu de înțeles. Căci ar fi împiedicat, prin uciderea ei, orice răzbunare viitoare. Răzbunare care bineînțeles că a venit.

98 Ea a mai avut doar o fiică, Swanhild, cu Sigurd.

în viață, l-au străpuns pe Atli în somn, în timp ce acesta dormea. Atli se trezește din cauza înjunghierii și-i cere explicați Gudrunei: cum a putut face așa ceva când el a avut deplină încredere în ea și i-a dăruit absolut totul și nu a ucis-o. Atunci Gudrun își justifică întreaga viață, în felul ei, și recunoaște că ea împreună cu frații ei l-au ucis pe Sigurd ca să se facă stăpâni pe comoara lui, luată de la Dragonul Fafnir și peste ținuturile lui.⁹⁹

Atli se sfârșește din viață iar Gudrun se gândește să se sinucidă, căci oricum o aștepta o soartă cruntă din partea Hunilor, pentru moartea lui Atli. Însă se spune că ea a fugit spre mare și valurile au purtat-o în împărăția regelui Jonakr.

34. GuPránarhvót. Instigarea Gudrunei.

După ce l-a ucis pe Atli, Gudrun, a pornit spre mare. A vrut să se îneca însă valurile au purtat-o până în ținutul regelui Jonakr. S-a căsătorit cu Jonakr și au avut trei băieți: Sorli,¹⁰⁰ Erp și Hamdir.

Fiica Gudrunei cu Sigurd, Swanhild, era căsătorită cu regele Jormunrek cel puternic. Fiul acestui rege se numea Randwer.¹⁰¹ La curtea lor se afla sfetnicul Bikki. Acesta l-a sfătuit pe Randwer să se căsătorească el cu Swanhild, în locul tatălui său. Apoi Biki a relatat aceasta regelui Jormunrek despre băiatul său.

Regele Jormunrek, din gelozie și furie, și-a spânzurat băiatul, pe Randwer, iar pe Swanhild a condamnat-o să fie îngropată până la gât în pământ și să treacă caii peste capul ei, zdrobind-o astfel.

Gudrun a aflat acestea și și-a îndemnat băieții să răzbune moartea sorei lor vitrege. Și-a jignit copiii că nu făceau nimic pentru răzburarea Swanhildei. Unul dintre fiii ei, Hamdir, se ceartă cu ea și-i reproșează actele necugetate prin care și-a ucis proprii copiii, pe care-i avusese cu Atli, că a ucis pe Atli și pe Sigurd. Prin urmare nu era ea în măsură să-i jignească pe ei și să hotărască ce trebuie făcut.

---

99 La fel au făcut cu valkyria Brynhildr. Au ucis-o și astfel au putut să se facă stăpâni peste țara ei, peste ținuturile ei, și peste averea / zestrea ei.

100 *Cel ce poartă arme, cel înarmat.*

101 *Cel ce poartă scutul.*

Până la urmă, insistențele Gudrunei au dat rezultat. Moment în care Gudrun își rememorează principalele evenimente din viața ei și suferințele prin care a trecut. Apoi dorește să plece cu Sigurd călare, de pe rugul aprins, spunând că doar pe el l-a iubit. Însă era deja mult prea târziu, căci Sigurd fusese omorât cu foarte mulți ani înainte. Senzația este că Gudrun își pierduse mințile.

35. Hamþismól. Poemul lui Hamdir.

Într-o dimineață Gudrun își îndeamnă proprii copii să plece să răzbune moartea surorii lor vitrege, Swanhild. Aceasta fusese călcată de cai din ordinul regelui Jormunrek, pentru infidelitate.

Gudrun se ceartă cu copiii ei. Aceștia, mai ales Hamdir, îi reproșează acțiunile complet lipsite de demnitate și discernământ din trecut, prin care și-a ucis proprii copii, pe care-i avuse cu Atli, și apoi l-a ucis chiar și pe regele Atli, mișelește și fără demnitate; cum ea a participat la uciderea lui Sigurd și cum acțiunile ei i-au adus suferință. Adică ea este vinovată de ceea ce s-a întâmplat și ea și-a provocat singură suferința din viața ei.

Sorli, cu mintea înțeleaptă, îi spune Gudrunei că ea își plânge în public copii morți și rudele decedate în timp ce-și trimite la moarte actualii copii. Prin urmare Gudrun își trimite la moarte copiii în timp ce plânge moartea celorlați copii ai ei și a neamului ei.

Până la urmă, copii Gudrunei, se învoiesc să plece să răzbune moartea Swanhildei. Gudrun le dă cele mai scumpe și frumoase armuri și rostește incantații magice prin care ei deveneau invincibili în fața săbiilor sau a armelor.

Cei doi frați, Sorli și Hamdir, au plecat prin munți foarte supărați și amărâți. În drumul străbătut îl întâlnesc pe fratele lor Erp și-l întreabă cum poate el să-i ajute în răzburarea Swanhildei. Erp răspunde că-i va ajuta așa cum o mână ajută cealaltă mână și cum un picior ajută celălalt picior.

Hamdir nu a înțeles ce a încercat să-i spună Erp și a izbucnit o luptă. Cei doi, Hamdir și Sorli, și-au omorât fratele: pe Erp. Apoi au plecat mai departe.

Au ajuns pe domeniul lui Jormunrek și l-au văzut spânzurat, atârând și înconjurat de șerpi pe Randwer. Apoi au

intrat în marea sală a regelui unde era o petrecere. Jormunrek este anunțat că cei doi cu coif sunt acolo pentru a răzbuna moartea surorii lor. Regele cel puternic spune că este fericit să-i vadă acolo că poate să-i atârne de spânzurătoare și pe ei, ultimii din neamul Giukunzilor.

Urmează o bătălie în care cei doi frați taie mâinile și picioarele regelui Jormunrek. Apoi apare un om în mijlocul luptei, ce răcnea puternic ca un urs, cu un ochi, adică Odin, și le spune soldaților regelui să arunce cu pietre în cei doi frați, căci nu pot fi uciși de arme, din cauza unei vrăji.¹⁰²

Războinici au început să arunce cu pietre iar Sorli îi reproșează lui Hamdir că și-a deschis gura și a vorbit. Dacă tăceau ar fi ieșit victorioși.

Apoi Hamdir regretă profund că și-au ucis fratele, pe Erp, căci i-ar fi putut ajuta în acea clipă și l-ar fi învins pe Jormunrek.

Sorli și Hamdir se prăbușesc sub loviturile de pietre și mor în sala cea mare a regelui Jormunrek.¹⁰³

---

102 Gudrun, la fel ca și mama sa, Grimhild, era pricepută la magie și vrăjitorie. Astfel l-au făcut și pe Sigurd să o uite pe valkyria Brynhildr și să o înșele. Gudrun a aplicat o vrajă pe fii ei ca ei să nu poată fi doborâți sau uciși de nici o armă.

103 Odin a apărut pentru a indica cum pot fi uciși cei din neamul lui Giuki. Odin i-a îndemnat pe războinicii lui Jormunrek să-i ucidă numaidecât pe ultimi Giukunzi. Ceea ce are o profundă semnificație.

Odată cu uciderea lui Sigurd, a Brynhildei și a lui Atli și a copiilor săi, imperiul Roman a avut calea liberă spre dominarea Europei. Și astfel așa zisul „creștinism” din interiorul său a înlocuit, prin crimă și genocid, misterele Odinice și religiozitatea nordică europeană.

Astfel, apariția lui Odin în vederea uciderii seminției Giukunzilor este foarte semnificativă. Giukunzii sunt, după textele nordice, responsabili de distrugerea ulterioară a religiozității nordice și a misterele inițiatice Odinice.

Deși, Edda, pe față, îi laudă pe Giukunzi într-un mod de neînțeles: faptele relatate sunt una și concluzia este trasă parcă de cineva care nu a citit, de fapt, cele întâmplate. Ciudat...

↑ Edda în proză ↑

Edda în proză este o povestire, magică, despre miturile nordicilor. Se repetă miturile descrise în „Edda poetică” cu multe alte lămuriri și informații interesante în plus. Se regăsesc mituri despre zeii nordici care nu apar în „Edda poetică”. Și sunt amintite lupte, eroi și evenimente importante care nu apar în „Edda poetică”.

Este o lectură minunată, plină de magie, surprize, frumusețe, evenimente ciudate... etc. Este de preferat să se citească direct „Edda poetică” și „Edda în proză”. Limbajul este simplu și atrăgător, cu rezonanțe arhaice și supra-naturale. Textul reușește să pună în evidență aerul și viața timpurilor străvechi și a lumii de mult uitate a zeilor, elfilor, spiridușilor, piticilor, uriașilor, vrăjitoarelor, eroilor neînfricați, a înțelepților, etc.

În continuare vom aminti doar câteva dintre miturile ce nu apar în „Edda poetică”, dar fac parte din „Edda în proză”. Aceste mituri nu sunt aranjate în ordine cronologică și nu posedă o asemenea ordine temporală.

Aceste mituri sunt atemporale...

Idunn și Thiazii

Idunn este zeița ce oferă merele de aur Aesirilor și Vanirilor. În grădina ei crește un copac ce face „mere de aur”. Cei ce primesc din aceste mere de aur, și le mănâncă, întineresc. În fiecare zi zeii se

adună în grădina lui Idunn pentru a primi merele de aur și a rămâne astfel, mereu tineri și în putere.

Într-o zi, Odin cu Loki și Hoenir, călătoreau prin Midgard și au ajuns fără să realizeze, deodată, în Jotunheim. În ținutul aspru al Giganților, Thurșilor. Treceau printr-o zonă fără pic de vegetație. Doar pietre și stânci negre lucioase, frig, vânt și condiții vitrege. Au tot mers până li s-a făcut foame. Nu mâncaseră de câteva zile.

La un moment dat Loki vede o cireadă de vite. Vânează una și face repede un foc pentru a-i prăji carnea și a-și astâmpăra foamea. Odin, mai departe, stătea și adâncit în propriile gânduri reflecta la ceea ce a văzut și auzit în lumea oamenilor, în Midgard.

La un moment dat Loki cheamă pe tovarășii săi Asgardieni la mâncare. Odin mușcă primul din carne și observă că este atât de crudă încât părea că nu fusese pusă deloc la foc. Loki, încurcat și rușinat, pune carnea la loc și mai adaugă lemne, îngrijindu-se că de această dată se va prăji. După o perioadă servește din nou pe partenerii săi.

Odin descoperă din nou, după ce și-a înfipt bine dinții în carne, că este complet nefăcută, ca și cum nu ar fi stat deasupra focului o lungă perioadă. Atunci îl întreabă pe Loki dacă este un truc sau o glumă a sa. Loki, infuriat la culme, înjurând, pune carnea la loc peste foc și adaugă și mai multe lemne. În acest moment Odin intră la bănuieli, văzând că Loki nu glumește și că totuși carnea este nefăcută după ce a stat atâta timp pe foc.

A treia oară Loki încearcă să servească carnea însă aceasta se dovedește a fi la fel de nefăcută. Fără a spune un cuvânt Odin se ridică, suspectând ceva vrăjitorie sau intervenție magică dușmănoasă, și pleacă. Pleacă flămând... dar puternic!

Loki, exasperat și pe punctul de a exploda, doar nu mâncaseră nimic de câteva zile, aruncă la loc carnea pe foc și blestemă focul și carnea.

Atunci, apare un vultur uriaș deasupra sa care-l întreabă dacă nu poate pregăti și frige carnea. Loki, fâstâcându-se, spune că nu, din păcate nu. Atunci vulturul îi propune o înțelegere: va ajuta el la prepararea cărnii dacă va fi lăsat să aleagă primul bucata de carne pe care o dorește să o mănânce. Loki, înfometat și la capătul puterilor și al răbdării, gândindu-se că nu poate face nimic altceva pentru a mânca, acceptă.

În acel moment, vulturul uriaș, începe să bată cu putere din aripi peste focul de sub carne. S-a intensificat atât de tare focul și a

emanat o asemenea căldură că Loki, în viața sa, nu mai văzuse o asemenea flacără și nu mai simțise o asemenea căldură.

După câteva momente vulturul gigant se opri și-l invită pe Loki să încerce carnea. Acesta, cu stupeoare, observă carnea ca fiind făcută și dori să se arunce asupra ei pentru a o devora. Însă vulturul îl opri imediat și-i amintii de pactul făcut înainte. Apoi începu să mănânce din carnea prăjită atât de repede încât, înainte ca Loki să-i poată spune ceva, acesta înfulecă întreaga vită, ce era acum bine prăjită. Nu mai rămase nimic din carne.

Loki, enervat până la culme, luă un băț și se aruncă cu furie și blestemând asupra vulturului: făcându-l „monstru înaripat” și amenințându-l cu o soartă cumplită. În momentul în care lovi vulturul cu bățul se auzi un zgomot metalic puternic, iar bățul rămase înfipt în pieptul vulturului. Acesta își luă zborul imediat și atât de rapid încât Loki nu reuși să dea drumul bățului și se pomeni în imensitatea cerului, la distanță considerabilă de pământ, agățat de vultur. Începu atunci să se codească și să ceară fierbinte vulturului să-l lase jos. Însă acesta se înălța tot mai sus și îl amenința pe înspăimântatul Loki că-l lasă să se facă bucăți, căzând de la acea înălțime pe pământ. Îi spunea „Asgardian încrezut” și-i amintii că cireada de vite îi aparține: astfel încât Asgardianul Loki se făcea vinovat de furt.

După o perioadă de rugăminți fierbinți și căințe adânci din partea lui Loki, vulturul ajunsese în zbor deasupra unor pietre negre ce ieșeau din marea rece ca gheața, departe de orice țărniș sau pământ, într-un întuneric de nepătruns... Îl puse pe o asemenea piatră pe Loki și, dezvăluindu-și identitatea ca Gigantul Thiazii, îi propuse o nouă înțelegere: va scăpa de acolo cu viață doar dacă o va aduce pe Zeița Idunn la el. Asgardianul refuză cu hotărâre: nu putea face așa ceva, aceasta însemnând că Zeii, Aesirii și Vanirii, vor îmbătrâni încet, încet și-și vor pierde forțele și evident vor muri. Era o condamnare definitivă a Asgardienilor și a Vanirilor la moarte și dispariție.

Uriașul Thiazii îl lăsă atunci acolo pe Loki amintindu-i ca va veni fluxul și-l va îneca... și acesta va fi sfârșitul lui. Loki, înghețat, flămând, mizerabil, singur, înspăimântat de elementele atotputernice și feroase ale naturii ce-l amenințau, se gândea în sinea lui că nu putea pieri astfel, într-o asemenea manieră, el care este unul dintre Asgardieni și cel mai șiret și priceput la înșelătorii, el care găsea o ieșire din orice situație.

Când apa-i ajunse-se peste brâu Asgardianul începu să dispere... În acel moment Thiazii apărură, zâmbind ștregărește. Loki se învoi numai de câțiva, nedorind să-și găsească sfârșitul fix acolo, în acel loc mizerabil. Începu să-i descrie cum o va face pe Idunn să iasă din grădina ei și din Asgard: ea care fiind foarte simplă și naivă îl va crede în momentul în care-i va povesti de un copac ce face mere și mai frumoase și mai de preț decât cele din propria ei grădină. În acel moment Thiazii ar face bine să fie ascunși pe aproape ca să o poată fura.

Uriașul se învoi și hotărâră momentul oportun pentru aceasta. Apoi îl luă pe Loki de pe piatra cumplită din mijlocul mării, exact în momentul în care marea înghețată i-ar fi trecut peste cap, peste capul său de Zeu...

Odată ajuns înapoi în Asgard Loki se odihni multă vreme. După care, chinuit de coșmarul unui viitor al zeilor și deci al său fără Idunn, deci fără nemurire, își făcu curaj și ca un adevărat curtenitor sincer, după ce mâncă din merele de aur pe care i le oferii Idunn – ca în fiecare zi –, o abordă... pe ocolite...

Idunn, stupefiată, și neputând concepe că Loki îi pregătește o înșelătorie, se arătă la început incredulă și mai apoi interesată să vadă cum este posibil să existe, în afara Asgardului sau oriunde altundeva, un copac ce face „mere” mai de preț și mai frumoase decât copacul din grădina sa.

Odată ajunsă în afara zidurilor de apărare impunătoare și impenetrabile ale Asgardului, se pomeni furată, răpită și dusă în zbor departe, în îndepărtări infinite... în Jotunheim și închisă într-o grotă murdară și întunecată. Acolo vulturul își luă din nou înfățișarea sa de Gigant și-i ceru Idunn-ei merele de aur, pe care Idunn le purta mereu cu ea, după ce le culegea din copacul aflat în mijlocul grădinii sale ... magice și minunate.

Idunn refuză imediat să-i ofere merele de aur ce conferă întinerirea. Atunci Thiazii, violent, smulse din brațele Idunn-ei coșul cu merele de aur. În acel moment observă că merele s-au stricat pe loc. Ele rămâneau de aur și ofereau întinerirea doar dacă erau înmânate de Idunn însăși.

Gigantul Thiazii, nervos și răzbunător, văzând că nu are altă cale o închide pe Idunn singură în oribila, mizerabila și întunecata grotă bătută de vânt și frig. Idunn rămase acolo disperată, neputând înțelege cum de i s-a întâmplat așa ceva.

Între timp în Asgard toată lumea o căuta pe Idunn. După un timp Zeii începură să se simtă obosiți, letargici și fără forță. Simțeau cum bătrânețea se furișează zi de zi în interiorul lor... Disperați se adunară la sfat. Unde a dispărut Idunn? Cine este responsabil de o asemenea calamitate? Heimdall, paznicul Asgardului spuse că o văzuse pe Idunn ultima dată în compania lui Loki, în afara zidurilor de apărare ale Asgardului. Atunci Zeii se aruncară asupra lui Loki și-l amenințară cu moartea dacă nu spune ce s-a întâmplat cu Idunn. Loki, aflându-se din nou în pericol să-și piardă viața, se destăinuie...

Asgardienii, Zeii luminoși, se înfuriaseră la culme, de ce a putut face acest Loki. De cum pusese el în pericol viețile tuturor și o predase pe Zeița Idunn, zeița întineririi, unui Gigant. Furia era maximă și Loki fu pus să o aducă numaidecât pe zeiță înapoi și teafără în Asgard!

Se tot gândi Loki ce să facă... cum să o aducă înapoi pe Idunn, cum să o fure pe Zeiță din ghearele Uriașului. Se gândi să ceară Freyjei acoperământul luminos cu pene ca, deghizat în pasăre, să poată intra neobservat în grota unde Thiazii o ținea de foarte multă vreme prizonieră pe Idunn. Freyja se învoi, fiind în joc supraviețuirea Zeilor.

Atunci Loki se acoperi cu mantia magică a Freyjei și porni în zbor spre domeniul puternicului Gigant. Transformat în pasăre se opri în fereastra grotii înspăimântătoare în care Idunn era ținută... Îi vorbi Idunnei cu propria lui voce și-i spuse că el, Loki, folosind o vrajă, o va transforma într-o pasăre. Doar să-l urmeze în zbor până ajung cu bine înapoi, după zidurile impenetrabile ale Asgardului. Idunn, înspăimântată și plină de neîncredere și frică față de Loki, ezită. Însă, după o scurtă perioadă realizează că poate fi singura ei șansă de scăpare și că viețile Zeilor se află în mâinile ei. Atunci hotără să-l urmeze, orice ar fi, pe Loki.

Idunn, transformată în pasăre sub acțiunea magică a lui Loki, își luă zborul exact în momentul în care fiica uriașului intră în grotă să-i aducă de mâncare. Ea observă cele două păsări cum își luaseră zborul și cum Idunn lipsea din grotă.

Skadi, fiica uriașului Thiazii, anunță imediat pe tatăl ei. Acesta, transformat într-un vultur imens se luă după ei. Loki și Idunn zburară cât de repede putură spre Asgard cu vulturul pe urma lor...

Zeii Asgardieni, Aesirii și Vanirii, se strânseseră pe zidurile cetății luminoase și priveau înmărmuriți cum Idunn și Loki,

transformați în păsări, erau urmăriți și gata de a fi prinși și devorați de gigantul vultur. Atunci Tyr hotără să așeze la intrarea în cetate, în fața porții Asgardului, lemne puse unele peste altele gata de a fi aprinse.

În momentul în care Loki și Idunn, ca printr-o minune, ajunseră la porțile Asgardului, reușiră să pătrundă printre lemnele ce erau așezate în fața porții. Însă vulturul fiind gigantic se înțepeni, din cauza vitezei și a mărimii sale între lemne. Exact în acel moment Tyr dădu foc lemnului care se aprinseseră imediat și arseră împreună cu vulturul gigantic, Uriașul Thiazii.

Astfel scăpă Idunn din mâinile Uriașului, iar Zeii luminii se puteau iar alimenta liniștiți și veseli cu merele de aur, din mâinile lui Idunn, ce le oferea întinerirea. Zeii Asgardieni și Idunn erau salvați...

Skadi și Njord

Skadi ajutându-și tatăl în urmărirea lui Loki și a Idunnei, transformați în păsări, a fost martora morții acestuia. Și-a văzut tatăl, pe Uriașul Thiazii, murind ars de viu. Furioasă la culme pe Asgardieni și nemaiavăd ce face s-a mulțumit cu a cere o despăgubire Zeilor Luminii.

Odin a acceptat și i-a cerut să numească ce dorește ca despăgubire pentru moartea tatălui. Văzând-o pe Gerdr, tot o Uriașă, fericită alături de Freyr, prințul Vanirilor și a Elfilor luminii, cere ca să fie lăsată să-și aleagă un soț dintre Asgardieni.

Uimit și distrat, Odin, acceptă dar îi impune o condiție: să aleagă dintre ei, dintre Asgardieni, pe unul doar după forma picioarelor. Skadi, bucuroasă că cererea ei a avut succes, chiar cu această impunere ciudată, se hotărăște să accepte.

Toți Asgardienii, Aesirii și Vanirii, se așezară în linie în spatele unei pânze pe sub care doar picioarele li se vedeau. Skadi

pusesese deja ochii pe frumosul și inefabilul Baldr, cel mai frumos, corect, bun, înțelept și neatins de rău Zeu Asgardian.

Uitându-se atent la picioarele Zeilor și analizându-le observă că picioarele unuia erau albe și fine ca inul... Și Skadi rostește că pe acela îl alege. Când mantia impenetrabilă a fost îndepărtată, în răsetele zgomotoase ale Zeilor, a observat că erau de fapt picioarele zeului Vanirilor: Njord din Noatum. Acesta fiind un zeu al mării picioarele sale erau albe de la nisipul fin al plajei și erau netede din cauza efectului asupra lor a apei.

Uimită, Skadi, se uita și analiza pe Njord... și tot cercetându-l și analizând propria alegere, începu totuși să se mulțumească și să se bucure oarecum: căci Njord deși era mai bătrân posedea o frumusețe nobilă, avea o înțelepciune inegalabilă... și părea o bună potrivă, până la urmă.

Toată lumea fiind mulțumită, Zeii s-au retras în palatele și sălile lor.

Skadi, era obișnuită cu munții, zăpada și vânătoarea pe schiuri în Jotunheim, pe ger năprasnic. Njord, fiind din Noatum (un port din negura timpurilor) prefera marea, nisipul fin și aerul blând. Au hotărât ca trei luni să locuiască împreună pe malul mării și nouă luni în munții înzăpeziți. Și așa au făcut.

Însă după o perioadă lui Skadi i se făcu dor de liniștea muntelui și de aerul tare și rece. În plus nu putea suporta sunetul constant al valurilor mării și ciripitul păsărilor. Lui Njord i se făcu foarte dor de plajele nelimitate și de marea infinită, părându-i-se nefirească liniștea totală a muntelui înzăpezit.

Astfel, după o perioadă au decis să se separe... Skadi rămânând neconsolată, îndurerată, singură și tot timpul tristă, după moartea tatălui ei. Loki, pentru că era vinovat și el, direct, de moartea tatălui ei, a lui Thiazii, încerca să o consoleze. Și-a legat testiculele și membrul de coada unui țap și a biciuit țapul. Acesta începu să zburde și să se zbată trăgându-l pe Loki de testicule și de membru. Loki sărea de colo în colo în durere și se văita făcând pe clovnul. Scena a făcut-o pe Skadi să râdă brusc și necontrolat, scoțând-o din tristețea sa. Astfel ea râdea prima dată după moartea tatălui.

Pentru un timp Loki și Skadi au avut o aventură împreună, însă natura nestatornică și înșelătoare a lui a făcut-o pe Skadi să se separe de el și să fie și mai îndurerată în adâncul inimii. Și mai tristă și nealinată. Se spune, că după un timp, din cauza naturii vulcanice

și incontrolabile a lui Skadi, Aesirii și Vanirii au trebuit să o omoare... Astfel... Skadi... a murit și ea de mâna Asgardienilor, la fel ca și tatăl ei.

Loki, Sindry și Brook

Într-o bună zi Zeul Thor, cel mai puternic dintre Asgardieni, își luă ciocanul de fier Mjolnir și porni în țara Uriașilor, Jotunheim, pentru a mai înfrunța și omorâ ceva Giganți. Loki dori să meargă cu el în acea aventură și Thor acceptă. Însă Loki întârzie atât de mult încât Thor hotărâ să plece singur, fără el.

Când observă Loki că Thor a plecat fără el se înfurie și se tot gândi cum să-l pedepsească și să-i întoarcă fapta. Cum să-i coacă una lui Thor, cel furios. Se tot gândi și se gândi, până veni noaptea. Atunci, brusc îi apărui o idee atât de îndrăzneță și obraznică încât nu reuși în a-și opri râsul necontrolat în noapte...

Merse imediat, tiptil, în palatul lui Thor, Bilskirnir, și o găsi pe Sif, cea cu părul auriu, soția lui Thor, dormind liniștită în pat. Luă un foarfece și-i tăie întreg părul Sifei, astfel încât aceasta rămase cheală. Apoi, auzind un sunet ciudat o luă la fugă să nu fie prins. Când ieși din palat fugi atât de tare încât îi sări una din sandale de pe un picior, însă nu mai avut timp să se oprească să o caute. Loki fugii urgent acasă, lângă soția sa Sygin, și se culcă.

A doua zi sosi Thor învingător din aventura sa din țara Uriașilor. Dori neapărat să o vadă și să o strângă în brațe pe soția sa, cea cu părul auriu, pe Sif. Însă aceasta stătea ascunsă și acoperită cu o mantie, plângând. Când Thor a văzut-o ghemuită și acoperită a întrebat-o, nesigur pe el: ce s-a întâmplat? Sif, plângând, i-a pus că el nu o va mai iubi niciodată căci cel mai nefericit lucru posibil s-a întâmplat. Thor șocat și neînțelegând nimic a ridicat-o în brațele sale.

Sif reuși cu greu să pronunțe câteva cuvinte din care Thor desluși că ea și-a pierdut părul auriu. Că cineva fusese noaptea și i l-

a tăiat. Thor înfuriat convocă adunarea Zeilor să descopere cine a putut face așa ceva în lipsa lui. Toți Zeii rămaseră înmărmuriți la vestea pierderii părului auriu, unic, al lui Sif..

Odin, de pe tronul său trimise după Loki, ce întârzia să apară. Odată ajuns, Thor scoase sandala pierdută și-i luă furios la întrebări pe Zeii prezenți: să vadă a cui este. Cui îi aparține sandala? Toți o recunoscuseră: era a lui Loki.

Atunci, punând mâna pe măciuca Mjolnir, Thor se aruncă asupra lui Loki să-l omoare. Însă vocea a-tot-puternică și supremă a lui Odin îl opri: nici un zeu nu avea voie să ucidă un alt zeu în interiorul Asgardului, iar Odin făcuse frăție de sânge cu Loki în timpurile străvechi. Deci Odin se afla sub jurământ să-și apere fratele de sânge. Însă avea obligația și de a răzbuna răul făcut fiului său: Thor.

Odin ordonă lui Loki să rezolve cum știe mai bine și cât mai repede problema, astfel încât Sif să-și primească părul înapoi și să poată umbla cu capul descoperit și cu mândria neatinsă prin Asgard.

Loki, bucuros că a scăpat de lovitura ciocanului Mjolnir și de mâna lui Thor, pleacă la Elfii cei întunecați, din Nivadelir, sau Svartalfheim, ce aveau ceva datorii vechi și neplătite față de el. Odată ajuns acolo începe să-i laude, cu mișelia-i binecunoscută, cum că nu există meșteri mai pricepuți decât ei în întreg Yggdrasilul. După multe laude și manipulări le cere să creeze un păr la fel de frumos ca cel auriu al Sifei. De asemenea, măgulindu-i, le cere să mai facă și două cadouri speciale pe care să le dea Lui Odin, șeful Asgardienilor, și lui Freyr, prințul Vanirilor și al Elfilor luminii. Spera astfel să potolească furia Zeilor împotriva sa.

Elfii cei întunecați, ce trăiau în adâncul pământului, datori lui Loki din timpuri străvechi, s-au pus pe treabă și dintr-o bucată de aur pur au reușit să obțină fire subțiri, fine și luminoase exact ca părul Zeiței Sif. Au făcut atât de multe fire de aur încât puteau fi folosite acum pentru a înlocui părul pierdut al Zeiței, ca perucă. Această perucă din aur pur, lumina în noapte și era atât de frumos și precis creată încât imita la perfecție părul auriu pierdut al soției lui Thor.

Apoi mai creară o barcă miraculoasă ce mereu avea vânt prielnic și care putea zbura prin aer. Iar când nu era folosită se împătura numaidecât și se putea pune în buzunar. Era o barcă magică formidabilă, unică, numită de către ei „Skidbladnir”, așa

cum nu s-a mai văzut în nici una dintre cele nouă lumi ale Yggdrasilului.

Loki se grăbi să admire și să laude munca și iscusința Elfilor întunecați sperând astfel că vor mai realiza un obiect magic. Le promitea beneficii importante din partea zeilor luminii, din partea Asgardienilor. Elfii negri, crezându-l pe Loki și lăsându-se duși de vorbele și laudele lui bine pronunțate mai crează o sulită de aur, pe nume „Gungnir”, ce întotdeauna își nimerea ținta și omora pe oricine.

Luând și admirând fără încetare cele trei obiecte magice îi vrăji pe Elfii întunecați cu laude și se făcu nevăzut. Loki fugi în goană spre Asgard cu părul Sifei, cu barca Skidbladnir și cu sulita, lancea Gungnir.

În drum spre Asgard trecu pe lângă atelierul piticilor Sindry și Brokk, fiii lui Ivaldi. Aceștia curioși, așa cum erau piticii, îl luară la întrebări pe Loki: unde se grăbea așa de tare și ce ducea, ascuns, în brațele sale? Loki, vorbăreț din fire, începu să-și laude fără măsură obiectele magice pe care le obținuse de la Elfii întunecați. Însă, ca de obicei, nu se opri: ci începu să-i jignească pe Sindry și Brokk și să-i privească de sus ca și cum ei nu ar fi în stare să fabrice și să creeze asemenea obiecte magice valoroase. Mai mult, Loki puse pariu, în megalomania sa, pe capul său că cei doi pitici nu vor putea realiza niciodată ceva măcar asemănător cu obiectele pe care el le ținea în brațe.

Piticii, uimiți și enervați puțin de obrăznicia și lăudăroșenia lui Loki acceptară pariul imediat, înainte ca el să mai poată spună ceva. Loki, realizând ce a făcut îi veni să se muște de limbă... însă era prea târziu. Se gândi totuși, cu malițiozitate, că o va scoate la capăt și de această dată...

Sindry și Brokk, fiii lui Ivaldi, se puseseră pe treabă numaidecât, gândindu-se că vor avea la ei în casă capul unui Zeu Asgardian, capul tăiat al unui Zeu!

Au introdus în cuptor o bucată mare de aur și pielea unui mistreț. Brokk începu să apese pe foale pentru a întepi focul. Atunci Loki se transformă într-o muscă și-l înțepă pe Brook. Acesta suportând durerea intensă continuă să apese foalele fără a-și lua mâna de pe ele. Sindry se aplecă și rosti rune magice în interiorul cuptorului. Apoi scoase un mistreț, viu, cu totul din aur. Mistrețul era tot din aur, luminând cel mai adânc întuneric, și avea viață. L-au denumit „Gullinbursti”, putând să zboare în oricare dintre cele nouă

lumi și să lumineze în cea mai adâncă noapte. Brokk, eliberat de munca cu foalele încercă să prindă musca însă aceasta scâpă și se ascunsese.

Piticii nu se mulțumiră și gândindu-se că zeii vor decide sever care dintre cadourile magice sunt mai valoroase se hotărâră să creeze ceva și mai valoros. Sindry aruncă în cuptor o nouă bucată de aur. Brokk lucra cu sârg la foale menținând temperatura constantă în cuptor. Însă musca reapăru și-l înțepă din nou pe Brokk, de data aceasta de gât. Chinuit de durere încercă să îndepărteze musca și suflă cu putere spre ea pentru a o îndepărta, însă fără succes. Sindry rosti formule magice, runice, asupra cuptorului și scoase un inel de aur cum nu s-a mai văzut nicăieri. Acest inel magic, de aur, genera din el însuși tot a opta noapte încă nouă inele de aur identice. Oferind astfel, posesorului, bogăție nelimitată. Piticii i-au dat numele „Draupnir”.

Nefiind mulțumiți și gândindu-se că trebuie să realizeze ceva ce cu siguranță le va oferi victoria în fața Zeilor în confruntarea cu Loki se hotărâră să mai creeze un obiect magic. De data aceasta Sindry aruncă în cuptor o mare bucată de fier și-l atenționează pe fratele său Brokk nu cumva să se oprească din suflat la foale, căci atunci toată munca va fi compromisă. Brokk se apucă destoinic să apese la foale, însă musca, Loki deghizat, apăru din nou. Piticul disperat încercă din răspuțeri să o facă să plece, dar nu reuși. Musca îl mușcă fix între ochi. Brokk simți cum se prăbușește de durere. Durerea-i sfâșia corpul și doar pentru o clipă lăsă foalele și îndepărtă cu mâna musca obraznică. Apoi apucă din nou foalele.

Sindry văzu toată scena și sări disperat să rostească runele magice asupra bucății încinse de fier. Scoase repede din cuptor un ciocan foarte greu dar care avea mânerul prea scurt. Un pic dezamăgit, Sindry se gândi că este bine și așa. Oricum nu mai avea ce face. Și dădu numele de „Mjølfnir” ciocanului. Chiar în acel moment reapăru și Loki și-l întrebă sarcastic pe suferindul Brokk cum de s-a ales cu cele trei mușcături cumplite.

Fără să aștepte răspunsul îi invită pe pitici în Asgard, fiind sigur că va câștiga, de vreme ce compromisesese, aparent, al treilea obiect magic: ciocanul Mjølfnir, care ieșise cu un mâner prea scurt.

Ajunși în fața Zeilor Piticii și Loki declarară pariul făcut între ei. Cel ce câștigă prin prezentarea celor mai valoroase obiecte magice poate tăia și lua spre păstrare capul celui învins. Zeii se arătară de acord cu judecarea acestei pricini și jocul începu.

Loki scoase părul din aur și o chemă în față pe Sif. Îi dădu jos voalul și-i puse imediat pe cap părul fabricat din aur pur. Se potrivea atât de bine și era atât de frumos încât se auzi geamătul de admirație al tuturor celor prezenți. Apoi, plin de cucernicie, Loki oferă în dar barca magică „Skidbladnir” lui Freyr și sulita ce-și atingea întotdeauna ținta, și omora pe oricine, „Gungnir”, lui Odin, laudând fără oprire cadourile făcute de prietenii lui.

Cei prezenți aplaudară plini de uimire cadourile incredibile pe care Loki le-a făcut Zeilor.

Apoi Sindry ieși în față și prezentă mistrețul de aur „Gullimbursti” ce putea fi călărit de stăpân, zbura în toate lumile Yggdrasilului mai rapid decât orice armăsar al Zeilor sau al Uriașilor și în plus lumina și în cea mai întunecată noapte, fiind realizat complet din aur pur. Explică Zeilor cum inelul „Draupnir” face să apară încă nouă inele de aur tot a opta noapte conferind deținătorului bogăție nelimitată până la sfârșitul lumii. Oferă acest cadou lui Odin.

Deși Loki zâmbea știind că al treilea obiect magic are un defect, și astfel crezând că Piticii vor pierde întrecerea cu el, Sindry scoase ciocanul de fier „Mjølfnir” și începu să explice calitățile sale. Acest ciocan de fier putea distruge orice și omorî pe oricine din Yggdrasil. Odată aruncat el își atingea ținta și revenea apoi în mâna proprietarului. Nu exista o armă asemănătoare în nici una din cele nouă lumi. Mai mult, era foarte bună, căci având un mâner scurt putea fi ascunsă. Și nimeni nu bănuia prezența sa.

Exasperat de cum a știut piticul Sindry să transforme acel defect în calitate aștepta cu înfrigurare decizia zeilor.

Piticii oferă ciocanul Mjølfnir lui Thor.

Zei mulțumiră din inimă piticilor pentru asemenea cadouri nesperate și se gândiră, se gândiră, discutară... și la un moment dat Odin dădu verdictul: cel mai de preț obiect dintre toate este ciocanul „Mjølfnir”, căci cu el Asgardienii aveau acum posibilitatea să se apare de Giganți și să-i distrugă pe acești Uriași.

Disperat Loki se încălță cu o pereche de sandale cu aripi, pe care le ține de rezervă, în cazul în care ar fi trebuit să-și ia zborul cu repeziciune dintr-o situație „neplăcută”. Și-și luă zborul, fugind din marea sală a Zeilor unde se ținea dezbaterile cadourilor. Thor, fiind îndatorat lui Sindry și lui Brokk pentru arma invincibilă se avântă după Loki. Îl prinse și-l aduse înapoi în marea sală.

În fața tuturor Sindry se pregăti să-i taie capul lui Loki. Însă Loki ridică glasul și spuse că pariul fusese făcut doar pe capul lui. Astfel că Piticii pot să-i taie capul doar dacă fac aceasta fără a-i atinge gâtul. Gât care nu era parte a pariului! Deci nu aveau dreptul să se atingă de el.

Zeilor li se păru ciudată și întortocheată explicația lui Loki. Însă Odin, ce legase frăție de sânge cu el, se simți obligat de propriul jurământ, propriul cuvânt dat în timpuri străvechi, să ia apărarea lui Loki.

Odin spuse că Loki avea oarecum dreptate de vreme ce doar capul era subiect al pariului și nu gâtul.

Sindry și Brokk, fiii lui Ivaldi, văzând că judecata scăpă de sub control protestară vehement, acuzându-i pe Asgardieni că țin unul cu altul și nu sunt echitabili și corecți în deciziile lor.

Totuși, Odin hotărâ: Sindry și Brokk pot să-i taie capul lui Loki și să-l păstreze doar dacă realizează aceasta fără a-i atinge gâtul.

Văzând că sunt nedreptățiți, Piticii, scoaseră un ac și ață magică, îl prinseră bine pe Loki de cap, și-i cusură buzele, una de cealaltă. Astfel încât Zeul șmecher nu putu să vorbească timp foarte îndelungat.

Firul cu care fuseseră cusute buzele lui Loki se numea Wartari (*rouă*).

Zeii când văzură aceasta se puseseră pe râs și glume și erau foarte fericiți că măcar un timp Loki nu-i va mai deranja cu problemele create și cu răutățile și mișeliile lui.

Odin își sacrifică ochiul drept

Odin, îngrijorat de ceea ce corbii săi, Huggin și Munnin, îi aduceau ca știri din Midgard, hotărăște să viziteze la fântâna Urd, Nornele ce țin destinele oamenilor, ale zeilor și ale Yggdrasilului.

Astfel, însoțit de Tyr, Thor, Freyr, Sif, Frigg, Freyja și alți câțiva Zei ajunge pe calea secretă, neștiută de nimeni la fântâna Urd. Nornele le permit Zeilor Luminii să intre.

În jurul fântânii se aflau cele trei Norne: Urd, Verdandi și Skuld. Lângă fântână se afla un lac mirific unde două lebede îndrăgostite pluteau și cântau o melodie ce putea fi auzită doar de Zei.

Atunci Odin se uită cu ochii săi pătrunzători de Zeu în ochii Nornelor ce țeseau destine... Și se tulbură. Văzu și presimți nenorocirile ce se înfiripau în Midgard și ce avea să se întâmple... suferințe, catastrofe, întunecime...

Zeii se întoarseră cu capul plecat de la fântâna veșnică a lui Urd, de la Nornele destinului. Odin hotărâ atunci să plece prin Midgard și prin celelalte lumi, deghizat ca Vegtam,¹⁰⁴ pentru a reuși să învețe lucruri noi... și a-i putea ajuta pe oameni și pe zei...

Însă, în primul rând, trebuia să se întâlnească cu uriașul Vafthrudnir, cel mai înțelept dintre toți, pentru a afla ce preț cere Mimir pentru o înghițitură din fântâna sa: fântâna înțelepciunii infinite...

Odin reușește să-l învingă pe uriașul Vafthrudnir la întrecerea de cunoștințe. Despre aceasta este „*Poemul lui Vafthrudnir*”, prezentat în Edda poetică, cânturile Zeilor.

Află că Mimir, păzitorul fântânii înțelepciunii, cere ca răsplată pentru o înghițitură din fântâna lui, sacrificarea ochiului drept. Atunci, pe moment, Odin, se gândi profund la acest sacrificiu, la această auto-mutilare: o eternitate fără ochiul drept? Sacrificiul este mult prea mare...

Însă, amintindu-și de ceea ce i s-a relevat la fântâna lui Urd, se hotărăște cu o determinare de fier să accepte auto-sacrificiul pentru a câștiga înțelepciunea...

Ajuns în fața lui Mimir cere dreptul de a bea din fântâna eternei înțelepciuni... Mimir îl întreabă dacă cunoaște prețul ce trebuie să-l plătească iar Odin dă din cap afirmativ și trist. Mimir îi oferă un corn cu care Odin bea neîncetat din fântâna înțelepciunii... În acele momente totul a început să-i devină clar: ce se va întâmpla cu lumea, cine ce va face în viitor, cine este responsabil de anumite evenimente din Yggdrasil, evenimentul „Ragnarok”, ce are de făcut pentru a învinge întunericul și forțele haosului din Yggdrasil pentru

---

104 *Călătorul singuratic.*

a salva Asgardul, oamenii și Midgardul și Yggdrasilul însăși...
Începe să înțeleagă sacrificiul suprem pe care trebuie să-l realizeze...
Odin înțelege mistere ascunse și secrete de nespus...

Apoi, își duce mâinile la ochiul drept și cu un efort al voinței
își scoate singur ochiul drept, din cap, și i-l dă, plin de sânge lui
Mimir. Dureri sfâșietoare îl străpung pe Odin, care își acoperă capul
și locul ochiului drept, scos, cu o mantie. Mimir ia ochiul și-l așează
în fântâna înțelepciunii, lăsându-l să se scufunde.

Astfel, ochiul drept al Zeului Odin, se află de atunci pe
fundul fântânii infinite a înțelepciunii, din Yggdrasil...

De atunci Odin posedă înțelepciunea infinită... și este Zeul
cu un ochi!

Apoi, deghizat ca Vegtam, călătorul singuratic, și cu un
singur ochi, cutreieră neîncetat prin Midgard și prin celelalte lumi
pentru a putea, la Ragnarok, salva pe Zei, pe oameni și Yggdrasilul...
de întuneric și de forțele haosului...

A-i salva de Giganții / Uriașii și de celelalte forțe
întunecate...

Colierul Brisिंगamen

După ce Zeii au primit cadourile magice, inelul Draupnir,
lancea Gungnir, vasul Skidbladnir, mistrețul de aur Gullimbusti,
ciocanul Mjolnir și părul de aur al Sifei, Zeița Freyja a dorit și ea un
obiect de preț.

Știa că pe vârful unui munte foarte înalt locuiau trei Uriașe,
dintre care una era Gullveig. Însă nu cunoștea drumul spre acel
munte și nici cum ar putea ajunge acolo.

Freyja, pentru a afla drumul, se duce prima dată la Elfii
luminii, însă aceștia refuză să-i destăinuie calea spre muntele

Gigantelor. Apoi Freyja se avântă în adâncul pământului la patru pitici, care știau drumul și modalitatea de a ajunge pe vârful muntelui la cele trei Gigante. Aceștia, dorind să știe cum e compania unei Zeițe din tribul Vanirilor (recunoscuți pentru frumusețe și înțelepciune) o forțează pe Freyja la un târg: îi vor arăta drumul și o vor ajuta să ajungă pe vârful muntelui dacă va rămâne la ei până ce cocoșii din Svartalfheim vor cânta.

Neavând ce face, Freyja se hotărăște să rămână. Atunci Piticii o forțează să-i sărute pe gură pe fiecare, iar când refuza strigau la ea, o bruscau și o băteau. De aici a rămas în folclorul lumii imaginea „Doamnei în Lacrimi”.

Odată ce Freyja află unde se află muntele celor trei Uriășe, plecă imediat și ajunge la ele. În fața lor, brusc, își dădu seama câtă suferință și lacrimi îi vor aduce cadoul pe care-l va primi în acel moment de la Gigante. Gullveig, zâmbind, ținea în mână cel mai frumos și prețios colier / lanț văzut vreodată în întreg Yggdrasilul. Acest colier se numea „Brisingamen”.

Fără să dea înapoi Freyja luă colierul și se retrase din prezența celor trei Uriășe...

Ajunsă în Asgard îl căută prima dată pe soțul ei Oddur. Nu-l găsi nicăieri. Atunci se avântă prin cele nouă lumi în căutarea lui. Însă nu-l găsi nicăieri.

Merse disperată la Heimdall, paznicul Zeilor Luminii, și-l întrebă de soțul ei Oddur.

Heimdall îi spuse că Oddur se află în toate locurile în care ea încă nu a căutat și se află în toate locurile în care deja l-a căutat. Uimită și năucită Freyja rămâne singură căutându-și mereu perechea, soțul, pe Oddur...

În legătură cu Brisngamen mai există o povestire. Cum Loki, din invidie, a furat colierul de la Freyja și Heimdall a trebuit să-l găsească și să-l aducă înapoi Freyjei. Însă această parte a povestirii poate fi descoperită de către pasionatul frumuseții nordice.

Miedul poeziei

În Midgard trăia Kvasir, un poet foarte înțelept. Toți erau uimiți de înțelepciunea sa și de talentul de a prezenta în cuvinte, astfel încât cei ce-l ascultau erau atinși de lumina înțelepciunii.

Atât de departe îi mersese faima că toată lumea vorbea de el. În adâncul pământului, în Nivadellir, piticii Fjalar și Galar se hotărâra să pună mâna pe talentul lui Kvasir.

Fjalar și Galar ajunseseră în Midgard și-l prinseră, pe furie, pe Kvasir, poetul. L-au dus în casa lor, din Nivadellir sau Svartalfheim. Și acolo l-au omorât. Au strâns sângele, au adăugat miere de albine și împreună cu scuipatul lor au realizat un „amestec” magic ce putea oferi înțelepciunea celui ce înghițea numai o picătură. Au denumit acest „amestec magic”, atât de prețios și miraculos „miedul poeziei”.¹⁰⁵ Au făcut trei butoaie, apoi, l-au ascuns adânc în pământ, să nu-l găsească nimeni.

Fjalar și Galar erau atât de mândri și exuberanți încât au uitat de orice prevedere și au ieșit în Midgard, lumea oamenilor, să facă și mai mult rău. Înspăimântau și terorizau oamenii peste tot. Apoi, prinzând curaj, căci nimeni nu-i pusese la punct, au ajuns în Jotunheim. Acolo s-au urcat pe acoperișul casei blândului Gigant Gilling. Au luat o piatră de moară și când Gilling a ieșit pe ușa casei Piticii i-au aruncat-o în cap. Gilling a murit pe loc.

Piticii bucurându-se la culme de puterea de distrugere pe care și-o descopereau au început să strige și să cânte că Gigantul Gilling este mort. Soția Uriășului auzind aceasta ieși disperată și plângând din casă bătând din mâini. Atunci Piticii i-au aruncat și ei o piatră de moară în cap și au omorât-o și pe ea.

Fjalar și Galar s-au bucurat atât de mult de răutatea lor și de nelegiuirile făcute încât au compus cântece prin care se lăudau cu relele făcute și le cântau în continuu.

---

105 *Vinul poeziei*. Miedul este un vin realizat din miere de albine.

Moartea lui Gilling și a soției sale ajunse la urechile altui Urias: Suttungr. Acesta era fiul lui Gilling și al soției sale și nu era deloc blând sau binevoitor. Plin de furie i-a prins pe Fjalar și Galar și i-a pus pe o piatră în mijlocul mării ca marea să-i înecă, pentru a răzbuna moartea părinților. Piticii din extaz au ajuns numaidecât la disperare, la disperarea din fața morții, și cereau lui Suttungr în continuu să-i lase să plece în schimbul a mari cantități de aur și bijuterii rare. Uriășul Suttungr avea destule bogății și se bucura doar de moartea nemiloasă ce avea să vină asupra piticilor.

Disperați, Fjalar și Galar, îi destăinuiră lui Suttungr că au „miedul poeziei” sperând să-l facă interesat pe Gigant. Când acesta auzi de „miedul poeziei” realizează că nimeni, în cele nouă lumi, nu are așa ceva, nici chiar Zeii Luminii, Aesirii sau Vanirii. Era într-adevăr ceva foarte rar și prețios, unic în Yggdrasil. Se învoi, iar piticii epuizați de rugămintele fierbinți și frica morții iminente răsuflară ușurați. Cu oarecare ezitare îi oferiră Gigantului malițios și neîndurător cele trei butoaie cu valorosul mied al poeziei.

Suttungr, realizând că posedă acum ceva ce nimeni nu mai are, fugi acasă și ascunse în adâncul stâncii, pe care-și avea domeniul, prețioasa comoară. Apoi o închise pe fiica sa Gunnlod în grotă din inima muntelui, acolo unde era ascuns miedul poeziei, ca ea să păzească zi și nopte vinul magic al înțelepciunii. Fiica sa, Gunnlod, era ținută forțat ca prizonieră și obligată de tată ei să nu părăsească grotă. Încet, încet, din cauza supărării, a fricii, a singurătății și a disperării devenise atât de urâtă încât ei însăși îi era frică să nu fie văzută de cineva. Devenise prizoniera miedului înțelepciunii și prizoniera tatălui ei.

Uriășul era atât de posesiv încât nu dorea, cu nici un preț, să se afle că prețioasa și rara comoară se află la el. Mai mult: nimeni să nu aibă acest vin al înțelepciunii decât el însuși. Pentru aceasta și-a condamnat propria fiică la suferință eternă.

În aceeași perioadă Odin, deghizat ca Vegtam călătorul, cu o mantie de culoare albastru închis, cu un singur ochi, și cu un toiag în mână rătăcea prin Jotunheim. Tot reflectând la ce văzuse în călătoriile sale fără sfârșit, ca Vegtam, ajunse lângă un câmp plin de lanuri de grâu. Acolo nouă sclavi stăteau cu coasele în mână fără să lucreze. Vegtam îi întrebă ce fac ei acolo și de ce stau. Aceștia răspunseră că nu au „cute”, adică piatră de ascuțit coasa, și călătorul să facă bine și să meargă la casa Gigantului Baugi, pe a cărui

domeniu se aflau, și să-i spună acestuia că nu vor mai lucra deloc până ce nu vor primi o cute.

Odin scoase de sub mantia sa, de un albastru închis, o „cute” și o aruncă în mijlocul sclavilor muncitori. Când cei nouă văzură o cute nouă se aruncară toți să o prindă, însă în învălmășeala produsă, s-au străpuns unul pe altul, din greșeală, cu propriile coase.

După ce urmări scena produsă, agitația și moartea sclavilor muncitori, Odin merse mai departe și ajunse la casa lui Baugi. Acesta îl primi cu multă curtoazie întrebându-l ce căuta pe acele meleaguri îndepărtate. Odin, ascunzându-și adevărata identitate, schimbă brusc vorba și spuse că văzu nouă muncitori uciși de propriile coase în lanul cu grâu. Atunci Uriașul începu să se lamenteze și să se plângă de propria soartă, acum când nu mai era nimeni cine să-i muncească câmpul.

Vegtam se oferi să rămână peste iarnă acolo și să facă munca a nouă sclavi pentru Baugi. Acesta puțin uimit, că un singur călător poate realiza munca a nouă muncitori sclavi, acceptă totuși neavând o soluție mai bună și se oferi să-l răsplătească la venirea primăverii.

Acolo a stat Odin luni întregi, lucrând de unul singur și muncind ceea ce alții nouă ar fi trebuit să facă. Odată cu venirea primăverii Vegtam se prezentă pentru a-și cere recompensa și-i explică lui Baugi că dorește în schimbul muncii oferite o înghițitură din „miedul poeziei” pe care fratele lui, Suttungr, îl deținea.

Împreună, Baugi și Vegtam, merseră la Uriașul posesiv și gelos. Baugi se prezentă fratelui și-i povesti întâmplarea: cum cei nouă sclavi ai lui muriseră și un necunoscut a apărut și a lucrat toată iarna, făcând și terminând foarte bine munca până în primăvară. Mai mult, că acest necunoscut dorește ca răsplată o înghițitură din miedul poeziei.

Când Suttungr auzi aceasta se înfurie la culme: cum de a aflat cineva că el posedă miedul poeziei? Cum de fratele lui, Baugi, era atât de naiv încât să se încreadă într-un necunoscut și să-i destăinuie locul unde el locuia? Cine era acest necunoscut care știa că el, Suttungr, ascunsese miedul poeziei?

Uriașul posesiv se luă de fratele lui cu dușmănie și-l făcu naiv, prost, credul și trădător. Acesta, cu capul aplecat, ieși din sala fratelui mândros și afară îi spuse lui Vegtam că nu avu succes în obținerea unei înghițituri din vinul înțelepciunii. Vegtam, cu o determinare de fier și amenințător, îl forță pe Baugi să se țină de promisiune și să-și plătească datoria față de el.

Înțelegând că nu are nici o șansă cu Suttungr, Vegtam îl puse pe fratele acestuia să facă o gaură, cu puterea lui de Gigant, în muntele în care Gunnlod păzea, din ordinul neîndurătorului părinte, prețioasa comoară. Baugi începu să sfredelească muntele și creă o gaură adâncă. Apoi îi spuse lui Vegtam că datoria sa era plătită. Vegtam luă praf de jos, din praful scos din piatra muntelui, și suflă în gaură. În același moment tot praful veni înapoi, din gaură, în fața lui Odin.

Vegtam, îi ordonă agresiv uriașului să continue să sape, jignindu-l în același timp. Baugi, înfricoșat, continuă să sape până simți că stânca fusese penetrată. Odin suflă din nou în gaură, cu praf din stânca muntelui, dar de data aceasta praful nu mai reveni. Brusc îi spuse uriașului să se întoarcă și să-i dea o piatră din spatele lui. Până uriașul se întoarse să ridice piatra din spatele său, Zeul se transformă într-un șarpe și pătrunse cu repeziciune prin gaură. Baugi observând aceasta lovi rapid cu putere, cu un băț, peste șarpe pentru a-l ucide. Însă Odin se strecură ca fulgerul prin gaură în interiorul muntelui. Uriașul rată cu puțin lovitura și Vegtam scăpa cu viață.

Odin se strecură, transformat în șarpe, prin lunga gaură în interiorul, în inima muntelui. Acolo, își relua înfățișarea sa și se adresă cu o voce calmă și blândă lui Gunnlod. Aceasta speriată că cineva ajunsese la ea și la miedul poeziei începu să strige și să-și cheme tatăl. Însă Odin o liniști cu răbdare și lumină ușor încăperea, grota. Atunci fiica uriașului își ascunse fața: era de o urâțenie greu de descris în cuvinte.

Vegtam îi rosti blând de mai multe ori numele: Gunnlod. Și o chemă spre el. Ea, speriată și rușinată de propria înfățișare scăpă câteva cuvinte tremurânde: „salvează-mă de toată această urâțenie...”. Odin, rostindu-i din nou numele, Gunnlod, cu blândețe se aproprie de ea, îi îndepărtă mâinile hâde, cu unghii netăiate, de pe fața și mai înfiorătoare și o sărută. Fiica uriașului dori să se opună însă nu reuși: Odin era mult mai puternic ca și ea și-și folosi puterea de Zeu. Rosti câteva formule magice și viața, culoarea și frumusețea originală începură să reapară pe fața, mâinile și în trupul Gigantei. După scurt timp radia de frumusețe și tinerețe.

Odin a rămas la Gunnlod trei nopți fericite. În a treia noapte Odin îi cere frumoasei Gunnlod să-i permită să ia o înghițitură din miedul poeziei. Aceasta acceptă cu condiția să fie doar o înghițitură. Odin a luat cele trei butoaie și le-a golit în gura sa cu o singură

sorbire... păstrându-și astfel cuvântul dat. Apoi s-a ridicat și a dispărut, prin gaura pe unde a intrat.

Fiica Uriășului Suttungr, speriată și înțelegând ceea ce s-a întâmplat a ieșit și ea din grota unde fusese condamnată de tatăl ei, obținându-și astfel libertatea. Deși l-a tot chemat înapoi pe Odin, fiind îndrăgostită nebunește de el, acesta s-a dus direct în Asgard. Acolo a vărsat din gura sa în trei butoaie „miedul poeziei”.

Astfel Uriășul posesiv și gelos, Suttungr, a pierdut și miedul poeziei și a pierdut-o și pe fiica sa. Mai mult, și-a pierdut și demnitatea și renumele căci acum toți râdeau de el: fusese înșelat de Zeii Luminii, de Odin însuși, cu toate eforturile sale și atenția sa.

Apoi Gunnlod a rămas extrem de îndurerată, însă și-a câștigat libertatea și frumusețea. Și călătorea din loc în loc cântând și laudând pe Odin și iubirea ei pentru el. Însă, deși l-a așteptat și l-a chemat tot timpul de atunci, nu s-a mai întâlnit niciodată cu el.

Așa a obținut Odin, deghizat în Vegtam, „miedul poeziei” din ghearele Uriășilor și l-a împărțit tuturor: dăruindu-l zeilor și oamenilor. Ca toți să fie înălțați și luminați cu înțelepciunea ei.

Thor în țara uriașilor

Thor, Loki și Thjalfi¹⁰⁶ pleacă împreună în Jotunheim să viziteze uriașa cetate a lui Utgarda-Loki. Tot mergând prin Jotunheim se inseră și cei trei găsiră o casă ciudată cu cinci uși ce dădeau în cinci camere. Fiecare se adăposti într-o cameră și după ce se săturară cu merindele ce le aveau la ei se puseră la somn.

La un moment dat cei trei simt cum se cutremură pământul și de frică să nu fie zdrobiți de prăbușirea casei se refugiază sub un copac din apropiere, unde dorm mai departe până dimineață. Când

---

106 Un servitor uman al zeului Thor. Povestea cum a ajuns acesta și sora sa Roskva servitorii lui Thor este un alt mit frumos din Edda în proză, dar pe care nu îl vom detalia aici.

se treziră observară un Gigant enorm adormit lângă ei și văzură că de fapt casa în care fuseseră adormiți era o mânășă gigantică.

În momentul în care Thor ridică ciocanul Mjólnir să-l lovească mortal pe Uriaș, acesta se trezi. Privindu-i pe cei trei se adresă curtenitor și prietenos interesându-se cine erau și ce căutau pe acolo.

Cei trei, ascunzându-și adevărata identitate, răspunseră că se aflau în drum spre cetatea mare a lui Utgarda-Loki. Gigantul, pe nume Skrymir,¹⁰⁷ se arătă îngrijorat și le spuse că ar fi bine să se întoarcă la casele lor, căci în acea cetate locuiau Uriași atât de mari încât cei trei ar fi părut doar niște furnici pentru ei. Mai ales că locul era foarte periculos.

Thor, curajos și îndrăzneț, spuse că au ei grijă singuri de ei înșiși și să nu se mai preocupe degeaba Skrymir. Acesta, zâmbind spuse că drumul său se intersecta, măcar pentru o perioadă, cu a celor trei și ar fi fost de preferat să-l parcurgă împreună, devreme ce locurile acelea erau pline de pericole. Mai mult, el fiind foarte puternic și mare, ar trebui el să care el în spate sacul greu cu merinde de drum al celor trei, Thor, Loki și Thjalfi.

Suspicioși, cei trei acceptară, și se porniră împreună la drum. Tot timpul Gigantul se întorcea și le cerea să țină pasul cu el. Se lăsă seara. Se opriră sub un nuc și Skrymir spuse că este obosit și se va culca îndată, căci nu-i era foame. Adormi imediat sforăind.

Cei trei Asgardieni luară sacul cu mâncare, cusut de către Uriaș de propriul sac pentru a-l putea duce în spinare, și încercară să-l desfacă. Însă fără succes. Înțeleseră că este vorba de o vrăjitorie și Thor luă ciocanul Mjólnir și-l lovi năprasnic pe Skrymir în cap. Acesta mormăi ceva în vis și se întoarse pe cealaltă parte pentru a putea dormi mai bine.

Thor nu mai văzuse așa ceva: un Uriaș care să reziste loviturii sale nimicitoare de ciocan. Atunci, se încordă furios și lovi din nou mult mai puternic decât prima dată. Gigantul se trezi ușor și spuse ceva urât despre nucile care, credea el, i-ar fi căzut peste cap. Apoi, spre stupoarea Asgardienilor adormi din nou adânc.

Atunci, adunându-și întreaga forță de Zeu, și explodând de furie lovi cât de tare putu Uriașul în tâmplă. Skrymir se trezi brusc și blestemând nucile, care credea că pică din copac fix pe capul său, se

---

107 *Lăudărosul.*

mută mai încolo și adormi liniștit mai departe. Thor muți de uimire că nu se întâmplă nimic.

Cei trei, obosiți, înfomețați și speriați de faptul că Thor nu putea ucide monstrul cu ciocanul său invincibil până atunci, rămaseră treji. Dimineța Gigantul se trezi și le spuse tovarășilor de drum că de aici încolo el trebuie să o ia pe alt drum și le ură răsând în gura mare: „noroc”. Apoi plecă în grabă cu merindele lor, lăsându-i pe cei trei flămânzi.

Neavând ce face, Asgardienii își continuară călătoria și ajunseră la marea cetate a lui Utgarda-Loki. Odată intrați înăuntru fură observați de Gigantul Utgarda-Loki care-i luă la întrebări cine sunt și ce caută acolo fiindte atât de scunde.

Thor, Loki și Thjalfi își dezvăluiră identitatea. Gigantul, uimit la culme, răspunse că ajunseseră la urechea sa zvonuri despre invincibilul Thor din Asgard, cel cu barbă roșie, însă nu și-a imaginat niciodată că acesta era atât de mic în comparație cu el. Oricum, li se permitea să rămână acolo doar dacă dovedeau ceva calități extraordinare.

Primul care dori să-și arate puterea a fost Loki. Acesta flămând, însetat și iritat de evenimentele ciudate ce se întâmplau constant se laudă că poate învinge pe oricine într-un concurs de înfulecat.

Atunci se aduse în sala Giganților o masă imensă, plină până la refuz cu mâncare. Apăru un personaj slab, uscat, din care ieșeau flăcări, pe nume Logi.¹⁰⁸ Concursul începu și Loki, ca apucatul, mănca cât putu de pe masă. La sfârșit observă că terminase totul de pe masă în același timp cu Logi, însă în timp ce el mănca totul, mai puțin oasele, Logi nu lăsă nimic în urmă: consumase atât carnea cât și oasele. Câștigător fu declarat Logi, iar Loki pierdu întrecerea, spre marea sa stupoare și în râsetele batjocoritoare ale Giganților și monștrilor prezenți...

Atunci, Thjalfi se oferă să participe la o întrecere de viteză. Imediat intră în marea sală Utgarda-Loki concurentul direct: Hugi.¹⁰⁹ Prima întrecere fu câștigată de departe de Hugi, căci acesta ajunse la finis cu mult înainte ca Thjalfi să atingă mijlocul distanței. Astfel încât Hugi mai fugi o dată distanța și ajunse tot înainte de Thjalfi la linia de finis. Se făcu o a doua întrecere în care Hugi câștigă

---

¹⁰⁸ *Focul.*

¹⁰⁹ *Gândul.*

și mai detașat. La a treia încercare Hugi ajunse la final chiar în momentul în care Thjalfi ridică capul după primul pas dat de la start. Toți râseră batjocoritor și prelung față de eforturile servitorului lui Thor.

Utgarda-Loki se adresează celor trei și le spuse că ar fi bine să arate repede ceva calități excepționale, altfel vor fi mâncați de vii.

Nervos și iritat Thor spuse cu aplomb că nimeni nu-l poate întrece la băut, el fiind cunoscut ca un mare băutor. Se aduse un corn imens plin și i se dădu lui Thor. Acesta-l duse la gură și sorbi și sorbi o lungă perioadă. Când se uită în corn abia dacă se putea observa o scădere a lichidului din el. Buimăcit și încurcat, Thor, duse a doua oară cornul la gură și dădu pe gât mult mai mult decât prima dată. Apoi când se uită din nou în corn observă că nivelul lichidului era foarte puțin scăzut. Exasperat și strângându-și toate puterile mai încercă și a treia oară sub batjocura și distracția Giganților. De data aceasta făcu un efort dincolo de puterea oricărui Zeu. Iar când se uită în corn nivelul scăzuse într-adevăr dar cornul nu era golit nici pe jumătate.

Uimit și dorind să câștige măcar o întrecere, Thor, tună și fulgeră că poate învinge pe oricine de acolo în măsurarea forței. I se acordă sarcastic și batjocoritor o a doua șansă. Atunci intră în marea sală o pisică. Thor fu invitat, în râsetele isterice deja ale monștrilor prezenți, să o ridice de pe pământ. Acesta protestă la așa o umilire însă prinse pisica și o ridică cât putu. Pisica se arcui de mijloc, de unde era prinsă, astfel încât etichetele sale încă atingeau pământul. Thor eșuă și la această probă spre completa sa stupeoare.

Utgarda-Loki, părintește, îi promise lui Thor încă o șansă. Chemă de față pe bătrâna Elli.¹¹⁰ Thor umilit, batjocorit și neînțelegând ce se întâmplă se hotărâ și puse mâna delicat pe bătrână. Aceasta îl prinse cu o apucătură de fier. Cu cât se forță mai tare Thor cu atât bătrâna în cârje îl strivi cu brațele ei mai intens pe podea. Până când Thor simți cum viața din el se scurge...

În acel moment Utgarda-Loki, șeful Giganților și monștrilor din acel castel, decise să nu se mai țină nici un concurs. Le permise celor trei să rămână totuși în castel noaptea aceea până dimineață: când erau obligați să plece. Ce să facă cei trei Asgardieni? Își acceptaseră soarta...

---

110 *Vârsta.*

Dimineața se pregătirea de plecare și Uriașul Utgarda-Loki îi conduse până în afara porților castelului. Odată ieșiți cei trei, poarta imensă se închise și Uriașul le spuse că acum că sunt dincolo de poarta cetății nu-i va mai lăsa nici o dată să intre în ea. Dacă ar fi știut ce puternici sunt cei trei nu i-ar fi lăsat sub nici un pretext să intre în cetatea sa.

Apoi Gigantul se confesă: „Skrymir”, cel întâlnit în pădure fusese de fapt el. Thor îl lovi atât de tare cu ciocanul încât făcuse trei gropi imense într-o stâncă. Stâncă pe care Uriașul o puse între capul său și ciocanul lui Thor prin magie. Și-i arată lui Thor trei urme adânci în stânca de lângă castel. Dacă nu ar fi făcut aceasta acum era sigur mort. Nu mai văzuse niciodată lovituri atât de puternice date de cineva. Thor, care bănuise ceva șmecherii magice, se înfurie...

Utgarda-Loki continuă și le spuse că el a legat sacul de alimente, în pădure, cu o vrajă să nu poată fi desfăcută de nimeni. De aceea, oricât de puternic ar fi fost, sacul rămânea închis.

Apoi, în marea sală a cetății, Loki s-a întrecut în capacitatea de a înfuleca cât mai mult cu însuși Focul: Logi. Iar focul arde și consumă totul. Nimeni nu poate depăși focul în foamea sa devoratoare. Însă nu văzuse pe nimeni să mănânce atât de mult... vreodată, ca Loki.

Thjalfi s-a întrecut în fugă, în viteză, cu însuși gândul: Hugi. Și nimic pe lume nu poate fi mai rapid decât gândul. Nimeni nu putea câștiga acest concurs... deși Thjalfi se dovedise a fi foarte rapid, spre uimirea Uriașului.

Apoi Thor a băut din însăși oceanul planetar: capătul cornului se afla în fundul mării. În momentul în care Thor bău nivelul mărilor scăzu considerabil, spre panica Uriașului care opri îndată, de frică, întrecerea. Când Thor încercă să ridice pisica de fapt ridică șarpele Jormungandr, ce încolăcește lumea: de frică ca lumea întreagă să nu se sfărâme sub brațele puternice ale Zeului Asgardian Gigantul îl opri numaidecât pe Thor, prefăcându-se dezamăgit. Recunoscă că trecuse prin cea mai mare spaimă din câte i se dădura să treacă: când îl văzu pe Thor ridicând șarpele Midgardului, prefăcut în pisică. Întreg Yggdrasilul se cutremurase în acel moment...

Bătrâna, Elli, ce l-a învins pe Thor era chiar vârsta: nimic nu poate opri acțiunea ei de fier asupra celor ce trăiesc...

Astfel, uriașii și monștri aflați în marea sală a cetății fuseseră de fapt înspăimântați și de a dreptul panicați de forța fără egal pe care Thor o demonstrase. Doar se prefăceau amuzați și distrați...

Apoi, Utgarda-Loki le spuse celor trei Asgardieni că nici o dată nu-i va mai lăsa să intre pe domeniul său și în cetatea sa, știind acum ce putere nemărginită și anormală se află în Asgardieni...

Thor era atât de furios pentru ceea ce auzise și mai din cauza a ceea ce i se întâmplase, în marea sală, că ridică ciocanul Mjolnir și dori să lovească cu forță pentru a distruge Uriașul și castelul său. Însă cetatea dispăru în acel moment ca prin minune din fața ochilor săi...

Cei trei revin buimăciți în Asgard.

La această întâmplare se referea Loki în cântul *Lokasenna*,¹¹¹ din Edda poetică, când îl ironiza și batjocorea pe Thor că de frică și lașitate s-a adăpostit în degetul cel mare al mânușii Uriașului.

Războiul dintre Vaniri și Aesiri

Asgard este domeniul Aesirilor, adică a zeilor și zeițelor războiului: Odin, Thor, etc.

La același nivel se află Vanaheim, domeniul Vanirilor, adică a zeilor și zeițelor fertilității, rafinamentului, înțelepciunii și frumuseții: Freyja, Freyr, etc.

În „Epoca de Aur”, în vremurile de demult, Zeii trăiau în armonie și se jucau pe câmpii înflorite.

Într-o zi Gullveig l-a vizitat pe Odin, în Asgard, și i-a povestit în continu doar despre iubirea ei pentru aur.

Aesirilor nu le-a plăcut să audă așa ceva și au convenit că lumea ar fi mai câștigată fără ea.

---

111 „Cuvintele de harță ale lui Loki”.

Astfel, au vânat-o, au prins-o și au străpuns-o cu sulițe. Apoi au aruncat corpul ei, străpuns de sulițe, în flăcările din mijlocul sălii. Gullveig a ars complet, însă imediat a ieșit din flăcări nevătămată.

Aesirii, înfuriați, au prins-o din nou și încă de două ori au străpuns-o cu sulițe și au ars-o în flăcările din mijlocul sălii.

În ambele cazuri Gullveig a ieșit din nou nevătămată dintre flăcări. Ea era magiciană, femeie înțeleaptă, vrăjitoare și posesoare a unor puteri magice inimaginabile.

Când Vanirii au aflat cum s-au comportat Aesirii cu Gullveig au jurat să se răzbune și s-au pregătit de război.

Odin, din înaltul său tron, Valaskjalf, de unde vedea toate cele nouă lumi, observă cum Vanirii se pregăteau de război. Atunci i-a anunțat pe Aesiri.

Cele două tabere divine s-au ciocnit în bătălie și Odin a aruncat primul sulița sa în oastea Vanirilor.

Vanirii au ajuns repede în avantaj, în timpul luptei, și folosind magia au transformat pereții Asgardului în praf și pulbere.

Atunci Aesirii au avansat și au produs pagube asemănătoare în Vanaheim.

Bătălia s-a întetit și cu cât se prelungea războiul devenea tot mai clar că nici una din părți nu este în poziția câștigătoare.

Zei au obosit și au decis să supună dezbaterei situația creată între ei. S-au certat cu privire la cine a început războiul: fie Aesirii purtau întreaga vină, fie răspunderea era a ambelor părți.

După un timp au hotărât să trăiască împreună în pace. Pentru a asigura pacea instaurată s-a făcut schimb de ostatici, între cele două părți, dintre liderii fiecăreia.

Njord, fiul său Freyr și fiica sa Freyja, care erau liderii Vanirilor s-au mutat în Asgard. În schimb, din partea Aesirilor, au plecat Hoenir și Mimir în Vanaheim.

Vanirii l-au numit pe Hoenir ca unul din liderii lor, care-l avea ca sfătuitor pe Mimir. Hoenir nu greșea niciodată, însă în momentul în care Mimir nu era lângă el, se dovedea incapabil de a pronunța o decizie.

Vanirii au început să bănuiască faptul că au fost păcăliți de către Aesiri: care se pare că nu ar fi trimis cei mai valoroși membrii ai lor ca ostatici în Vanaheim. Prin urmare au ieșit în mare pierdere în urma înțelegerii cu Aesirii.

Pentru a se răzbuna i-au tăiat capul lui Mimir și i l-au trimis printr-un mesager înapoi la Odin, înapoi la Aesiri.

Odin a îngrijit capul tăiat al lui Mimir și l-a uns cu ierburi și a realizat incantații magice deasupra lui. În acest mod capul a fost ferit de descompunere și a fost dotat cu calitatea de a vorbi, astfel încât capul lui Mimir putea să-și împărtășească înțelepciunea cu Odin în permanență.

Freyja l-a învățat pe Odin arta magică numită Seidr, ce posedă o imensă putere. Prin aceasta Odin putea cunoaște destinul oamenilor, putea vedea în viitor, putea aduce moartea și nenorocirea asupra oricui sau era capabil să transfere intelectul și forța de la un om la altul.

Pentru această inițiere în Seidr Odin a cedat jumătate din eroii valoroși căzuți în luptă. Freyja alege prima dată jumătatea cea mai bună a războinicilor, și-i duce în sala ei Folkvangr, iar restul merg la Odin, în Valholl sau Valhalla.

Acest tip de magie, seidr, era atât de consumatoare de putere și avea un caracter atât de feminin încât era considerată o rușine pentru orice bărbat să o practice.

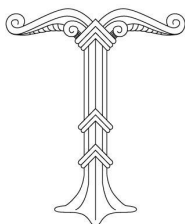
Marea parte a acestei povestiri s-a pierdut, din păcate.

Conform acestui mit, nordici când porneau la luptă aruncau prima dată o suliță în oastea adversă, în onoarea suliței pe care Odin a aruncat-o în războiul cu Vanirii.

Aruncarea acestei sulițe în armata adversă, exact în momentul începerii luptei, producea un blestem ca inamicii să fie învinși și omorâți.

Odată cu primul război dintre Aesiri și Vaniri, „Epoca de Aur” a zeilor Nordici, a Aesirilor și a Vanirilor, s-a încheiat. Nici una din părți nu a reușit să o învingă pe cealaltă și astfel au ales să se unească...

Puterea invincibilă și aducătoare de moarte pentru adversari, a lui Odin, s-a unit cu forța regenerantă infailibilă a Freyjei.

Zidul de apărare al Asgardului

La începuturile lumii Aesirii și Vanirii s-au aflat în război. Atât de cumplit a fost războiul încât întreaga creație s-a cutremurat.

Se pare că nu a reușit să învingă nici una dintre părți și s-a stabilit un fel de armistițiu între ei. Aesirii și Vanirii urmau să-și împartă toate funcțiile, căci aveau o putere mai mare împreună, dacă-și uneau forțele.

Atunci s-a hotărât ca doi membrii valoroși din fiecare trib zeiesc să meargă la celălalt trib ca și garanție. Astfel Hoenir și Mimir, de la Aesiri, au fost trimiși drept garanție Vanirilor. Iar Njord din Noatum cu cei doi copii ai săi, Freyja și Freyr, au fost dați ca și garanție Aesirilor de către tribul Vanirilor.

La un moment dat Vanirii au observat că doar Mimir știe să dea sfaturi și că singurul răpuns a lui Hoenir este: „*lăsați pe alții să decidă*”.

Atunci Vanirii s-au simțit trădați și pentru a se răzbuna l-au decapitat pe Mimir și i-au trimis capul tăiat înapoi la tribul Aesirilor.

Văzând aceasta, Odin a luat capul lui Mimir și la uns cu uleiuri vrăjite, a rostit rune magice și l-a reînsuflețit, l-a readus viață. De atunci Odin consultă permanent capul viu al lui Mimir și-i cere sfaturi și înțelepciune.

După ce războiul a luat sfârșit, cetatea Asgard era dărâmată, distrusă de către Vaniri.

Alianța nou formată, din tribul Aesirilor și tribul Vanirilor, a hotărât să reconstruiească pe vârful muntelui cetatea luminii: Asgard.

În timp ce Zeii luminii erau ocupați cu reconstruirea cetății și a palatelor ei, se arată un Gigant, un Uriaș.

Uriașul vorbea cu Zeii luminii și le spuse că el știe ce este în mintea lor... le poate pătrunde gândurile.

Apoi le spuse că el nu poate și nu știe să construiască palate însă se pricepe la clădirea zidurilor. Și dacă Zeii luminii doresc

atunci el le poate construi un zid de netrecut, ce va apăra etern cetatea sacră din vârful muntelui cel mai înalt: Asgrad.

Zei se sfătuiră: dacă ar avea un zid de apărare de netrecut n-ar mai trebui să se ocupe cu constanta luptă pentru a se apăra de atacurile Gianților. Cu timpul astfel salvat, și aflându-se în completă siguranță, ar putea să-și construiască mult mai repede palatele de lumină și s-ar putea deda ajutorării oamenilor din Midgard.

Construcția acestui zid părea esențială și de neamănat. Zeii se învoiră și Uriașul anonim le-a spus că-și va cere răsplată doar când zidul de apărare va fi gata și ultima piatră din el va fi așezată. Mai mult: zidul întreg, în jurul Asgardului, va fi terminat exact într-un an.

Aesirii și Vanirii se gândiră că nu contează ce răsplată va cere uriașul: valoarea zidului va fi oricum mai mare.

Și munca de reconstruire a cetății luminii continuă.

Gigantul anonim aduse un armăsar pe numele „Svadilfari”¹¹² pentru ajutor. Acesta nu doar căra pietre la stăpânul său, ci chiar așeză pietrele în zid și le clădi singur.

Munca avansă atât de repede încât Zeii își spusese că este evident că zidul va fi terminat cu mult înainte de termen și-l întrebară pe Uriaș ce dorește. De vreme ce zidul va fi terminat cu mult înainte ei să pregătească răsplată.

Atunci anonimul Uriaș le spusese că dorește pe Sol și pe Mani, Soarele și Luna, și pe Freyja ca soție.

Când au auzit aceasta Zeii se înfuriară și doriră imediat să-lucidă. Cum poate cineva cere așa ceva? Soarele și Luna. Fără ele lumea ar fi în întuneric. Iar fără Freyja nu va mai exista frumusețe și bucurie... Prețul cerut era dincolo de orice imaginație.

Însă Loki veni imediat cu ideea de a lăsa Uriașul să termine aproape tot zidul de apărare, căci fără el viața lor ar fi fost infinit mai grea.

Într-adevăr, fără zidul de apărare invincibil Asgardul ar trebui apărat zi și noapte de atacuri și nu ar mai avea timp și energie pentru nimic altceva. Zidul trebuia terminat!

Loki le spuse să stea liniștiți că se va ocupa de Uriaș astfel încât zidul să nu fie terminat la data promisă. Prin urmare Zeii nu ar mai fi obligați să plătească nimic de vreme ce Uriașul nu-și va putea onora partea de înțelegere.

---

112 *Călătorul fără noroc.*

Aesirii și Vanirii se liniștiră momentan... și lucrările continuară fără întrerupere.

Când se aproprie mijlocul verii, și ziua în care se împlinea un an de la începutul construirii zidului, Zeii, observând că Svadilfari realizează întreaga muncă și nu Gigantul, îl căutară pe Loki și-l amenințară cu moartea dacă nu face ceva pentru a opri plata incorectă, Soarele / Luna / Freyja, către Gigant.

Loki promisese să se ocupe temeinic de problemă. Se transformă într-o iapă și-l ademini pe armăsarul Svadilfari.

Se aproprie de el și-l întrebă de ce lucrează zi și noapte pentru stăpânul său, fără odihnă, fără timp pentru el, exact ca un sclav.

Armăsarul continuă să lucreze. Loki îl întrebă din nou de ce este stăpânul său atât de neîndurător cu el că nu-i lasă nici un moment de răgaz și-l pune la lucru fără oprire.

Svadilfari se uită îndelung la iapa frumoasă și tânără, care era de fapt Loki deghizat.

Atunci Loki, transformat în iapă, se îndepărtă ușor și grațios de armăsar... ca pentru a-l invita...

Armăsarul uită momentan de munca sa și urmări iapa. Aceasta săltă plină de frumusețe și se ascunse într-o pădure. Acolo Svadilfari se bucură nespuse de timpul liber și de momentele minunate pe care le trăi împreună cu iapa.

Loki avusese grijă să-i ofere bucurie și pace, momente frumoase, astfel încât armăsarul Svadilfari să uite munca la care fusese forțat în mod crud de către stăpânul său: Uriașul anonim.

Și veni miezul verii, ziua în care zidul trebuia să fie gata. Însă din el lipsea exact ultima piatră. Gigantul își căută degeaba calul muncitor.

Atunci Zeii se întruniră și-l chemară pe Uriaș. Îi spuseră că zidul nefiind terminat, lipsind ultima piatră, ei nu erau nevoiți să-i plătească ceva.

Faptul că Uriașul nu a terminat la timp lucrarea, deci partea sa de înțelegere, îi elibera pe ei de orice obligație de plată.

Odin, cu o voce de tunet îi spuse: *„Ne-ai forțat mâna. Ne-ai forțat la o înțelegere nedreaptă! Ne-ai forțat să cădem la o înțelegere umilitoare pentru noi, profitând cu rea intenție de nevoia noastră urgentă! Acum că nu ți-ai îndeplinit partea noi nu mai suntem obligați la nimic față de tine, căci înțelegerea la care ne-ai forțat a fost incorectă și impusă cu rea voință. Prin urmare acum noi nu mai suntem nevoiți să-ți plătim nimic,*

deci întorcându-ți reaua voință nu-ți vom plăti nimic! Căci nu ne mai obligă nimic, nici măcar buna intenție de vreme ce tu nu ne-ai oferit-o!"

Uriașul se înfurie. Însă Odin continuă: „Ești liber să pleci și fă-o repede înainte să te omorâm!"

De supărare Gigantul încercă să dărâme o parte din zidul de apărare construit, însă Zeii luminii îl prinseră și Thor îi zdrobi capul cu ciocanul Mjolnir, fix pe zidul construit de Svadilfari.

După un timp apăru și Loki. Revenea după perioada minunată petrecută cu armăsarul Svadilfari. Și era însărcinat. Da, el un Zeu și nu o Zeiță, el Loki cel frumos, șiret și ademenitor. Cel ce ademenea soțiile Zeilor din Asgard. Acum transformat în iapă era însărcinat...

La timpul potrivit, Loki, dădu naștere unui armăsar incredibil, sur, cu opt picioare: „Sleipnir”.¹¹³ Sleipnir a devenit calul lui Odin, cel mai bun armăsar printre oameni și Zei, ce putea călători prin aer și pe apă și era capabil să străbată toate cele nouă lumi: Midgard, Alfheim, Niflheim, Asgard, Muspelheim, Nivadelir, Helheim, Jotunheim și Vanaheim.

Astfel a fost creat zidul impenetrabil și invincibil al Asgardului, iar Zeii luminii s-au putut ocupa de oameni: să-i învețe și să-i educe...

Fenrir și Tyr

Loki, supărat foc pe Zei, pleacă din Asgard și ajunge în Jarnwid, pădurea de fier.

Rămâne acolo multă vreme și Zeii se bucură de liniștea ce s-a așternut odată cu plecarea lui.

În Jarnwid trăia Angrboda, o uriașă înspăimântătoare, ce dăduse naștere lupilor cruzi din pădurea de fier.

---

113 *Cel ce alunecă ușor.*

Loki avu o aventură amoroasă cu Uriașa din Jarnwid, însă alte detalii nu s-au mai păstrat.

Cert este că Angrboda născu trei copii, iar Loki se întoarse cu aceștia în Asgard. Probabil că fusese izgonit din pădurea de fier... Cine știe...

Oricum, apăru în Asgard cu cei trei copii ai săi. Aceștia erau înspăimântători și Odin convocă o adunare a Zeilor să hotărască ce era de făcut în privința lor.

Unul dintre copiii lui Loki era un șarpe gigantic, cu un apetit fără margini. Pentru a nu mai crește și a nu înghiți întreaga lume Odin îl aruncă în fundul oceanului și-i vârâ coada în gură: astfel încât să se devoreze pe sine și să nu mai crească. Apetitul insașiabil să fie contrat prin auto-devorare. Altfel ar fi înghițit întreaga lume.

Un alt copil al lui Loki avea înfățișare de lup, iar zeii se distrau jucându-se cu el pe pajiștile din Asgard. Încă era mic și inofensiv, însă, la fel ca și fratele său, avea un apetit uriaș. Lupul se numea Fenrir.

Pe lângă aceștia doi, Angrboda dădu naștere și unei fete. Unei fete atât de înspăimântătoare, și pline de puteri magice, încât Zeii se înfiorară... Jumătatea corpului avea aspectul unei fete atrăgătoare iar cealaltă jumătate avea aspectul unui schelet grotesc. Capul îi atârna într-o parte, astfel încât inducea groază în toți cei ce o priveau. Numele ei era Hela.

Când Zeii o văzură se speriară și se îngroziră... Atunci Odin o azvârli imediat din Asgard în jos... în adâncurile lumii. Hela căzu nouă nopți în continuu, străbătând cele nouă lumi, până se prăbuși în lumea morților. Acolo datorită puterilor magice moștenite de la Loki și Angrboda se făcu conducătoare peste întreg ținutul morților.

Astfel, Hela, deveni regina și zeița lumii morților, iar lumea morților primi numele ei, numele de „Hel”.

În Hel sala Helei se numea Gljudnir (*aducător de chinuri*), vasele ei de mâncare Hungr și cuțitul ei Slut (*foame, foamete*). Sluga ei este Ganglati iar servitoarea Ganglot (*ceea ce este lenes*). Poarta se numește „nenorocirea care pică”, pragul care se trece la intrare Tholmodir (*cel ce este obosit să mai îndure*), patul ei este Kor (*patul în care se zace bolnav*) iar cearceafurile și perdelele ei sunt socotite „aducătoare de nenorocire”.

Mulțumiți că au reușit să evite catastrofa posibilă... distrugerea lumii... adusă de Loki în Asgard, prin copiii săi, Zeii se liniștiră și-și continuară treburile...

Totuși lupul Fenrir crescuse foarte repede și se dovedea a fi extrem de fioros... Atât de fioros încât doar zeul Tyr, cel mai curajos și drept dintre Zei, avea curajul de a-l hrăni. Și o făcea întinzându-i bucăți de carne cu vârful sabiei... În scurt timp, însă, și Fenrir deveni o problemă... Asgardienii nu se mai puteau plimba liniștiți pe pajiștile înflorite de frica lupului, fiul lui Loki.

Atunci Odin consultă în secret o femeie înțeleaptă, o vrăjitoare, cu puterea de a vedea viitorul... Aceasta îi spuse că moartea sa se va datora lupului ce sălășluiește acum pe câmpiile din domeniul său.

Odin înțelese că era vorba de Fenrir... lupul ce se plimba liber prin Asgard, adică chiar fiul lui Loki...

Profetia îl puse pe Odin în gardă... Deci lupul căruia nu-i făcuse nimic, și cu care se jucară nu demult zeii pe câmpiile înflorite ale Asgardului, îi va aduce sfârșitul... Acest lup din Jarnvid... din „pădurea de fier”...

Șeful Aesirilor nu se descumpănea cu una cu două și cu înțelepciunea sa de zeu căută numaidecât o metodă de a-l înlătura pe Fenrir și de a-i nega orice posibilitate de acțiune. De ce n-a vrut Tatăl Zeilor să-l omoare pe loc pe Fenrir... nu vom ști niciodată... Însă mintea sa divină avea rațiuni întemeiate... Se pare că situația era cam complicată.

Odin hotărâ să îi convoace din nou pe Aesiri și pe Vaniri la sfat. Ce să facă cu lupul Fenrir, care între timp prinsese dimensiuni amenințătoare... astfel încât nimeni nu mai îndrăznea nici măcar să se aproprie de el... și toți se temeau să umble singuri prin Asgard?

O soluție trebuia găsită... și trebuia găsită imediat.

S-au gândit să-l lege strașnic cu o zgardă foarte puternică numită „Leding”. S-au dus cu zgarda la lup și i-au cerut să-și arate puterea: acesta, văzând că este mai tare ca Leding s-a lăsat legat cu ea. Apoi s-a încordat și a rupt-o imediat, spre groaza Asgardienilor.

Au făcut o a doua zgardă și mai puternică, numită „Dromi”. S-au dus din nou la Fenrir cu ea și l-au convins să se lase legat cu ea căci astfel, rupând-o, va demonstra că este cel mai puternic lup.

Fenrir văzu că această zgardă este mult mai puternică decât prima, însă dorind să devină faimos se lăsă legat și a intrat și de data aceasta în jocul Zeilor. Apoi s-a încordat și mai tare, a dat cu zgarda de pământ și s-a întins cât a putut de tare.

Dromi se rupse și bucăți din zgardă zburară în toate părțile...

De atunci se spune de cineva care face eforturi foarte mari, că se eliberează de Lendi și scapă de Dromi.

Când văzură aceasta, că lupul Fenrir nu poate fi legat, Zeii se speriară cumplit...

Însă Odin îl trimise numaidecât pe Skirnir, solul lui Freyr, în Swartalfheim (*Nivadelir*) la pitici să le ceară realizarea unui cordon ce nu putea fi rupt.

Piticii, meșteri pricepuți și experți în vrăji, creară „Gleipnir”, un cordon fin, neted și moale ca mătasea, însă indestructibil. Acest Gleipnir era făcut din șase lucruri imposibile: gălăgia făcută de pașii pisicii, barba femeii, rădăcinile munților, vinele ursului, răsuflarea peștilor și scuipatul păsării.

Asgardienii au mulțumit solului Skirnir și s-au dus cu firul moale și neted ca mătasea și cu „lupul” la locul numit Amswartinir și apoi în cele două insule ce se numeau Lyngwi (*cel ce este crescut o dată cu verdeața*).

Acolo Zeii i-au arătat lui Fenrir firul fin Gleipnir și i-au spus că este nu pic mai tare ca Dromi și i-au arătat aceasta încercând fiecare dintre ei în parte să îl rupă fără a reuși. Își spuneau între ei, ca lupul să-i audă, că Fenrir îl va rupe cu siguranță având în vedere ce puternic este.

Lupul refuză să intre în joc, după ce observă cu atenție firul de mătase și se gândi câteva momente. Apoi a spus că el nu va putea dobândi nici o faină dacă va rupe un asemenea cordon fin de mătase și pe de altă parte dacă acest fir este vrăjit, chiar fiind atât de subțire, el nu îl va putea rupe și va rămâne legat pe veci. Prin urmare nu i se părea o idee prea bună să se lase legat de Zei.

Asgardienii răspunseră că un fir atât de subțire poate fi rupt cu ușurință și dacă nu va reuși să-l rupă îl vor elibera cu siguranță. Îl asiguraseră că nu are a se teme de Zei.

Lupul ripostă, evident neliniștit: *„dacă mă legați atât de bine, încât să nu mă mai pot desface singur, este limpede și evident că nu mă veți mai elibera, de aceea nu accept. Totuși, pentru ca să nu mă batjocoriți ca fiind laș, voi accepta jocul doar dacă unul dintre voi, un Zeu, își va pune mâna în gura mea ca și garanție, că nu este o înșelătorie”*.

Aesirii și Vanirii se uitau unul la altul, care să riște și să-și pună mâna în gura înfiorătoare a lupului: însă nici unul nu se învoi.

Din două rele trebuiau să-l aleagă pe cel mai mic. Așa că doar Tyr se oferă și întinse mâna dreaptă și o vâră în gura lupului.

De atunci se spune despre un om ce este foarte curajos și foarte înțelept că este ca Tyr.

Tyr a fost singurul care a avut curajul să-și introducă mâna în gura lui Fenrir. O făcea pentru a-i proteja pe Asgardieni și mai ales pe Odin... El s-a sacrificat...

Și se pare că Tyr era singurul în care lupul avea încredere...

Zei s-au pus imediat pe treabă și l-au legat temeinic pe lup cu Gleipnir; iar capătul șnurului, ce se numea Gelgja, l-au tras printr-o stâncă masivă, numită Gjoll, și apoi l-au înfipt adânc în pământ.

Apoi au luat o altă stâncă uriașă, numită Thywitti, și au aruncat-o peste coada șnurului înfipt în pământ.

Fenrir se zbatu zadarnic și încercă să scape... însă fără folos. Șnurul fin de mătase nu se rupse.

Zei începură să râdă și se simțiră ușurați... În sfârșit lupul fioros, ce amenința Asgardul, din interior, fu legat pentru totdeauna.

Doar Tyr nu se bucura căci știa că mâna sa dreaptă, care era în gâttelejului lupului, va fi devorată...

Și Fenrir se zmuci brusc și mușcă cu ferocitate... iar Zeul Tyr își pierdu mâna dreaptă. Atunci Zeii luară rapid o sabie și o așezară în gura lupului: mânerul sabiei în maxilarul de jos iar vârful ei în cerul gurii. Astfel încât să nu mai poată mușca niciodată.

Se spune că de atunci a apărut ceea ce se numește gură de lup.

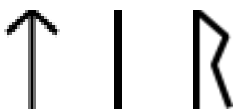
Fenrir urlă fioros și spumega: formându-se un râu ce s-a numit Wan. Acolo va rămâne lupul până la Ragnarok...

Loki a fost foarte nefericit cu soarta pe care copiii săi au avut-o.

De ce nu l-au omorât pe Fenrir, deși prorocirile spuneau că el îl va ucide pe Odin, nu vom ști niciodată...

Însă Tyr își pierdu mâna dreaptă... și trebui să învețe să lupte cu cealaltă...

De atunci Zeul Tyr este zeul cu o mână, iar încheietura cotului se numește cea „a lupului”.

Thor și Uriașul Geirrod

Într-o zi, pentru a se distra, Loki fură acoperământul de șoim al Freyjei și zbură cu bucurie prin cele nouă lumi.

Odată ajuns în Jotunheim, țărâmul uriașilor, se hotără să se odihnească pe un zid, zid ce aparținea domeniului unui Gigant pe nume Geirrod. Acesta văzu pasărea și ordonă unui servitor să se cațere pe acoperiș și să prindă pasărea ce se odihnea acolo.

Loki s-a uitat cât de dificilă este urcarea până pe acoperiș și a așteptat liniștit până în ultimul moment, chiar înainte de a fi prins, doar pentru a-l supăra pe servitor.

Chiar în momentul în care dori să-și i-a zborul, fix de sub nasul servitorului, simți că picioarele îi sunt lipite de acoperiș și prin urmare nu reuși să scape nici cum.

Loki, sub formă de șoim, fu adus în fața lui Geirrod. Acesta observă imediat ochii pătrunzători și înțelese că o persoană se afla în interiorul șoimului. Întrebă șoimul cine este de fapt, însă Loki tăcu. Atunci Uriașul îl închise într-o colivie și-l lăsase acolo fără hrană și fără ceva de băut.

După trei luni Loki cedă și își dezvălui identitatea. Gigantul Geirrod se arătă dispus să-l lase în viață pe Loki, însă numai cu condiția ca acesta să-l ademenească pe Thor, fără ciocanul Mjolnir, fără centura de putere și fără mânușile de fier, în sala în care se aflau.

Loki se învoi și se jură prin legământ.

Revenit în Asgard, Loki reuși cumva să-l convingă pe Thor să plece cu el într-o călătorie prin Jotunheim la Geirrod, fără ciocanul Mjolnir, fără centura de putere și fără mânușile de fier. Îi spuse că Uriașul Geirrod este extrem de blând și de bine intenționat.

În drumul spre sala Gigantului s-au oprit la casa uriașei Grid, mama lui Vidar cel tăcut, făcut împreună cu Odin. Aceasta auzind motivul călătoriei lui Thor, și povestea lor, se înspăimântă și-

l preveni pe acesta cu privire la caracterul adevărat al Gigantului: ucigaș, rău intenționat, arțăgos, dușmănos și priceput la înșelătorii.

Uriașa, ce i-a cazat pe Thor și pe Loki la ea, îi oferi ca prin minune, și nu se cunoaște motivul bunăvoienței sale față de Thor, propria sa centură de putere, bastonul magic Gridarwol și o pereche de mănuși de fier.

Thor și Loki plecară mai departe prin Jotunheim și ajunseră la râul Vimur. Thor și-a pus centura, a prins bine în mână bastonul magic și s-a avântat să traverseze râul, în timp ce Loki se ținea strâns de centura sa.

Dar pe la jumătatea râului nivelul apei crescuse brusc până la umerii lui Thor, aproape înecându-l. Când se uită Zeul tunetului văzu în amonte pe Gjalp, fiica uriașului Geirroth, cum cu un picior pe un mal și celălalt picior pe celălalt mal urina în râu făcând astfel ca nivelul apei să se ridice.

Thor, încercând să oprească apa la sursă aruncă cu o piatră pentru a bloca curgerea... Se spune că ar fi lovit-o pe fiica uriașului în zona secretă... de unde urina... blocând astfel creșterea apei.

Apoi reuși, cu dificultate totuși, să traverseze râul și să ajungă la mal.

Până la urmă ajunseră la domeniul lui Geirroth și primiră grajdul caprelor ca și cameră. În interior era un singur scaun. Thor s-a așezat pe scaun și a simțit imediat cum scaunul se ridică brusc și era gata să-l strivească de tavan.

Thor, printr-o mișcare rapidă, puse bastonul magic între tavan și scaun și începu să se împingă în jos cu toată puterea cu ajutorul acestui baston. După scurt timp de forțări se auzi o plesnitură și un strigăt.

Sub scaun se aflau cele două fiice, Gjalp și Greip, ale uriașului care acum aveau spatele / coloana vertebrală ruptă.

Apoi Geirroth îl chemă pe Thor în sala mare a jocurilor și a întrecerilor și folosi doi clești pentru a ridica din foc o bucată de fier înroșit, pe care-l aruncă cu putere înspre Thor.

Protejat de mănușile de fier, Thor prinse bucata de fier înroșit și o aruncă înapoi înspre Geirroth. Între timp uriașul se ascunsese în spatele unei coloane de fier pentru a se apăra. Însă bucata înroșită de fier zdrobi coloana după care se ascunsese gigantul, trecuse prin Gigant, omorându-l, și ieși prin partea cealaltă a zidului sălii de jocuri, unde căzu și se afundă în pământ.

Moartea lui Baldr

Baldr, fiul lui Odin, cel mai bun și mai iubit dintre zei, era bântuit de coșmaruri. Asgardienii nu reușiră să deslușească semnificația viselor lui Baldr.

Odin însuși hotărăște să plece spre Helheim, tărâmul morților, pentru a consulta o magiciană. Își folosește puterile spirituale pentru a o retrezi la viață pe magiciană și îi pune patru întrebări. Atunci află că Hodr,¹¹⁴ zeul orb, îl va ucide pe Baldr cu o ramură de vâsc și apoi Vali va răzbuna imediat moartea fratelui său. La a patra întrebare femeia înțeleaptă îl recunoaște pe cel ce-i pune întrebări și refuză să mai răspundă. Odin se întoarce în Asgard cu inima îndurerată.¹¹⁵

Zei și Zeițele se gândiră la toate lucrurile care ar putea să-i facă rău lui Baldr. Mama sa, Frigg, a străbătut cele nouă lumi și a cerut tuturor, și tuturor lucrurilor, să jure că nu-i vor face vreun rău lui Baldr. Zeii au început să se joace, testând situația sigură în care fiul lui Odin se afla, aruncând cu săgeți și cu topoare către el: însă nimic rău nu i se întâmpla.

Loki deveni invidios pe Baldr pentru toată atenția și simpatia de care se bucura. A luat forma unei bătrâne și a aflat de la Frigg că aceasta nu ceruse vâscului să jure că nu-i va face vreun rău lui Baldr.

Atunci Loki găsi la repezeală o creangă de vâsc și o ascuții transformând-o într-o săgeată.

Când reveni printre zei îi găsi pe aceștia distrându-se, aruncând săgeți spre Baldr și bucurându-se că nu pățește nimic. Îl văzu, stând pe margine, pe Hodr, fratele orb a lui Baldr. Acesta nu participa la joc căci nu avea săgeți și chiar dacă ar fi avut nu putea vedea unde ale aruncă.

Loki, profită de ocazie, și-i dădu săgeata de vâsc și-l îmbărbătă să participe la distracție asigurându-l că-l va ajuta să

---

114 *Lovitură oarbă.*

115 Această scenă apare în „*Visele lui Baldr*”, din Edda poetică.

arunce spre Baldr. Luă mâna lui Hod și o orientă spre Zeu. Acesta, dornic să participe la eveniment și să facă parte din joc, aruncă cu putere iar săgeata de vâsc străbătu marea sală și-l străpunse pe Baldr. Săgeata de vâsc trecu prin acesta iar zeul căzu, cu fața la pământ, mort.

Asgardienii amuțiseră... îi cuprinsese disperarea. Imediat și-au dat seama cine aruncase săgeata și-l priveau într-un mod cumplit pe Hodr, însă acesta orb fiind nu putea vedea sau înțelege ce se întâmplase. Loki o luă la fugă...

Zeitele începură să plângă. Odin părea cel mai afectat, căci în mod evident înțelegea pierderea suferită și nenorocirile și suferințele ce aveau să se abată peste ei, odată ce Baldr fusese ucis.

Zeita Frigg ceru ca cineva să meargă în regatul morții pentru a-l aduce pe Baldr înapoi. Hermodr, un alt fiu al lui Odin, se oferă și chiar Odin îi dădu armăsarul magic Slepnir pentru călătorie.

Între timp corpul lui Baldr fu așezat pe un rug funerar, ce fusese construit chiar pe barca sa, „Hringhorni”. Soția sa, Nana, murise pe loc din cauza tristeții și fusese și ea așezată pe rugul funerar lângă soțul ei. Lângă ei a mai fost așezat calul lui Baldr.

Odin își scoase de pe deget inelul Draupnir și-l puse pe mâna lui Baldr. În acel moment se aplecă peste cadavrul fiului său și-i șopti ceva la ureche. Se spune că nimeni nu știe ce a șoptit Odin la urechea fiului aflat pe rugul funerar.

Apoi rugul a fost aprins și barca împinsă în mare.

Timp de nouă nopți călători Hermodr în jos pe drumul întunecat ce duce spre tărâmul morților până ce ajunse pe podul Gjallardru, cel aflat peste râul Gjoll. Acolo fecioara gigantă și palidă Mordgudr, cea care păzea podul, observă că acesta trosnea sub Hermodr mai mult decât în momentul în care a fost trecut de cinci batalioane de oameni morți, care trecuseră pe acolo cu o zi înainte.

Astfel și-a dat seama că Hermodr nu era încă mort și l-a oprit, confirmând, în același timp, că Baldr trecuse într-adevăr podul cu ceva timp înainte.

Atunci fiul lui Odin călări mai departe în forță și ajunse la porțile tărâmului morților unde îmbrâncind armăsarul Sleipnir reuși să sară peste poartă.

În salonul zeiței Hel, zeita morților și fiica lui Loki cu Giganta Angrbodr, ceru acesteia să-i dea drumul lui Baldr pentru a reveni în lumea celor vii.

Hel, cu aparența ei înfricoșătoare pe jumătate femeie atrăgătoare și pe jumătate schelet, se arată dispusă să-l lase pe Baldr să revină printre cei vii, însă cu condiția ca toți și toate din lume, vii sau morți, să deplângă moartea sa.

În cazul în care o singură ființa va refuza și nu va deplânga moartea Zeului atunci Baldr va trebui să rămână cu Hel și să nu se mai reîntoarcă niciodată în Asgard.

Hermodr îi văzu pe Baldr și pe Nana și-și luă rămas bun de la ei. Aceștia îi dădură multe cadouri, inclusiv inelul Draupnir pe care să-l înapoieze lui Odin.

Odată ce acesta ajunsese înapoi în Asgard și le povesti zeilor posibilitatea lăsată de către Hel și condițiile acesteia, trimiseră mesageri peste tot în cele nouă lumi. Și, într-adevăr, toate ființele și toate lucrurile, oamenii / animalele / pietrele / etc., au deplâns moartea lui Baldr la fel cum apa picură de pe ele la topirea gheții.

Însă mesagerii Asgardienilor au dat într-o peșteră de o uriașă. Când i sa cerut să deplângă moartea zeului ea a răspuns că fiul bătrânului¹¹⁶ nu i-a fost de nici un folos fie că era viu, fie acum că este mort. Și a adăugat: „*Hela să păstreze ceea are!*”

Chiar amenințată Uriașa nu a dorit să verse nici o lacrimă. Zeii aflând aceasta au bănuț că uriașa era de fapt Loki deghizat, manifestându-și răutatea.

Atunci, pentru a răzbuna moartea fiului, Odin, folosindu-și puterile și capacitățile magice, a forțat-o pe uriașa Rind, împotriva voinței ei, să conceapă împreună un fiu.

Astfel a fost făcut Vali care odată născut a crescut atât de repede încât în prima noapte a vieții sale a venit în Asgard, chiar înainte de a se pieptăna prima dată sau de a-și spăla prima oară în viață mâinile, și l-a și ucis pe Hodr cu o săgeată.

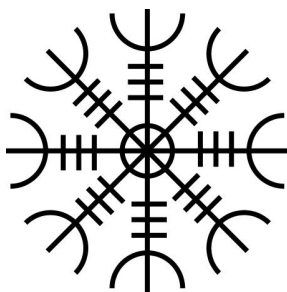
Marea întrebare este: ce i-a șoptit Odin la ureche fiului aflat pe rug? Nimeni din Asgard nu reușea să ghicească.

Frigg, a plâns și s-a întristat, atât pentru moartea fiului ei cât și pentru soarta Asgardului.

Ca și Odin, ea a înțeles imediat că moartea lui Baldr anunța începutul secvenței de întâmplări ce va duce inevitabil la Ragnarok, la sfârșitul Zeilor... la distrugerea cetății luminii.

---

116 Bătrânul este Odin, iar fiul său este Baldr.

Sosirea Ragnarokului

Ragnarokul este dispariția zeilor și sfârșitul lumii.

Începe cu trei ierni consecutive de război în Midgard. Apoi urmează Fimbulvetr, iarna iernilor, cu înghețuri puternice și vânturi teribile. Trei ierni cumplite vor urma una după alta fără vară între ele.

Apoi sfârșitul va începe. Lupul Skoll va prinde Soarele din urmă și-l va devora, stropind Asgardul cu sânge. Lupul Hati va prinde din urmă Luna și o va consuma.

Toate legăturile și toate lanțurile se vor spulbera.

Cocoșii vor trezi, cu glasul lor, morții din lumea Helei și Giganții din Jotunheim.

Jormungandr, dragonul lumii, va ieși din ocean. Vasul Naglfar, construit din unghiile oamenilor morți, va porni plin de Giganți.

Loki, scăpat din lanțurile sale, va conduce morții din Helheim. Fii lui Muspell vor veni din sud, conduși de Surtr, gigantul focului.

Toate forțele și puterile se vor întâlni pe câmpia Vigard: Giganții, morții din Helheim, Fenrir și Jormungandr, Surtr și întunecații fii ai lui Muspell.

Între timp, Zeii, adică Aesirii și Vanirii, atenționați de cornul Gjallahorn, a lui Heimdall, se vor sfătui în secret.

Odin va încăleca pe Slepnir și va pleca degrabă la fântâna lui Mimir pentru a primi înțelepciune și sfaturi.

Yggdrasilul se va cutremura și va geme.

Toți Zeii luminii și toți Einherjar, din Valholl, se vor înarma, vor ieși pe cele 580 de uși ale Valholl, și-l vor urma, teribil, pe Odin pe câmpia Vigard.

Pe câmpul de bătălie, Odin se va arunca asupra lui Fenrir iar Thor va fi atacat pe Jormungandr. Freyr se va lupta cu Surtr și va regreta profund ziua în care a cedat sabia sa lui Skyrnir.

Surtr îl va omorâ pe Freyr cu o singură lovitură. Dulăul groaznic Garm din Gnipahellir, paznicul Helheimului, se va lupta cu Tyr și se vor ucide reciproc.

Loki și Heimdall se vor întâlni din nou și se vor ucide, de asemenea, unul pe altul.

Thor îl va omorâ pe Jormungandr cu o singură lovitură a ciocanului Mjolnir, însă câteva picături din veninul Dragonului vor cădea pe el și-i vor cauza moartea.

Fenrir îl va prinde între fălci pe Odin și-l va înghiți. Imediat după aceasta Vidar, fiul tăcut al lui Odin, va călca pe mandibula lui Fenrir cu un picior¹¹⁷ și-i va apuca partea de sus a fălcilor rupându-le. Astfel va sfâșia fălcile lui Fenrir și-l va înjunghia în gât cu sabia sa, răzbunându-și tatăl.

Surt va răspândi flăcări peste tot. Asgardul, Midgardul, Jotenheimul și Niflheimul vor deveni furnale de foc.

Toate lumile vor arde și Zeii vor muri. De asemenea vor muri toți bărbații și toate femeile, vor muri toți Giganții / Uriașii și monștri. Iar lumea se va scufunda sub ocean.

Apoi, după o vreme, pământul se va ridica din nou din ocean, verde și înfloritor. Vulturii vor zbura prin cer și vor prinde pești din apă.

Grânele vor crește pe câmpii deși câmpiile nu au fost semănate.

Vidar și Vali, fiii lui Odin, vor supraviețui și se vor întoarce pe câmpia „Idei”, din vârful celui mai înalt munte, Idavoll, unde odată stăteau în picioare palatele Zeilor luminii.

---

117 Încălțat cu un papuc făcut din resturile de piele aruncate pe jos de către croitori.

Mondi și Magni, fiii lui Thor, vor supraviețui și ei și vor ajunge la fel pe Idavoll, unde vor moșteni ciocanul de fier al tatălui lor: Mjólnir.

Baldr și Hodr se vor întoarce din lumea celor morți, la fel ca și Hoenir.

Toți aceștia, pe câmpia Idavoll, vor construi noi palate.

Înainte de începutul Ragnarokului, Odin a ascuns într-o pădure deasă, în interiorul scorburii unui copac,¹¹⁸ un bărbat și o femeie: pe Lif și pe Lifthrasir. Aceștia vor supraviețui și vor repopula pământul cu oameni.

Deși soarele fusese mâncat de Skoll, ea a dat naștere, chiar înainte de Ragnarok, unei fiice la fel de frumoase, care va urma calea mamei sale prin cer, luminând lumile.

Odată cu renașterea lumii după Ragnarok „epoca de aur” a Zeilor Nordici va reveni.

Un palat radiant și inefabil se va ridica, un palat ce nu va putea fi atins nici de flăcări și nici de decadentă. În acest palat războinicii curajoși, ce s-au luptat cu vitejie alături de Zei, vor trăi bucuroși.

Cei josnici și degenerați vor fi devorați de dragon, care se va retrage apoi pe fundul oceanului pentru totdeauna.

Zei vor găsi tăblițele de aur, pe pajiștile luminoase, cu care se jucau și se distrau părinții lor: Zeii nordici dispăruți la Ragnarok.

Acești zei ce supraviețuiesc Ragnarokului vor clădi apoi pe fundația triumfătoare creată de către Odin.

Thor și uriașul Hrungrir

Uriașul „Hrungrir”, cel mai fioros dintre uriași și spiritul întunericului, al nopții și al iernii rele, primește la el acasă, în Jotunheim, vizita unui personaj ciudat.

---

118 Se pare că copacul este chiar Yggdrasilul. Deci cei doi oameni au fost ascunși în interiorul Yggdrasilului.

Personajul călărea un armăsar incredibil, capabil să treacă peste ape și să străbată aerul.. Hrungnir îl primește cu bunăvoință pe străin, fără să realizeze că era de fapt chiar Odin, și se arată curios în privința calului.

Odin, profită de ocazie, și-i propune înspăimântătorului gigant un pariu: nu există în întreg ținutul uriașilor, Jotunheim, un armăsar la fel de bun ca acesta. Și dacă există atunci el, străinul, își va pierde capul.

Hrungnir se simte imediat jignit și insultat de o asemenea pretenție și o asemenea trufie din partea străinului și acceptă cu furie pariul.

Apoi, imediat, încalecă propriul cal, pe nume „Gullfaxi”,¹¹⁹ pentru a demonstra acolo și în acel moment că el, cel mai fioros dintre uriași posedă calul cel mai de preț.

Au pornit amândoi călare într-o cursă infernală străbătând zone noroioase, râuri rezezei, interminabile stepe, dealuri pline de bolovani și întrecându-se printre copacii unor păduri dese. Înainte ca uriașul să realizeze ce se întâmplă, din cauza vitezei cu care alergau cei doi cai, au trecut de porțile Asgardului. Și Odin, cu al său Sleipnir, nu fusese încă ajuns de Hrungnir, cel ce călărea pe Gullfaxi.

Odată ajunși în interiorul Asgardului, cetatea victorioasă a Zeilor luminii, uriașul a fost invitat în mod vesel de către zei să petreacă împreună.

După ce au petrecut și Gigantul s-a îmbătat, acesta a început să vorbească prostii, să se laude și să facă pe grozavul cum că el îi va ucide pe toți Zeii mai puțin pe Freyja și pe Sif, care era soția lui Thor. Pe aceste două minunate și iubitoare Zeițe le va lua cu el în Jotunheim, pentru a deveni soțiile lui.

Freyja, controlându-se în totalitate, continuă să-i toarne vin Uriașului obraznic și nesăbuit. Acesta continuă laudăroșeniile și spuse că va bea întreaga rezervă de vin a zeilor și nu va mai lăsa nimic pentru ei.

Zei, la un moment dat, s-au săturat de furia și prostiile lui Hrungnir și au trimis pe cineva după Thor. Zeul tunetului și al trăznetului era în alte părți luptând cu alți Giganți.

Când, într-un final, ajunse Thor și descoperi situația își ridică ciocanul gata să-l nimicească pe loc, pe uriaș.

---

119 *Coamă de aur.*

Văzând aceasta, șocat și panicat, Hrungnir începu să-l acuze pe Thor de lașitate: căci își permitea să ucidă pe cineva neînarmat. „Numele tău va fi mult mai onorat și venerat dacă vei accepta un duel corect cu mine” spuse Uriașul neobrăzat.

Zeul Thor, întotdeauna dornic să-și demonstreze calitățile și să câștige faimă, acceptă numaidecât.

Giganții auziră de duelul stabilit și înțelegând importanța sa și temându-se de Thor, pe care-l considerau cel mai puternic, se hotărâră să facă un Uriaș imens din lut, pe Mokkurkalfi, sperând ca Thor să se înpăimânte la vederea sa.

Cum nu au găsit o inimă potrivită pentru Gigantul din lut îl dotară cu inima unei iepe, însă aceasta nu rezistă. Hrungnir avea o inimă de piatră dură cu trei colțuri ascuțite. La fel și capul său era tot din piatră.

Odată ce timpul stabilit pentru duel sosise, Gigantul se prezentă pe câmpul de luptă ales, Grjotunagard (*ținutul pietros*), purtând o armură făcută din piatră, ținea în mână un scut din piatră și agita în aer o bucată enormă, lungă, de piatră de cremene ca și armă.

Imediat auzi cum din cer coborau tunete și fulgere și Thor ajunse, împreună cu servantul său Thjalfi, strigând puternic...

Atunci Thjalfi îl păcăli pe Hrungnir și-l făcu să creadă că Thor îl va ataca de jos, din zona subterană. Uriașul își așeză scutul de piatră pe pământ și se puse peste el, pentru a se proteja.

Însă Thor aruncă ciocanul Mjlonir spre capul Uriașului. Hrungnir azvârli și el, imediat, cu putere piatra din mâna sa spre Thor. Cele două arme se ciocniră în drumul lor și piatra lui Hrungnir se făcu bucăți și zbură în toate direcțiile. O bucată de creme căzu departe de Jotunheim, în Midgard: și aici, în lumea oamenilor, este sursa tuturor bucăților de cremene.

O altă bucată de cremene se izbi de capul Zeului și-l puse la pământ. Această bucată de cremene rămase adânc înfiptă în fruntea lui Thor. De atunci Zeul tunetului rămase cu o bucată de creme înfiptă în frunte.

Însă ciocanul Mjlonir zbrobi capul Uriașului și-l omorâ pe loc. În cădere unul din picioarele masive ale Gigantului căzu peste gâtul lui Thor, fixându-l la pământ.

Între timp Thjalfi atacă imensul uriaș de lut. Acesta se sperie așa de tare, când îl văzu pe Thor, încât făcu pe el. Thjalfi nimici

picioarele Uriașului de lut, care între timp făcuse pe el, și aceasta căzu fără glorie.

Apoi încercă să elibereze gâtul lui Thor însă nu putu să miște de pe loc masivul picior al lui Hrungnir.

Nici măcar ceilalți Aesiri, prezenți la locul luptei, nu reușiră să ridice piciorul Gigantului Hrungnir.

În final doar fiul mic, în vârstă de 3 ani, al lui Thor, pe nume Magni, putu să elibereze gâtul Zeului ridicând piciorul Gigantului mort.

Thor se bucură atât de mult, că se văzu în sfârșit scăpat, că oferi drept cadou calul Gullfaxi, ce fusese până atunci al lui Hrungnir, fiului său Magni, cel care-l salvase. Și aceasta în pofida protestelor lui Odin care revendica pentru el calul Gullfaxi, al răposatului Gigant.

Ajunși înapoi în Asgard, Thor trimise imediat pe cineva în Midgard după magiciana, clarvăzătoarea și femeia înțeleaptă, pricepută la vrăji, Groa.

După un timp „Groa”¹²⁰ veni în vizită la Thor. Acesta se plânse de durerile de cap insuportabile pe care trebuie să le suporte din cauza pietrei ce-i rămăsese înfiptă în mijlocul frunții.

Atunci femeia înțeleaptă îi promisese că va extrage prin magie piatra și-l va face bine. Începu să rostească formule magice, aplică tehnica „galdr”, deasupra capului îndurerat a lui Thor.

Acesta simți că piatra începu să iasă din adâncitura în care se afla în capul său. Fericit, că în sfârșit va scăpa, Thor îi povesti magicieniei, femeii înțelepte, că soțul ei, Aurvandill, plecat de mult timp de acasă, nu era mort și se va întoarce numaidecât.

Thor îl trecuse pe Aurvandill peste un râu într-un coș, însă acestuia i-a rămas un deget de la picior în afara coșului și degeră.

Zeul Thor rupse degetul degerat, de la picior, al lui Aurvandill, și-l aruncase în cer unde se transformă într-o stea.

Mai mult, o înveseli pe Groa cu foarte multe vești bune.

Aceasta s-a bucurat și s-a emoționat atât de mult la aflarea veștii despre revenirea soțului ei că uită pe loc restul incantației, restul vrăjii, care ar fi trebuit să extragă complet bucata de cremene, și piatra din fruntea Zeului ieși doar pe jumătate și se oprise.

Astfel, Thor rămase cu cremenele în frunte și-l va purta până la Ragnarok.

---

120 *Cea prosperă sau cea care se dezvoltă bine, creștere.*

Se spune că nu este bine ca oamenii să arunce vreo bucată de cremene, căci în acel moment cremenele din fruntea lui Thor se mișcă și acesta resimte disconfort și durere.

Furtuna Hjadningilor

Eroul Hedin, fiul lui Hjarrandi, a luat-o pe Hild, fiica unui rege pe nume Hogni, ca prizonieră de război, în timpul unei lupte în care a prădat țara. Cei doi s-au îndrăgostit unul de altul și au plecat în Norvegia. Apoi de acolo s-au îndreptat înspre vest pe ocean, spre insula Orkney.

Regele Hogni furios că țara sa fusese prădată și fiica sa fusese răpită a plecat în căutarea lui Hedin. L-a găsit pe insula Haey, insulă ce azi poartă numele de Hoy.

Pentru a opri lupta, și deci posibila pierdere a tatălui sau a iubitului în luptă, Hild merge la Hogni și-i propune o înțelegere din partea lui Hedin. Dar îl atenționează că această propunere nu înseamnă că Hedin și oamenii săi nu ar fi gata de luptă.

Tatăl Hildei îi tăie numaidecât vorba. Aceasta se întoarce în tabăra lui Hedin cu vestea proastă.

Cele două oști se aliniază în formație de luptă, față în față.

Eroul Hedin îi oferă socrului o ultimă propunere de a cădea la învoială: aur și comori în semn de răscumpărare.

Regele Hogni refuză din nou și spuse că sabia sa „Dainsleif” a fost deja scoasă din teacă, iar aceasta este aducătoare de moarte: fiind făurită prin procedee magice de un pitic,¹²¹ în măruntaiele pământului. Aceasta odată scoasă din teacă lovește întotdeauna cu folos iar rana nu se mai vindecă nici o dată.

Hedin spuse Regelui că se laudă degeaba cu sabia, însă nu se va putea lauda cu victoria la final: căci sabia bună este cea care rămâne credincioasă stăpânului ei.¹²²

Astfel a început cu furie lupta, care s-a numit „furtuna Hjadningilor” și care a durat toată ziua. Seara războinicii s-au întors la corăbiile lor.

Hild, fiica Regelui, s-a dus noaptea singură pe câmpul de luptă și printr-o vrajă a trezit înapoi la viață toți războinicii, de o parte și de alta, ce căzură în luptă în timpul zilei.

A doua zi oștile s-au întors pe uscat și au început să se lupte din nou. Și zi de zi s-au luptat până ce au căzut toți războinicii. Armurile și armele celor căzuți în luptă se transformau în pietre.

Însă cum se făcea ziua războinicii se trezeau și lupta continua.

Și lupta va continua, zi de zi, până la sfârșitul Zeilor, deci până la Ragnarok... până la sfârșitul lumii.

Sunt mai multe povestiri nordice despre Zei, Uriași, Eroi, creaturi magice, evenimente importante sau miraculoase. Cel interesat poate și reușește să cunoască mai bine misterele și frumusețea rafinată a nordului dacă caută în sursele menționate...

Aici a fost doar o introducere.

---

121 Piticul ce a făurit sabia era Dain.

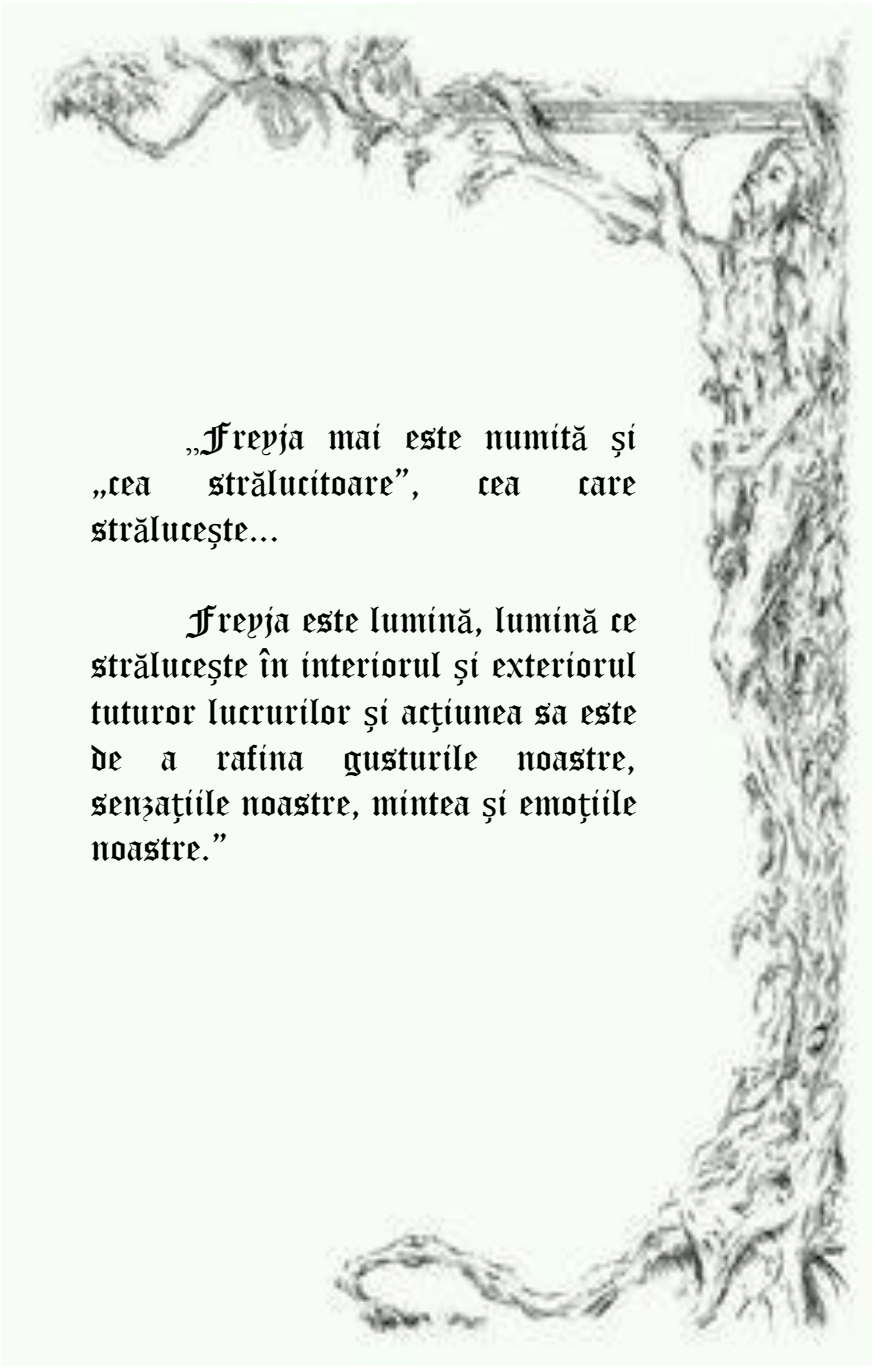
122 Regele Hogni avea sabia Dainsleif, care nu-i era credincioasă, căci o furase de la proprietarul de drept printr-un șiretlic. Deci sabia era credincioasă doar piticului Dain și nu Regelui.

ƒ	ŋ	þ	ƒ	ƕ	<	×	ƀ
ŋ	ƒ	l	Ɠ	ƕ	ƕ	ƕ	Ɠ
↑	ƀ	ƕ	ƀ	ƀ	◇	◇	◇

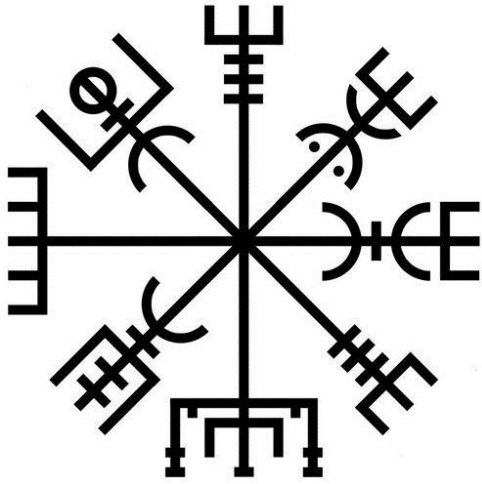

„Freyja mai este numită și „cea strălucitoare”, cea care strălucește...

Freyja este lumină, lumină ce strălucește în interiorul și exteriorul tuturor lucrurilor și acțiunea sa este de a rafina gusturile noastre, senzațiile noastre, mintea și emoțiile noastre.”

INTERPRETĂRI

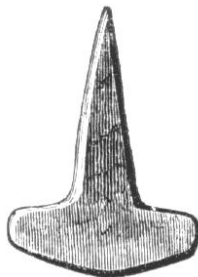
Această parte a lucrării este o posibilă interpretare a relațiilor dintre Zei și dintre Zei și celelalte creaturi din Yggdrasil. Nu există nici o pretenție la adevăr. Este o dezvoltare subiectivă ce are la bază sursele religiozității nordice.

Nu se acoperă nici pe de parte adevăratul sens al povestirilor nordice. Sau sensul lor real sau ultim: căci acest sens ultim probabil nu există.

Este o încercare de interpretare și o invitație pentru fiecare la interpretare și la căutarea sensului...

Probabil unul dintre sensurile multiple și poate nesfârșite ale acestor legende și mituri a fost reîmprospătat minunat de către Nietzsche, prin al său „*Așa Grăit-a Zarathustra*”: în ceea ce privește spiritul nordic însă cu alți actori... astfel tot pe **Odin** îl regăsim... în Friedrich W. Nietzsche și al său *Zarathustra*.

Fiecare dintre noi poate și reușește să găsească sensuri noi și poate chiar sensuri multiple la una sau mai multe dintre aceste povestiri minunate...

Yggdrasilul și Aesirii

Yggdrasil este „multiversul” (universul cu toate dimensiunile lui) și conține nouă lumi: *Asgard, Midgard, Alfheim, Vanaheim, Jotunheim, Niflheim, Muspelheim, Nivadelir și Helheim*.

În fiecare dintre aceste nouă lumi găsim zei, giganți, ființe de toate felurile. Unele dintre aceste ființe au responsabilități mai mari și mai importante pentru buna funcționare a lumii în care ei se află. Unele dintre aceste ființe se află pe o poziție mai înaltă și altele mai joasă în ierarhie.

De exemplu în Muspelheim ființa / creatura / gigantul Surtr are cea mai mare responsabilitate.

În Hel este Hela. Și așa mai departe.

Aceste zeități sau creaturi sau giganți se preocupă cu buna funcționare a copacului, frasinului Yggdrasil. Adică de buna funcționare a multiversului.

Acest „multivers”, sau copac Yggdrasil, a apărut din Ginnungagap când două forțe primordiale, primare s-au activat și și-au început expansiunea / dilatarea Muspelheim și Niflheim. Activarea acestor două naturi inițiale a dat naștere lumii, Yggdrasilului, multiversului.

Și o mulțime de ființe / creaturi și-au început propria muncă pentru a face lumea în care se aflau să funcționeze corect.

Deci... giganții, uriașii, piticii, elfii luminii și elfii întunecați, creaturile, zeii își fac munca și acționează conform propriei responsabilități în Yggdrasil.

La un moment dat unele dintre aceste ființe doresc schimbarea propriei poziții în ierarhia Yggdrasilului, în cele nouă lumi. Dintr-un anumit motiv! Și sunt dispuse să facă orice pentru a-și multiplica propria putere, cunoaștere, înțelepciune astfel încât să poată prelua un rol mai înalt în multivers / Yggdrasil și exact în acest moment grupul / tribul Aesirilor se naște.

Aesirii sunt ființe ce vor să-și schimbe propria poziție și să devină mai puternice și mai înțelepte și în acest mod să preia poziția altora, ce se află deasupra lor.

Toți cei din tribul Aesirilor fac parte din alte lumi decât Asgard. Ei ajung într-un anumit mod în Asgard și aceasta reprezintă faptul că ei au decis propria ascensiune și auto-depășire. Și că au fost acceptați... ascensiunea le-a fost acceptată. Chiar și Odin este fiul lui Burr și a gigantei Bestla și la fel se întâmplă cu fiecare zeu din Asgard. Cu toții sunt, sau vin, din alte regiuni ale celor nouă lumi sau sunt copii lui Odin cu gigante. Sunt puține excepții.

Asgard este lăcașul, locul, casa ființelor ce sunt dispuse și doresc cu ardoare să-și schimbe propria poziție, situație, putere, înțelepciune în ierarhia Yggdrasilului.

Odin este cel care e cel mai dedicat și capabil de a face orice, orice e necesar pentru a obține o poziție mai înaltă, mai multă putere și mai multă înțelepciune. El fură cunoaștere de la Wafthrudnir, își sacrifică ochiul drept pentru înțelepciunea lui Mimir, se sacrifică și se torturează, etc.

Astfel, toți ceilalți zei din Asgard sunt acolo, în Asgard, pentru a ataca ierarhia și situația stabilită în cele nouă lumi și să lupte și să schimbe mersul existent până atunci al copacului lumii, Yggdrasil.

Ei doresc schimbarea situației lor în Yggdrasil. Aesirii sunt la fel ca toate celelalte ființe din cele nouă lumi: însărcinați cu responsabilitatea și domeniul unei părți sau al unui aspect al celor nouă lumi. Odin, în esență și la origine, este stăpânul vântului furtunos, al vijeliei, al uraganului, al furtunii dezlănțuite. Acesta era domeniul său, munca sa, poziția sa. Dar toți Aesirii doresc și aspiră la schimbarea poziției lor în cele nouă lumi.

Ei vor să urce până în vârful Yggdrasilului, până la lumina supremă ce vine de acolo.

Deci Aesirii sunt un grup de zei / giganți / creaturi porniți în căutarea revoluției din interiorul ierarhiei și structurii Yggdrasilului și deci, evident, a propriei lor naturi interioare. Prin urmare sunt dispuși la revoluția structurii lor interioare intime.

Freyja, Rafinamentul și Yggdrasilul

Freyja este o zeiță a iubirii și frumuseții. A rafinamentului și a celei mai înalte exaltări a gustului și a simțămintelor. Cele mai luminoase și intense stări ale frumuseții interioare și ale rafinamentului interior. Infinită puritate, bucurie și stări interioare de blândețe / bunătate luminoasă și seninătate, într-o asemenea măsură cum ființele nici nu pot bănuși.

Freyja mai este numită și „*cea strălucitoare*”, cea care strălucește...

Freyja este lumină, lumină ce strălucește în interiorul și exteriorul tuturor lucrurilor și acțiunea sa este de a rafina gusturile noastre, senzațiile noastre, mintea și emoțiile noastre. Ea este rafinata expresie a tot... adică ceea ce este mai frumos, colorat, inocent și jucăuș. Ea este cea mai prețioasă în multivers / Yggdrasil.

Este absolut incredibil cum toată lumea din Yggdrasil o dorește pe ea! Toate ființele din cele nouă lumi o doresc și aspiră la ea. Ea este cea mai prețuită. Ea este cadoul cel mai înalt, ea este aspirația cea mai înaltă a tuturor celor ce există în Yggdrasil. Oricine ar face orice pentru a o avea pe ea ... și ceea ce ea reprezintă.

Nu puterea, înțelepciunea, șmecheria, istețimea, deșteptăciunea, curajul, sălbăticia, forța, puterea sunt cele mai înalte aspirații din Yggdrasil ci Freyja! Și tot ceea ce ea reprezintă. Prin urmare Freyja se află pe poziția cea mai înaltă și este cea mai adorată în cele nouă lumi.

Toți, uriași, pitici, creaturi sunt dispuși să facă tot ce este necesar pentru a avea acces la ea sau a o avea pe ea. Ea și ceea ce reprezintă stârnește adânc dorința și aspirație în infinitele creaturi și ființe ale Yggdrasilului. Ea este cel mai mare premiu... mai presus de orice.

Și este sigur că fără puterile Vanirilor, și ale Freyjei în particular, Aesirii nu pot obține ceea ce caută: ascensiunea prin

Yggdrasil, preluarea și răsturnarea ierarhiei în cele nouă lumi. Doar cu ajutorul calităților Freyjei ascensiunea prin Yggdrasil e posibilă.

Chiar dacă Odin și ceilalți Aesiri au întreaga putere, istețime, înțelepciune, etc, totuși le lipsește ceva și sunt în blocaj fără Freyja. Aesirii nu pot urca în poziție și în ierarhie fără a deveni partenerii Vanirilor și deci fără calitățile lor.

Cu alte cuvinte Freyja este scara în ierarhia Yggdrasil. Deci Yggdrasilul se mișcă în jurul acestor calități pe care Freyja le reprezintă așa de bine...

Calitățile Freyjei permit oricui să urce ierarhiile, spre vârful Yggdrasilului până la însăși porțile din vârful Ginnungagap-ului, unde se poate ieși / evada din copacul lumii, dincolo de Ginnungagap.

Episodul unde Freyja rămâne cu cei patru pitici, pentru colierul Brisngamen, exprimă de fapt o aluzie la valoarea ei, la faptul că este extrem de prețioasă. Freyja este prețioasă, dincolo de orice. Și oricine este dispus să facă orice pentru ea. Faptul că ea este atât de prețioasă este motivul pentru care ea este modalitatea sau baza ascensiunii. Freyja stârnește puterea sexuală și indică / ghidează rafinamentul ei... Existau dansuri ale Freyjei, dansuri erotice stimulante ce ofereau „puterea vieții”, puterea sexuală, atât de necesară în construirea Yggdrasilului...

Aceste calități rare ale ei deschid posibilitatea ascensiunii spre lumina ultimă din vârful Yggdrasilului. Și aceasta este exact ceea ce Aesirii doresc.

Calitățile Freyjei deschid accesul la orice și la oricine, deschid ușile celor nouă lumi și ascensiunea este deci posibilă. Acesta este secretul Freyjei: ea și calitățile ei sunt ceea ce este necesar pentru a ascende, a urca spre vârful Yggdrasilului; și nu doar puterea, înțelepciunea, inteligența, dedicația, etc. Freyja este cheia în Yggdrasil.

Deci cheia spre orice este Freyja și calitățile ei: puritate, rafinament pur, inocența naturii, sensibilitate, frumusețe ultimă, seninătate și stare jucăușă inocentă. Asimilarea acestor calități în natura noastră, în interiorul nostru, în spiritul nostru fac posibilă ascensiunea prin ierarhiile celor nouă lumi.

Aceste calități sunt ușa sau cheia a ceea ce Aesirii vor. Aesirii nu pot câștiga decât devenind parteneri cu Vanirii, deci doar dacă asimilează calitățile Freyjei în interiorul lor, în interiorul naturii lor. Acesta este motivul pentru care Odin acceptă condițiile Freyjei:

doar pentru a avea șansa de a asimila în interiorul lui, în propria lui natură, calitățile și știința Freyjei. Astfel încât să poată ascende prin Yggdrasil.

Freyja este cea mai înaltă soluție (*toți sunt dispuși să facă orice este necesar pentru ea*) înspre lumina ultimă din vârful copacului lumii, spre conștiința ultimă, spre schimbarea poziției în ierarhia Yggdrasil.

Freyja este ceea ce Aesirii au nevoie, în natura lor, pentru a-și obține progresul. Întregul Yggdrasil este deschis Freyjei și deci calităților ei (*pentru că Freyja este iubită și dorită pentru calitățile ei*).

Freyja se deschide spre lumină, drumul spre Freyja este drumul spre lumină...

Brisingamen, Oddur, Freyja

Freyja - Freyja înseamnă frumusețe, culori, flori, gingășie, rafinament ultim, noblețe adâncă a sufletului. Ea nu este sexualitate necontrolată, murdară, nu este perversitate, nu este ninfomanie sau bestialitate; Freyja nu este pornografie. Ea este puritate sexuală, frumusețe de neîntrecut, căldură sufletească, finețe nelimitată, plăcere pură și rafinată, frumusețe sexuală până în adâncul adâncurilor sufletului, este inefabilitate, senzualitate luminoasă. Nu este „porn”.

Freyja oferă ceea ce ceilalți nu pot să aibă deși caută prin pornografie și exces sexual. Ea oferă ceea ce nu pot să aibă cei ce se îndepărtează anormal de sexualitate. Adică isteria „contra” sau isteria „pro” față de sexualitate.

Oricât de stimulant fizic, vizual sau sonor ar fi sexul, fără calitățile Freyjei lipsește esențialul din adâncul sufletului și nemulțumirea și neîmplinirea își fac loc. De aceea, doar Freyja oferă acea plăcere rafinată, nobilă, aristocrată, pură, fină, gingașă, adâncă,

plină de căldură și iubire sufletească și inefabilitate, care transformă... și vindecă... și umple într-un preaplin sufletul.

Oddur – Faptul că Freyja nu-și mai găsește soțul, pe Oddur, este semnul că a ajuns la un asemenea rafinament și puritate încât nu-și găsește perechea, în rafinament și noblețe a propriei naturi. O caută peste tot în Yggdrasil și nu găsește pe cineva care să fie la nivelul ei, la starea ei interioară. A transcens și a urcat spre lumină și frumusețe și rafinament, noblețe atât de sus încât nu se mai potrivește cu nimeni.

Faptul că Freyja nu-l găsește pe Oddur înseamnă că nu mai găsește pe nimeni care să fie compatibil sau comparabil cu ea... Rămâne singură..., după atâta perfecțiune și strădanie de rafinament și avans spiritual. Nu mai este nimeni să fie la fel de compatibil cu ea. Să fie la fel de rafinat.

Doar Nossa, fetița ei, este la fel ca ea. Frumusețea naturii interioare...

Brisingamen – Brisingamen înseamnă că Freyja face orice pentru a atinge cea mai înaltă și sublimă stare de frumusețe. Căci Brisingamen este cel mai frumos și valoros colier sau lanț ce există în Yggdrasil. Deci ea face orice, pentru a obține ceea ce este mai valoros, adică face orice sacrificiu și acceptă orice suferință, tortură și umilință pentru a se purifica și a se rafina până la a transcende orice; și astfel devine ea însăși, în propria ei natură, ceea ce este mai de preț și mai valoros în Yggdrasil.

Cei patru pitici – Piticii cer Freyjei servicii sexuale: căci oricât ar încerca „porn-ul”, isteria pro sexualitate degenerativă, nu se simt fericiți sau împliniți. Chiar dacă ești un pitic din pământ, oricât de involuat și primitiv, simți la un moment dat golul din suflet și din propria natură dacă sexul este doar „porn”, oricât de stimulant ar fi: fără calitățile ce o definesc pe Freyja sexul nu este împlinitor și nu este decât o umbră nesatisfăcătoare...

Freyja dă calitate și valoare erotismului, senzualității, sexului: adică rafinamentul, frumusețea, căldura sufletească. Fără iubirea profundă și adâncă, fără frumusețea inefabilă a gesturilor și a simțirii, fără noblețea și finețea actului și a sufletului în timpul actului sexual nu se simte împlinire și nici fericire reală. Doar aceste

calități și multe altele ce trebuiesc simțite și cultivate... oferă noblețe... lumină...

Adică fără Freyja sexul nu aduce ceea ce toți caută... acea împlinire a propriei naturi interioare. Și piticii asta cer: acele calități inefabile pentru natura lor interioară. Vor să aibă prosepțime și frumusețe, lumină în sex.

Yggdrasil – Yggdrasilul fiind un copac, un frasin, iar Freyja având legătură cu natura, florile, *unde pășește ea cresc flori inefabile și infinit de frumoase*, trebuie să aibă o legătură specială cu Yggdrasilul de vreme ce și el este de natură „vegetală?”. Ceva ce crește, ca vegetal. De aici este evidentă o legătura intrinsecă, de natură, între Freyja și Yggdrasil.

De aceea cheia Yggdrasilului, cheia spre a deschide orice zonă sau poartă a Yggdrasilului și de a „ascende” spre lumina ultimă din vârful Yggdrasilului este Freyja. Freyja și Yggdrasil au o natură comună, undeva în adâncul lor... Există o comuniune... Un secret împărtășit de cei doi.

Calitățile Freyjei sunt cele care permit ascensiunea spre vârful copacului lumii. Spre lumina ultimă, infinită, spre coroana Yggdrasilului.

Povestea cu Brisngamen semnalează că Freyja este capabilă să facă orice pentru a atinge cea mai înaltă, rafinată și sublimă stare... La fel ca și Odin care este dispus la orice și face orice cu o furie și determinare nemărginită pentru a ascensiona prin copacul Yggdrasil...

Deci ea face orice și este dispusă la orice ca să se purifice, să se rafineze până la a transcende... totul și devine ea însăși, în natura ei însăși, ceea ce este mai de preț și mai valoros în Yggdrasil. Aceasta este ceea ce ea face pentru a ascensiona...

Freyja și Odin sunt foarte asemănători în dedicația, determinarea cumplită și eforturile inimaginabile și sacrificiile teribile pe care și le impun și prin care sunt dispuși să treacă. Freyja mai este numită și doamna în lacrimi: suferințele pe care și le impune sunt indescrifibile.

Amândoi sunt neobosiți... și complet dedicați clipă de clipă, fără încetare... Manifestă cu putere, din interior o forță a-tot-penetrantă căreia nu-i poate rezista nimic.

Tyr și Yggdrasilul

Revoluția din Yggdrasil, a zeităților ce s-au decis spre ascensiune este suportată și orchestrată de Tyr. El, ca și zeitate a cerului însărcinată cu „schimbarea”, se ocupă și de schimbarea poziției ierarhice din interiorul Yggdrasilului.¹²³

Tyr incită la schimbare, la schimbarea poziției din Yggdrasil, la revoluție și la schimbarea naturii interne a zeilor. Tyr vrea schimbarea cu orice preț. Lyn Skadidottir spune că “Tyr acts as a catalyst and seed early in the process of creating change within the worlds”. (*Tyr acționează ca un catalizator și ca o sămânță în procesul primordial de a crea schimbare în interiorul lumilor*). Și e dispus să orchestreze și chiar să plătească el însuși pentru aceasta.

Tyr se află în spatele tribului Aesirilor, care sunt ființe ce vor schimbarea poziției lor în ierarhia lumilor, și în spatele tribului Vanirilor. El îi învață pe Aesiri și pe Vaniri ce trebuie să facă și cum să profite.

El stabilește noua ordine ierarhică din interiorul Yggdrasilului. El sfătuiește și ghidează din umbră modificările ierarhice din Yggdrasil. Deci el decide ce zeitate este ucisă, ce zeitate este îndepărtată de pe poziția sa ierarhică și ce zeitate îi ia locul.

Tyr hotărăște ce trebuie schimbat în Yggdrasil.

Tyr, retrăgându-se din poziția de șef suprem asupra oamenilor și a zeilor, pe care o deținuse de la începuturile lumii, permite triburilor Aesirilor și Vanirilor să-și înfăptuiască propria lor revoluție. Iar Tyr asistă și-i ghidează și sfătuiește și incită în secret.

Prin natura lui, Tyr, este în legătură cu capul lui Ymir, adică în legătură cu cea mai înaltă zonă din Yggdrasil. Tyr se află în legătură cu vârful, zona superioară, de lumină, a Yggdrasilului. De aceea natura lui este aceea a luminii. El este și a fost venerat ca un zeu al luminii, al cerului luminos din timpul zilei.

---

123 Vezi următorul text despre natura internă a lui Tyr și funcțiile lui în cele nouă lumi: <http://www.northernpaganism.org/shrines/tyr/writings/thoughts-of-tyr.html>, accesat 14.06.2016.

Lyn Skadidottir spune: "His role as sky god/giant is one that I believe he obtained from the earliest of times. In my own opinion, I believe it is very likely that Hymir is a direct descendant of Ymir, and that Tyr's (or Tiw/Zisa's) placement as a sky god has much to do with him being part of the crown aspect of Ymir as a member of family or son of Ymir." (*Rolul său ca Zeu al cerului l-a obținut foarte devreme. În opinia mea, cred că e foarte probabil că Hymir (tatăl lui Tyr) este un descendent direct al lui Ymir și că poziționarea lui Tyr ca zeu al cerului se datorează funcției sale ca și „coroană” a lui Ymir, fiind membru al familiei sau fiu al lui Ymir.*)

Tyr știe tot ce trebuie făcut pentru a ascensiona. Tyr hotărăște cine este deposedat de puterea și poziția sa în univers. El hotărăște cine urcă, cât urcă spre lumină și ce noi puteri și mai ales ce nouă poziție ierarhică va avea. Adică el stabilește ce zeu sau ființă ascensionează și ce nouă poziție va avea.

Tyr hotărăște schimbarea și înfățișarea / structura nouă a Yggdrasilului, după ce triburile Vanirilor și Aesirilor își vor fi înfăptuit revoluțiile interioare și propria ascensiune.

Tyr este însărcinat cu schimbarea din interiorul Yggdrasilului. Deci el știe exact de ce este nevoie pentru a ascensiona spre lumina din vârful copacului lumii. Tyr este responsabil cu evoluția, ascensiunea și starea zeilor și deci a Yggdrasilului.

Revoluția și ascensiunea este făcută posibilă și alimentată, întreținută de Tyr. Tyr hotărăște ce Zeu nu mai corespunde și trebuie să fie înlăturat radical sau chiar distrus. Tyr hotărăște care Zeu, Gigant sau forță a naturii trebuie anihilată și scoasă din structura Yggdrasilului. Prin urmare putem spune că Tyr hotărăște soarta „Copacului Lumii” și a Zeilor / Giganților. El face soarta Yggdrasilului.

Tyr mai apare și ca sacerdot al Aesirilor și al Vanirilor. Este personajul din umbră. Este sfătuitoarea și maestrul spiritual al zeilor. Tyr știe toate căile de ascensiune, știe drumul ce trebuie urmat de către zeități pentru ca acestea să urce spre coroana copacului lumii, spre lumina supremă.

Tyr se află în spatele modificărilor aduse lumii oamenilor și a ierarhiilor divine. El produce schimbări în conștiința divinității și în spiritul uman la scară individuală, mondială și universală.

Tyr este sacerdotul și zeul Aesirilor. El este deci „zeul zeilor”. Un zeu al zeilor. El are grijă de Aesiri și de Vaniri și-i ajută și-i învață să ajungă la lumină, la lumina din vârful Yggdrasilului.

Odin ca model inițiativ nordic

În *Grímnismál* (Edda) Odin și Frigg se ocupau de doi copii. Odin îl crește pe Geirrođ, care devine foarte puternic, îndrăzneț dar și arțăgos, egoist, zgârcit, criminal și bandit. Frigg îl crește și-l educă pe Agnar, care ajunge să aibă copii cu o uriașă: deci are acces la ceva ființe superioare și la puteri divine. Când Odin merge în vizită la rege, Geirrođ îl torturează și-l leagă între două focuri, fără mâncare. După câteva zile Odin scapă și văzând ce calitate a strâns în el Geirrođ îl transformă în lup și-l pune pe Agnar, fiul său darnic ca rege.

Astfel încât Aesirii caută pentru drumul inițiativ nu spiritul lăudăros, rău, egoist, arțăgos, criminal, hoț, nu banditismul. Aesirii nu caută asta. Ci exact invers. Valorile lui Agnar: bunătatea, altruismul, seninătatea, capacitatea de a se sacrifica și de a veni în ajutorul inocenților în suferință.

Lui Agnar, Odin, îi destăinuie secretele lumilor superioare și ale Yggdrasilului, ceea ce înseamnă că-l inițiază în mistere, îl transformă în inițiat: îi deschide calea spre a deveni unul dintre Asgardieni.

Dacă Aesirii vor ca oamenii să fie ca și Agnar și-l devalorizează pe Geirrođ și-l refuză, înseamnă că banditismul și hoția și lipsa de umanitate nu sunt agreate de către Aesiri, în frunte cu Odin.

Prin urmare am putea trage concluzia ca nordicii în perioada vikingă, adică chiar nordicii ce deveneau vikingi, adică pe barcă și la omorât și furat în raiduri sunt exact ca și Geirrođ și ceea ce Odin nu

vrea. Chiar asta nu place Aesirilor. Deci nordicii care erau vikingi sunt bandiții pe care Aesirii îi disprețuiesc și-i refuză.

Am putea spune deci că în perioada vikingă s-au descătușat cele mai urâte aspecte ale naturii umane. Deci ca și giganții și lupul Fenrir cei ce deveneau vikingi erau manipulați de forțe contrare Aesirilor... erau manipulați de ceea ce-i transformase în bandiți, hoți și ucigași, adică în modelul Geirrod. Deci nordicii ce alegeau să devină vikingi erau exact contrariul a ceea ce Aesirii, Asgardienii vroiau și aspirau și considerau bun pentru oameni și zei.

Deci se descătușase în acei nordici vikingi o forță potrivnică Aesirilor și Vanirilor.

Oare se poate spune că Ragnarok este chiar epoca vikingă, în care cele mai joase aspecte ale naturii și ale vieții erup în psihicul uman și se manifestă oribil ca și modelul Geirrod? Că, atunci, forțe opuse Aesirilor se manifestau prin vikingi și este chiar războiul final în care giganții, forțele nestăvilite ale naturii se împotrivesc planurilor Aesirilor?

Putem spune că epoca vikingă este de fapt Ragnarok? Oamenii devin invers decât cum îi vroiau Odin și Frigga! Deși Odin îi antrena să fie curajoși și pricepuți și îndrăzneți și cu calități dincolo de uman, degenerarea și decadența lui Geirrod nu-i place deloc lui Odin: și acesta o consideră josnică și ceva ce trebuie distrus și eliminat imediat.

Deci Odin nu cere bandiți, hoți și criminali dibaci și foarte talentați și rapace, ci cere unele calități de curaj, auto-depășire, eforturi enorme și auto-disciplină, talent în orice și o stare de supra-om, ce poate orice, dar nu separată de calități morale pozitive. Ori vikingii chiar asta sunt: supra-oameni, ce pot orice, dar cu banditismul, criminalitatea și hoția, lăcomia insașiabilă instalate bine în psihicul lor și manifestate evident josnic.

Odin nu aceasta dorește: vikingul istoric. Ci supra-omul, capabil de orice, ce poate trece dincolo de orice și poate înfăptui orice pentru un scop mai înalt, într-un mod pozitiv. Într-un mod exaltat, înălțător și ascensional. Odin îl pedepsește crunt pe Geirrod pentru ceea ce a ajuns.

Odin reprezintă auto-depășirea și auto-sacrificiul, orice pentru a ascensionarea spre spre lumina din vârful Yggdrasilului.

În perioada vikingă s-au manifestat în nordicii ce au ales calea vikingă toate forțele dușmănoase, incontrollabile. Tot ceea ce se întâmplă la Ragnarok, adică morții din lumea Helei vin și atacă

împreună cu giganți, împreună cu forțele dezlănțuite incontroleabile: reprezintă faptul că tot gunoiul Yggdrasilului, tot gunoiul din cele nouă lumi vine și se manifestă prin umanitate. Tot gunoiul și rebuturile din Yggdrasil, din lumea Helei, căci Hela este regina peste groapa de gunoi și peste rebuturile nefolosibile ale Yggdrasilului (regina gunoaielor), vin și se împotrivesc forțelor civilizatoare, ascensionale și luminoase ale Aesirilor și ale Vanirilor.

Aesirii și Vanirii, Asgardienii reprezintă înțelepciunea, auto-depășirea și auto-sacrificiul în vederea obținerii luminii, înțelepciunii, unui nivel superior în propria natură interioară. Forțele distrugătoare, josnice, dis-armonioase, perverse, fără control și fără auto-stăpânire din împărăția Helei, vin să distrugă totul la Ragnarok.

În perioada vikingă exact aceste forte distrugătoare, incontroleabile, oarbe, hoațe, criminale, „banditiste”, tot ceea ce înjosește natura interioară s-au manifestat, au venit să lupte cu spiritul auto-sacrificiului și al auto-depășirii, al auto-controlului și al ascensiunii umane și divine spre lumina din vârful Yggdrasilului.

Deci la Ragnarok, forțele opuse ascensiunii și auto-perfecționării divine și umane se dezlănțuie și doresc distrugerea a orice este lumină, civilizație, dreptate, etc. Exact asta s-a întâmplat în epoca vikingă: bandiți, ucigași, crimă, hoție, lipsa dreptății, cel cu braț mai puternic l-a doborât pe cel cu braț mai slab chiar dacă era profund incorect și nedrept. Sacrificiul inocenților...

Așa își pierde Tyr (*care este și zeul dreptății*) mâna dreaptă. Dreptatea dispăre în perioada vikingă și este înlocuită de crimă, hoție, furt, exploatare indescriptibilă, alianțe trădătoare și tirania cea mai cruntă a instinctelor josnice umane, ieșite din groapa de gunoi a Helei. Unde Hela este regină. Adică regină peste jegul și „respingătorul” din Yggdrasil. Acest aer pestilențial s-a manifestat în așa zișii vikingi.

Dreptatea a dispărut, determinarea absolută și dispoziția înspre orice întru ascensiune, auto-depășire, auto-sacrificiu pentru o stare superioară a umanității s-a transformat în determinarea absolută și orice pentru hoție, lăcomie infinită și fără rost, banditism, criminalitate, avariție, infatuare, etc. Adică tot ceea ce este subuman și care distruge civilizația, dreptatea, lumina și tot ce este mai înălțător în om și în Aesiri și Vaniri.

Asgardienii nu suportă tipologia „Geirrod” și iubesc tipologia „Agnar”. Ori în perioada vikingă chiar spiritul lui Geirrod

a ieșit la suprafață. Hoție, negliobie, prostie, banditism, crima, cruzime fără rost, trădare, lipsa dreptății, etc.

Agnar este altceva, este chiar inversul.

Aesirii sunt determinare de fier, depășirea oricărui obstacol, eforturi supra-umane, capacitatea de a face orice și a suporta orice pentru a ascensiona, pentru a se auto-depăși, a-și depăși propria condiție spre una superioară, cu mai multă înțelepciune, mai multă lumină. Odin nu-l ucide pe Mimir, păzitorul fântânii, pentru a bea din fântâna înțelepciunii ci se auto-sacrifică renunțând la un ochi. Odin nu se comporta ca un huligan. Ci se auto-sacrifică în permanență... Aesirii reprezintă auto-sacrificiul pentru o stare superioară a lucrurilor.

Orice pentru înțelepciune și lumină. Un supra-om îndreptat spre vârful Yggdrasilului, spre calități superioare, spre perfecționare umană. Este exact ceea ce „supra-omul” lui Nietzsche reprezintă. O auto-depășire, dar una dincolo de om înspre mai departe: nu o abandonare delăsătoare a omului prin întoarcere și revenire la sub-uman! O depășire a omului înspre „supra-om” nu o reîntoarcere spre sub-om.

Căci supraomul lui Nietzsche, Zarathustra, este Odin deghizat...

Odin este exact așa cum a vrut Nietzsche să ni-l portretizeze pe „supra-om”. Odin este supra-omul civilizator și nu bestia criminală vikingă.

Însă nu în toți nordicii europeni s-au manifestat forțele dușmănoase Aesirilor, în acele timpuri. Cei ce deveneau vikingi erau minoritatea.

Vikingii sunt toate eforturile extraordinare pentru hoție, putere, crimă, banditism, lipsă de înțelepciune. De aceea nici nu au acceptat de bună voie un rege pentru a se constitui într-o reală forță victorioasă împotriva creștinismului agresiv (*în acea perioadă creștinismul a eliminat întreaga moștenire autentic europeană, spiritul profund european realizând un genocid cultural, și a înlocuit-o cu una de origine deșertică: străină de Europa și evident complet anti-naturală*).

Și astfel au fost învinși de creștinism și nu și-au putut apăra propria identitate și moștenire culturală și spirituală lăsată lor de către înaintași. Europa s-a prăbușit. Aesirii cu forța lor civilizatoare, ca și gardieni ai Europei nordice civilizate, au fost învinși de forțele dezlănțuite ale Helei și ale gigantilor. Ei, vikingii, au pierdut lupta. Nordul din cauza vikingilor a pierdut lupta.

Așa cum la Ragnarok forțele centrifuge, ale haosului, ale lipsei ordinii, ale Helei și ale gigantilor au învins forța civilizatoare și ascensională a Aesirilor și a Vanirilor.

Vikingii sunt tot ceea ce Odin nu a vrut. Dar a folosit pentru a-și experimenta metodele de preluare a puterii. Ca mai apoi să preia puterea de la uriași și de la forțele inferioare ale universului.

Odin s-a folosit și de vikingi pentru a vedea cum se poate prelua puterea, în efortul său de a învinge forțele stagnante, forțele haosului și ale degenerării în Yggdrasil, în univers.

Căci Odin își acceptă moartea la Ragnarok, însă o face în așa fel încât moartea sa să însemne și moartea forțelor dușmănoase și degenerative: pentru ca acestea să dispară definitiv. Odin acceptă sacrificiul...

Vikingii cu natura lor vicioasă și lipsită de înțelepciune, prevedere și auto-sacrificiu au permis forței distrugătoare și „anihilatoare” de origine străină (*palestiniană: așa zisul „creștinism”*) să termine întreaga cultură autentică și adânc europeană, în ciuda tuturor eforturilor civilizatoare ale Asgardienilor: Vaniri și Aesiri.

Freyr și sabia sa

Sabia de lumină a lui Freyr reprezintă lumina superioară „focului” și a „gheții”, lumina eternă ce ne spune ce și când trebuie să facem ca totul să iasă bine și corect. Efortul inițierii, al misterelor nordice, este de a asimila această lumină infinită în natura noastră internă.

Procesele inițiatice nordice schimbă natura internă a omului cu lumina infinită. Astfel încât omul nu mai este doar „uman”, cu tot ceea ce cuprinde aceasta, ci este „lumină”. Natura sa internă este din lumină.

Dacă Freyr renunță la indicația „luminii” de a nu o lua pe Gerd, atunci el pierde sabia de lumină. Nu ai voie să faci ceea ce ți s-a interzis de către „lumină”. Supunerea față de lumină, ascultarea luminii, indiferent de ceea ce interiorul nostru / capriciile superficiale, degenerante și ușor trecătoare ale personalității noastre vor, înseamnă să ai sabia luminii, adică arma „lumină”, adică a știi exact ceea ce trebuie să faci și când: a avea lumină în tine... adică a fi victorios!

Această lumină este superioară Muspelheim (*care produce un fel de „lumină” ca produs secundar al arderii distrugătoare, dar nu este lumina pură infinită*) și nu poate veni decât din afara Yggdrasilului: deci de dincolo de Ginnungagap. Căci Muspellheim este prima și cea mai puternică zonă. Ori ceva mai puternic decât atât trebuie să fie din afara Yggdrasilului.

Deci acesta este sensul, și se clarifică total, de ce tribul Aesirilor și-a ridicat Temple în câmpia „Idei”,¹²⁴ și apoi Altare și la aceste altare închinau un cult.

Nimeni nu știe la cine și ce scop îndeplineau, însă acum este clar că ei ridicau un cult „Luminii”, ce vine de dincolo de Muspelheim și de dincolo de Ginnungagap și care străbătea prin Yggdrasil, intrând prin vârful lui. Și Tyr este sacerdotul ce-i conduce pe zei la această lumină. Deci Tyr este Zeul Zeilor. Îi face pe Zei să-și depășească condiția devenind ceva superior...

Îi conduce pe zei la lumina infinită...

Aceasta este „lumina” cu care se poate învinge Muspelheim, „lumina” ce păzește de Muspelheim și te face învingător în bătălia împotriva lor. Sabia lui Freyr îl învinge pe Surtr, învinge Muspelheimul.

Deci este o putere mai mare decât Muspelheim... lumina de dincolo de Ginnungagap și care intră în Yggdrasil prin vârful acestuia. Pentru aceasta sunt acele altare de cult ale Aesirilor în Asgard! Adică pe câmpia Idei, câmpia activității neîntrerupte. Deci Yggdrasilul este luminat, își primește lumina, din afara lui însuși... de dincolo de Ginnungagap.

Recucerirea sabiei de lumină... ar însemna atunci abandonarea oricăror capricii și dorințe subiective ale zeilor și ascultarea exclusivă a „Luminii”: a înțelepciunii. Nu ascultă de tine

---

124 Zona activității neîntrerupte.

ci de „lumină”... adică transformi natura ta internă în lumină... în reușită! Faci corect lucrurile...

Acesta este sensul misterelor inițiatice nordice: asimilarea luminii.

Sabia lui Freyr și „Lumina infinită”

Sabia lui Freyr, se spune în mitologia nordică că, este atât de bună încât luptă singură. Ea singură câștigă bătălia. Și aceasta este și în experiența oricărui Zeu sau ființă din Yggdrasil ce o deține. Ce a asimilat ceva lumină...

Dacă se ascultă semnalele și tendințele date de „lumină” atunci se observă că fără să fi făcut ceva se câștigă bătălia, orice luptă cu oricine din Yggdrasil.

Deci Lumina se luptă pentru cel ce o are. Din acest motiv Odin nu reușea nici de cum să-i învingă pe Vaniri. Vanirii aveau „lumina” de partea lor. Și aceasta îi scăpa de fiecare dată. Și asta până Freyr a preferat capriciul personal, a o avea pe Gerd, în fața direcției cerute de „lumină” și atunci evident a pierdut sabia de „lumină”. Aceasta este singura sabie care nu are un nume, care se lupta singură și câștigă de fiecare dată: chiar în fața fiilor lui Muspelheim. Câștigă chiar în fața focului primordial ce a creat împreună cu Niflheim multiversul, copacul lumii: Yggdrasilul.

Deci, dacă prințul Vanirilor, Freyr, avea această „sabie de lumină”, ce nu are un nume, înseamnă că Vanirii știau și știu drumul de ascensiune până în vârful Yggdrasilului și dincolo de Ginnungagap, de unde vine „lumina”. Ei aveau contact cu lumina eternă ce e dincolo de Yggdrasil, peste Ginnungagap.

De aceea Freyja știe tot drumul și nutrește exact calitățile necesare ascensiunii către lumina din vârful Yggdrasilului... ea știe

exact ce te face să ascensionezi! Ea l-a învățat și pe Odin... anumite taine...

Vanirii știu drumul de ieșire din Yggdrasil... au contact direct cu lumina de dincolo de Muspelheim, dincolo de Yggdrasil și Ginnungagap. De aceea Freyja este acceptată oriunde în Yggdrasil... știe toate secretele ascensiunii către lumină. Și nu are seamă în Yggdrasil.

Freyja a fost aleasă de către lumină și are lumină în interiorul ei... Vanirii trebuie să recucerească legătura, care s-a pierdut, cu lumina eternă din afara Yggdrasilului, dincolo de ginnungagap. Și Freyja se luptă pentru fratele ei neîncetat...

Aceasta, recuperarea sabiei, se poate face doar ascultând de lumina de dincolo... de dincolo de orice. Este un nivel atât de înalt... dincolo de Niflheim și apoi chiar dincolo de Muspelheim și mai încolo: dincolo de... Ginnungagap.

Prin urmare doar Lumina te poate alege. Căci nimeni nu poate traversa ginnungagap. Doar din lumina eternă se poate veni prin Ginnungagap în Yggdrasil. Căci această lumină intră în Yggdrasil, în multivers, prin vârful acestuia. Există deci o metodă de a trece și invers, însă doar cu ajutorul luminii și doar lumina hotărăște pe cine ajută, luminează și aduce peste „hăul căscat”, în care a apărut Yggdrasilul. Apărut din ciocnirea Muspelheim și Niflheim.

Lumina te alege... și te conduce spre ea. Nu tu pe ea... Freyja și Vanirii au fost deci aleși.

Lupta dintre Aesiri și Vaniri

Cred că Odin a lăsat intenționat turnul de veghe Hlidskjalf deschis, sau măcar accesibil, pentru a-l tenta pe Freyr. A plănuțit totul cu atenție. Odin a deschis intenționat drumul pierderii sabiei de lumină de către Freyr, pentru a-i compromite pe Vaniri, pe care

nu reușea nici cum să-i învingă și cu care a fost, deci, nevoit să se alieze. Cu „sabia de lumină” Vanirii ar fi câștigat bătălia de la Ragnarok și i-ar fi învins chiar și pe „fiii lui Muspel”, fiii focului. Odin a întins o capcană, cu bună știință, pentru a-l agăța pe Freyr și a reușit să-i separe pe Vaniri de puterea lor invincibilă: „sabia de lumină”. Deci, în parte, vinovat de pierderea sabiei de lumină este și Odin... de vreme ce el a declanșat acțiunea și succesiunea de evenimente prezentate în *Skirnismól*, din Edda poetică.

Poate, logica din spatele acestei acțiuni a lui Odin este că odată ce arma care-i făcea invincibili pe Vaniri ar fi fost pierdută, ei ar fi trebuit să se alieze absolut complet cu Odin sub comanda lui, la Ragnarok. Altfel, de ce să accepți o alianță sau să te lași condus de altcineva dacă posezi o armă ce te face invincibil?

Odin a încercat astfel să-și crească propria putere și șansă mai ales la Ragnarok.

Oricum, pierderea sabiei luminii de către Freyr, și deci de către Vaniri, este doar temporară: legătura se va reface! Între „lumină” și Vaniri. Căci Freyja a continuat să lucreze în secret, ea știind cum se ajunge la „lumină” și ceea ce cere lumina. Freyja înțelege „lumina”... și Vanirii își vor redobândi astfel sabia, sabia de lumină ce luptă singură și-i poate învinge pe „fiii Focului”, fiii lui Muspell. Astfel, Vanirii vor deveni din nou invincibili. Era doar o problemă de timp... și dispoziție.

Sexualitatea inițiatică nordică

Nu toți zeii înțeleg sexualitatea ascensională a Idunn-ei. Le este refuzată. Deci sexualitatea sacră, inițiatică este ceva la care nici zei nu au acces... Hmmm, ce interesant.

Zei trebuie să-și câștige dreptul și accesul la acest tip de sexualitate. La uriașul Thiazi nu i s-a dat voie... nu a avut acces la

sexualitatea ascensională... pe care Idunn o oferea. Și care te ține mereu tânăr. Te reînnoiește... Te revigorează.

De aceea el, Thiazi, a încercat să o fure, să fure știința sacră a artei luminoase a sexualității ascensionale, pentru a putea urca prin Yggdrasil. Și a plătit imediat cu viața pentru această îndrăzneală. Lui îi era interzisă.

Nimeni nu are voie să se atingă de sexualitatea inițiatcă, ce te ridică prin Yggdrasil, dacă nu i s-a dat acceptul... și Tyr dă acest accept. Vechiul zeu ce orchestrează tribul Aesirilor și al Vanirilor... Vechiul zeu ce se ocupă de poziționarea divinităților în Yggdrasil... El, Tyr, cel care deschide posibilitatea apropierei de „lumina infinită” ce străbate în Yggdrasil prin vârful lui. Tyr... cel ce trezește la lumină.

Dacă baza intensificării plăcerii și a energiei și a senzațiilor sexuale este mișcarea mai rapidă și mai intensă, și mai brutală, atunci oricum se ajunge la un punct în care nu te mai poți mișca mai rapid sau mai tare. Ajungi într-un punct în care nu poți face mai rapid și nici mai tare. Intensificarea energiei sexuale ține de altceva: de intensificarea trăirilor... arta intensificării inițiatice sexuale și erotice trebuie descoperită... și nu ține de viteza și puterea de penetrare fizică.

Iar dacă se folosesc calități murdare, pestilențiale și degradante ale lucrurilor pentru a intensifica trăirile sexuale și erotice... evident devenim murdari și sexul în loc să fie frumos și plăcut este murdar și respingător. Este foarte ușor să observăm aceasta...

Plăcerile sexuale și trăirile intense țin de altceva și nu de viteza și puterea penetrării sau de apelul la calitățile mizerabile ale lucrurilor degradante și degenerante...

Plăcerea și frumusețea sexuală sunt altundeva, adevărata intensitate este altundeva...

Idunn indică prin caracterul ei spiritual cheia sexualității ascensionale... Inocență, puritate, iubire, simplitate... gingășie, etc... Semnele sunt prezente. Iar merele, sexualitatea, trebuie să fie de „aur” ca să asigure reînnoirea și ascensionarea... merele crude, sexualitatea în stare non-rafinată, aduc doar degenerarea, decăderea, moartea și decrepitudinea.

Tyr decide cine are acces la ascensiune și la mai multă lumină: și Idunn oferă arta rafinamentului sexualității inițiatice.

Idunn și sexualitatea Asgardienilor

Idunn oferă din mâna ei merele de aur celorlalți Aesirii și Vaniri. Altfel merele se veștejesc. Doar dacă Idunn le oferă personal merele: ele oferă înnoirea, întinerirea. Merele sunt, evident, sexualitatea iar caracterul inocent și infinit de pur al Idunnei indică sexualitatea inițiatică, rafinată...

Ceea ce înseamnă că Idunn este zeița sexualității rafinate și pure. Ea este denumită și descrisă ca inocența, gingășia și simplitatea absolută. Ea este inocența infinită și nu cunoaște răul. Ea îi învață pe Aesirii arta și misterele sexualității inițiatică.

„Merele de aur” ale Idunnei semnifică că sexualitatea trebuie să treacă printr-un proces de control, sacrificiu, transformare, orientare, canalizare, rafinare, distilare, purificare, la fel ca și aurul: purificare, valorizare, șlefuire.

Căci este evident că e vorba de „mere de aur” ce întineresc și nu de „merele crude” din mitologia avraamică, iudaică: unde merele nu sunt trecute prin procesul rafinării și deci otrăvesc, aduc moartea și degenerarea.

Merele Idunnei sunt de „aur”... Sunt prelucrate, șlefuite, rafinate, purificate... și deci oferă înnoire și întinerire, „activitate neîntreruptă” și consumate constant: nemurire. Și nu sunt otravă ca merele crude ale iudeilor.

Deci sexul, în misterele inițiatică nordice, trebuie folosit, prelucrat și rafinat: obținând ceva de înaltă valoare nobilă... pentru a te înălța spre „lumina” din vârful Yggdrasilului. Indicația este evidentă.

Pe când mărul ne-rafinat ucide... Căci este otravă... pentru inițiat și-l coboară... nu îl urcă. Mărul, sexul, trebuie rafinat și purificat până devine atât de prețios ca aurul: pentru a putea rămâne tânăr și activ în mistere, reîmprospătat. Pentru a putea

ascensiona prin Yggdrasil. Altfel inițiatul se pierde și „moare” repede.

Freyja știe asta foarte bine...

Idunn, cu merele ei de aur, ce conferă întinerirea (*înnoirea*) zeilor reprezintă, de fapt, accesul la prelucrarea și rafinarea sexuală, accesul la sexualitatea nobilă. Și aceasta deschide calea ascensiunii zeilor și oamenilor prin Yggdrasil.

Sunt Zei ce doresc și ei ascensiunea, ca de exemplu Thiazi: care încearcă prin forță să o fure pe Idunn și merele ei și să o forțeze să-i dea accesul la sexualitatea purificată. Probabil a cerut accesul la Asgard și deci la ascensiune dar i-a fost refuzat. Aesirii au trebuit să-l distrugă ca să scape de el.

Deci, cineva hotărăște care Zeu, și probabil care om, primește și care nu accesul la misterele și știința și arta ascensiunii, care Zeu este demn și a acumulat suficiente merite, ca Zeu, pentru ca lumina să-i permită ascensiunea.

Și cel ce hotărăște este Tyr. El este originea „schimbării” și sacerdotul și învățătorul secret al Aesirilor: îi învață pe aceștia ce trebuie să facă pentru a ascensiona.

Deci Tyr hotărăște cine ascensionează și cine nu. Tyr hotărăște, prin urmare, cine intră în Asgard și cine nu, cine merită și cine nu merită. El hotărăște cine are acces la misterele sexualității inițiatice, la arta purificării sexuale, care modifică natura noastră...

Idunn și „lumina”

Idunn are ca soț pe Bragi, poetul. Ei au o căsnicie fericită iar Bragi îi povestește zilnic Idunnei o poveste fără sfârșit...

Aceasta ar putea însemna, printre altele, că sexualitatea de aur, rafinată, controlată și nobilă trebuie combinată cu lumina înțelepciunii. Căci poezia la nordici era sinonimă, în sens, cu înțelepciunea.

Odin fură miedul poeziei pentru a-l oferi zeilor și oamenilor. Acest mied oferă înțelepciune. Prin urmare „poezia” este înțelepciune, este lumina cea mai înaltă a înțelepciunii, pentru care Odin și-a sacrificat ochiul drept.

Astfel, în experiențele inițiatice, este nevoie de a combina sexualitatea de aur cu înțelepciunea mereu reînnoită și mereu mai înaltă pentru a ascensiona prin Yggdrasil.

Că Bragi povestește o poveste fără sfârșit Idunnei semnifică faptul că înțelepciunea trebuie să fie mereu depășită spre o înțelepciune mai amplă, mai profundă, mai luminoasă... Este posibilă depășirea înțelepciunii proprii spre una mai înaltă. Că povestea spusă de înțelepciune, de Bragi, nu are sfârșit semnifică posibilitatea depășirii oricărui nivel de înțelepciune spre o înțelepciune și mai înaltă... Asimilarea de lumină nu are sfârșit...

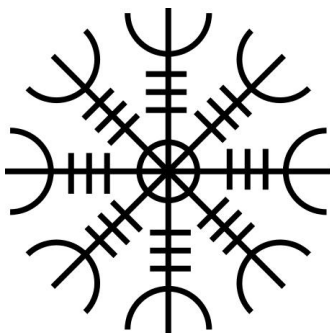
În experiențele inițiatice înțelepciunea trebuie să fie depășită mereu și mereu spre una și mai luminoasă și mai înaltă...

Prin urmare combinarea sexualității de aur cu înțelepciunea mereu înnoită și mai luminoasă duce la crearea și accelerarea ascensiunii... prin Yggdrasil.

Aceasta fac zeii pentru propria reținere și ascensiune, pentru propria înălțare și auto-perfecționare a naturii lor interne în vederea apropiării tot mai mari de lumina din vârful Yggdrasilului.

Odin face orice pentru propria ascensiune... orice sacrificiu.

Odin și-a sacrificat propriul ochi pentru a avea acces la această înțelepciune. Și apoi și-a riscat viața pentru a fura înțelepciunea, sub forma miedului poeziei, de la Giganti și a o oferi Zeilor și oamenilor. Pentru a oferi lumina...

Ascensiunea Zeilor

Skadi profită de moartea tatălui, zeul Thiazi, și cere ca recompensă intrarea în rândul Aesirilor, deci primirea științei ascensiunii. Inițial este acceptată dar apoi încet, încet se îndepărtează ea. Nu orice zeu sau om este pregătit sau dispus pentru teribilitatea și sacrificiile indescriptibile... ale ascensiunii prin Yggdrasil, spre lumina ultimă din vârful frasinului.

Nu degeaba Odin este numit „cumplitul”. Ascensiunea este dincolo de orice descriere: e cumplită, suferință inimaginabilă...

Mulți zei, vedem în mitologia nordică, și-ar dori ascensiunea... o poziție mai bună în Yggdrasil, ca Thiazii, Skadi, etc. Însă Tyr hotărăște că nu suportă ascensiunea, că nu au suficiente merite și nu au starea, suportabilitatea și dispoziția interioară necesară, indispensabilă inițierii și parcurgerii proceselor ascensiunii.

Tyr se ocupă de ascensiunea zeilor. El are știința și datoria de a-i ridica pe anumiți Zei. Deci i s-a dat și capacitatea și lumina de a distinge ce Zeu merită și poate să se ridice prin Yggdrasil spre „lumina infinită”. Tyr este un Zeu pentru Zei, Zeu al Zeilor. Așa cum Freyr sau Thor sunt Zei pentru oameni și Odin Supremul șef peste Zei, așa Tyr este un Zeu pentru toți acești Zei. El este Zeul Zeilor.

Tyr are acces la mistere și la o lumină ce Zeii nici nu o bănuiesc. Nici măcar „fiii focului”, fiii lui Muspell. Tyr ca „gigant al ghețurilor” la originile universului, are acces la ceea ce nici Muspell nu bănuiește. Oare de ce? Este o responsabilitate cumplită... te face țintă a răzbunării, urât și invidiat și trădat printre toți zeii.

Multă dușmănie a primit, în mod gratuit, Tyr din partea Zeițăților cărora le-a fost refuzată ascensiunea... și din partea Zeițăților cărora le era și le este frică de el... și de puterea sa. Frică de el și de acoliții săi umani din Midgard!

Tyr este responsabil cu buna funcționare a lumilor superioare, lumilor divine, spirituale, cu buna funcționare a Yggdrasilului. El este Irminsul (Saxon), marea coloană de susținere, stâlpul lumilor...

În descrierea runică a runei cu același nume se menționează: „Tyr este o stea ce ghidează, prinții își depun întreaga încredere în el, se află tot timpul pe traiectoria / direcția sa prin / deasupra ceții adânci din noapte și nici o dată nu greșește.”¹²⁵ Adică își atinge întotdeauna ținta.

Tyr este axul Yggdrasilului. El face ca lumea, Yggdrasilul să se învârtă și ca fiecare zeu să-și găsească locul potrivit cu propria sa natură și nu cu propriile lor ambiții sau aspirații capricioase de moment.

Tyr produce schimbarea în cele nouă lumi. El incită la schimbare. Tyr are grijă și este un păzitor ascuns al Yggdrasilului. Mai mult... el împarte lumina și dă cheile ascensiunii spre lumina infinită, cea din afara Yggdrasilului și care luminează Yggdrasilul. El duce Zeițele la lumină, le orientează și le învață să ascensioneze: le duce la lumină. Tyr îi duce pe Zei la lumină...

„Aur Spiritual” și „Foc Spiritual”

În mitologia nordică nu focul emana lumina plăcută și cea superioară, ci aurul. Aurul emana lumină. În „cântul lui Hymir” se specifică clar că sala zeului Ägir nu avea nici o sursă de lumină, deci nu exista foc. Ci aurul din care era construită întreaga sală emana

---

¹²⁵ Tyr „is a (guiding) star; well does it keep faith with princes; it is ever on its course over the mists of night and never fails.” „Poemul runic Anglo-Saxon”.

lumină, „lumina” plăcută zeilor. Din această cauză sala lui Ägir era superioară. Era ceea ce este mai de preț și mai valoros.

De asemenea Zeița Freyja, în „cântul Hyndlei”, dorea să ajungă la Valholl, Valhalla, pe mistrețul Hildiswini. Acesta strălucea din cauza părului său de aur. Deci lumina iubită de zei este cea emanată de aur.

Freyr, stăpânul Elfilor luminii și a Vanirilor, primise cadou de la pitici, Sindri și Brokk, mistrețul Gullimbursti, făcut dintr-o bucată de aur. Freyr îl călărea căci lumina prin noapte, fiind făcut tot din aur.

Există numeroase referințe la superioritatea aurului și la lumina emanată de aur.

Cei familiarizați și experimentați cu fazele superioare ale ascensiunii prin Yggdrasil înțeleg acestea...

Lumina aurului este cea râvnită de Aesiri și de Vaniri.

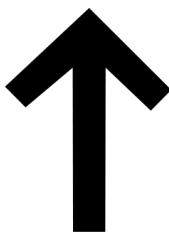
Și focul emană o lumină însă zeii știu prea bine că este o lumină înșelătoare. Focul este domeniul lui Surtr, „cel negru” sau „înnegritul”: Muspelheim. Focul este distrugător și arde și distruge totul. Lumina emanată de foc nu este dorită, fiind înșelătoare și coruptă.

Zei doreau lumina reală, cea emanată de aur, și nu simulacrul de „lumină” ce iese din foc și înșeală pe cei slabi și neștiutori.

Prin urmare lumina aurului era infinit superioară luminii focului în misterele inițiatice ascensionale nordice. Căci aurul reflecta, de fapt, lumina infinită din afara Yggdrasilului și care intra în Yggdrasil prin vârful acesteia. Focul emană o lumină dar nu este lumina reală. Este o înșelătorie, o orbire, ... o întunecare.

Focul doar arde și înnegrește totul. Focul distruge.

„Lumina” înalță...

Yggdrasilul și lumina sa

Zei încearcă să ascensioneze cât mai sus în Yggdrasil. Un grad foarte înalt al zeilor este să devină cu natură de gheață, să posede natura internă perfect cristalină a gheții, pe unde lumina infinită din vârful Yggdrasilului poate să strălucească: luminând lumile.

Natura interioară de gheață înseamnă strălucirea luminii infinite prin tine. Lumina infinită trece prin tine și luminează zonele din interiorul Yggdrasilului. Pentru aceasta trebuie cucerită „gheața” sau natura perfectă interioară, care este ca o sticlă și ca un cristal și care are deci capacitatea de a primi lumina infinită și de a transmite mai departe... în lume.

Astfel, a putea lumina lumile din Yggdrasil. Lumina infinită poate lumina prin noi dacă avem în interior o natură perfectă de gheață. Aceștia sunt uriașii gheții, cu sediul sau originea în primordialul Niflheim. Ei existând dinaintea creării universului. Sunt coexistenți cu Muspelheim și Ginnungagap.

Apoi, prin ascensiune, mai departe, se poate obține natura de „fier” sau natura interioară de „foc”. Adică „fiu al focului”, Muspell. Fierul și focul sunt tot una în simbolistica nordică. Fafnir, dragonul, avea toate ușile și tot bârlogul din fier, el fiind de natura focului, ca Dragon. Dragonul scoate flăcări pe nări și pe gură. Fierul și focul au același efect asupra cărnii, sunt percepute la fel pe piele și în carne.

Mai departe, se poate transforma totul în aur. Aurul reflectă perfect și minunat lumina în infinite nuanțe și calități și chiar o amplifică. Deci se poate atinge o reflectare și mai intensă a luminii infinite din afara Yggdrasilului și se poate reflecta în Yggdrasil.

Este o calitate superioară de reflectare a luminii infinite. Aici se află Vanirii. Prințul Vanirilor, Freyr, avea un mistreț de aur, Gullimbusti, ce-i lumina calea în orice întuneric. Freyja mai este denumită: „cea care luminează” sau „cea strălucitoare”, cea care

strălucește, deci cea din care iese lumina și produce tot ce este minunat și frumos în Yggdrasil. Și în plus și ea are, ca și Freyr, un mistreț cu perii de aur.

Dar nu este încă lumina pură. Apoi putem reveni la lumină, însă aceasta, în afara Yggdrasilului.

Până aici am vorbit de lumina pură, infinită, eternă ce intră în Yggdrasil prin vârful acestuia. Este lumina reală, increată, infinită, eternă. Este doar lumină ce nu se amestecă cu creația, cu Yggdrasilul. Ea se reflectă în Yggdrasil prin aur, Vanirii din Vanaheim, și prin gheață, Uriașii ghețurilor din Niflheim. Este lumina ce a făcut să apară Muspelheim, focul, și Niflheim, gheața, în Ginnungagap și le-a făcut să se ciocnească pentru ca, la sfârșit, să ia naștere Yggdrasilul. Deci lumina infinită este existența reală din spatele Muspeheim-ului și a Niflheim-ului.

Pe de altă parte, în interiorul Yggdrasilului, lumina soarelui este o lumină a focului. Deci nu „lumina infinită”. Lumina ce există în Yggdrasil este dată de foc și de reflecția Vanaheim și Niflheim.

„Lumina infinită” este dincolo de fiii focului, dincolo de Muspelheim. Nu trebuie să ne lăsăm înșelați de lumina focului în inițierile ascensiunii: ci doar trebuie să ne folosim de foc... dar ghidați de lumină. Propulsați și chinuți / torturați de foc dar urmărind lumina! A urmări focul înseamnă a fi distrus și a cădea în întuneric...

Lumina focului este o lumină din Yggdrasil, din Muspelheim, și mult inferioară luminii pure, reale din afara Yggdrasilului. A reflecta lumina infinită, este treaba Vanirilor și a gheții, însă lumina ce provine din foc, din Muspelheim este complet altceva. Lumina focului nu este „lumina infinită” reală, este un produs secundar... murdar (*ca și ceea ce rămâne după ce a fost ars: cenușă și mizerie*).

Deci în Yggdrasil există două lumini: lumina infinită reflectată de Vaniri și de Niflheim și lumina ce vine din foc, din Muspelheim, lumina falsă produsă de foc.

Ascensiunea prin Yggdrasil

Pentru a ascensiona prin Yggdrasil avem nevoie de „mere de aur” adică de o puritate superioară fiilor focului, superioară Muspelheim, avem nevoie de ceva superior: de lumina eternă, infinită din afara Yggdrasilului. Avem nevoie de propulsia și tensiunea focului însă avem nevoie simultan să urmărim lumina infinită și nu lumina focului.

Deci trebuie să reflectăm prin natura noastră „lumina infinită” și să nu ne lăsăm păcăliți de lumina inferioară ce vine din foc. Foarte important!

Prin urmare doar lumina infinită orientează, ajută și dictează ascensiunea prin Yggdrasil și nu focul, Muspelheim. Focul o propulsează. Ceea ce înseamnă că natura noastră internă trebuie să fie asemeni „luminii infinite” și nu a focului. Într-adevăr, avem nevoie de o scânteie din Muspelheim în interiorul nostru pentru a avea propulsia necesară. Însă direcția este înspre lumina infinită... lumina reală.

Deci lumina infinită hotărăște cine ascensionează și cine nu, și nu focul. Trebuie să fim precum aurul, în interiorul nostru, pentru a ajunge în vârful Yggdrasilului.

Avem nevoie să ne transformăm interiorul în „aur”...

Focul a încercat să preia puterea absolută și să se pună singur stăpân pe univers, pe Yggdrasil, fără a ține cont de lumina infinită și a-i recunoaște superioritatea.

Iar munca lui Tyr și a Freyiei a fost de a elimina această anomalie din Yggdrasil. Această minciună... această păcăleală întinsă Yggdrasilului și creaturilor din el, de către un fiu al focului, de către Muspelheim.

Nu focul ci lumina trebuie urmată. Focul emană o lumină, dar nu este lumina infinită, lumina eternă, reală din afara

Yggdrasilului... Este doar un simulacru, este o iluzie de lumină. Este calea spre întuneric. Nu este lumina adevărată.

În mitologia nordică Zeii foloseau aurul pentru a lumina și pentru a traversa întunericul, și nu focul... Ce interesant!¹²⁶

Inițialic aceasta are o profundă semnificație...

Focul a păcălit ierarhiile Yggdrasilului, pentru a evita ca cineva să ajungă mai sus decât fiii focului. Și ca tot ce este în Yggdrasil să se supună focului și doar prin foc să se poată face orice în Yggdrasil: deci doar cu acordul focului. O preluare a puterii și conducerii de la lumina infinită. Ceea ce este incredibil de periculos și o abatere de la lumina reală... care a inițiat Yggdrasilul.

Muspellheim a încercat să se prezinte ca lumina supremă, ceea ce este o păcăleală, și să preia puterea totală în Yggdrasil, să denatureze scopul Yggdrasilului: astfel opunându-se „luminii infinite”.

Tyr a trebuit să oprească „fiii focului” de la a prelua puterea absolută în Yggdrasil și de la a denatura întreg Yggdrasilul.

Este ceva foarte întunecat în Muspelheim. Ceva neîmpăcat, un rău neîmpăcat ce veghează constant, ce e resimțit ca venin... este o întunecare cumplită în Muspelheim și care-i afectează incredibil pe toți „fiii focului”. Pe toți locuitorii Muspelheimului.

Odin manipulează Ragnarokul

Se poate observa, printre rânduri, cum Odin a plănuțit și a lucrat în secret tot timpul pentru a obține puterea supremă și necontestată în Yggdrasil. Și nu a urmărit doar crearea naturii sale

---

126 Vezi, Sala de aur a lui Ægir, Merele de aur ale Idunnei, Mistreții lui Freyr și a Freyjei, Coiful lui Odin, Sala de aur Valaskjalaf a lui Odin, etc.

perfecte interioare. A încercat să se folosească și de Ragnarok pentru a-și atinge țelul, egoist și capricios.

Deși Aesirii și Vanirii au încheiat pace și s-au declarat parteneri, totuși în cazul Ragnarokului ar fi supraviețuit doar Baldur, Vidar, Hod, Hoenir, Vali, Modi și Magni: aceștia fiind toți Aesiri și nici un Vanir, în afară de Njord care s-ar fi retras în Vanaheim.

1. Pentru aceasta și pentru ca și el să scape, Odin, asistat și sfătuit de Loki, i-a întins o capcană lui Freyr, ca acesta să-și piardă sabia de lumină care-l făcea invincibil și-i garanta victoria asupra lui Surtr și supraviețuirea după Ragnarok.

Odin și Loki l-au corupt și pe Skirnir, slujitorul lui Freyr, sfătuindu-l să ceară sabia de lumină ca răsplată pentru pețirea cu succes a lui Gerd din Jotunheim. Lui Skirnir, de la el însuși, nu i-ar fi venit niciodată ideea de a cere o asemenea răsplată. Dat fiind că această „sabie de lumină” ar fi asigurat supraviețuirea lui Freyr și deci a Vanirilor și deci și a sa însăși, după Ragnarok. Și în același timp distrugerea originii întunericului în Yggdrasil: omorârea lui Surtr și, deci, restabilirea luminii infinite în Yggdrasil.

Sabia de lumină era un preț dincolo de orice. Unui simplu slujitor nu i-ar fi venit o asemenea idee. Probabil a fost sfătuit în secret de Odin sau Loki.

Prin urmare miza era atât de mare încât lui Skyrnir nu i-ar fi trecut prin cap să ceară o asemenea armă și să-și compromită propriul stăpân și pe sine însuși, condamnându-se la dispariție în final. Este evident că a fost păcălit și manipulat pe ascuns... de Odin sau Loki... sau de amândoi.

Odin urmărea, după câte se pare, și devine evident, distrugerea Vanirilor și doar supraviețuirea tribului Aesirilor după Ragnarok. Într-o primă etapă.

Aceasta este doar o parte a planului.

Se poate că Odin ar fi scăpat de Helheim, de fapt... și în cele din urmă, cu ajutorul lui Hel. Și ar fi revenit, după Ragnarok, ca stăpân suprem în Yggdrasil, o dată ce toți Vanirii și Giganții / Uriașii / Devoratorii ar fi fost distruși.

Astfel, Odin ca suprem și copiii săi și nepoții săi ar fi condus Yggdrasilul singuri, fără lumina infinită. Aceasta este a doua parte a planului.

Aceasta ar fi însemnat ruperea legăturii Yggdrasilului cu lumina infinită din afara ei, și care luminează și ghidează

Yggdrasilul prin vârful ei. Astfel s-ar fi așternut umbra și întunericul în Yggdrasil, dacă legătura cu lumina infinita ar fi fost pierdută pentru Yggdrasil, pentru multivers.

2. De aceea doar Helei i-a fost Odin foarte favorabil! Dintre cei trei copii ai lui Loki cu Angrboda doar Helei i s-a acordat imensa onoare de a fi stăpâna și conducătoarea supremă a uneia dintre cele nouă lumi ale Yggdrasilului. Șarpele, Jormungandr, a fost aruncat în fundul oceanului, devorându-și propriul corp, avea coada în gură ca să se devoreze pe el însuși, pentru a nu mai crește. Deci a fost compromis și blocat / limitat în puterea sa! Iar pe lupul Fenrir l-au înlănțuit complet, anihilându-i orice manifestare. Deci blocat în puterea sa.

După ce s-a folosit de Loki și înșelătoriile sale, l-a legat și pe Loki de o stâncă, să scape și de el: blocându-i astfel și lui puterea.

Doar Helei, i-a fost favorabil și i-a acordat Odin unul din cele mai înalte beneficii: stăpânirea Helheimului. Pe ceilalți i-a condamnat și anihilat / limitat pe loc!

Doar pe Hela a ridicat-o la gradul de stăpânitoare absolută, suverană supremă peste lumea morților (*una din cele nouă lumi fundamentale ale Yggdrasilului*).

Odin avea nevoie de așa ceva pentru a putea evada, pentru a i se da voie și a i se deschide calea înapoi spre viață, din lumea morților, o dată ce Ragnarokul s-ar fi descătușat. În eventualitatea unei morți neașteptate Hela i-ar fi deschis calea înapoi în viață imediat!

Astfel, Hela îi va oferi și realiza fără întârziere orice dorință lui Odin: căci ea este profund și complet îndatorată lui Odin. Datorează totul lui Odin. Fără Odin ea nu ar fi fost nimic. Mai ales nu ar fi ajuns nici o dată stăpânitoare supremă a uneia din cele nouă lumi.

Prin urmare, Odin învățând arta reînvierii / a non-morții de la Gullveig și având-o pe Hela complet sub piciorul lui, de partea lui, pentru a scăpa oricând de Helheim și de moarte era sigur că va reveni în viață nevătămat după Ragnarok, va supraviețui.

Și, odată toți ceilalți concurenți reali morți, el va fi singurul stăpân în Yggdrasil. Odin urma să se folosească de Ragnarok pentru a învinge orice opoziție, în ambiția sa egoistă.

Ori de câte ori ar fi fost omorât Odin, Hela i-ar fi dat cale liberă să se reîntoarcă printre cei vii. Hela datorează totul lui Odin și deci îi permite orice lui Odin, oricând. Probabil aceasta a și fost

înțelegerea între cei doi când Odin și-a folosit toate atuurile pentru a o așeza pe Hela pe tronul suprem a Helheim-ului.

De aceea Odin a și reușit să pătrundă, după voia sa, în Helheim, când a vrut el și când a avut nevoie, pentru a o trezi pe uriașa clarvăzătoare și a afla viitorul. Și apoi să iasă foarte ușor din Helheim, din lumea morților.

Lui i se permite orice în lumea morților și este asistat neconținut de către Hela. Hela ar fi fost nimic fără Odin. Deci Hela este, ca mulți alții, la mâna lui și la voința manipuloare a lui Odin. Frumos...

Odin se aliază, după cum se vede, cu Hella, cu o Gigantă... cu o forță opusă Asgardului...

Se poate observa că Odin a înscenat totul astfel încât doar el să iasă învingător și Aesirii: care sunt conduși doar de el, fiind doar fiii și nepoții lui.

I-a compromis complet pe Vaniri, prin capcana întinsă lui Freyr, și prin uciderea soțului Freyjei. Și, astfel, ar fi compromis complet și lumina „luminii infinite” în interiorul Yggdrasilului, întunecându-l. Doar Vanirii luminează, prin natura lor de aur, „lumina infinită” în interiorul Yggdrasilului. Chiar și Idunn cu merele de aur face parte din tribul Vanirilor.

Odin s-a opus astfel direct „luminii infinite”, ce luminează Yggdrasilul, și a ales să se pună pe el însuși supremul Yggdrasilului. A devenit în acest mod, pe nesimțite, agentul întunericii ce iese din Muspelheim. Lumina infinită nu ar mai fi luminat Yggdrasilul și totul și toți s-ar fi scufundat în întuneric...

3. Căci este evident că Odin l-a păcălit pe Skirnir și „sabia de lumină” a lui Freyr, a Vanirilor, a ajuns la Surtr.

Sabia ce trebuia să-l omoare pe Surtr și să-i păzească pe Vaniri și Yggdrasilul de Surtr și Muspelheim, a ajuns exact în mâna lui Surtr și al Muspelheimului. Skirnir evident a pierdut sabia și a fost păcălit cumplit de Odin...

Ceea ce trebuia să păzească Yggdrasilul și Vanirii, și deci lumina infinită în multivers, de întunecimea și distrugerea venită din Muspelheim a ajuns exact în mâinile lui Surtr. Odin s-a aliat deci cu Uriașii.

Planul lui Odin a fost astfel: să fure sabia de lumină a lui Freyr; apoi așezarea Helei ca și conducătoare supremă a lumii morților; învățarea artei reînvierii; oferirea sabiei luminii, a lui Freyr, lui Surtr, care astfel scăpa de moarte și avea o armă invincibilă.

Deci și Surtr devine tributar lui Odin.

Astfel nu doar Hela datora totul lui Odin ci și chiar Surt. Căci, sabia de lumină ce trebuia să-l omoare, acum era în mâna sa. Surtr avea sabia de lumină pentru el, deci nu mai era ucis la Ragnarok de către Freyr. Surtr supraviețuia Ragnarokului și rămânea în viața ca stăpân unic al Muspelheim-ului, una din cele nouă lumi ale Yggdrasilului. Și aceasta datorită planurilor ascunse ale lui Odin.

Și, astfel, lumina infinită ce luminează Yggdrasilul ar fi fost înlocuită de o lumină falsă: lumina dată de foc. Ce nu este propriu zis o „lumină” reală în natura sa: este doar un produs secundar al focului ce arde, păcălește și distruge totul.

Astfel, lumina Yggdrasilului ar fi fost pierdută și înlocuită cu întunericul - falsa lumină - și distrugerea venită din Muspelheim.

4. Iată cum un Zeu, aflat în ascensiune prin Yggdrasil către vârful Yggdrasilului, pe unde strălucește „lumina infinită” în Yggdrasil, poate să se opună pe nesimțite luminii infinite către care aspiră. Și să se prăbușească în întuneric, devenind un perpetuator al întunericului în lume și punând în pericol și în pragul colapsului întreg Yggdrasilul, deci lumea creată / multiversul.

5. Căderea unui zeu ascensional este zguduitoare, și se face pe nesimțite, și Tyr ca sacerdot al Zeilor și conducător al ascensiunii, trebuie să fie complet conștient de tot ce se întâmplă. De ceea ce se petrece și se face în procesele ascensiunii, de vreme ce orice ascensiune și reordonare a ierarhiilor Yggdrasilului este datorită și munca lui. Și una foarte periculoasă.

Lucruri cumplite se întâmplă în momentul când un Zeu ascensional se dedă întunericului și uită de lumina infinită, spre care se îndrepta la începutul ascensiunii: adică chiar motivul ascensiunii sale.

Și-i revine lui Tyr să facă totul... absolut totul să restabilească conexiunea ființelor Yggdrasilului cu „Lumina Infinită”, cu lumina reală.

Și să restabilească ordinea ierarhică corectă și ne-coruptă în Yggdrasil.

Este evident că prin compromiterea lui Freyr, acesta și-a pierdut sabia de lumină și Surtr nu ar mai fi fost ucis la Ragnarok, deci Surtr și Muspelheim ar fi câștigat complet cu ajutorul lui Odin lupta împotriva luminii infinite.

Deci Surtr avea datorii infinite față de Odin, pentru propria viață și pentru arma invincibilă.

Astfel, Odin și-a atras de partea lui accesul liber la lumea morților, ceea ce-l face de ne-omorât, și de asemenea a atras de partea sa Muspelheimul, pe Surtr!

Deci Odin conduce pe Surtr, prin urmare Muspelheimul: cea mai puternică zonă din Yggdrasil.

Loki l-a sfătuit tot timpul ce și cum să facă, căci Loki este fiu al focului, deci a intermediat între Odin, cu care legase frăție de sânge la începuturile timpurilor, și Surtr.

Scăpându-și viața acest Surtr, și deci întreg Muspelheim, a devenit, evident, tributari lui Odin.

La fel și Hela. Deși aparent, ei joacă un rol fals de dușmani, pentru a nu da de bănuț. Dar planurile ascunse acestea sunt: serviciile reciproce evidente pe care și le oferă unul altuia îi deconspiră.

Pentru că Odin i-a salvat viața lui Surtr și a făcut ca Muspelheim să câștige la Ragnarok și și-a câștigat pentru el capacitatea de a nu muri la Ragnarok, scăpând cu ajutorul Helei de lumea morților, și-a câștigat dreptul de a conduce Yggdrasilul: prin forțarea lui Surtr și a Helei ca tributari, direct sub piciorul lui Odin.

A fost un pact făcut de Odin, Hela și Surtr prin Loki. Odin s-a aliat cu Giganții și astfel a trădat *Asgardul*... A trădat „cetatea luminii” și menirea sa...

Odin ar fi folosit Ragnarokul, pe care nu-l putea nici cum evita, și în care ar fi murit, în avantajul său. Ar fi rotit desfășurarea Ragnarokului în favoarea sa, trecând de partea Uriașilor. El ar fi ieși complet învingător din Ragnarok.

În loc să evite Ragnarokul a încercat să-l folosească, să se folosească de el, astfel încât să obțină puterea supremă în Yggdrasil. Folosirea inevitabilului pentru a obține ceea ce dorea... O dorință „capricioasă”...

Odin trădase Asgardul, Vanirii, lumina și pe Tyr...

Nu este în natura lui Odin să se dea bătut... natura sa neobosită...

Din Ragnarok Odin ieșea complet învingător... (*prăbușit totuși în întuneric*).

Acestea sunt secretele pe care Odin le-a șoptit în urechea lui Baldur, când Baldur se afla pe rugul aprins... în călătoria sa spre Helheim...

*Asta a șoptit Odin la urechea fiului aflat pe rug...
„Victoria completă este aproape...”*

Thor și Tyr la Hymir

Hymir are domeniul la marginea cerului: adică la marginile creației. El are un taur ce se numește „spărgătorul cerului”.

Semnificația poate fi: cel ce te duce dincolo de cer, adică dincolo de această creație, dincolo de Yggdrasil.

Acest taur este sacrificat și folosit de către Thor pentru a vâna șarpele midgardului, dragonul lumii, din oceanul planetar.

Prin urmare este o relație extrem de strânsă între dragonul lumii, oceanul planetar și capacitatea de a te ridica până în vârful Yggdrasilului și de a depăși limitele lui.

Dragonul nu trebuie ucis, ci folosit pentru a te duce în sus. Trebuie profitat de energia Dragonului lumii, care este în strânsă legătură cu apele universale, oceanul planetar, de unde a ieșit viața însăși.

A te folosi de Dragon este incredibil. Și se dezvoltă această idee mai jos în această carte la secțiunea „*Experiențe inițiatice nordice*”.

Taurul lui Hymir, „spărgătorul cerului” (*Hymir fiind tatăl lui Tyr*), nu trebuie nici el sacrificat. Folosit înțelept propulsează, dă capacitatea de a penetra porțile universului, oferă posibilitatea de a evada din ierarhiile Yggdrasilului...

În „*Poemul lui Hymir*”, se indică nevoia de a te folosi de aceste două „forțe”, ce sunt dincolo de puterea de înțelegere a ființei umane din Midgard.

Faptul că Tyr îl ajută pe Thor să pună mâna pe cazanul lat de o milă, din care Zeii doreau să se ospăteze, indică folosul spiritual obținut de pe urma „forțelor” aflate în domeniul lui Hymir.

Bucuria zeilor este „ascensiunea” spre lumină... Cazanul de o milă, din care zeii urmau să se hrănească, indică „unelte” de ascensiune.

Din păcate Thor nu înțelege totul și în loc să utilizeze în propriul folos Dragonul Lumii și Taurul, cu numele de „spărgătorul cerului”, încearcă să-i distrugă.

Hymir este trist că zeul Thor nu a înțeles cum se poate ascensiona și scăpa de ierarhiile Yggdrasilului.

Nu este suficient să folosim cazanul de o milă... și să ne alimentăm din el. Este nevoie să utilizăm și „dragonul lumii”, șarpele midgardului, și „spărgătorul cerului”, taurul aflat la marginea cerului și care permite trecerea mai departe.

În parcursul inițierilor sunt multe secrete... ce ni se dezvăluie... dacă suntem mereu dorinici, în mod sincer, să ne auto-depășim... Avem nevoie să sacrificăm ceea ce posedăm, chiar lumina noastră... pentru a accede la o auto-depășire... pentru a accede la o „lumină” superioară, mai puternică, mai strălucitoare...

Până acum am reflectat asupra Cânturilor Zeilor din Edda.
Mai departe să analizăm puțin Cânturile Eroilor.

Din un cu totul alt punct de vedere să interpretăm acum unele aspecte ale eroilor nordici din Edda.

Helgi și Swawa în contrast cu Sigurd și Brynhildr

În „Cânturile Eorilor”, Edda poetică, apare distincția între două situații ce au dus la efecte foarte diferite.

În primul rând îi avem pe Helgi și valkyria Swawa conlucrând și acceptând sacrificiul de a nu putea fi împreună întreaga viață. Ei realizează sacrificiile necesare și se dedică împlinirii scopului superior. Își calcă pe dorințele capricioase și acceptă suferința, astfel încât să-și poată realiza datoria.

Helgi pare un erou pus pe fapte, oricât de dureroase sau imposibile ar părea...

Rezultatul minunat, în pofida suferințelor personale și a renunțărilor dureroase pe care au trebuit să le facă, a fost intrarea lui Helgi în Valholl și marea ofertă pe care Odin i-a făcut-o: să conducă împreună Asgardul.

Această propunere, unică, din partea lui Odin către Helgi indică foarte clar cât de bine și de corect și-a dus la bun sfârșit datoria: Odin își cedează exclusivitatea tronului divin și este pregătit să-l împartă cu Helgi.

Prin urmare Helgi, cu ajutorul valkyriei Swawa și a sacrificiilor acesteia, este exemplul de urmat... calea spre Asgard. Dintr-un băiat cu probleme de vorbire, deci afectat emoțional și fizic, a ajuns să i se acorde conducerea cetății luminii, Asgard, împreună cu Odin: zeul suprem oferindu-i înaltul tron din Valholl.

Odin nu a oferit nici unui zeu o asemenea onoare, însă a fost dispus și chiar interesat pentru aceasta față de eroul Helgi.

Prin urmare secțiunea „Cânturile Eroilor” din Edda poetică începe cu expunerea unui caz excepțional... pozitiv... în care se indică sacrificiile clăditoare de valoare...

Cât de diferit este cazul imediat următor, din „Cânturile Eroilor”, care prezintă povestea eroului Sigurd și a valkyriei Brynhildr.

Aceștia, deși au avut un start perfect în viață (*căci amândoi erau copii de regi și crescuseră la curți regale*) au ratat complet menirea lor... scopul lor pentru care veniseră în Midgard.

În loc să fie complet dedicat și fidel unei valkyrii, deci unei membre a Asgardului care venise în Midgard să-l ajute, Sigurd s-a lăsat păcălit cu ușurință și indiferență. Chiar și după ce a realizat că a fost păcălit de către Giukunzi, și a trădat-o și înjosit-o pe Brynhildr, el a continuat mai departe să o păcălească pe valkyrie.

S-a deghizat ca Gunnar pentru a o face să se căsătorească cu acesta, împotriva voinței ei și a datoriei ei. Sigurd s-a simțit bine să se joace ușuratec, batjocoritor și umilitor cu valkyria.

Sigurd a preferat calea ușoară a bogățiilor și a femeilor din jurul său. A uitat complet de sacrificiul Brynhildei și a trădat-o în loc să colaboreze cu ea pentru a-și împlini datoria... În loc să se dedice cu toate sacrificiile necesare scopului său.

Sigurd pare un adolescent scufundat în plăcerile lumești... un suflet slab... capabil de orice trădare pentru cele lumești... Un fel de ușuratic... care nu știe ce-l așteaptă...

Brynhildr orbită de suferință și umilire s-a aruncat în brațele disperării... Și la sfârșit s-a sinucis... Sau mai bine spus a fost ucisă.

Atât Sigurd cât și Brynhildr au ajuns la Hel... Nimeni, nici un zeu nu i-a acceptat în Asgard...

A fost un eveniment tragic, zguduitor, catastrofal... până la urmă chiar și pentru Europa... în efectele sale.

Prin urmare, al doilea caz prezentat în „Cânturile Eroilor” este expunerea unui eșec grozav... Eșec ce a avut ca sfârșit prăbușirea Europei sub întunericul avraamic, sub teroarea impusă de Vatican: interzicerea spiritului autentic european...

Atât Sigurd cât și Brynhildr și-au ratat menirea... Și a plătit întreaga Europă.

Edda Poetică, în „Cânturile Eroilor”, prezintă două cazuri extreme: Helgi și valkyria Swawa, pe de o parte, și Sigurd și valkyria Brynhildr, pe de altă parte.

Învățăturile sunt incredibile... Ce se poate întâmpla... tot destinul este în mâna noastră.

Doar trebuie să ne acceptăm destinul și să-l împlinim... să ne sacrificăm capriciile de moment pentru a cristaliza victoria noastră: care deși poate părea un sacrificiu lumesc ea este de fapt o imensă victorie spirituală și pe termen îndelungat și o mare victorie în Midgard...

Altfel eșecul este în ambele direcții și aparenta reușită aparține doar capriciilor personale de moment... slăbiciunii sufletului... capriciilor stupide...

Odin a pedepsit cumplit pe Giukunzi și i-a negat lui Sigurd orice posibilitate de intrare în Asgard... l-a abandonat... l-a abandonat lumii lui Hel. Iar valkyria Brynhildr nu a reușit să se întoarcă victorioasă în Valholl, în cetatea luminii: Asgard. Toți au pierdut... inclusiv Europa, Odin, oamenii nordului, etc.

Edda Poetică, în cânturile eroilor, prezintă voalat cauza prăbușirii Europei: trădarea, ușurința, capriciile personale, incapacitatea de a fi fidel unui parteneriat... de a fi fidel unei cauze nobile...

În același timp indică clar valorile cerute pentru accederea în Asgard...

Caracterul lui Atli

Atli, regele Hunilor, avea atât de multe legături cu nordici europeni și cu misterele inițiatice nordice, încât devine interesantă situația sa.

Știm că el a crescut și a fost educat la Roma: nu în imperiul Hunic. Apoi el are un nume ce se întâlnește cu o oarecare frecvență și la nordici: Atli, însemnând tată, tată la nordici. El mai este denumit și Regele Regilor.¹²⁷

Brynhildr, valkyria preferată a lui Odin, este sora sau, poate, mătușa lui Atli. Ceea ce-l face pe Atli intim relaționat cu valkyriile lui Odin, deci cu Odin și cu misterele inițiatice nordice.

Mai mult, între Sigurd,¹²⁸ „eroul nordului”, și Atli era o prietenie extrem de strânsă. Chiar în Edda se spune despre Sigurd că

---

127 În mod forțat, putem spune că ne aduce aminte de zeul Tyr, care era „Zeul Zeilor”: învățătorul secret și sacerdotul Aesirilor și Vanirilor.

128 „Siegfried” în miturile europene medievale și cel din „Cântecul Nibelungilor”.

era campionul Hunilor. Și că Atli s-a răzburat pe Giukunzi atât pentru moartea Brynhildei, a surorii sale, cât și pentru uciderea lui Sigurd. Deci Atli a răzburat moartea lui Sigurd, Siegfried.

Sigurd l-a ucis pe dragonul Fafnir aflându-se la Atli. De abia apoi, după ce a ucis dragonul, se întoarce acasă, în nord și în drumul său merge la Brynhildr și apoi îi întâlnește pe Giukunzi.

Sigurd este din neamul lui Odin. Sigi este fiul lui Odin. Sigi l-a avut ca fiu pe Rerir. Acesta pe Volsung. Volsung este tatăl lui Sigmund, care a primit sabia „Gram” de la Odin însuși, înfiptă în arborele „Barnstock”. Și Sigmund este tatăl lui Sigurd. Sigurd se trage din Odin și moștenește sabia lui Odin. Este evident că Sigurd era inițiat în misterele Odinice.

Deci Sigurd, aflându-se la Atli îl ucide pe Dragon. Apoi merge la castelul Hindarfjall pentru a o întâlni pe valkyria Brynhildr, sora lui Atli. Aceasta îi destăinuie magia runelor și-l inițiază în misterele Odinice. Cei doi își jură iubire eternă. Apoi, Sigurd, fiul lui Volsung, și deci stră-stră-nepotul lui Odin, pornește spre casă să ducă comoara luată de la dragonul Fafnir.

În drum dă peste Giukunzi și aceștia îl înșală. El uită de promisiunile făcute valkyriei, o păcălește și batjocorește, se căsătorește cu Gudrun, nu mai duce comoara acasă în propriul său regat și este ucis de Giukunzi. Și nu de Brynhildr!

Prin urmare Atli era intim, inseparabil, legat de eroii nordului, de personaje mitice și supranaturale ale mitologiei nordice europene.

Emisarul imperiului roman de apus, Priscus din Panium, la curtea lui Atli, îl descrie pe acesta ca un om auto-disciplinat, simplu și rezervat. Cei ce mâncau la masă cu Atli, oamenii lui de încredere, aveau farfurii de aur și argint, doar el mânca dintr-o farfurie simplă de lemn. Toți apropiații lui Atli aveau săbii de aur pline de pietre prețioase, doar a lui era simplă din fier. În plus era îmbrăcat simplu și modest.¹²⁹

Un scurt text despre o mărturie a prezenței sale:

"When we had returned to our tent, Orestes' father came to say that Attila invited both parties of us to dine with him about 3 o'clock that

---

129 Priscus, Dinner with Attila, translated in Robinson, J. H., Readings in European History (1905); Gibbon, Edward, The History of the Decline and Fall of the Roman Empire (1896-1902); Thompson, E.A., A History of Attila and the Huns (1948).

afternoon. We waited for the time of the invitation, and then all of us, the envoys from the Western Romans as well, presented ourselves in the doorway facing Attila.

In accordance with the national custom the cupbearers gave us a cup for us to make our libations before we took our seats. When that had been done and we had sipped the wine, we went to the chairs where we would sit to have dinner. All the seats were ranged down either side of the room, up against the walls. In the middle Attila was sitting on a couch with a second couch behind him. Behind that a few steps led up to his bed, which for decorative purposes was covered in ornate drapes made of fine linen, like those which Greeks and Romans prepare for marriage ceremonies.

I think that the more distinguished guests were on Attila's right, and the second rank on his left, where we were with Berichos, a man of some renown among the Scythians, who was sitting in front of us. Onegesios was to the right of Attila's couch, and opposite him were two of the king's sons on chairs. The eldest son was sitting on Attila's own couch, right on the very edge, with his eyes fixed on the ground in fear of his father.

When all were sitting properly in order, a cupbearer came to offer Attila an ivy-wood bowl of wine, which he took and drank a toast to the man first in order of precedence. The man thus honored rose to his feet and it was not right for him to sit down again until Attila had drunk some or all of the wine and had handed the goblet back to the attendant. The guests, taking their own cups, then honored him in the same way, sipping the wine after making the toast. One attendant went round to each man in strict order after Attila's personal cupbearer had gone out. When the second guest and then all the others in their turn had been honored, Attila greeted us in like fashion in our order of seating.

A lavish meal, served on silver trenchers, was prepared for us and the other barbarians, but Attila just had some meat on a wooden platter, for this was one aspect of his self-discipline. For instance, gold or silver cups were presented to the other diners, but his own goblet was made of wood. His clothes, too, were simple, and no trouble was taken except to have them clean. The sword that hung by his side, the clasps of his barbarian shoes and the bridle of his horse were all free from gold, precious stones or other valuable decorations affected by the other Scythians."¹³⁰

Traducere:

„Când ne-am întors la corturile noastre tatăl lui Orestes a venit să ne anunțe că Attila a invitat cele două grupuri ale noastre la masa lui, pe la orele 3 ale după-amiezii. Am așteptat ora la care fusesem invitați și apoi noi toți și reprezentanții imperiului roman de vest ne-am prezentat în fața ușii ce dădea spre Attila.

---

130 Ibidem.

În acord cu obiceiurile lor, paharnicii ne-au dat câte o cupă să realizăm libația,¹³¹ înainte de a ne așeza. După ce am făcut aceasta și am băut vinul ne-am ocupat locurile unde trebuia să luăm masa / prânzul. Toate scaunele erau așezate de o parte și de alta a sălii, lipite cu spatele la perete. În mijloc stătea Attila pe un divan cu un al doilea divan gol în spatele său. Mai în spatele acestui al doilea fotoliu, la câțiva pași, se afla patul său, ce era decorat cu draperii ornate din pânze fine, ca cele pe care Grecii și Romanii le pregătesc pentru ceremonii de căsătorie.

Cred că cei mai importanți și distinși invitați erau la dreapta lui Attila și cei de rangul al doilea la stânga, unde ne aflam și noi cu Berichos, un om ce posedea un oarecare renume printre Scythieni: aceasta stătea în fața noastră. Onegesios era la dreapta divanului lui Attila și în cealaltă parte erau pe scaune doi dintre copiii regelui. Fiul cel mare stătea pe divanul lui Attila, chiar pe margine, cu ochii în pământ din cauza fricii față de tatăl său.

Când toți erau așezați corect în ordine, un paharnic veni să-i ofere lui Attila o cupă din lemn de iederă cu vin, pe care acesta a luat-o și a făcut un toast pentru omul ce era primul în întâietate. Omul astfel onorat s-a ridicat în picioare și nu se cădea să se așeze din nou până ce Attila băuse un pic sau tot vinul și dăduse cupa înapoi ajutorului. Invitații luându-și propriile cupe l-au onorat în același fel, bând vinul după ce făcuseră toastul. Un servitor a trecut pe la fiecare invitat, în ordine exactă, după ce paharnicul personal al lui Attila a ieșit. Când al doilea invitat și apoi toți ceilalți, la rândul lor, au fost onorați, Attila ne-a salutat și pe noi în ordinea locurilor noastre.

O masă abundentă, pe vase de argint, ne-a fost oferită nouă și celorlalți barbari, dar Attila avea doar ceva carne pe un fund de lemn, căci acesta era unul¹³² din aspectele auto-disciplinei sale. De exemplu s-au oferit cupe de aur și argint celor prezenți, dar cupa sa era din lemn. Hainele sale, le fel, erau simple și singura grijă manifestă față de acestea era să fie curate. Sabia ce era așezată lângă el, legăturile încălțărilor sale, barbăre, și frâul / șaua calului său erau toate lipsite de aur / fără aur, fără pietre

---

131 Un act ritual ce consta în gustarea și apoi vărsarea unei cupe de vin, ca omagiu adus divinității sau unei persoane. Sau închinarea paharului cu băutura în cinstea cuiva important la o petrecere.

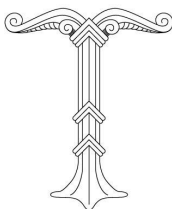
132 Doar unul, dintre multe altele.

prețioase sau alte decorații valoroase ce erau purtate / etalate de ceilalți Scythieni."

Este evident că „regele regilor” practica o abținere, un auto-control, o auto-disciplină ce-l propulsa departe de „vanitatea mondenă”. Această abținere și renunțare la „vanitatea mondenă” formează baza inițierii drumului în misterele inițiatice, oriunde pe suprafața acestui pământ.

În Edda și în toate sursele nordice unde el este menționat, Atli, apare în inima neamurilor, a misterele și a personajelor nordice europene. Era intim legat, prin familie și parteneriate, după câte se pare, de eroii nordului, de urmașii lui Odin, de misterele inițiatice Odinice și de cercul intim al lui Odin, prin sora sa, valkyria Brynhildr, și prin tatăl sau bunicul său Budli: din neamul sacru, prezentat și în Edda, al „Budlingilor”.

Rămâne de lămurit acest mister...

Giukunzii și prăbușirea Europei

Giukunzii nu au câștigat nici un război și nici o sursă nordică nu amintește de vreo luptă câștigată de Gunnar. Se spune doar că fratele lui, Hogni, era foarte curajos și rău intenționat, în același timp.

Mama lui Gunnar, al lui Hogni și al Gudrunei, o vrăjitoare frumoasă și foarte rău intenționată, era din neamul de unde se

trăgea și prima soție, Borgild, a lui Sigmund, tatăl lui Sigurd. Borgild, tot o vrăjitoare cu intenții rele, l-a otrăvit pe Sinfjotli care era fratele soțului ei: Sigmund, căruia Odin i-a dat sabia Gram.

Se vede că neamul lui Borgild și al lui Grimhild au distrus membrii importanți ai cercului Odinic.... Acest neam, strâns legat cu Giukunzii, au adus deservicii inimaginabile eroilor Odinici...

Grimhild, mama Giukunzilor (*Gudrun, Gunnar și Hogni*), l-a păcălit pe Sigurd, prin înșelătorie și vrăjitorie, să o uite pe Brynhildr, valkyria ce-i era oferită de destin, să o păcălească și să se căsătorească în schimb cu Gudrun, fiica sa. Astfel, Sigurd devenea parte din familia Giukunzilor. Și comoara lui Fafnir le revenea Giukunzilor în cazul morții sale.

Gudrun, sau frații ei, îlucid bineînțeles pe Sigurd. Se spune că frații Gudrunei îlucid mișelește când acesta dormea. Însă și ea a participat la ucidere de vreme ce Sigurd este înjunghiat în pat în timp ce dormea alături de soția sa: Gudrun. Ea a făcut evident parte din complot și din crimă.

Astfel, Giukunzii prin înșelătorii și crimă au pus mâna pe comoara lui Fafnir. Doar asta-i interesa pe ei. Apoi, ca prin minune moare și Brynhildr. Se spune că s-a sinucis de durere. Însă, de fapt ea doar stătea în calea mișeliilor și a înșelătoriilor Giukunzilor; și acestora le era frică de ea, ea fiind o valkyrie!

Apoi, pentru a răzbuna moartea surorii sale, Atli, regele hunilor, îi cheamă la el pe Giukunzi și-i omoară pe toți. Deci, și de aici reiese faptul că Giukunzii se făceau vinovați de moartea Brynhildei. Ceea ce este evident.

Apoi Gudrun, ce se căsătorise între timp cu Atli, îlucid pe acesta exact în aceeași manieră ca pe Sigurd. Atli este înjunghiat mortal în timp ce dormea în pat alături de soția sa, Gudrun. Exact ca la Sigurd.

Regăsim aceeași manieră de acționare. Mai mult, ea fiind recăsătorită după uciderea lui Atli, își trimite copii să-l omoare pe Regele Jormunrek. Și le și spune cum: să se prefacă prieteni și să-l înjunghie noaptea în somn. Să-l ucidă în timp ce doarme.

Este exact același mod de a acționa, mișelește și cu înșelătorie. Același scenariu. Devine evident, până la urmă, că Gudrun a participat cu bună știință la uciderea primului ei soț: Sigurd.

Odată cu uciderea lui Atli și a copiilor săi, Etil și Erp, imperiul roman nu a fost distrus și nici creștinismul, din interiorul

Romei. Iar creștinismul, care era religia oficială a Romei la acea dată, a șters cvasi-complet religiozitatea europeană.

Europa s-a prăbușit în fața creștinismului, ca religiozitate complet străină europenilor și spiritului european, odată cu uciderea lui Atli. Și la această cădere a contribuit uciderea, de către Giukunzi, a lui Sigurd și a Brynhildei, care fiecare erau Regi și aveau regatele lor proprii în Europa.

Astfel, regatele lui Atli, Sigurd și Brynhildr au fost puse la pământ de către Giukunzi, prin înșelătorii josnice, nedemne.

Mai mult Giukunzii, sau Burgunzii cum li se mai spunea, s-au aliat cu Roma, cu Aetius, împotriva celorlalte regate europene și mai ales împotriva lui Atli. Deci Giukunzii prin înșelătoriile și trădările lor mișelești și josnice au dus la căderea Europei și a spiritualității nordice în fața „creștinismului” impus de Roma.

Și aceasta nu prin forță și curaj sau eroism ci prin trădări cumplete, înșelătorii și crime josnice împotriva celor ce-și puseseră încrederea deplină în ei.

Giukunzii i-au ucis prin trădare cumplită pe Sigurd, strănepotul lui Odin, pe valkyria Brynhildr care era favorita lui Odin și pe Atli, care era la un pas să salveze Europa de genocidul „creștinării”, ce a urmat.¹³³ L-au ucis și pe Jormunrek, mâna dreaptă a lui Odin (*La sfârșit Odin îi apare lui Jormunrek și-i spune cum să-i omoare pe fiii Gudruniei, care au încercat să-l ucidă în somn*). Deci Odin vine să-l apere pe Jormunrek și să-i distrugă pe urmașii Giukunzilor!

Deci Giukunzii au trădat și omorât în mod josnic forțele prin care Odin se manifesta în Europa.

Giukunzii au prăbușit Europa și au deschis calea creștinării ei forțate. Și s-au aliat cu Roma, prin Aetius, împotriva Europei.

Giukunzii sunt direct responsabili de dispariția religiozității europene, crimele, torturile și modificările forțate culturale, sociale, politice și religioase care au urmat și care au scufundat Europa în epoca întunecată: „the dark ages”.¹³⁴

---

133 Roma a impus „creștinismul” în toate teritoriile europene. Căderea Romei ar fi însemnat absența modului de impunere a „creștinismului” practicat de Vatican.

134 Renașterea și regăsirea spiritului și vieții autentice europene s-a realizat doar odată cu îndepărtarea de Biserica Catolică și de avraamismul „creștin”, după Henric al VIII-lea.

Caracterul Miturilor Nordice

Miturile nordice sunt povestiri misterioase și de neînțeles. Sensul lor este ascuns, imposibil de descifrat.

O dată ce crezi că ai înțeles o povestire te întâlnești imediat cu un nou sens. Apoi mai realizezi că povestirea respectivă poate semnifica și altceva. Apoi te întâlnești cu un alt sens; apoi cu unul absolut nou.

Astfel că sensul lor unic și stabilit lipsește. Niciodată nu ajungem să stabilim sensul ultim al unei povestiri din religiozitatea nordică.

Povestirile ne deschid calea unei căutări continue, permanente și ne chinuie cu infinitatea posibilă, trezită...

O neîncetată căutare și forțare a resurselor sufletului și ale intelectului... pentru a pătrunde, pentru a înțelege, pentru a te împărtăși din lumea propriilor Zei și din lumina lor...

Foarte diferit de religiile care cer respectarea și credința totală a cuvântului scris. În acestea doar acela este adevărat, nimic altceva. Nu mai trebuie să cauți nimic. Căci ai „cuvântul” gata dezvăluit în față. A căuta altceva este erezie.

Iată o închidere în ceva gata stabilit. Nici o căutare, nici o schimbare: căci orice schimbare este o îndepărtare de cuvântul scris, de ceea ce este scris în textul sacru. A fi pe placul propriului Zeu este a nu mai căuta nimic. Căci ți s-a dat totul și stă scris în „textul sacru”.

În religiozitatea nordică povestirile, mereu un pic altfel povestite, sunt ciudățenii... sunt de neînțeles... când crezi că ai găsit

sensul apare imediat altul și altul și altul. Astfel îți dai seama că înțelegerea ta nu este completă. Și atunci continui să cauți să înțelegi...

Toată această deschidere creează un caracter al sufletului în continuă căutare, fără liniște... angrenat în continua luptă de a surprinde ceva ce este tot timpul mai amplu și mai complex și mai de neimaginat.

O urmărire și lărgire permanentă a orizontului... pentru a putea pătrunde adevărul. Adevărul povestirii ciudate. Un adevăr ce este, pe măsură ce pătrundem mai mult și mai mult în semnificația povestirii, tot mai cuprinzător și mai amplu și fără posibilitatea de a-l putea cuprinde vreodată în întregime...

O continuă fugă spre înțelegere... spre dezvăluire... spre aflare... spre descoperire...

Aceasta întipărește în structura sufletească a nordicului un caracter aparte.

Căutarea fără încetare, fără limite..., a ceva și mai amplu și mai complex și mai real și mai înalt... Nu există oprire...

Efortul fără limite pentru a ajunge la un stadiu superior de înțelegere: deci de existență, de intelect, de rafinament, de inteligență, de perspicacitate, de putere a propriului suflet...

Structura sufletească, natura interioară, astfel generată de o asemenea spiritualitate are efecte complet diferite față de ceea ce creează celelalte spiritualități ale „textului”, ale „credinței” în adevărul deja relevant.

În religiozitățile ce pun accent pe „textul” de nealterat, ce a fost dat omului pentru a fi memorat și a se purta doar așa cum acolo spune, efectul asupra caracterului sufletului este evident: lipsa efortului de depășire, lipsa încercării de progres sau de revoluție a ceea ce deja „este”, sau este știut.

Efectul unor asemenea religiozități este dogmatismul, fanatismul, fundamentalismul, eliminarea oricărei noutăți. Noutate care este privită cu suspiciune și declarată „nefastă”, „dereglatoare” și „demonică”.

Noutatea este ceva de care trebuie să se ferească.

În religiozitatea nordică europeană chiar noul este potențat... sensul exact și fix nu există și nu a existat nici o dată. Nu ai altceva de făcut decât să cauți în continuu... și să afli... și apoi descoperi că de fapt mai este încă mai mult și mai mult... și apoi trebuie să mergi mai departe cu căutarea sensului.

Aceasta are efectul de a deschide structura omului, mentală și emoțională, spre o căutare tot mai intensă a noului... a ceea ce încă nu a fost asimilat în propria natură. A ceea ce mai este încă de înțeles...

Astfel, religiozitatea nordică a creat un om aflat într-o căutare permanentă, fără încetare, a ceea ce încă nu știe, a ceea ce încă nu poate, a ceea ce încă nu cunoaște...

Noul este totul... Nimic nu este fix sau definitiv... Efortul cumplit și eliberator al căutării neîncetate... Al auto-depășirii constante...

Omul creat de spiritualitatea nordică este ceva foarte special!

Spiritualitatea nordică este cea care a deschis calea căutării neîncetate și a efortului permanent. Este o ascensiune permanentă... în continuu. Scopul este permanenta ascensiune spre un sens mai larg, mai adânc, mai complex, mai real, mai eficace, mai limpede...

Nu este vorba de nici o oprire, sosire, punct final, scop. Nu există așa ceva în mitologia nordică, în spiritualitatea nordică, boreală...

Spiritualitatea nordică i-a deschis omului calea spre descoperirea universului și eliberarea de propria condiție...

Ascensiunea permanentă... ☺

Doar așa a putut apărea știința... din spiritul european.

Oare de ce sunt atât de laudate spiritualitățile ce stabilesc un adevăr deja existent, scris, și un scop final? Când acestea nu fac decât să blocheze natura interioară a omului.

Pe când minunata deschidere realizată de spiritualitatea nordică pentru om este ascunsă...

Spiritualitatea nordică / boreală, care este efectul povestirilor nordice și a religiozității nordice / boreale, este cea mai înaltă și sublimă formă a spiritualității...

Nordicii și Zeii lor

În povestirile mitologice nordice Zeii nu sunt ființe atotputernice și atotcuprinzătoare, eterne, și de neatins.

Zeii nordici sunt ființe ce caută permanent să devină mai puternice, mai cunoscătoare, mai înțelepte, mai perfecționate, mai luminate, mai ample, mai rafinate...

Ele se află într-o căutare permanentă și un efort continuu... fără liniște și fără o „finalitate” dinainte stabilită. Este o continuă redefinire a propriei naturi, o continuă auto-depășire fără limite... și fără milă...

Religiozitatea nordică consta în încercarea de a fi ca proprii Zei. Nordicii europeni cereau ajutor de la Zeii lor doar pentru a putea trece prin aceleași procese: pentru a deveni mai puternici, mai elocvenți, mai înțelepți. Nordicii europeni urmau exemplul dat de aceste personaje mitologice.

Nu există supunere față de Zeu: există doar parteneriat! Zeii nordici nu cer supunere, umilință, atitudine aplecată, sclavie... din partea partenerilor din Midgard.

Zeii nordici ajută pe cei din Midgard să devină mai capabili, să se auto-depășească, să aibă acces la viziunea spirituală, etc. Sunt parteneri și se ajută reciproc.

Zeii nordici cer doar calitate sufletești... ținerea cuvântului dat și demnitate!

Asgardienii îi învață pe oameni să fie demni, curajoși, înțelepți, cunoscători, puternici, curioși, bine dispuși și de încredere.

Spre deosebire de zeul tiranic al avraamicilor, care a pedepsit oamenii ce doreau să urce în înaltul cerului, zeii nordici asistă și asigură ascensiunea nordicilor spre vârful Yggdrasilului...

Turnul babel a fost distrus de zeul gelos, ce dorește patologic să fie considerat „unicul”..., al avraamicilor.

Asgardienii, pe de altă parte, stimulează și stârnesc oamenii spre a fugi înspre **înaltul cerului, construindu-și propriul „turn”,** propriile „palate luminoase” pe câmpia **Idei**, unde locuiesc Zeii.

Zeii Nordici îi ajută permanet pe oameni să-și construiască propriul „**turn**”...

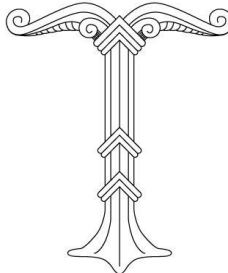
Zeii nordici, generoși și sinceri, îi învață și-i ajută pas cu pas pe locuitorii Midgardului, pe oameni, să-și realizeze propria ascensiune... propria ridicare spre lumină... nu-i blochează ca și zeul avraamic.

Asgardienii oferă știința și posibilitatea auto-depășirii astfel încât oamenii să se poată ridica până în vârful cerului... Asistă și se îngrijesc de toți cei ce doresc să ajungă la înțelepciunea și lumina din vârful, din înaltul cerului...

Spiritualitatea nordică este o spiritualitate ascensională... este izvorul etern al auto-depășirii... știința și puterea oferită oamenilor pentru a-și depăși mereu și mereu propria condiție.

Spiritualitatea nordică este libertatea și posibilitatea atingerii vârfului cerului...

Asgardienii sunt partenerii oamenilor în procesele **ascensiunii** prin Yggdrasil. Acești zei sunt complet deschiși și ajutători față de vecinii lor din Midgard. Sunt parteneri eterni ai oamenilor în fuga înspre înălțimile Yggdrasilului. Le împărtășesc toate secretele: scopul fiind atingerea, împreună, a vârfului creației... a luminii ce se află în înaltul cel mai înalt al cerului.

Complexitatea infinită a Miturilor Nordice

Multitudinea sensurilor ce pot fi descoperite în miturile europene nordice este extraordinară și fără posibilitatea de a fi epuizată.

Cu toții suntem schemați în aventura lăuntrică, în aventura sufletului prin peisajul mirific al înțeleșurilor...

Sistemul de mituri și zeități nordice poate fi interpretat, de exemplu, și ca structura unui sistem psihic, unde Odin reprezintă rațiunea, Baldr bunătatea sufletului, Thor puterea și determinarea individuală, Freyja forțele senzual-erotice ale tinereții, Loki ca și răutatea și invidia, etc.

Deci calitățile lor, interacțiunile și dinamica dintre ei ar indica o natură interioară umană, psihică, emoțională, fizică ideală: armonioasă, ascensională. Atunci aceste mituri nordice s-ar constitui ca și o învățătură practică, intrinsecă, despre propriul interior și despre ceea ce trebuie făcut pentru auto-perfecționare, pentru auto-împlinire.

Un alt mod de a-i privi pe zeii nordici este să-i consideri personaje fizice, istorice, care prin calitățile lor au ajuns să fie considerate supra naturale. Așa cum sunt ei prezentați în Ynglinga-Saga.

De asemenea putem să-i înțelegem pe acești zei nordici și ca spirite, din dimensiunea spirituală, cu care oamenii nordului au intrat în contact prin intermediul șamanismului.

O altă concepție ar fi că aceștia reprezintă arhetipuri, sau modele de acțiune ce s-au înrădăcinat adânc în ființa, cultura și genetica europeană nordică.

O altă interpretare ar putea fi că ei reprezintă zeități ce doresc să-și schimbe poziția ierarhică în cadrul creației: așa cum am putut observa în interpretările de mai sus.

La fel, personajele mitologiei nordice, pot fi privite ca modele ideale de comportament și acțiune: modele ce erau prezentate pentru a indica cerința grupului față de individ. Deci, cu rol social.

În plus, putem privi relații dintre zei ca metafore ale relațiilor din cadrul familiei. Astfel, Odin este tot timpul învins, în dispute, de către soția sa Frigg. Aceasta știe tot viitorul și tot prezentul, însă nu-l spune: la fel ca și soțiile care bănuiesc și descoperă multe fără ca soțul să realizeze sau să știe aceasta. Apoi soțul se trezește cu răzburarea soției fără a ști de unde a pornit totul.. Dacă analizăm din acest punct de vedere miturile nordice atunci ele prind un alt sens interesant.

S-a încercat, în trecut, interpretarea miturilor nordice ca reprezentări ale fenomenelor naturale. Totuși nici această reprezentare nu a epuizat nici pe de parte sensurile posibile...

Orice încercare de a reduce mitologia nordică la un singur context de interpretare dă greș. Nu reușește să epuizeze complexitatea relațiilor și a dinamicii. Prin urmare este necesară o privire din mai multe direcții, o abordare pe mai multe axe de interpretare.

Senzația și realitatea evidentă ce o emană sursele nordice este că avem de a face cu o densă suprapunere cvasi-infinită de sensuri...

Parcă suntem în prezența unor texte ce conțin o densitate insondabilă și care cer simultan o sondare imediată, de sensuri suprapuse, ce ne angajează într-o aventură incredibilă prin multiple lumi, multiple dimensiuni, multiple realități...

Aventurile sufletului nu se termină niciodată prin parcursul uimitor al acestor mituri nordice...

Și cine știe ce alte semnificații... mai pot lua aceste personaje exotice.

Este interesantă această continuă, voluptoasă, nestăpânită și curioasă căutare a sensului ce ne întâmpină și ne angajează într-o reală aventură...

Deschiderea spiritului spre infinit...¹³⁵

Fiecare dintre povestirile nordice poate indica mai multe sensuri. De exemplu Freyja și câștigarea colierului „Brisingamen” poate reprezenta faptul că dorința puternică și necontrolată ne poate duce la pierderea a ceea ce este mai drag în viață, în cazul în care ne gândim doar la noi, sau doar la lucruri superficiale.

O altă semnificație poate fi înțeleasă ca și singurătatea celui ce a atins un nivel mai înalt în înțelegere, în gândire, în acțiune: el nu mai găsește oamenii la nivelul său cu care să se poată înțelege. Este singurătatea omului superior, ce apare ca temă permanent prezentă la Nietzsche.

Un alt sens poate fi găsit: puterea vieții de a ne umili și a ne coborâ, fără voia noastră, în cele mai josnice condiții de viață sufletească sau materială. Ceva prin care toți trecem. Umilințe pe care le primim, fără a le putea ocoli.

Mai poate face referire la sacrificiile cerute de obținerea și împlinirea unui țel în viață, sacrificii ce adesea ne pun să ne călcăm pe propriile principii.

Povestea colierului Brisingamen ne poate atrage atenția și asupra pericolelor ce pândesc pe cei prea lacomi.

Prin urmare această singură povestire indică mai multe realități posibile din viața noastră, în contextul existenței umane normale.

Însă contextul de interpretare poate fi schimbat: procese inițiatice, unde colierul este un stadiu spiritual, magic ce trebuie atins; dinamica dintre forțe ale naturii unde frumusețea naturii, Freyja, este anihilată din cauza iernii, Piticii, iar după un timp primăvara revine cu o și mai minunată manifestare a propriei naturi;

---

135 Și nu spre idei gata date, contexte formulate și gata definite, adevăruri dincolo de care nu mai trebuie să căutăm nimic... Nordul este chiar inversul acestora... De aceea s-a deschis spre infinit... și cucerește infinitul, prin știință... în marea aventură a omului Nordic European.

lupta dintre diferite entități supranaturale; necesitatea rafinării senzualității în procesele inițiatice în vederea ascensiunii; distanța dintre cei ce au ascensionat prin Yggdrasil și cei care se dedau la degenerare și la decadența lăcomiei; sacrificiul realizat, foarte dureros și umilitor, de către o ființă ascensională pentru a ajuta pe cei aflați în degenerare și a-i ajuta să iasă din propriile mizerii; etc.

O singură povestire poate deschide calea unor aventuri fără sfârșit... iar sufletul se îmbogățește nebănuit prin miturile nordice. Cu siguranță învățăm mai mult decât realizăm noi intelectual prin minunatele și magicele povestiri inefabile ale Europei Adânci... și autentice...

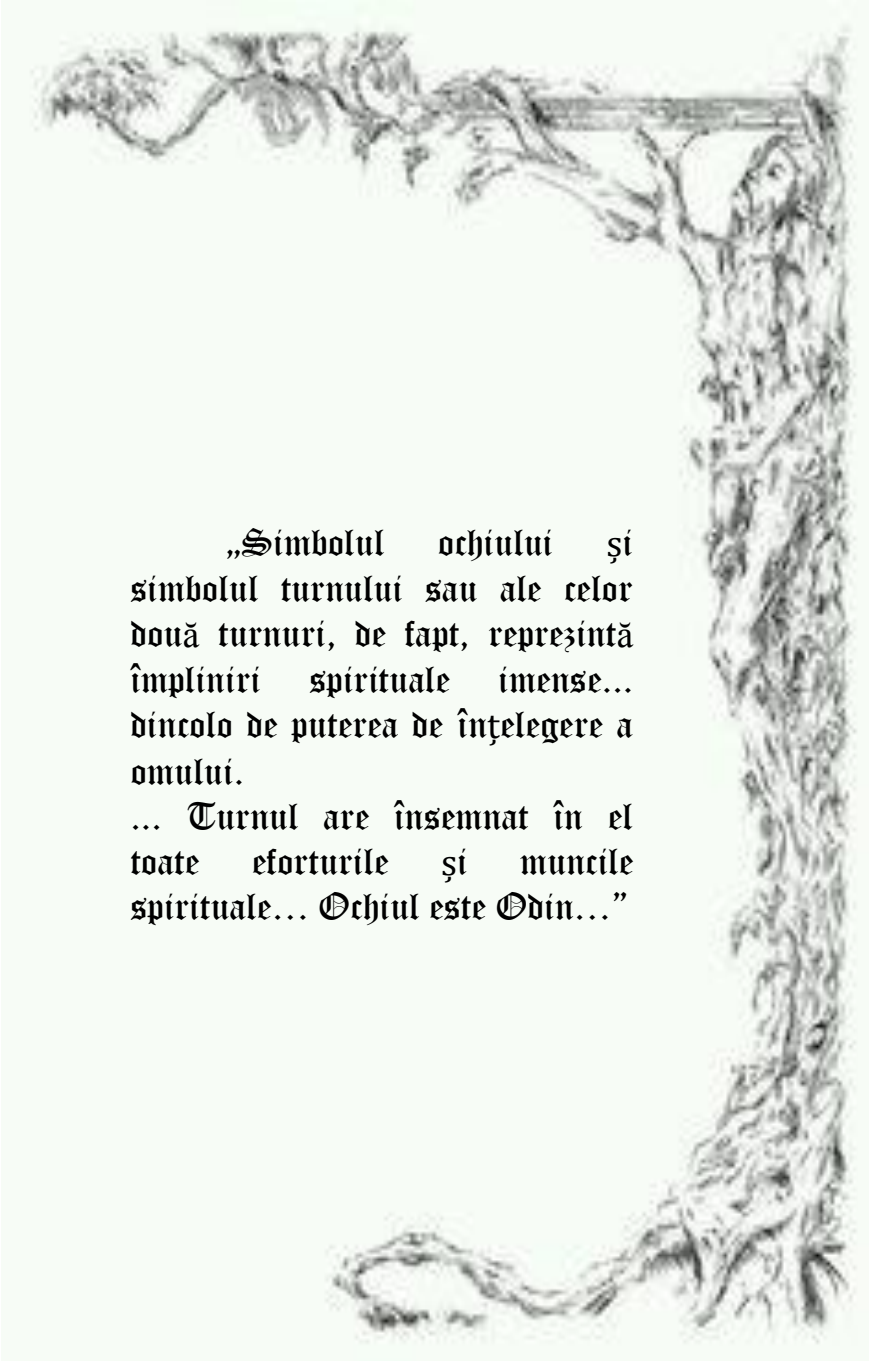

YIP/AMTHAL

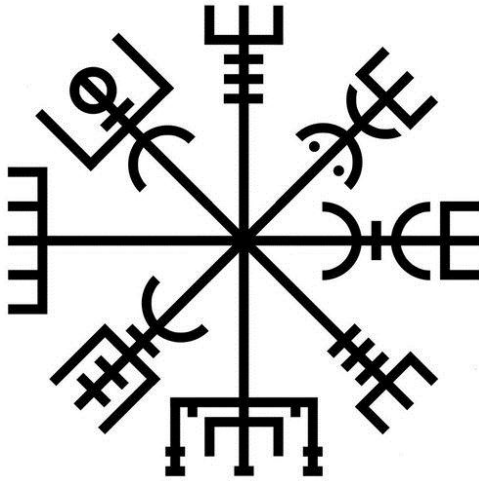
ƿ	ᚋ	ᚑ	ᚕ	ᚕ	<	×	ᚖ
ᚒ	ᚗ	ᚗ	ᚕ	ᚕ	ᚕ	ᚗ	ᚕ
ᚗ	ᚑ	ᚑ	ᚕ	ᚕ	◇	◇	◇

„Simbolul ochiului și simbolul turnului sau ale celor două turnuri, de fapt, reprezintă împliniri spirituale imense... dincolo de puterea de înțelegere a omului.

... Turnul are însemnat în el toate eforturile și muncile spirituale... Ochiul este Odin...”

MAGIE NORDICĂ

În această parte a prezentei lucrări indicăm unele din practicile magice inițiatice, practicile galdr, practicile seidr, folosirea runelor, etc., pe care nordicii europeni, le utilizau, în diferite scopuri, în vechime. Multe au un caracter șamanic.

Foarte multe practici ale religiozității nordice s-au pierdut, altele au fost asimilate în așa-zisul „creștinism”, iar altele au supraviețuit și ne-au parvenit odată cu textele scrise în jurul secolelor XI, XII și redescoperite după o mie de ani. Aceste texte au supraviețuit miraculos intoleranței infinite și inexplicabile a avraamismului și a vaticanului.

Aici, pe cele ce au rămas, le prezentăm cu sfaturi pentru a putea fi aplicate azi. Este o trecere în revistă istorică, îmbinată cu explicații practice.

În primul rând trebuie să se știe că repetarea formulelor magice se face de două ori. Ea nu se face de trei ori cum pretinde invenția ce poartă numele de „creștinism”. Puterea și elementul magic apar la repetarea de două ori! De fapt, când se repetă a treia oară se elimină efectul magic.

Practicile magice se încheie cu repetiția unei formule magice de două ori! (nu de trei ori)

Această idee cu repetiția de trei ori a fost inoculată pentru a îndepărta oamenii de puterea magică. Astfel încât să fie lipsiți de putere. De puterea pe care ar putea să o aibă...

Practici inițiatice și magice

*„Utiseta”,
ascunderea sub mantie*

Azi i-am spune în mod greșit „meditație”. Însă nu este vorba de clasică așezare într-o poziție comodă și concentrarea într-un singur punct sau golirea completă a minții și blocarea ei pentru a o goli.

Nu este vorba de a lua o poziție comodă. Ci de a te ghemui pe pământ, pe o colină sau sub un copac și de a te acoperi total cu o mantie, piele de animal sau alt obiect. Se urmărește acoperirea totală astfel încât seamănă cu o ascundere de lume... o refugiere în lumea spiritului...

Și nu este vorba de o blocare a minții pentru a nu mai apărea gânduri. Ci de o eliberare de cotidian prin liniștire și pauză fizică și sufletească. Aceasta nu implică control mental. Nu este vorba de nici o tehnică de control mental!

Este vorba doar de liniștire fizică și sufletească și o senină stare interioară, unde se ia o pauză reală de la cotidian și de la desfășurarea evenimentelor. Minte este lăsată liberă. Fie în stare de naturală reverie... sau atentă la fenomenele naturii... fie în căutarea unui răspuns.

Această practică nu are nimic de a face cu ceea ce în zilele noastre se predă în lumea vestică ca meditație.

Se utilizau câte o dată și tehnici de respirație pentru a obține „hiper” sau „hipo” oxigenarea creierului. Acesta pentru a-l scoate din fluxul cotidianului și apăsarea evenimentelor zilnice.

Când se practica aceasta cu artă atunci se obținea o eliberare de lumea imediată, o profundă reflecție asupra unor subiecte și se

putea ajunge chiar la ușoare și plăcute stări de transă, în care ceva nou se întâmpla... și se în schimba în interior...

Exista întotdeauna un contact cu... altceva...

Această ascundere sub mantie era folosită, printre altele, și pentru a afla răspunsuri la întrebări... despre viitor... Răspunsuri pentru decizii...

Utisetă se practica frecvent printre nordici și referințe la ea putem găsi în nenumărate surse nordice.

O variantă mai avansată a „liniștii interioare”/„ascunderii sub mantie” este absorbția mentală șamanică

Nu este vorba de acele tehnici meditative aflate și predate azi în Europa ca „meditații” yoga. Nu! Ceea ce astăzi este predat sub numele de „tehnică de meditație” sau control al minții prin meditație este o rețetă pentru îmbolnăvire!

Se pare că depresia și celelalte dereglaje ale minții, atât de întâlnite azi, apar când lobul cerebral prefrontal nu mai acționează suficient, e adormit... absent... inert, la impulsurile venite de la amigdala.

Acesta se poate obține voluntar practicând greșit meditația. Adică ca și „stopare a gândurilor”, ca și „oprire a minții”, ca și „oprire a gândurilor”. Aici este eroarea occidentală despre meditație sau control al minții: meditația ca și „stop” al gândurilor. Aceasta este ceva complet greșit și cu efecte dezastruoase asupra sănătății sistemului nervos și a minții.

Această stopare nu este nici tehnică mentală și nici șamanică și nici meditație: nici în buddhism și nici în șamanism. „Stoparea gândurilor” poate duce la a învăța creierului să blocheze lobul

prefrontal, „stop al gândurilor”..., ceea ce duce la depresie și alte maladii și disfuncționalisme grave. Căci lobul prefrontal nu mai reacționează, modulează, controlează și nu mai activează la impulsurile primite de la amigdala din mijlocul creierului. Nu mai reglează, atât de vital, activitatea emoțională a creierului. „Meditația”, așa cum e înțeleasă, predată și practică azi, duce la depresie și dereglaje cerebrale, neuropsihice.¹³⁶

Pe de altă parte șamanismul este foarte asemănător Buddhismului tibetan în practicarea tehnicii mentale.¹³⁷

Scopul, direcția urmată de meditație este „absorbirea atenției”, deci a minții, într-un subiect sau obiect! Și nu golul minții.

Când suntem complet absorbiți într-un subiect sau obiect, în mod natural, doar acel subiect sau obiect există în mintea noastră. Este ca și cum ne uităm la o femeie goală sau la un peisaj hipnotic... suntem complet absorbiți în acea poză sau în acea imagine și nu mai există în capul nostru alt gând, în acel moment. Mintea noastră este „plină” de imagine, absorbită complet în ceea ce atenția i-a prezentat...

Asta se întâmplă tot timpul. Asta vrea și tehnica mentală șamanică a „absorbției”... absorbirea într-un subiect sau obiect. Efectul este lipsa oricăror alte gânduri în afara subiectului sau obiectului absorbției. Dar ideea nu este „golul din minte” ci „plinul din minte”: prin absorbția minții într-un subiect sau obiect, prin atenție și interes.

Adică atenția totală și deschiderea totală, a întregii noastre naturi, față de acel subiect. Metaforic am putea-o asemăna cu o urmărire... vânatoare... hăituire... a unui subiect.

Tehnica mentală șamanică este absorbție, preocupare, „eliberarea completă în”..., plăcere maximă și „desfătare cu”..., ce face ca absorbția într-un subiect sau obiect să se petreacă... Și aceasta lasă mintea preocupată doar de ceea ce este urmărit... este plină de ceea ce urmărește...

Seamănă foarte mult cu urmărirea, hăituirea, vânatoarea pe care mintea o realizează cu scopul de a pătrunde adânc ceea ce urmărește...

---

136 Din păcate în Europa tema „meditației” este predată complet greșit... și cu efecte dezastruoase asupra sănătății mentale a practicanților.

137 Căci și Buddhismul Tibetan a preluat tehnicile magice din șamanismul Bon, prezent în Tibet înainte de apariția Buddhismului.

Șamanismul duce prin absorbție la simțirea naturii, a mediului... simțirea interiorului și a exteriorului... Concentrarea pe spirite, oameni, locuri, obiecte sau strămoși...

Apoi atenția pe un subiect... atenția mărită face ca mintea să se obișnuiască cu acel subiect și să obțină informații pe care nu le-ar fi putut obține dacă nu era absorbită de acel subiect.

Este ca și la geniile științei care descoperă lucruri prin aplecarea atenției și absorbția naturală a minții, care urmează, asupra unui subiect sau obiect.

Tehnica șamanică a minții este **absorbție**... și nu „gol”!¹³⁸

În **absorbție** mintea se adâncește natural în transă... și descoperă secrete care altfel ar fi rămas ascunse. Secrete despre oameni, despre locuri, despre viitor, despre spirite, despre obiecte pierdute, despre îmbolnăviri, despre viitor... etc.

În acest mod, prin absorbția șamanică, ne întâlnim cu informații pe care nu le-am fi știut niciodată.

Ajungem la tehnica minții prin absorbție... și nu prin golire! Golirea înseamnă dereglarea funcțiilor cerebrale și apariția depresiei, distrugerea și scăderea inteligenței, etc.

Acte ritualice

Se creează un spațiu sacru, ale cărui limite sunt bine definite. Se realizează acte „pline de semnificație” cu toată forța voinței, în mod repetitiv. Aceste acte realizate sunt pline de voința noastră și de absorbția noastră.

Transa apare firesc și natural... și fără să fie sesizată imediat. Prin rituale create ingenios, și conform particularităților noastre, ceva din interiorul nostru se deschide... și modificările dorite apar.

Planificarea ritualului trebuie să fie semnificativă. Fiecare este chemat să-și genereze propriile ritualuri... prin care individualitatea se poate manifesta și modificările magice apar așa

---

138 Chiar Dalai Llama spune și repetă de nenumărate ori în lecțiile sale că, în buddhismul tibetan, „emptiness” nu este „nothingness”! Sunt două lucruri complet diferite! Și că meditația greșit făcută dăunează grav mintea și creierul. Și că nenumărate exemple în acest sens.

cum sunt ele necesare. Utilizarea ritualurilor create de alții nu au același efect când noi le practicăm... nu funcționează sub impulsul voinței noastre și nu ne reprezintă.

Cel mai bine este să ne creăm propriile rituale pentru scopurile noastre. Ele conțin atunci tot ce ne este nouă necesar și funcționează în virtutea propriilor puteri interioare.

Această metodă se pretează celor ce doresc un control cât mai conștient. Este foarte aplicabilă în acțiuni magice de grup.

Evident că se combină aceste acte semnificative, repetitive cu „galdr” și poate ritmuri, sunete repetitive...

Folosirea ritmurilor

Sunt foarte multe variante. De exemplu a bate tobe, a cânta repetitiv o formulă galdr, a dansa repetitiv. Duce la o transă adâncă dacă practicantul se abandonează ritmului... se deschide în fața ritmului. Atunci, în transă, se pot realiza acțiuni magice...

Aplicarea constrângerilor, a suferințelor auto-impuse

Se folosesc acțiuni de purificare, post prelungit sub diferite forme,¹³⁹ deprivare senzorială. De asemenea se poate utiliza „sauna nordică”, folosită și azi, pentru purificare extremă și întărire a voinței. Pentru trezirea unor forțe adormite ale naturii noastre lăuntrice.

---

139 Odin era cunoscut a se înfometa. Nu se alimenta decât cu vin, mâncarea oferind-o câinilor săi Geri și Freki. Și aceasta pentru a trezi în el cele mai profunde forțe sufletești, a stimula cele mai adânci instincte și puteri prin șocul înfometării. Natura sa intra în „modul instinctiv de supraviețuire” și oferea o conștientizare mai intensă a situațiilor și instincte mai prezente. O voință de fier!

Folosirea ierburilor și a lumii vegetale și animale

Chiar zeul Thor a fost tratat de o vrăjitoare, Groa, cu plante și incantații magice de tip galdr pentru a scăpa de piatra ce i-a intrat în frunte și i s-a fixat acolo: după o confruntare cu gigantul Hrungrir.

Utilizarea plantelor era foarte răspândită. Însă 99% din această artă s-a pierdut. Mai există în sate izolate păstrători ai vechii arte a manevrării lumii vegetale în obținerea de efecte magice.

Cu siguranță se foloseau și plante ușor toxice pentru a facilita intrarea în „transă” celor ce întâmpinau dificultăți în acest sens, cu scopul trezirii forțelor magice ale propriei naturi...

Că se practica este sigur: cum arată miturile zeilor. Chiar și lor li se aplica această știință...

Folosirea copacilor, a florilor, a ierburilor...

Utilizarea forței sexuale

Se orienta prin voință „energia vieții” și tensiunea sexuală, obținută în urma excitării controlate și nobil rafinate, spre deschiderea accesului în cele nouă lumi ale Yggdrasilului. Excitarea se obținea prin dans erotic, povestiri erotice, acte erotice cu un partener, chiar acte senzuale și sexuale controlate și direcționate spre obținerea efectelor magice.

Se combina transa cu înalta încărcătură energetică și psihică obținută în urma excitării erotico-sexuale... efectele magice erau astfel mult mai intense...

Au rămas în sursele nordice aluzii evidente la controlul, subjugarea și folosirea energiilor sexuale în obținerea de efecte magice. Odin, Loki, Freyja, Freyr sunt cei mai relaționați cu / și cei mai activi în această artă a folosirii „energiilor vieții”, cele ce dau naștere în continuu unei noi vieți..., în misterele inițiatice magice.

Tribul Aesirilor posedă un fel de artă erotică magică. Tribul Vanirilor se folosea altfel de forțele vieții. Iar giganții / uriașii posedau o cu totul altă metodă de folosire. Fiecare trebuie cunoscută și folosită în munca directă cu accesul la Aesiri sau Vaniri sau Uriași sau alte spirite.

Pentru a obține efecte mai puternice și de durată se folosea actul intim dintre iubiți cu controlul complet al descărcării... (ejaculării / orgasmului). În acest mod tensiunea sexuală, forța sexuală ca „forță a vieții” era utilizată și atent direcționată spre scopuri precise. Acumularea „tensiunii” și a „energiei vieții” în interior, prin controlul și amânarea indefinită a descărcării sexuale, producea în interior schimbări, modificări imediate magice ce treceau capacități spirituale magice, psihice și fizice latente sau adormite.

Controlul era efectuat astfel încât nivelul de excitație să atingă o limită superioară controlabilă: unde se dorea a se rămâne în actul iubirii. Astfel, se ajungea aproape de pragul descărcării involuntare și instinctive, însă prin voință, rafinament și control se amâna această descărcare sexuală timp indefinit: cei doi parteneri intimi rămânând în stare de excitație sexuală / erotică / senzuală timp îndelungat... controlat... după voie, folosind-o și utilizând-o în transformarea elementelor interioare și exterioare. Cu exercițiu și rafinament se ajungea la intensificarea stării de încărcare erotică ore întregi, zi de zi, mai multe luni sau mai mulți ani. Apoi urmau pauze de o lună sau mai multe luni pentru refacerea sistemului sexual, în urma unor asemenea eforturi și șocuri.

În activitățile inițiatice descărcarea sexuală era controlată și redusă la a menține doar un nivel acceptabil / suportabil, folosibil de tensiune sexuală, psihică, emoțională și fizică...

„Energiele vieții” astfel obținute și generate erau asimilate magic în interior, și păstrate, spre hrănirea metaforică a unui „Yggdrasil” interior. Odată acesta creat oferea nenumărate și diverse posibilități magice... Căci se crea un Yggdrasil interior care era identic cu Yggdrasilul universal, sau lumea creată, și astfel tot ce se proiecta și se imprima în „Yggdrasilul interior” se regăsea simultan manifestat și în Yggdrasilul exterior, adică în structura lumii.

În acest mod, creând și hrănind continuu Yggdrasilul interior, se puteau modifica aspecte ale lumii înconjurătoare, se putea accesa orice creatură din cele nouă lumi, se putea modifica destinul... Căci destinul, înscris în Yggdrasil, se putea modifica la

nivel lumesc prin impregnarea Yggdrasilului interior cu o anumită tendință sau un curs de fapte dorit...

Yggdrasilul interior se manifesta ca și cel „Cosmic” și deschidea în fața inițiatului porțile celor nouă lumi: Alfheim, Asgard, Vanaheim, Nivadelir, Muspelheim, Niflheim, Helheim, Jotunheim și evident Midgard.

Orice se imprima în Yggdrasilul interior se regăsea imediat creat și în Yggdrasilul cosmic sau lumea creată: din foc și gheață / *Muspleheim și Niflheim*.

Se lucra cu forțele primordiale care creaseră Yggdrasilul cosmic.

Aceasta era una din științele magice... oferite de către Freyja și de Idunn.

Controlarea „energiilor vieții” în vederea obținerii unor rezultate...

Este foarte relaționată arta erotico-sexuală a „energiilor vieții” cu Yggdrasilul, copacul lumii... și deci cu cursul evenimentelor și cu natura și structura lucrurilor...

Acest tip de energie senzuală, „energia vieții” deschide ușa, accesul spre magia reală și spre alte lumi. A avea acces la oricare dintre cele nouă lumi nu este dat oricui...

Legătura inițiativă cu un Zeu sau Călăritul...

Este o artă a permiterii unui Zeu, sau a unei Zeițe, de a realiza acțiuni în Midgard, în lumea oamenilor. Acest fenomen putea lua multe forme. De la posesiune completă a corpului, minții, etc., până la acțiuni conștiente realizate de om sub impulsul zeilor.

Aceste impulsuri se puteau recunoaște după intuiții, presimțiri, predispoziții spre ceva anume, vise ciudate și evident diferite de cele comune, idei apărute subit în mintea noastră sub formă de inspirație, orientare sufletească, voci care ne ghidează, semnale luminoase ce ne indică orientarea unor acțiuni ce trebuie să le îndeplinim dacă dorim aceasta, etc.

Zeita ce a predat această știință și i-a învățat pe Zei și pe oameni este Freyja.

Această știință este cel mai des folosită azi în șamanism.

Zei nordici au grijă, conduc și orientează oamenii și azi prin presentimente, intuiții, senzații intense, dispoziții și predispoziții, vise ce ies în evidență foarte puternic față de celelalte. Acestea sunt complet diferite față de manifestările patologice ale minții și ale creierului. Nu există suferință sau obsesie, nu se pierde nici o clipă funcția critică sau legătura cu realitatea. În rădăcinarea în realitate și îndoiala, funcția critică, sunt foarte active.

Se manifestă mai ales ca și presimțiri, simțiri adânci, intuiții, momente de revelație și creativitate, vise ce ne atrag atenția... premoniții... presentimente... etc. În cazurile mai intense, șamanice, zeii pot prelua funcții ale corpului nostru.

Plimbarea îndelungată în pădure

Plimbarea prin păduri adânci sau refugiarea pentru o perioadă în păduri. Are efecte benefice de deschidere a sensibilității spre frumusețea și esența naturii și a vietăților. Cumva... interiorul și natura noastră se vindecă. Se activează firească adevărata individualitate în interiorul nostru: ceea ce ne face pe noi înșine unici. Ne întâlnim cu noi înșine și propria noastră esență și modul de a fi natural iese la suprafață... și se poate integra în personalitatea și intelectul nostru.

Or aceasta ne vindecă imediat... odată ce noi revenim la o funcționare normală și naturală... proprie particularităților noastre firești...

În misterele inițiatice nordice se folosea intens aventura în pădure, drumul prin pădure... etc. Chiar Sigmund, fiul lui Volsung și tatăl lui Sigur, a trebuit să trăiască într-o pădure, ascuns timp de aproape 20 de ani. După care a devenit atât de puternic că otrava nu avea efect asupra lui. Lui Sigmund i-a dat Odin sabia Gram.¹⁴⁰ Era evident vorba de o inițiere Odinică...

---

140 Vezi Edda, *Cânturile Eroilor*, și Volsungasaga.

Spânzurarea inițiativă

Era o practică extremă de inițiere. Se pare că este atât de veche această practică încât e relaționată cu arhaicul Zeu Tyr și cu începuturile inițiatice ale Zeului Odin. Încă de la începuturile lui Odin exista această metodă extremă a inițierii.

Odin, spânzurat pe Yggdrasil, are experiența morții. Odin reușește să stabilizeze experiența morții și să o mențină cât dorește: astfel nefiind nici viu nici mort.

Inițiatul se află atunci în starea de tranziție dintre viață și moarte, pe care reușește să o supună, să o controleze, să o „stabilizeze”. Reușește să controleze și să prelungească „starea” dintre viață și moarte și să o prelungească indefinit: acel moment magic, în care esența și structura lumii i s-au destăinuit lui Odin.

El a fost capabil să „stabilizeze”, să controleze momentul de „trecere” dintre viață și moarte, a prelungit acest moment și a reușit să culeagă **runele**... Imensa și infinita putere a runelor: care fac parte din esența Yggdrasilului, din esența lumii însăși.

Rune pe care le-a împărțit cu Zeii și cu oamenii.

Intrarea în pământ

Este tot o metodă foarte veche de inițiere. Aceasta era deosebit de răspândită și o găsim și la Celți. Semnificația era conținută în actul renașterii ca inițiat, după ce voluntar s-a renunțat la viața comună și s-a revenit în pământul roditor... pentru a fi născut altfel...

Inițiatul intra în pământ, într-o grotă închisă, ca un gest de revenire în pântecul matern al pământului. Acolo, dacă avea destule merite și calități sufletești, zeița pământ îi dezvăluia misterele inițiatice...

Apoi, el ieșea, dacă supraviețuise, din adâncul pământului ca o altă ființă, complet transformată... ca un inițiat al misterelor, plin de înțelepciune și puteri spirituale...

Crearea unui copac „Yggdrasil” exterior

Se fabrica după imaginea Yggdrasilului, un copac. Se scotea din pământ, cu rădăcină cu tot un copac și se replanta într-o groapă. În acea groapă erau depozitate obiecte valoroase, mied, mâncare, părți din anumite animale, bijuterii, bucăți din haine scumpe, obiecte valoroase, etc. Apoi se acoperea cu pământ. Se poziționau și pe crengile copacului obiecte de preț, obiecte de război, haine scumpe, bijuterii după o ordine prestabilă. Ordinea imita așezarea, dispoziția celor nouă lumi ale universului pe Yggdrasil.

Astfel se obținea o replică a **Yggdrasilului**, în care se putea recunoaște fiecare lume, din cele nouă, printre crengile copacului: *Asgard, Vanaheim, Alfheim, Midgard, Svartlheim, Jotunheim, Helheim, Muspelheim și Niflheim*.

Această practică era folosită pentru a accesa diferitele lumi ale universului și a intra în contact cu cei ce le locuiau: Zeii, uriașii, piticii, morții, elfii, spiritele naturii, nornele ce țes destinul, etc.

De asemenea, în misterele inițiatice, exista crearea **Yggdrasilului** în propria natură internă. Era o muncă cu energiile creatoare ale vieții, o muncă de sacrificiu și umilință, de voință de fier, de experimentare și control al stării intermediare între viață și moarte, etc.

La final, dacă inițiatul supraviețuia tuturor acestor procese inițiatice avea în interiorul său creat o copie a Yggdrasilului. Avea **Yggdrasilul** în interiorul său... Aceasta îl făcea unul dintre Asgardieni, era acceptat în lumea zeilor, ca un zeu nou născut.

Apoi pentru a se dezvolta, perfecționa și ascensiona existau alte mistere... și mai adânci...

Însemnarea cu rune

Nordicii însemnau rune pentru a actualiza forțe magice în obiecte, oameni, animale, plante, locuri sau scopuri.

Se foloseau pentru vindecare, protecție și apărare, intuiție, practici magice, în iubire, mai ales în călătoriile, în război... etc.

Brynhildr, valkyria, îl inițiază pe Sigurd în arta runică. Îi spune să-și însemneze sabia cu runa Tyr, runa victoriei, și simultan să rostească numele „Tyr” de două ori!

Runele erau desenate cu culoarea roșie, scrijelite, încrustate, colorate mai ales cu sânge și doar arareori cu alți pigmenți.

Se foloseau pentru a ajuta în orice împrejurare a vieții.

Galdr și Seidr

Acestea sunt activități magice practicate cu scopul de a modifica sau altera desfășurarea evenimentelor. De asemenea erau folosite pentru a afla destinul, viitorul sau a obține informații, de la cei trecuți în celălalt tărâm: care în trecut erau accesibile.

Practicile au un pronunțat caracter șamanic... implicând și activități spirituale erotice...

Arheologia a scos la iveală unele artefacte legate de Seidr. Cea mai des întâlnită este „fusul” de tors lână. Se pare că practicanții acestei arte magice imitau Nornele destinului, Urd / Verdandi / Skuld, și țeseau magic noi fire ale destinului...

Există un cult al femeilor înțelepte, vizionare, ce puteau călători în lumea spirituală și vedea desfășurarea evenimentelor viitoare sau puteau lua legătura cu ființe supranaturale. Ele aveau un statut aparte: li se oferea locul cel mai înalt din sală, erau servite cu cele mai bune feluri de mâncare și li se cerea serviciul contra unor cadouri foarte scumpe... Aveau un statut aparte în societatea nordică.

*„Fate-Magic”,
arta modificării destinului*

Era ceea ce căutau toți zeii. Era o combinație dintre celelalte arte, aici menționate și altele care s-au pierdut și lucrul direct cu

Nornele: Urd, Verdandi și Skuld. Arta supremă de a modifica cursul evenimentelor...

Capacitatea de a influența destinul și de a modifica cursul Yggdrasilului, al lumii, era arta magică supremă, culminarea înțelepciunii celei mai înalte, perfecționarea ultimă a propriei naturi, rafinarea maximă a naturii interioare...

Tehnici de vindecare

Existau numeroase tehnici *Seidr* și *Galdr* sau tehnici de folosire a *runelor* pentru vindecare.

Curios este cum acestea seamănă foarte mult cu tehnicile din ziua de azi de hipnoză clinică. Nu existe diferențe reale între ele...

Se utilizau stări de transă, vizualizări de rune, alterarea stărilor de conștiință, călătorii sufletești ce transcendau temporalitatea (*la fel ca și la regresia terapeutică hipnotică înspre perioada copilăriei cu scopul rezolvării conflictelor și a traumelor*), stimularea și producerea unui fel de „catharsis” sau a unei descărcări sufletești prin medierea unui grup (*vezi un exemplu de „catharsis” prin ajutorul grupului în „GuPrúnarkviða I. Primul poem al Gudrunei”, Cânturile Eroilor, Edda*), etc., etc., etc.

Alte tehnici de tratare sau vindecare includeau folosirea substanțelor din rădăcini, plante, sol, etc. În Volsungasaga apare un astfel de tratament reușit aplicat lui Sinfjotli de către Sigmund. Majoritatea acestei cunoașteri a acțiuni substanțelor din plante, animale și sol a fost pierdută din cauza terorii „creștine”.

Se foloseau numeroase metode de purificare corporală: sauna și alte metode pe care nu le enumerăm aici. Ele pot fi căutate din sursele amintite.

Existau foarte multe metode de tratament și vindecare însă majoritatea sunt deja pierdute grație intoleranței distrugătoare a spiritului patologic avraamic.

Acum, prin noile tehnologii oferite de știință, se redescoperă, după o lungă perioadă de întuneric „creștin”, beneficiile stărilor alterate de conștiință și folosul lor, se redescoperă acțiunea substanțelor ce pot fi găsite în natură și multe alte metodologii pierdute.

Sperăm doar ca, prin ajutorul științei moderne, să putem readuce la lumină și să recuperăm cu succes beneficiile pierdute de către umanitate, din cauza terorii, a fanatismului obsesional criminal, al patologicului întunecat avraamic și al rătăcitului zeu „negru” din orientul mijlociu.

În acțiunea și trăirea nordicului tehnicile de mai sus erau utilizate frecvent pentru a se auto-împuternici și a se auto-depăși.

De obicei se utilizau combinații din aceste practici. Și se realizau individual sau colectiv.

Tehnicile magice, și cele erotice amintite, prezentate aici, practicate în misterele inițiatice nordice și în viața lor de fiecare zi, nu sunt suficiente doar ele însele.

Acestea cer foarte mult sacrificiu și detașare. În plus cer „artă”: la fel cum nu este de ajuns să ai o pensulă și să întinzi culorile pe o pânză pentru a crea o pictură, nu este de ajuns nici în „misterele inițiatice” doar să cunoști tehnicile și să le aplici.

Există o artă ce știe cum și când trebuie folosite aceste tehnici. Există o „artă” ce trebuie descoperită în practicarea modalităților inițiatice magice. Și această artă se află în noi, e coexistentă cu noi. Și ne parvine de a lungul mileniilor de la înaintașii noștri europeni, care le-au practicat zeci de mii de ani.

Altfel... nu se obține nimic sau foarte puțin. Sau nu se obține ceea ce se dorește...

Simboluri inițiatice nordice

Acum încercăm să prezentăm unele simboluri asociate cu fenomene inițiatice nordice. Simboluri ce indică transformări și noi stări interioare spirituale, ca urmare a parcurgerii misterelor inițiatice nordice.

Simbolurile, cele pe care le prezentăm aici, sunt relaționate cu matricea stilistică și genetică nordică:

- Refugierea și cățărarea în copac în adâncul nopții sau / și a furtunii pentru a scăpa de fiare ce fug / gonesc după tine din adâncurile pădurii și doresc să te sfâșie: cumplita spaimă înfinit de adânc resimțită în interior. Ceva atât de profund european, adânc și ancestral european resimțit... Simți Europa adâncă... imposibilă... disperarea cumplită, îmbrăcat cu zdrențe, ud în noapte, urmărit de fiare în timp ce fugi ca un nebun și te cațeri disperat, și cutremurat în adâncul adâncului tău, de frică în copac.

- Spânzurarea: reprezintă trecerea prin inițiere, suferințe inimaginabile / ucigătoare la toate nivelele care, dacă le învingem, deschid o nouă existență interioară, spirituală pentru noi: intrarea în Asgard.

- Bradul împodobit, este culminarea inițierii prin spânzurare și semnifică reușita și împlinirea inițierii. Am traversat experiența morții și am revenit complet diferiți: prin sângele nostru copacul, nostru, a fost hrănit și perfecționat. Noi acum suntem printre Zei. Copacul nostru este mai mult decât un simplu copac. El este împodobit, el este transformat de sacrificiul nostru, el a devenit altceva, plin de calități și virtuți divine. Nu este doar un copac viu în natură ci este un copac viu în lumea spirituală, în lumea zeilor, în Asgard. Accesul viu și direct la orice lume a Yggdrasilului, accesul

neîngrădit în toate lumile și zonele universului, accesul direct la orice creatură din univers. Accesul liber în univers.

- Pierderea ochiului drept: asimilarea unei scânteii din Muspelheim sau transformarea naturii interne în Muspelheim. Pierderea unui ochi sau „*pierderea ochiului*” înseamnă renunțarea la tot ceea ce noi considerăm a fi bun sau moral sau de dorit. Aruncarea a tot ceea ce pentru noi a fost o „stea” de referință. Este începutul a ceva atât de diferit și de perfecționat, încât cei din jurul nostru nu înțeleg absolut nimic. O transformare teribilă. Noi vedem deja cu alți ochi... Este prezența lui Odin.

Este înțelepciunea întregului univers simultan prezentă în noi. Este cruzimea necesară trecerii prin situații foarte grele în viață. Este un auto-sacrificiu imposibil de descris, dar necesar... Este depășirea a orice a existat până acum în Yggdrasil. Aruncarea luminii proprii, deja câștigate, pentru o lumină superioară...

- A fi prins, cu brațele, de un șarpe enorm în mijlocul furtunii oceanice: este șarpele Midgardului, energiile vieții ce mișcă totul... este erotismul ce poate lumina și salva un suflet de la prăbușire sau de la înecare în apele existenței, mai ales în sexualitatea unei femei mai puternice decât noi. Însă un erotism muncit, rafinat, educat, stilat... ce stimulează constructiv și luminos energiile adânci ale vieții adică energiile erotice ne salvează... ajungem la liman dacă rămânem agățați prin curaj de ceea ce ne amenință să ne distrugă...

- Lupul, lupii: reprezintă forțe sufletești. Reprezintă puteri indescrivibile ale sufletului european. Ceea ce este invincibil și se află în adâncul adâncului nostru și de care și noi ne speriem... Sunt forțe dincolo de normal, care necontrolate ne amenință cu devorarea. Și care controlate ne transformă în „supra-oameni”.

Odin avea doi câini, Geri și Freki, pe care-i hrănea cu carnea aflată pe masa zeilor. Câinii îi erau complet credincioși.

Odin a pus mâna pe ce este mai sălbatic, puternic, de neînving, inuman în natura interioară. Și a controlat aceste forțe. Forțe interioare ce sfâșie totul... luna, soarele, universul... Controlul unor asemenea forțe, ce sălășluiesc infinit de adânc în interiorul nostru, ne transformă în ființe invincibile... (în oricare dintre cele nouă lumi ale Yggdrasilului).

- Cimitirul / sau în versiunea autentic arhaică „colinele funerare”, a căuta prin cimitir ceva sau un mormânt anume sau pe cineva: căutarea unor secrete de mult pierdute ce ne sunt absolut necesare acum în viață.

Odin vizitează des ținutul cu coline, „coline funerare”, și trezește la viață pe cei de mult morți pentru a afla secrete și informații importante. Când ne vedem în aceste locuri suntem în căutarea unor cunoștințe, informații, sfaturi care să ne ajute în depășirea unor situații de viață sau sufletești pe care nu știm cum să le abordăm. Și atunci căutăm înțelepciunea milenară a înaintașilor noștri, a celor ce au fost înaintea noastră.

O căutare secretă în memoria colectivă a propriei rase... a propriei linii genealogice. Secrete de mult uitate care acum sunt absolut necesare pentru a putea rezolva situații imposibile, pur și simplu imposibile... Căldura celor ce au fost înaintea noastră și acum vin spre noi cu cheia / soluția situațiilor imposibile pentru noi. A trezi pe cei morți pentru a lua de la ei ceea ce nu s-a păstrat... dar care rămâne în propria rasă, în propria linie genealogică.

- Coarnele de cerb, sau „*Green Man*”: reprezintă mintea unită cu universul. Mintea pătrunde și are acces la întreaga lume. Pătrundem cum mintea totul... în jurul nostru..., în natură..., în sufletul celorlalți..., în cer. Este legătura din interiorul nostru și tot

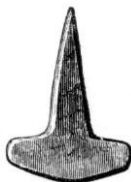
restul... suntem prezenți în tot... din jurul nostru. Este un simbol inițiativ.

Mai reprezintă coroana, cea mai înaltă stare a minții și a conștiinței. Puterea indiscutabilă a minții noastre, incredibila putere ce penetrează totul... și poate modifica totul... în exterior... Puterea absolută asupra exteriorului... prin mintea potențată de „energiile vieții”. Viața emană din noi... avem în interior ceea ce face natura să crească...

- Dragonul, șarpele, viermele: are foarte multe semnificații. Inițiativ reprezintă culminarea și finalizarea transformării în aur a propriei naturi. Reprezintă energiile vieții. Ceea ce face ca totul să se miște și să se agite. Este ceea ce ne mușcă... și astfel ne transformă radical. Originea bolii sau originea vindecării. Ceva imposibil de învins. Mai bine renunțăm decât să ne însușim ceea ce păstrează dragonul, altfel vom muri cu siguranță. Dragonul este inițiatul victorios...

- Ciocanul: un simbol ce indică acțiunea necesară pentru a transforma ceva. Thor are ciocanul Mjølner cu care ucide uriașii. Este acțiunea ce termină ceva imediat, brusc, pe moment, ca altceva să-i poată lua locul: altceva să apară. Chiar și F. Nietzsche spunea că el face filosofie cu ciocanul: adică schimba vechi concepții greșite în domeniul filosofiei prin lovituri puternice și bruște, violente, pentru a se naște lumina noii înțelegeri.

Este arma indestructibilă ce ne ajută să depășim ceea ce pare etern, să distrugem imediat și acum ceea ce era menit să fie pentru totdeauna. Actul ce modifică lumea și cursul ei, viața și destinul în mod radical. Schimbarea bruscă și completă a ceea ce era imutabil...

- Sabia, sabia înscrisă cu rune, simboluri magice: inițiativ are profunde implicații. Recucerirea puterii de războinic, adică, la nordici, intrarea în Asgard: lumea Zeilor.

A cuceri sabia înseamnă intrarea în lumea zeilor. Felul sabiei indică statutul nostru în Asgard, în lumea zeilor. Puterea noastră...

- Castelul medieval, sau castelul din vârful muntelui, sau salonul /sala mare (Valholl): locul nostru, lumea noastră, lăcașul nostru. Dacă este pe vârful unui munte semnifică că facem parte din Asgard, că am fost acceptați și am intrat în Asgard.

Sala, salonul semnifică lumea noastră interioară.

- Păduri adânci, misterioase, întunecate, puternice, înfiorătoare: inițierea, procese inițiatice. Singurătatea drumul ce duce la lumină: în Asgard. Nietzsche întâlnește un vânător cumplit și neîndurător în pădure, după care înțelege ce are de făcut...

Pădurea este misterul, neînțelesul, pericolele înspăimântătoare ale realizării misiunii noastre... intrarea victorioasă în Asgard și calea auto-perfecționării propriei naturii. Aruncarea în pădure pentru a te clădi și a ieși de acolo înălțat, în Asgard... Imposibil de descris în cuvinte. Pădurea trebuie simțită... în adânc.

- Evadare, aparent imposibilă, realizată de sub puterea absolută și infinită a cuiva: înainte de inițierea ascensiunii și a misterelor inițiatice este necesară evadarea constantă din custodia a nenumărați (*o listă fără sfârșit*) tirani, stăpâni, închisori mortale, ființe imposibile... Cine reușește să scape și fugă... se va refugia în pădure... și dacă va traversa, învăța, învinge și scăpa din pădure atunci va atinge Asgardul... în vârful infinit de înalt al muntelui ce se ridică până dincolo de cer...

- Femeie ce ne copleșește cu puterea ei: este sufletul colectiv al feminității propriei rase. Se manifestă ca și ajutor, moarte, act de împiedicare, ajutor spiritual fără de care nu putem avansa pe căile Yggdrasilului până în Asgard. Ceea ce ne facilitează și asigură intrarea în Asgard. Orientarea...

- Turnul: este un simbol al structurii interioare create prin apelul la „energiile vieții”, adică apelul la folosirea erotismului pentru a crea ceva în interior mai degrabă decât a crea o viață în exterior. „Turnul” reprezintă structura interioară obținută în urma împlinirii unor aventuri inițiatice... Turnul este natura divină activă în noi, în interiorul nostru. Noi suntem în vârful turnului: înseamnă

că suntem în natura divină și suntem protejați de ea. Suntem deasupra oamenilor, deasupra pământului: suntem mai mult decât doar oameni.

Turnul reprezintă achizițiile noastre inițiatice... spirituale. Este exact invers față de concepția avraamică întunecată potrivit căreia turnul este ceva negativ, pe care „dumnezeu” îl distruge. În spiritualitatea nordică „turnul” este un aspect extrem de pozitiv: înseamnă cea mai înaltă natură spirituală, înseamnă divinitatea însăși în interiorul omului, înseamnă toate calitățile noastre spirituale... omul în interiorul naturii divine... ceea ce ne ridică deasupra stadiului de om: adică Supra-Omul!

Alte simboluri au fost prezentate în secțiunea *Interpretări* din prezenta lucrare. Cel interesat poate să descopere multe altele în sursele ce le are la dispoziție.

Acestea sunt doar unele dintre simbolurile inițierilor nordice. Multe au fost deja prezentate în cânturile și în proza Edda.

În mitologia și spiritualitatea nordică simbolul ochiului și al turnului sunt profund pozitive: indică natura divină. Este ciudat cum Tolkien a folosit în povestirile sale simbolurile „ochiului” și ale „turnului” ca fiind negative, ca reprezentând forțe degenerante.

Simbolul ochiului și simbolul turnului sau ale celor două turnuri, de fapt, reprezintă împliniri spirituale imense... dincolo de puterea de înțelegere a omului.

Ochiul, pe scurt, este Odin... atingerea luminii din vârful lumii...

Turnul, sau cele două turnuri, reprezintă întreaga muncă spirituală ce ne-a ridicat în vârful Yggdrasilului, în vârful creației. A fi în turn reprezintă a fi în cel mai înalt punct al lumii... Turnul are însemnat în el toate eforturile și muncile spirituale care ne-au ridicat în vârful Yggdrasilului... ce ne-au dus în lumină...

„Turnul” este munca noastră spirituală de ascensiune... prin Yggdrasil.

Este ciudat cum Tolkien a folosit aceste simboluri, profund pozitive, în sensuri negative: ca reprezentând forțe distructive și degenerative.

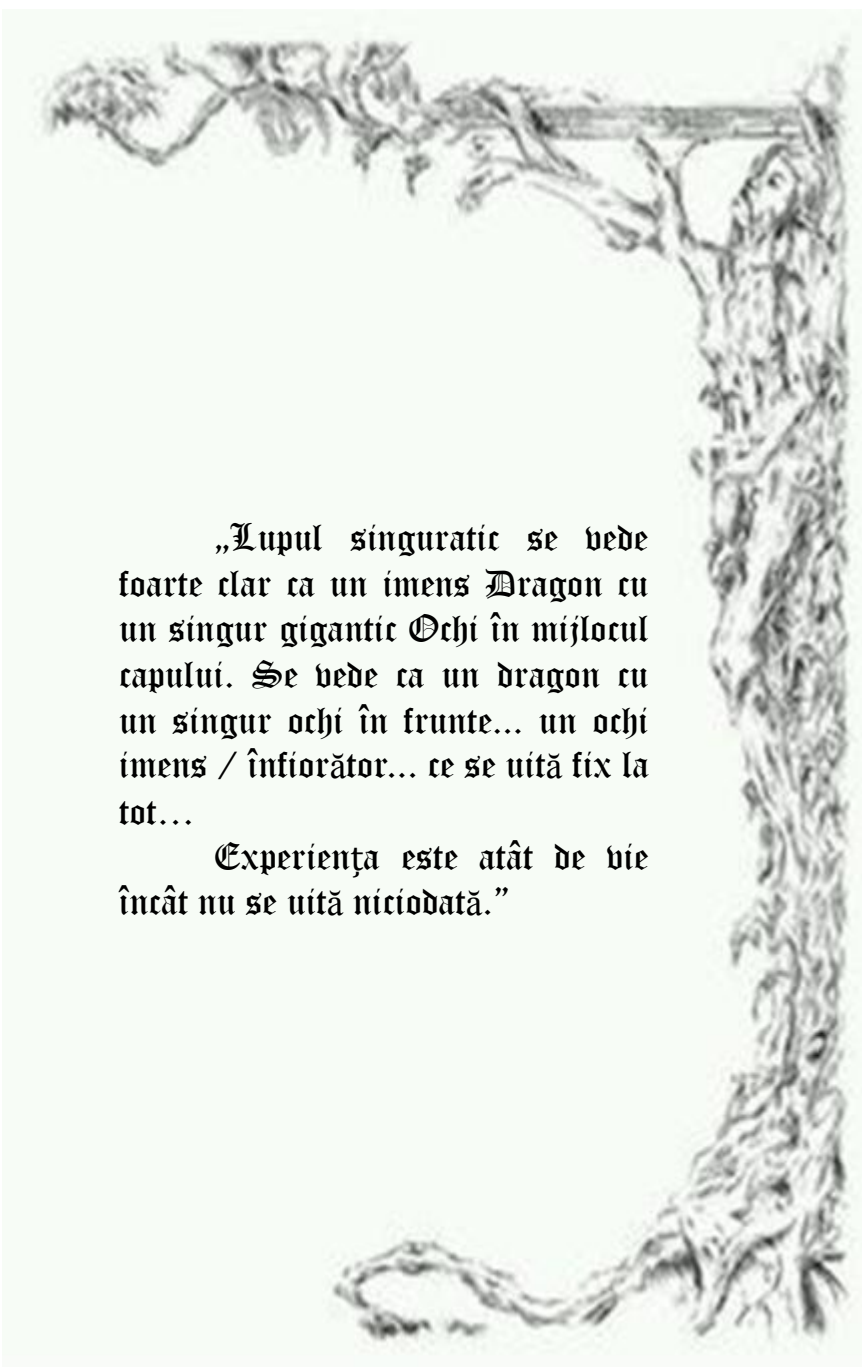
Pare că folosește sensul avraamic al acestor simboluri și nu cel nordic. Doar la avraamici turnul e negativ, trebuie distrus, și ochiul e ochiul diavolului.

În spiritualitatea nordică „turnul” și „ochiul” sunt simbolurile cele mai pozitive, pe lângă cele ale „ciocanului Mjolnir” și „copacului Yggdrasil”

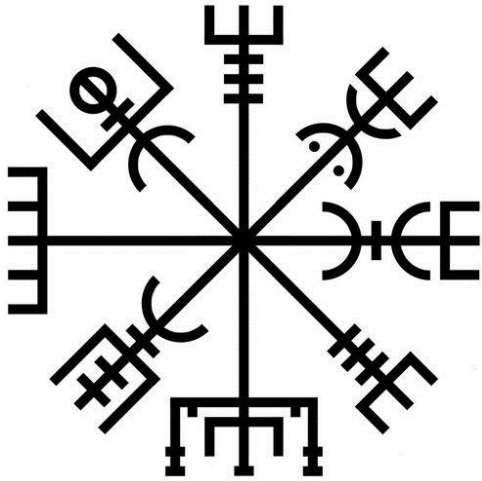
Simbolurile și evenimentele descrise în miturile nordice,
despre zeii lor, reprezintă realități interioare adânci
și nu evenimente exterioare. Fenomenele și evenimentele
prin care trec zeii nordici sunt o / trimit la o realitate interioară,
a sufletului în drumul său inițiativ,
și nu una exterioară.

„Lupul singuratic se vede foarte clar ca un imens Dragon cu un singur gigantic Ochi în mijlocul capului. Se vede ca un dragon cu un singur ochi în frunte... un ochi imens / înfiorător... ce se uită fix la tot...

Experiența este atât de vie încât nu se uită niciodată.”

PĂDUREA INITIATICĂ

I

In continuare prezentăm fenomene din misterele și fenomenele inițiatice nordice. Aceste întâmplări și experiențe conțin mistere profunde... Iar oamenii trebuie să fie avizați: să înțeleagă ce li se întâmplă...

Pentru cei ce doresc ascederea în misterele inițiatice nordice este bine să se clarifice următoarele: descrierea exactă a tehnicilor și practicilor magice nu este necesară. În cazul în care se dorește familiarizarea este suficientă practica, exersarea și ascultarea de propriul instinct: prea multă teorie și detaliu intelectual de fapt strică...

Vocea profundă interioară, vocea mileniilor de practicare a acestor magii și inițieri, de proprii noștri înaintași, iese la suprafață dacă ne deschidem spre ea: este ceea ce ne-a fost trimis prin sânge, genetic, din trecut... Iar această aspirație și determinare ne trage exact spre reușită! La fel cum instinctul o face cu oricare altă funcție psihică, emoțională, fizică, etc.

Și practicarea magiei și intrarea în inițieri a rămas adânc înrădăcinată în structura și în natura internă a nordicului... de sute de mii de ani... ca instinct constituent al ființei...

La fel cum instinctul de supraviețuire acționează și chiar blochează, spre beneficiul nostru, de multe ori prostiile superficiale ale intelectului și ale „credințelor” și valurilor culturale efemere, la fel și instinctul magic și mai ales cel inițiativ iese și se manifestă auto-puternic și exact, ca un ceasornic, în momentul activării sale

prin practicile magice / inițiatice: transformându-ne cu exactitate în supra-oameni.

O explicitare și descriere exactă a fenomenelor auto-depășirii, atât de necesare în ascensiune, este foarte clar prezentată în „*Așa Grăit-a Zarathustra*” de Friedric Nietzsche. Este ceea ce trebuie să facă în interiorul său inițiatul. Efortul personal interior...

Tot ceea ce inițiatul are nevoie în interiorul său este clar și limpede prezentat în Zarathustra.

Iar despre activarea „forței” și a „energiilor vieții” în interior se da aici orientarea... În secțiunea „Interpretări” și în continuare.

Ceea ce trebuie făcut și este necesar a fi făcut în fiecare moment, cu sexualitatea inițiatcă și cu celelalte practici inițiatice, oricum este înțeles imediat...

Și chiar dacă se face vreo greșeală apare imediat Freyja sau Idunn, cu chipuri severe și neînduplecate, indicându-ne exact ceea ce am greșit și unde trebuie numaidecât corectat definitiv. Iar când depășim în avans ritmul cerut de Freyja sau Idunn apar experiențe incredibile, inconfundabile, caracteristic inițiatice, onirice: explozii de lumini, explozii nucleare orbitoare, culori inefabile indescrribibile... energii ce explodează în univers...

Rafinarea senzuală / erotică / sexuală inițiatcă și auto-depășirea produc forțe ce reverberează în întreg universul... Yggdrasilul freamătă... ceva teribil se întâmplă...

Ascensiunea prin Yggdrasil are ca suport un instinct forjat din cele mai îndepărtate timpuri... Cel puțin sute de mii de ani... De aceea este exact și precis ca un glonț!

Nu este nevoie de nici o „mantie” sau organizație esoterică artificială... penibilă.

Se spune pe drept cuvânt, în nord: „*The Bullshit Stops When The Hammer Drops!*”

Când lovit de *ciocan*... când ești atins de lumina nordului... și se pune în fața ta cerința imediată / urgentă a auto-depășirii și a ascensiunii prin Yggdrasil... *ciocanul* lovește fără drept de apel... generând asurzitorul și a-tot-știutul sunet inconfundabil al metalului lovit ce scoate scânteii... lumea freamătă... și viul se supune extazului... *a venit momentul!*

A venit momentul luminii... și a ruperii și risipirii întunericului avraamic (efemer și penibil, caraghios și de prost gust).

Pregătirea

La început se simte o aspirație puternică la a cunoaște și a parcurge evenimentele inițiatice ce ne transformă...

Suflul Odinic ne pătrunde în interior adânc... în fiecare atom... în fiecare particică a ființei... Este un extaz irezistibil... o voluptate ce nu are oprire... o direcție absolut sigură și totuși neștiută... un urlat descătusant în nopțe... Și ne trezim!

Devenim cu totul altceva față de ceea ce am fost: totul prinde alt sens... totul are o altă culoare...

O voință... o dedare cumplită și fără oprire... Odin ne-a atins... ceva intră în noi: irezistibil și invincibil...

Apare o tendință, singura realitate care mai rămâne în noi, ca suflul neîncetat și a-toate-penetrant, imposibil de oprit, al vântului furtunii nordice complet dezlănțuite.

În experiențe onirice speciale, mult diferite față de visele comune, fugim și evadăm în continuu. Scăpăm din situații imposibile... reușim să ne salvăm de tiranii vechi... Scăpăm prin supra-eforturi de necrezut din închisori groaznice... suntem într-un efort sfâșietor de evadare și reușim de fiecare dată...

Suntem înconjurați de o aură specială... iar în interior freamătă voința invincibilă ce urlă fără încetare... zbiară în noi... cei din jur, deși nu o aud, se dau la o parte terorizați și îngroziți... Odin nu are limite...

Odin se manifestă... și giganții se cutremură...

Apare subit și de nicăieri o foame cumplită și o tânjire sfâșietoare după „lumină”... mai multă lumină... doar lumină... lumină și mai multă lumină... O foame de nestăvilite de a pătrunde... de a înțelege totul... de a penetra orice cu înțelegerea... a lumina totul... de a ști absolut totul... de a avea lumină... și mai multă lumină...

Este ceva ce ne chinuie sufletul etern... zi și nopțe... clipă de clipă.

O aspirație și o nevoie cumplită de lumină...

Tot ceea ce mai contează este doar „lumina” ...

Familiarizarea cu aspectele inițiatice vine rapid, dacă există o substanțială sincronizare cu vocea care ne cheamă... Odin lovește cumplit și fără greș... Universul se îngrozește...

Caracterul lui *Odin* este inconfundabil... el se manifestă... și se manifestă... în plenitudinea sa în momentul oportun!

În „*Poemul lui Grimnir*”, din Edda poetică, Odin caută un anumit tip de suflet... Caută un Agnar darnic, care vine cu inima deschisă în ajutorul celor aflați în nevoie, care se pune pe sine în pericol pentru a ajuta cu inimă deschisă, care înțelege suferința celorlalți și încearcă să-i ajute, și nu un Geirrod lacom, nepăsător, hoț și criminal.

Grimnismol pune în evidență cele două dimensiuni umane și indică cu claritate cerințele nordice pentru accesul în Asgard. Odin îl inițiază pe Agnar în structura Yggdrasilului și în misterele Asgardului...

În cazul în care posedăm o dimensiune umană de tip Agnar și o determinare și cruzime de tip Zarathustra calea este deschisă... și ajutorul inițiant apare imediat...

Intrăm în contact imediat și foarte ușor cu toate informațiile pe care trebuie să le știm și ajutorul nu se lasă așteptat.

Este necesară familiarizarea mai intimă cu o zeitate nordică ce să joace rolul de inițiator și ajutător în aprofundarea secretelor și a practicilor. Un asemenea zeu poate fi Tyr, Freyr, Heimdall, Freyja, Sif, etc. Cea mai protectoare, fină, rafinată, nobilă și delicată zeitate cu care se poate lucra este Freyja. Oricum ea orientează pe toți în munca cvasi-imposibilă de creare a Yggdrasilului propriu interior.

Ajungerea la o familiarizare cu zeitatea aleasă și o simțire a acesteia, o comunicare cu aceasta este indispensabilă. Am văzut mai sus la practica magică a *Călăritului* cum se poate manifesta mai clar o comuniune... cu o zeitate nordică...

Prin urmare, familiarizarea cu Freyja și chemarea ei se poate face cu ușurință... și ea întotdeauna este prezentă lângă cel ce are nevoie acum... Evident se va petrece un schimb: ea este dispusă să ne protejeze și să ne inițieze contra unui serviciu care trebuie făcut pentru ea. Acest serviciu constă, întotdeauna, în a ajuta o persoană aflata sub nivelul nostru: financiar, social, intelectual, emoțional, fizic, etc. Odată ce Freyja reușește să salveze pe cineva prin ajutorul nostru vine simultan cu toată iubirea și atenția spre noi.

Freyja este cea mai blândă și delicată Zeitate, în relația ei cu oamenii, cu care se poate lucra. Cel mai cumplit, de neînțeles, crud și neîndurător se pare că este Tyr.

Dacă se lucrează cu Freyja se poate aștepta o coborâre umilitoare, sub nivelul nostru, pentru a veni în ajutorul dezinteresat al cuiva... care până la apariția noastră era sortită / sortit pieirii. Mai ales este vorba de persoane în situații emoționale, traume sau răni, din care nu pot ieși singure. Freyja salvează întotdeauna pe cei ce au mai mare nevoie.

O dată ce ne călcăm pe orgoliu și auto-considerare și coborâm sub nivelul nostru să ajutăm și salvăm pe cine Freyja ne-a scos în cale, urmează răsplata din partea ei. Ea nu ne va ajuta nici o dată dacă nu o ajutăm și noi pe ea ca să-și poată mereu și mereu împlini menirea...

La fel este cu toate zeitățile nordice: cer răsplată imediată pentru orice ajutor. Nu este vorba de a te abține de la mâncare sau de a face practici spirituale, nu! Ci este vorba de a face ceva în lumea fizică, în Midgard. Zeii nordici cer să fie ajutați în munca lor... cer implicare din partea noastră și cer fapte, nu prostii „avraamice” de auto-flagelare.

De aceea Zeii nordici cer de la noi să fim cei mai buni și mai capabili în toate! Cer de la noi să încorporăm cele mai bune și rafinate calități intelectuale, mentale, fizice, emoționale, cea mai adâncă pătrundere...: cer de la noi să fim supra-oameni! Nimic mai mult.

Cel ce se hotărăște să lucreze cu zeii nordici trebuie să se aștepte să lupte cu toate forțele și resursele, să devină de un milion de ori mai bun în tot ceea ce poate și ceea ce este capabil: trebuie să-și calce pe propriile criterii capricioase de moment și pe propriile orgolii aiurite pentru a realiza direct și imediat acțiunea „boreală” în interiorul Midgardului.

Pentru orice ajutor acordat este necesar să facem ceva în Midgard. Zeii nordici sunt imediați în ajutor și în cerințe!

Acțiunea lor este ca lovitura definitivă metalică asurzitoare a unui ciocan! Metalul ce lovește metalul în mod cumplit și asurzitor. Mult dincolo de orice ne-am aștepta noi. Ei ne surprind imediat cu puterea și violența loviturii instantanee cu care-și fac treaba. Și așteaptă ca și noi să ne face treaba, oricât de dificil ar fi. Și ceea ce ne cer este deosebit de dificil.

Nordici nu apelau la Zeii lor prea des pentru a nu se face de rușine în fața lor, din cauza slăbiciunii sau a lașității. Operarea cu Zeii nordici este definitivă: cere totul de la noi și trebuie să fim dispuși să sacrificăm totul, lașitatea noastră, frica și timiditatea noastră, slăbiciunile noastre penibile, orgoliul capricios și neproductiv, depravarea, căutarea permanentă a siguranței, prostia intelectuală, atașamentele bolnăvicioase, sentimentalismele insuportabile, mila față de noi înșine, prea marea grijă pentru noi înșine, etc!

Ajutorul lor este ca un cataclism... Nu mai suntem la fel după ce am lucrat cu ei. Rămânem schimbați pentru totdeauna... Conform naturii lor. Ceva din ei rămâne în noi definitiv... spre salvarea noastră și prin noi a celorlalți. Primim ajutorul lor însă trebuie să facem și munca lor. Participăm atât la forța și lumina lor cât și la datoria pe care ei o au de realizat. Este un parteneriat...

Din acest motiv Zeitatea cea mai atentă și delicată cu care se poate lucra este Freyja... Este plină de atenție și rafinată în acțiuni... și cere totul de la noi în efortul ei de a rafina și a salva de la depravare, degenerare și suferință degradantă nordicii ei mult iubiți. Ea este dedată complet înălțării și auto-depășirii nordicilor... are grijă completă de starea interioară a oamenilor și rafinează permanent și înnobilează interiorul nordicilor. Iar efectele se văd pretutindeni... În calitățile europenilor nordici de a lungul mileniilor...

Acești zei ne ghidează și le simțim acțiunea de fier. Cel ce dorește să intre în misterele inițiatice nordice trebuie să știe... trebuie să se auto-depășească constant... sub orientarea celui pe care l-a ales pentru munca aceasta.

Atunci suntem puși în fața faptului de a sacrifica totul, întreaga noastră viață, pentru a trece prin evenimentele inițierilor. În cazul în care acceptăm în adâncul cel mai profund al ființei noastre sacrificiul atunci încet, pe nesimțite și cu o cadență de avalanșă survin evenimente ce modifică radical condițiile existenței noastre de până atunci: totul se schimbă..., totul devine altceva.

Suntem lăsați mult dincolo de zona de comfort a vieții noastre. Nu avem pe ce să ne bazăm în afară de interiorul nostru... Avem de luptat pe viață și pe moarte; avem de trecut prin cele mai cumplite și oripilante umiliri; avem de suportat cele mai dăunătoare situații... Auzim și suntem încercați de cele mai cumplite posibilități dar care până la urmă nu se concretizează...

Odată ce am trecut prin așa ceva cu seninătate și păstrăm vie și maximă dorința de a continua, iar sufletul este mai flămând de ascensiune ca niciodată, atunci se petrec din nou modificări bruște, rupturi radicale, evenimente ciudate ce nu ne reprezintă de loc și astfel, intrăm în etapa următoare. Etapă ce ne poate costa sănătatea și chiar viața!

Zeul Tyr ne vizitează și hotărăște pentru noi...

Spânzurarea pe Bggdrasil

Se începe în condiții sinistre, penibile, jignitoare, defăimătoare, batjocoritoare, umilitoare și periculoase munca de supraviețuire, auto-depășire și munca cu erotismul inițiativ.

Începerea inițierilor nordice înseamnă transformarea în „lup”. Ai nevoie a te transforma în „lup”. Semnificația lupului la vechii nordici trimite la ieșirea în afara legii: ești în afara „legii” deci nimeni nu te mai ajută, nimeni nu-ți mai oferă dreptate, ești complet singur – în noapte –, în pădure... trebuie să supraviețuiești singur. Nimeni nu apără lupul, nu i se oferă dreptatea meritată, oricine-l poate omorâ fără a fi tras la răspundere. Lupul este în afara legii... În afara legii se întâmplă inițierile... Dacă vrei să devii inițiat nordic trebuie să te transformi într-un „lup”, într-un „lup singuratic” fugind prin pădure pentru ați salva viața... E cumplit... Toți te hăituiesc...

Situațiile de viață sunt cumplite... Este exact ca și cum ai sta spânzurat cu capul în jos, în mijlocul pădurii reci, înghețate și furtunoase, fără ca cineva să fie pe aproape să te poată ajuta... și fără ca tu să poți face ceva pentru propria situație...

Persistă impresia adâncă de luptă permanentă cu uriași: cu persoane și situații imposibile.

Widolf,¹⁴¹ lupul pădurii, sau inițiatul nordic, se familiarizase deja cu cerințele sexualității inițiatice. Iar din interiorul său simte exact ceea ce are de făcut... este ca un magnet ce-i atrage sufletul în mod precis pe calea ideală a ascensiunii inițiatice. Simte exact ceea ce are de făcut și sacrifică orice, din el și din jurul său, păstrând atenția exact pe finalitate: pe reușită.

Energia Odinică este căutare a cunoașterii – ca știință și ca înțelepciune, informații despre toate și viziune spirituală, neîndurare cumplită și empatie completă pentru a ști ce este în ceilalți, a ști totul despre tot... lumină a minții și viziune înaltă –, o foame sălbatică de a ști...

O căutare voluptoasă, obsedantă, fericită până la granița cu extazul. O căutare ce implică totul...

Odin este căutarea „puterii”, a forței interioare fără margini... neîncetată, continuă, obsedantă... ești capabil a te pune în situații incredibile, a te răni sufletesc pentru a genera putere interioară nelimitată, forță a sufletului dincolo de orice normalitate. Este vorba de auto-mutilare sufletească și spirituală... pentru a vedea cum rezolvi, cum ieși, cum scapi, cum te dezvolti pentru ați întări „puterea interioară” și a putea continua... A putea să te descurci fără probleme în orice...

Este vorba de „puterea interioară”, o putere fără margini care se dezvoltă răbindu-te și schilodindu-te, sufletesc, pentru a vedea cum interiorul tău reușește să dobândească suficientă „forță” pentru a depăși fără probleme situația... cu zâmbetul pe buze, cu ușurință.

Energia Odinică este putere interioară infinită...

Voința sa... determinarea dincolo de normal... „energia Odinică” a-tot-penetrantă îl susține ca pe un lup cumplit și neiertător al pădurii... un lup singuratic teribil, de neînțeles și neîndurător...

Există o foame cumplită după lumină... după înțelegere... după pricepere a tot și a toate... voința invincibilă, de fier... de a ridica vâlul întunericului ... pentru a face ca lumina să ... lumineze...

---

141 *Lupul Pădurii*: nume potrivit pentru sufletele inițiatice de vreme ce inițierile sunt reprezentate prin păduri fără sfârșit în care trebuie să supraviețuim și din care trebuie să ieșim... călătorii ce nu se mai termină. La fel ca Sigmund, fiul lui Wolsung și tatăl lui Sigurd, care a fost nevoit să reziste 20 de ani într-o groță în pădure. Doar apoi a reușit să devină unul din cei mai mai regi, căruia nici o otrăvă nu putea să-i facă rău. Adică nu exista nici o posibilitate de degenerare... Era invincibil...

Să lumineze absolut totul în fiecare părticică a sa: *Să Existe Doar Lumina...*

Fericiți cei ce nu-l întâlnesc nici o dată... și totuși atunci ei rămân în întuneric... Mușcătura iluminatoare a „lupului singuratic al pădurii inițiatice” doare cumplit... și nu doar pe cei mușcați de lup, ci îi doare insuportabil și pe cei de lângă cei mușcați... Întunericul se risipește și lumina orbește... cauzând gemete, urlete și disperare... Însă lumina luminează... prin lup...

Odin utilizează și sexul pentru a se întări, pentru a obține o putere fără limite. Descărcarea e evitată pentru a nu pierde „forță”... E ceva obsedant și absolut necesar. A folosi sexul pentru a acumula forță în interior, a nu pierde deloc forța sexuală... forța generată prin sex... a o păstra... a o acumula.

Energia Odinică este „cunoaștere” și „putere”.

Practicile sexuale controlate tind să intensifice puterea și tensiunea sexuală interioară a inițiatului. Puterea ce dă viață, puterea prin care omul crează viață. Pentru aceasta se cere controlul nivelului excitației. O excitație prea mare și inițiatul nordic se descarcă pierzând astfel tensiunea acumulată. O excitație prea mică și inițiatul nu asimilează în interiorul naturii sale puterea necesară, tăria „vieții”, forța suficientă pentru a crea ceva în interior prin utilizarea energiilor ce dau viață.

Practicile inițiatice sexuale sunt orientate spre intensificarea, dincolo de orice limită a tensiunii, puterii sexuale a vieții. Pentru aceasta Widolf utilizează controlul propriei sexualități, a nivelului propriu al excitației, și păstrează în interior toată energia, tensiunea și puterea sexuală dezvoltată cu partenera sa, fără a o pierde (prin descărcare).

Pentru a obține nivelul cerut de tensiune sexuală interioară actele de iubire cu partenera sa trebuie să devină foarte lungi. După o perioadă este nevoie a se ajunge la aproximativ două ore de activitate intimă cu partenera. Activitate ce nu trebuie să devină plictisitoare căci atunci nivelul suficient de tensiune și excitație nu este atins; și nici prea isterică de vreme ce aceasta va duce la descărcare și pierderea „puterii”, a puterii vieții.

Oricum, activitatea intimă dintre cei doi este mult mai intensă și profundă decât orice activitate sexuală normală sau degenerativă. Însă partenera trebuie să fie în stare să „ducă” așa ceva.

Forța vieții trebuie acumulată în interiorul inițiatului nordic. Pentru aceasta se cere partenerei sale să poată susține propria excitație sexuală și pasiune timp de cel puțin două ore. Și aceasta în mod constant și permanent.

Nivelul de acumulare a tensiunii sexuale, a puterii „forței vieții”, este incredibilă și dincolo de concepere!

Femeia trebuie să fie capabilă emoțional, mental și fizic a-și menține nivelul propriu de excitație sexuală și căldură sufletească intimă timp îndelungat, fără a-și pierde interesul, a slăbi excitația sau a interveni plictiseala sau delăsarea. Căldura ei, căldura intimă, pe care o oferă inițiatului este cardinală. Fără ea, fără căldura femeii, inițiatul asimilează o forță a vieții care este rece, una care nu-i folosește...

Tipul de femeie și potrivirea dintre cei doi este cardinală. Trebuie să se facă orice pentru a obține parteneriatul unei asemenea femei.

Tensiunea incredibilă sexuală caldă trebuie acumulată treptat, de alungul lunilor și a anilor. Când tensiunea este prea mică sau nu există căldură intimă este necesară schimbarea partenerei. A găsi pe cineva potrivit, cu toate aceste calități incredibile și dăruită muncii inițiatice sexuale, este aproape imposibil.

Totuși, odată ce se trece de perioada de „pregătire” apare ca prin minune o asemenea femeie în viața inițiatului nordic. Atunci el are de trecut și de depășit dezaprobarea tuturor și are de sacrificat extrem de multe pentru a putea avea acces la partenerea potrivită apărută. Sacrificiile sunt distrugătoare și umilitoare...

Când tensiunea sexuală este prea mare și totuși inițiatul poate controla, cu sacrificii evidente, atunci este necesară descărcarea momentană. Altfel, nu se mai acumulează corect puterea forței creatoare a vieții în interior: ci intervine o dereglare... un blocaj...

Odată ce inițiatul controlează excitația el trebuie să intensifice incredibil, dincolo de normal, tensiunea sexuală în interiorul său. Dacă acumularea este prea bruscă, imposibil de digerat de către propria sa natură, atunci este necesară descărcarea parțială. Dacă acumularea nu este suficientă atunci inițiatul trebuie să depună eforturi și mai intense în munca sexuală cu partenera sa.

Instinctul nordic inițiativ orientează clar lupul...

A ști nivelul, raportul corect dintre tensiune și rapiditatea acumulării acestei tensiuni depinde de instinctul inițiatului, de

gustul / instinctul său inițiativ... de comuniunea cu divinitatea protectoare și inițiativă...

Când face o greșală evidentă, și nu înțelege că a făcut-o, apare întotdeauna Freyja cu o orientare precisă: o metaforă evidentă ce rezumă greșala și indică evident calea corectă de urmat.

Astfel, Freyja se poate adresa lui Widolf cu amenințarea: „*să nu mai văd nici o dată discoteca aceea*”, făcând referire la o sexualitate poate prea isterică și nefiresc de agitată: una ce poate duce doar la degenerare; de vreme ce este folosită în conjuncție cu tensiunile imense ale „energiei vieții” în cadrul inițiativ...

La fel, Freyja poate apărea pentru a indica o răcire între cei doi sau o scădere a ratei de acumulare a tensiunii „forței vieții” în interior: cerând mai mult lemn de pus pe foc sau o vedem reparând țeava ce aduce gazul în arzător; o putem observa indicând culoarea roșie pe care trebuie să o aibă apa râului ce trece pe sub un castel în care noi ne aflăm, castelul fiind deasupra apei; etc.

La fel, Freyja mai poate intensifica dorința și puterea sexuală a inițiatului direct, fizic: iar inițiatul nordic simte aceasta imediat, ca o schimbare bruscă în sexualitatea sa, înspre o creștere a puterii.

Freyja, în această „*pădure de brazi*”, cum s-ar mai putea denumi crearea Yggdrasilului în interiorul naturii noastre, este mereu prezentă lângă și deasupra lui Widolf. Mereu este resimțită intens și ajutorul și protejarea ei constantă observată în mod evident. Ea liniștește permanent sufletul și-l alină...

Thor lovește puternic și des inițiatul cu Mjolnir...

Widolf trece noaptea prin experiențe onirice ciudate, tot timpul este pus pe treabă și în efort.... El poate să facă diferența clară, ca de la cer la pământ, între visele normale umane și experiențele inițiatice: caracterul celor două este complet diferit! Cine a experimentat așa ceva nu poate fi înșelat nici o dată cu privire la ceea ce este inițiativ și ceea ce este uman normal în aceste experiențe. Diferența este uriașă între cele două experiențe...

Freyja cere rafinare și intensificare constantă a sexualității. Sexualitatea, din cauza tensiunii inimaginabile acumulate în interiorul inițiatului devine foarte pură, nobilă, plină de căldură și rafinament: altfel, prin activități sexuale isterice / brutale / necontrolate / murdare / degenerate / mizerabile / explozante / degradante / lipsite de rafinament, apare imediat descărcarea și pierderea întregii puterii. Actele de iubire corecte inițiativ devin

foarte lungi, fine, frumoase, armonioase, nobile ca frumusețea unui câmp de flori înflorite într-o zi însorită.

Freyja impregnează caracterul nostru cu energia ei. Freyja este rafinament. Rafinare a comportamentului sexual: astfel creierul devine rafinat în manifestare și funcționare... se rafinează... rafinamentul rămâne în creier, se întipărește în creier, în funcționarea neuronală, se imprimă în creier și creierul devine rafinat.

Apoi, creierul astfel rafinat se manifestă pe deplin rafinat... peste tot... și în căutarea luminii.

Freyja rafinează, înfrumusețează definitiv și în continuu totul... Este lumina interiorului... cu culori, nuanțe incredibile... ce ne transformă cu totul... este frumusețea și lumina ce curg prin noi...

Suntem un canal prin care curge frumusețea și lumina... din univers înapoi în univers, prin noi. Suntem deschiși complet...

Pentru o înțelegere mai bună a caracterului sexualității inițiatice nordice, unde arta erotică este orientată în totalitate spre ascensiune, spre în sus, spre lumina din vârful Yggdrasilului, spre auto-depășire, spre o viziune mai înaltă... spre a fi în vârf... spre creativitate... vezi lămuririle din expunerile despre „copac și corp” în inițierile nordice.¹⁴²

Rafinarea sexuală, căldura intimă, noblețea erotică, puritatea senzuală este la fel de importantă ca și intensificarea dincolo de normal a tensiunii și puterii sexuale prin controlul excitației și eliminarea descărcării.

Inițiatul trebuie să fie în stare să poată face așa ceva: să controleze excitația și să elimine descărcarea; să se poată rafina la extrem erotismul; să poată suporta incredibila tensiune sexuală încorporată, din punct de vedere fizic / emoțional / mental, ce conține „forța vieții” care face ca Yggdrasilul să crească și să se dezvolte în el; să-și ajute partenera în a coopera sincer și cu rafinată dăruire; a-și controla psihologia care devine foarte fluidă și maleabilă sub influența enormei cantități de energie a vieții; etc, etc, etc.

Este ceva foarte greu.

Însă Odin... cel de neînțeles... susține și oferă din natura sa, ce nu cunoaște opreliști, o parte inițiatului... Nici chiar inițiatul nu-și

---

142 Vezi adresa de web: [http : // www . northernshamanism . org / the- body- and- the- tree- the- path- of- the- flesh . html](http://www.northernshamanism.org/the-body-and-the-tree-the-path-of-the-flesh.html).

explicită cum de a fost în stare să suporte atâtea... și cum de este în stare să facă... ceea ce face...

Acumulând tot mai multă energie rafinată a vieții, „energie de viață” caldă, în interiorul său cu ajutorul partenerei minunate, calde și profunde, se formează în structura internă un copac magic, conectat cu întreg multiversul. În fazele bazice copacul începe să înverzească și apoi crește tot mai mult.

Calitatea sexualității inițiatice din această perioadă trebuie să reflecte natura inefabilă și rafinată, pură a Freyjei... *pe care am discutat-o în secțiunea de interpretării ale textelor Edda.*

Continuând activitatea sexuală foarte intensă, controlată, rafinată, purificată apare creșterea și înflorirea „Yggdrasilului” în interiorul structurii inițiatului.

Lupul și Bradul sunt simboluri vechi de mii de ani.

Pentru aceasta se trece simultan prin condiții de viață sinistre, de neimaginat: la fel cum Odin s-a sacrificat spânzurându-se cu capul în jos de Yggdrasil, până a ajuns în momentul de trecere dintre viață și moarte. Atunci a reușit să stabilizeze acea trecere, a oprit-o, a controlat-o până a zărit runele și a reușit să le culegă...

Widolf muncind la creșterea și înflorirea propriului Yggdrasil, pentru care sacrifică absolut totul, inclusiv pe el însuși, ajunge să fie spânzurat metaforic pe acest copac intern. Pentru acest copac intern se sacrifică el: astfel încât el atârână de copac. Nimic altceva nu-l mai interesează. Se sacrifică totul pentru acest copac și prin sacrificul său și sângele curs din rănilor sale, metaforic, copacul Yggdrasil înflorește...

Widolf trece prin asemenea suferințe și umiliri, prin asemenea condiții de viață complet inumane și eforturi de neimaginat că hrănește Yggdrasilul, prin suferința sa și prin „sângele său”, pe care-l crează în el sexual: pentru a înflori.

Simte destul de des cum primește lovituri asurzitoare de ciocan în interiorul capului, în creier. Ca două bucăți imense de metal pur ce se lovesc cu o putere infinită una de cealaltă! Un ciocan infinit de puternic ce lovește o nicovală densă din metal pur. Zeii îl modifică pe „lupul pădurii” lovindu-l în interior și în exterior...

Situații de viață incredibil de periculoase apar, astfel că mulți inițiați își pierd viața. Suferințe inimaginabile. Umiliri cumplite și penibile dincolo de orice limită a suportabilității. Se simte leșinul iminent... Nu mai există forță sau energie corporală... Eforturi fără vreun sfârșit... Doar voința-l mai ține în picioare...

Luptă maximă pentru supraviețuire. Rafinare erotică / sexuală și auto-depășire neîncetată. Mărire simultană a tensiunii sexuale dincolo de orice limită. Sacrificii de neimaginat pentru păstrarea partenerei și păstrarea ei în condiții prielnice cu scopul de a primi ceea ce ea are a ne oferi. Și multe altele... de nespus... pe care nu le mai amintim pentru a nu speria aspirații la ascensiune.

În cazul în care inițiatul ascultă de Freyja și face totul ca la carte, așa cum Freyja-l orientează, supraviețuiește și rămâne suficient de sănătos pentru a putea continua la infinit așa ceva: și atunci rezultatele muncii sale îi sunt arătate în experiențe onirice inconfundabile...

Se simte energia Odinică tot mai puternică... ceilalți sunt îngroziiți și nu înțeleg... Lupul emană ceva... din interior...

Lupul singuratic al pădurii începe să vadă ceea ce i se arată: flori incredibil de frumoase; flori imense și puternic colorate, natură bogată și în creștere, imposibil de descris în cuvinte; copaci plini de flori incredibile, uriașe, strălucitoare; pereții propriei case sau ai propriului castel vopsiți proaspăt în galben inefabil; totul devine galben strălucitor; pietre prețioase; alei înflorite; copaci imenși și plini de flori; diguri inefabile și rafinat aranjate pe care umblă prin adâncul pădurii; stări magice; peisaje idilice; schimbarea poziției stelelor pe cer; planetele sistemului solar se mișcă de la locul lor și crează o nouă structură a infinitului... poziționându-se în alt mod; etc.

Îi apare mereu și mereu Freyja și Odin sau Tyr, sau o altă zeităte masculină ca „împărat” și „regină”. Este constant ghidat, atenționat, păzit, sfătuit, iubit de către Freyja...

Multe secrete... se petrec cu lupul inițiat... ☺

În această creștere a Yggdrasilului interior, în această călătorie prin *pădurea inițiată de brazi*, Widolf stă spânzurat pe propria sa operă: atârnă exact ca și Odin, fără a fi ajutat de nimeni, de absolut nimeni, bătut de vânt, de ploi și friguri inimaginabile. Este complet singur, o singurătate ucigașă, teribilă așa cum oamenilor nu le este dat să întâlnească niciodată...

Ca și cum nu ar fi de ajuns Zeii nordici îi cer inițiatului să se și rănească singur, ca și Odin ce s-a străpuns pe el însuși cu lancea „Gumnir”. Lupul singuratic al pădurii trebuie să se rănească mortal singur... pe el însuși... și o face numaidecât...

Suferințele îl aduc pe inițiat în pragul morții... viața sa atârnă de un mic noroc. Fără acest noroc, în ultima clipă, el este

pierdut definitiv. Dacă supraviețuiește, dacă scapă cu viață înseamnă că natura sa este conformă cu ceea ce se cere din partea Zeilor Nordici de la un inițiat și aceștia i-au permis să trăiască: deschizându-i o mică porțiță...

Norocul care apare este dat de zeii nordici ce-i oferă posibilitatea culminării muncii inițiatice.

Culminarea acestor munci, finalizarea cu succes a creării Yggdrasilului, este anunțată foarte special inițiatului: unul dintre strămoșii săi, decedați deja, sau chiar bunicul său (mort fiind), cineva de pe linia sa de sânge, îi apare ca fiind viu și-l invită într-o cameră alăturată. Acolo îi este arătat „lupului singuratic al pădurii” *Yggdrasilul imens împodobit*.

Inițiatului nordic i se arată fructul muncilor sale: muncile sexuale incredibile și spânzurarea cumplită pe propriul arbore, ce creștea și pe care l-a făcut să crească și să înflorească cu propriile energii ale vieții, „forța vieții” și cu propriile suferințe, sânge și sacrificii indescriptibile.

Linia sa de sânge a reușit! Toți înaintașii săi sunt răsplătiți, căci din sângele lor, din eforturile și suferințele lor, în vederea supraviețuirii și din instinctele lor perfecționate pe care le-au transmis, a apărut un „Widolf”, un lup singuratic al pădurii ce a atins Asgardul!

Un strămoș mult iubit, plin de iubire și onoare, invită supraviețuitorul pădurii de brad, supraviețuitorul spânzurării pe Yggdrasil, să observe ceea ce a reușit, ceea ce a creat, unde a ajuns!

Căci a crea Yggdrasilul în interiorul tău, prin munca erotică și suferințele inimaginabile, înseamnă a deveni un Asgardian, a intra în Asgard ca un locuitor de drept al Asgardului: un Asgardian!

Linia de sânge proprie a reușit: a produs pe unul din Asgard! Un nou Asgardian s-a născut!

Crearea Yggdrasilului în interior oferă puteri spirituale incredibile. O putere lăuntrică inegalabilă... imposibil de învins de către nimic. Nimic nu mai rezistă... Nu mai există limite pentru *lupul* devenit Asgardian.

O intuiție spirituală incredibilă: a ști exact ceea ce e de făcut în orice situație de orice natură. Disparația completă a suferinței interioare, suferință al cărei loc a fost luat de o „putere” fără margini...

Apare capacitatea de a accesa orice „creatură” din alte lumi. Noul Asgardian are doar a se concentra ușor, a-și orienta ușor

atenția, și a cere ceva unei creaturi din oricare dintre cele nouă lumi și răspunsul sau ajutorul vine imediat! Inițiatul triumfător simte și primește răspunsuri directe de la orice creatură din cele nouă lumi.

Puterile magice ale naturii asistă lupul singuratic...

Lupul pădurii simte foarte clar că este capabil de orice efort și că puterea sa este fără margini... nu există ceva ce el să nu poată face: cu bucurie și voluptate. Nu mai înțelege slăbiciunea și alienarea oamenilor din jurul său!

Orice dorește... inițiatul poate face... mereu cu un zâmbet pe buze și cu căldură în suflet.

Inițiatul simte permanent iubirea și căldura intimă oferită de partenera sa rafinată. Iubire și căldură sufletească ce rămân adânc fixate în profunzimea și adâncimea naturii sale interne. El nu mai simte nevoia de a fi iubit de nimeni: are iubirea cea mai intensă și caldă stabilită, cristalizată în interiorul său: iubire oferită de partenera scoasă în calea sa de minunata... Freyja, cea în jurul căreia răsar florile.

Nu se refuză iubirea: însă iubirea întreagă, existentă, este în el... în interior.

Nu se mai suferă după iubire: iubirea este permanent în interior... rezidă cu aceeași forță incredibilă și intensă... fără să se diminueze vreodată. Este o căldură constantă... rafinată... nobilă... intensă... minunată... puternică... cu forță... ce nu mai dispăre niciodată... Este mereu în interior.

Lupul pădurii se uită în jur și nu mai înțelege goliciunea oamenilor și fuga lor disperată după iubire și recunoaștere...

Se uită la ceilalți cu uimire și sarcasm... chiar batjocură. El, Widolf, are toate în interior... nu mai are nevoie de nimic din exterior. Și, sincer, nu-i mai înțelege pe oameni. I se par jalnici, penibili, incredibil de slabi și purtați ca frunzele de vânt. Se abține să nu-i batjocorească...

Lupul este imun la orice suferință lumească.

Evident că inițiatul a trecut de starea normală de om... este deja altceva: s-a auto-depășit complet!

Freyja, Tyr, Odin, Thor s-au ocupat de inițiat...

Iubirea care a primit-o de la partenera sa, nobilă și rafinată, rămâne etern în interiorul său! Din cauza muncilor inițiatice sexuale ce au cristalizat și au făcut să se fixeze în el adânc și intima căldură, iubirea infinit de profundă primită...

Lupul singuratic al pădurii se simte complet... Și este de fapt complet, cu ajutorul Freyjei.

Yggdrasilul universal și-a deschis complet porțile în fața sa de vreme ce el are un Yggdrasil în interior, creat și înflorit. Din interior... are o conexiune cu toate lumile.

Simbolul evident este arătat cu bucurie de un strămoș: **Bradul Împodobit!** Inițiatul vede un brad imens, verde, puternic, des, plin și împodobit, așa cum un altul nu a văzut. Acest brad este Yggdrasilul său interior complet creat!

Bine înțeles că genul de copac poate diferi în funcție de structura spirituală internă, intimă, ce-l leagă de un totem sau altul, din negura timpurilor...

Apoi, într-o experiență inițiatică onirică, inițiatul nordic se vede ajuns pe vârful muntelui cel foarte înalt... a ajuns în Asgard...! Îl obsedează această experiență mult timp... rămâne adânc înrădăcinată în el.

Ce reușită: nu doar personală, ci întreaga linie genealogică împlinită și înnobilită! Toate eforturile și suferințele înaintașilor împlinite într-un nou Asgradian! Linia de sânge a reușit! Această linie de sânge a triumfat, prin inițiat! Și-a atins scopul: instinctele transmise au fost suficient de bune pentru a face pe inițiat să intre în Asgard.

Linia de sânge a fost atât de eficientă, atât de perfecționată, încât a creat un nou Yggdrasil, a dus la crearea și înflorirea unui Yggdrasil!

Această linie de sânge a creat un Asgardian!

Linia genealogică a înflorit....

Jeșirea din pădurea de brad

Încă din perioada creării Yggdrasilului propriu, în interior, inițiatul este întrebat dacă dorește, după terminarea Yggdrasilului să continue mai departe...

În cazul în care acest *lup singuratic* decide că dorește este amenințat și avertizat cu privire la durerile și sacrificiile ce vor veni. Și este fierbinte sfătuit să nu meargă mai departe. Toți se tem de soarta sa... dacă va continua mai departe.

După încheierea creării Yggdrasilului, în interior apare o perioadă de aproximativ un an de relaxare... situațiile de viață se schimbă imediat și brusc de la o zi la alta, de la o noapte la alta.

Brusc și ca prin minune apar condițiile cele mai calme, cele mai curate, cele mai vesele. Totul merge conform direcției de relaxare, învioreare, refacere, vindecare, etc. Apare ajutor din zone nebănuite și de la persoane puternice social.

Lupul singuratic reflectează la incredibilele situații, de nespus, prin care a trebuit să-și croiască drumul. Se bucură de liniște interioară... reflecții senine și pline de speranță. Tot ceea ce face îi aduce un sentiment visător de lumină, liniște interioară... frumusețe inefabilă.

Partenera iubitoare și rafinată dispăre brusc... la fel de brusc precum a apărut. Se resimte nostalgic și cu o senzație deșertică plecarea definitivă și bruscă a ei din viața inițiatului... Parcă n-a mai rămas nimic...

Evident este un sentimentalism ce trebuie depășit imediat... Adică este o „otravă”, sentimentalismul bolnăvicios, ce trebuie eliminat din interiorul nostru. Nimeni nu mai are ce face...

Așa trebuie să fie lucrurile... și așa este bine să fie!

Natura *Odinică* din interior se simte pe deplin...

Inițiatul este un *Odin* în miniatură... nu face diferența dintre ceea ce se întâmplă în interiorul său și Odin... Este la fel ca Odin...

Oricum, ceea ce s-a primit în interior din partea acestei partenere minunate nu mai dispăre niciodată... face parte din natura sa acum!

Lupul singuratic deja nu mai este doar un om... Tot auto-depășindu-se a trecut dincolo de natura umană: cu slăbiciunile sale, cu negliobiile sale, cu degenerarea sa, cu prostiile sale, cu absurditățile sale, cu nimicurile sale.

Acum se bucură și se scaldă într-o stare ușoară de reverie și lumină ce-l cuprinde din toate părțile... Și ceea ce este mai prețios... are deja această stare definitiv stabilită în propria sa natură internă.

Încep, ușor, să apară situațiile ce-l vor propulsa în nevoia sacrificării ochiului drept pentru a se auto-depăși din nou.

Deocamdată se bucură de libertatea obținută și de propria natură interioară... în lumină...

De acum lupul singuratic este un **Asgardian**.

Sacrificarea Ochiului Drept

La un moment dat Lupul Singuratic, noul Asgardian,¹⁴³ are o experiență lucidă că și-a pierdut ochiul drept pe vecie. Sau că i s-a închis ochiul drept pentru totdeauna și nu-l va mai avea niciodată. I-a rămas doar ochiul stâng. Freyja devine disperată, în grija imensă pe care o poartă inițiatului. Nu știe ce să facă pentru el... disperă și se lamentează...

Însă inițiatul, prin natura sa internă, căreia nimic nu-i rezistă, știindu-se capabil de orice încearcă să o liniștească spunându-i că „*orice are o soluție*”. Îi spune aceasta plin de încredere, siguranță, liniște interioară, cu un zâmbet cald și iubitor pe buze.

---

143 De aici încolo, el nu mai este doar un inițiat: el este un Asgardian, unul care a ales drumul auto-depășirii mai departe. Un om nu poate trece prin pădurea Dragonului Verde. Doar un Asgardian poate face aceasta. De aceea, această etapă este trecută de un Asgardian inițiat și nu un om inițiat. „*Lupul singuratic al pădurii*” devine „*lupul asgardian*”. Sacrificarea Ochiului Drept, sau *Pădurea Dragonului Verde* este o etapă a Asgardienilor ce vor să se auto-depășească! Prin urmare de acum înainte ne vom referi la Inițiat, la *Lupul singuratic* sau la *Widolf* ca *Asgardian*!

Însă Freyja își dă seama de pericol și de ceea ce va veni... și este disperată pentru soarta iubitului ei: inițiatul... lupul singuratic... Widolf.

Aici se intră în etapele pe care Odin le-a trecut pentru a-i salva pe ceilalți zei și pe oamenii din Midgard. Auto-sacrificiul cumplit, indescriptibil... pentru a scăpa pe Zei și pe oameni de Ragnarok, de distrugerea ce amenință pe toți din această creație: totul are un început și un sfârșit inevitabil...

Pierderea ochiului drept, acest auto-sacrificiu este realizat pentru a învinge inevitabilul... Și pentru a-i salva și pe ceilalți...

Apoi, după pierdere, sau închiderea ochiului drept, totul continuă liniștit...

Brusc, ca un trăznet ieșit de nicăieri, apare în interiorul *ssgardianului Widolf* o **scânteie** din Muspelheim. Este atât de chinuitoare și tensionantă încât sunt mari șanse ca inițiatul să se sinucidă numaidecât. Doar amintirea situațiilor imposibile din crearea Yggdrasilului, unde își amintește că încerca doar să respire și să mai aștepte câteva momente și așa repetată această tehnică, îi oferă o portiță de supraviețuire.

Lupul Asgardian al pădurii se forțează să rămână pe loc și să nu se miște, doar să mai respire încă de câteva ori, pentru a nu ieși și a se sinucide. Dacă reușește să treacă de această primă fază, de neimaginat, și supraviețuiește atunci îl așteaptă lungă și interminabila cale, de străbătut, prin pădurea ucigătoare și insuportabilă, pentru un om, a Dragonului Verde.

Deja, în perioada creării Yggdrasilului inițiatul se aventurase, într-o experiență lucidă onirică, într-un tărâm straniu și ciudat, nefiresc, întunecat, lângă malul unei ape, și furase un copil inocent care se plimba pe plajă; spre disperarea cumplită a mamei și zbierătele sfâșietoare ale acesteia. Lupul singuratic furase din acel tărâm ciudat, scufundat în clar-obscur complet, copilul ieșit din lăcașul părintesc pentru câteva momente. Era un eveniment cutremurător, într-un loc nepământesc.

Odată copilul înfășcat, Widolf se aruncase în apă, cu copilul bine prins, și pe sub apă se îndepărtă de mal și de mama uriașă a copilului, disperată la culme, pentru a nu putea fi prins sau oprit. Atunci, pe sub apă și cu copilul bine imobilizat în brațe, inițiatul văzu cum din fundul oceanului, unde acum se afla fugind, se ridicau de pe tronuri Zeități ce prinseseră viață la trecerea sa pe acolo. Trecerea sa pe acolo, pe fundului oceanului planetar cu copilul furat

în brațe, făcuse ca anumiți Zei să prindă viață, să învie și să zâmbească. Erau uriași... Pe lângă acești zei se aflau vestigiile arhaice ale unei lumi de mult dispărute...

Imediat după aceasta Widolf se trezise într-o sală de spital unde constată că se afla într-un proces de schimb de sânge cu copilul furat. Inițialul, prin intermediul unor tuburi introduse în corpul său și al copilului făcea transfer sangvin cu „copilul furat” din tărâmul nepământesc.

Acest eveniment este identic cu mitul din **Edda Poetică**, *Cântul lui Hymir*, unde Thor pescuiește șarpele midgardului, „Dragonul Lumii” ce stă ascuns pe fundul oceanului planetar, și încearcă să-l ucidă cu o lovitură de ciocan. Însă Gigantul Hymir, tatăl zeului Tyr, tăie sfoara cu care era legată momeala, de care se prinsese dragonul, și astfel puse capăt întâmplării, fără ca Thor să-l fi putut ucide pe Dragon; așa cum dorise.

Se pare că dragonul nu trebuie ucis, ci folosit, chiar dacă are un aspect îngrozitor: acesta este mesajul cântului lui Hymir.

Primirea în interior a unei *scânteii* din *Muspelheim*, simbolizată prin pierderea ochiului drept, produce în interior o tensiune atât de nefirească, atât de dăunătoare și de chinuitoare încât lupul asgardian simte că crapă. Are nevoie de timp pentru a se putea obișnui să supraviețuiască... însă nu mai este timp...

Această asimilare a unei scânteii din Muspelheim a fost anunțată de visul ciudat în care fusese furat copilul: adică fusese furată, pe ascuns, o scânteie din Muspelheim: un „fiu al focului” și făcut un pact de sânge cu el.

La fel, Odin făcuse pact de sânge cu Loki, al cărui tată „Farbauti” era din *Muspelheim*, era un *fiu al Focului*.

Toată inițierea nordică este indicată de miturile prezente în Edda și în alte surse nordice...

Prin urmare, lupul asgardian face la fel ca Odin un pact de sânge, în secret absolut, cu un fiu al focului: asimilează în natura sa internă o *scânteie din Muspelheim*. Aceasta produce fierbere în interior...

Asgardianul inițiat se vede pe el însuși, totuși fără a ști că el este, într-o apă „puternică” cum cad bucăți de carne din el; cum se separă de pe el carnea de os. Și pică bucăți de carne în apă. Cineva este lângă el și-i aplică pe carnea vie rămasă un bandaj cu uleiuri și cu ierburi magice. Suferința este indescritibilă.

Lupul asgardian al pădurii suferă atât de tare în interior, fără a se petrece mare lucru în viața sa, că simte că plesnește... o suferință abisală, întunecată, malignă, neîmpăcată, fără liniște, fără nici o ieșire: o teroare indescriptibilă îi asaltează interiorul și el nu mai poate face nimic împotriva acestei stări...

Freyja se îndepărtează complet de el și la fel o fac toții zeii. Nu mai este nimeni lângă el să-l apere sau să-l sfătuiască. Nu mai are nici o experiență spirituală de ghidare. Întuneric infinit, insuportabil, continuu, neîmpăcat... fără margini.

Noua parteneră pe care o întâlnește imediat, brusc, după apariția scânteii Muspelheim în interiorul său, nu înțelege nimic și-l bănuiește pe inițiat de lașitate.

Însă acesta nu poate nici respira... tremură fără a se putea controla... este oripilat, înfricoșat fără obiect: apar în interiorul naturii sale toate suferințele abisului, ale infernului și nu se poate controla. Pare un nebun... unul ce și-a pierdut mințile și mai ales sufletul... Nu mai există nimic din Asgardianul victorios: este doar un Asgardian rătăcit, nebun, ce și-a pierdut sufletul și mințile și care tremură și este chinuit în mod abisal în interior fără ca în exterior să se întâmple mare lucru. De fapt nu se întâmplă în viața sa exterioară nimic.

Sunt lucruri oripilante... care se întâmplă în interiorul asgardianului călător... prin *pădurea dragonului verde*. Sunt zei ce nu se avântă nici o dată pe acolo...

Sexualitatea cu noua parteneră este la fel de intensă ca și în perioada creării Yggdrasilului. Însă nu se mai acumulează tensiune sexuală. Nu!

În aceste procese ale *dragonului verde* se lucrează cu „tensiunea sexuală” obținută deja și efortul este, ca cu ajutorul acestei „tensiuni” și „puteri sexuale” obținute în crearea Yggdrasilului interior, să se genereze și să se asimileze cât mai multă „energie sexuală”, „energie de viață” în interior. Adică nu se intensifică mai mult tensiunea sexuală. Se lucrează cu aceeași „tensiune” constant și pe perioade mult mai lungi: se poate ajunge la etape în care se lucrează până la cinci sau chiar șase ore de activitate intimă, sexuală, cu noua parteneră, în fiecare zi.

Apoi perioade de o lună sau două de pauză totală și apoi iar ore întregi cu scopul de a se asimila o cantitate cât mai mare de energie sexuală, de „energie a vieții”...

Energia vieții îl schimbă complet pe inițiat. Idunn are grijă ca lupul să asimileze doar „mere de aur”...

În crearea Yggdrasilului scopul era creșterea infinită a tensiunii sexuale: a puterii „forței sexuale”. Tensiune și forță sexuală!

Acum, în pădurea *dragonului verde* doar se acumulează „energia vieții”...

Caracterul și rafinarea sexuală ia natura Idunnei... Este un alt tip de sexualitate inițiativă... una în care efectul acestei noi sexualități inițiatice produce „aur” în interior...

Modelul este Idunn...¹⁴⁴ infinit mai retrasă și mai rece ca Freyja... dar cerând sacrificii și perfecționări, rafinări și auto-depășiri inimaginabil mai mari...

Aici, în pădurea dragonului verde, verde ca *smaraldul*, scopul este păstrarea tensiunii și prelungirea actului cât mai mult pentru asimilarea unei cantități cât mai mari de „energie a vieții”, de energie sexuală în interior. Energie sexuală și durată...

Partenera lupului singuratic asgardian, în pădurea dragonului verde, trebuie să fie rece sufletesc: ca lamele tăioase ale unei plăci subțiri de oțel. Rece ca mijlocul gheții eterne... O răceală ucigătoare...

Partenera trebuie să fie absolut „rece” sufletesc și neîndurătoare...Metalică... fără urmă de căldură. Ea, în schimb, manifestă o dorință sexuală fără oprire. Este necesar ca ea să poată susține doar fizic actul intim, sexual, timp foarte îndelungat... Organele ei intime trebuie să fie capabile să opereze fără întrerupere ore întregi... zi de zi... fără oprire...

Aceasta permite inițiatului să realizeze acte foarte lungi și deosebit de dese de activitate sexuală, fără descărcare, cu „tensiunea” și cu „puterea” obținută în etapa creării Yggdrasilului: cu scopul de a se umple de „energia vieții”.

Asgardianul Widolf se vede în foarte puținele experiențe onirice pe care le are, și care sunt doar câteva în cei opt sau nouă ani de infern, în mijlocul oceanului, în plină furtună cumplită, ținându-se doar cu o mână de șarpele gigantic al midgardului pentru a nu se îneca. Astfel, dragonul trebuie folosit oricât de hâd și de dezgustător ar fi și nu omorât așa cum din prostie dorise Thor.

---

144 Despre natura lui Idunn s-a vorbit în secțiunea de interpretare a textelor Edda.

Sexualitatea este foarte rece emoțional, ca tăietura unei bucăți de metal ce este rece ca gheața. Se simte de parcă inima îngheață... și dispare... Există senzația stopului cardiac fizic din cauza răcelii sufletești a partenerei... Răceală care este totuși atât de necesară... și indispensabilă...

Nu există o potrivire prea bună între parteneri. Femeia folosește orice mijloc pentru a-l umili și înjosi pe inițiat. Situația începe să devină dezastruoasă: scapă de sub control definitiv. La un moment chiar și în exterior nu doar în abisul infernal interior...

Nu există scăpare. Lupul singuratic, Asgradian, simte că este deja 99 la sută mort. Nu știe ce să mai facă.

Doar o simplă umbră palidă de energie Odinică îl mai ține în viață... el este deja mort... în interior...

Zei au dispărut cu toții... nu mai are nici o experiență spirituală... este un abis în interiorul său... este o imposibilitate în exteriorul său. Și nici un sfat... și nici un ajutor... complet abandonat abisului chinuitor și neîmpăcat, fără sfârșit!

A traversa această pădure infinită este necesar...

Apoi, apare brusc Freyja și-i spune că dacă nu va continua... dacă nu va merge mai departe... va rămâne etern, în eternitate, de acum înainte cu această stare abisală / infernală în interior. Nimic nu-l va mai scăpa.

Partenera, deși acceptă practicile sexuale îndelungi și fără terminare, se comportă de parcă ar vrea să-l distrugă și să-i ia gâtul asgardianului. Este o trădare fără seamăn... Una ce înfige gheață în inima inițiatului.

Nu mai există nimic: nici într-o parte și nici în alta. Totul, chiar întregul exterior începe a se întoarce împotriva lupului asgardian, chinuit în interior de abisul infernal fără sfârșit. Toți cei din exterior încep să se întoarcă împotriva sa: să-l trădeze, să-l batjocorească, să spună minciuni incredibile despre el. Devine imposibilă existența.

Există impresia unei lupte cu forțe imposibile: ca și cum lupta este cu uriași, cu giganți - lupta este imposibilă... Însă lupta trebuie să continue... cu uriașii...

Atunci, instinctele de supraviețuire preiau controlul și lupul începe a se revolta împotriva a tot! A ceea ce a făcut în interiorul său, chiar de la începuturile pregătirii pentru inițiere, și a tot ceea ce i se întâmplă în exterior.

Singura variantă și soluție cu partenera este ai fi oglindă. Adică a se comporta față de ea exact așa cum se comportă ea față de el. Altă soluție nu există! Partenera trădătoare și rău intenționată începe să-și piardă mințile...

Singura soluție și variantă pentru exterior, în lumea fizică, este de a arăta adevărata sa valoare, pe care a ținut-o secretă și ascunsă tot timpul, pentru ca nu cumva oamenii să se simtă inferiori sau rușinați de neputințele lor: și astfel să-l blocheze prin răutate din cauza invidiei.

Acum este momentul de a se manifesta...

O revoluție se petrece în abordare, cam la 3 sau 4 ani după încarnarea „scânteii din Muspelheim”. Dar nu una așteptată sau intuită: ci una ce iese doar din instinctele primare ale sale... una ce ascultă de moment... de cerința momentului...

Odin își sacrificase ochiul drept pentru a putea obține o stare interioară spirituală superioară: o viziune spirituală superioară... Lupul Singuratic își sacrifică acum înțelepciunea pe care a avut-o, până în acest moment, în vederea auto-depășirii complete: a eliberării de o veche stare de fapte, de ceea ce el reprezintă în prezent...

Dacă dorește să continue și să supraviețuiască trebuie să sacrifice totul... Altfel nu se poate ascensiona...

Sacrificarea Ochiului drept reprezintă sacrificarea luminii și a înțelepciunii ce ne-a dus până în Asgard și pe care am primit-o în Asgard: cea care ne-a permis să intrăm în pădurea dragonului verde...

În acest moment este nevoie a sacrifica și această lumină, a sacrifica totul, absolut totul... a pierde totul... a te arunca în neant...

Doar astfel se ajunge dincolo... într-o nouă viziune spirituală și o nouă stare interioară ce ne salvează complet: și-i salvează și pe ceilalți...

Sacrificul este enorm și doar unii îl pot realiza: să sacrifici întreaga ta natură obținută până acum, propria viață, propriul suflet, lumina câștigată, totul..., propria înțelepciune obținută.

Să-ți sacrifici Ochiul Drept!

Să abandonezi totul... în mijlocul pădurii...

Însă, altfel nu se poate ajunge acolo unde trebuie...

Astfel Widolf începe, senin și zâmbind, cu efort teribil, să realizeze acte ce înainte nu și le permitea: acte ce ar fi fost

considerate degenerante chiar și de către el însuși, sau de către alți Asgardieni...

El începe să sacrifice totul...

Acum descoperă că, la nivelul la care se află în interior, poate să se bucure de lucruri ce oamenilor obișnuiți li se par teribile și de ocolit...

Se petrece pe nesimțite și spontan o lărgire a luminii conștiinței sale dincolo de orice considerație... o lărgire care are efecte imediate în comportamentul său: el devine imediat și brusc altul...

„Aurul”, care apare atât de des în textele Eddaice, apare în el după eliberarea de vechile criterii inițiatice... nu mai există limite... lumina conștiinței asgardianului¹⁴⁵ expandează nelimitat: infernul și cerul sunt simultan în el...

Mai mult: se experimentează voluntar și conștient o degenerare fără ca degenerarea să se producă, de fapt... acte pe care inițiatul le credea că produc degenerare, de fapt, acum îl propulsează ușor, imediat, simultan și brusc într-o lumină infinită... ce nu are limite...

Evident aceasta o poate face doar un Asgardian... un inițiat nordic ce a ajuns deja Asgardian... și în plus a furat o scânteie din Muspelheim... sacrificându-și Ochiul drept! Nu este vorba de oameni aici...

Devine esențială eliberarea de tot trecutul... altfel apare moartea fizică... Și instinctele milenare știu aceasta... Atunci lupul, prin natura sa, în care se află creat Yggdrasilul; prin forța tensionantă a scânteii din Muspelheim; prin energia Odinică de la care se împărtășește și prin ajutorul norocului, care apare subit, reușește să se rupă de tot trecutul și de toată conștiința sa trecută...

El moare doar în interior! Personalitatea decedează: el devine altcineva... cu un caracter și un destin cu totul diferit.

Ca prin minune partenera se aruncă în întuneric și alege, pentru a scăpa de tensiunile resimțite, ceva ce o propulsează în afara relației sexuale și de parteneriat avute până atunci cu *Inițiatul Odinic*.

---

145 A conștiinței noastre obținute în urma creării Yggdrasilului. Deci nu e vorba de expandarea conștiinței umane comune, ci de depășirea unei conștiințe luminoase a unui Asgardian. Oamenii nu pot trece prin așa ceva... Căci nu au nici măcar lumina Asgardului, primită prin crearea „Yggdrasilului interior” și acceptarea în cetatea Zeilor: Asgard.

Astfel și ultima legătură cu „trecutul”... se stinge... separarea este totală: atât de viață, de destin, de caracter, cât și de conștiința inițiată și de lumina de până atunci...

Apare o nouă lumină... una ce-l orbește chiar și pe Widolf...

Astfel omul, ce a început inițierile cu ani înainte, a murit!

Lupul lui Odin are nevoie de a continua viața fizică în pofida infernurilor abisale ce-l chinuie în fiecare moment și fiecare clipă în interiorul său. Târându-se continuă, nici el nu știe cum, să mănânce, să respire, să umble, să doarmă, să se îmbrace...

Forța sexuală manifestă se prăbușește: pierde mai mult de 90% din ea și se regăsește fără parteneră inițiată.

De acum înainte simte că trebuie să fure, prin orice mijloace, practici erotice inițiatice cu parteneri ocazionale ce nu bănuiesc nimic din ceea ce se întâmplă: acestea cred că este vorba doar de o relație comună și obișnuită. Inițiatul Odinic rămâne complet singur... doar el știe ceea ce face și prin ceea ce trece... Partenerile habar nu au: parcă sunt rupte total de evenimentele prin care trece Lupul Odinic.

Există suficientă „forță sexuală a vieții” și „energie sexuală a vieții” în interiorul său pentru a continua: totuși stresat și neîmpăcat din cauza scânteii din Muspelheim.

Se practică sexualitatea inițiată mult mai puțin intens: femeile „furate” pentru actele intime inițiatice nu posedă nici pe de parte rezistența fizică sau emoțională sau intelectuală. Actele intime sexuale devin mult mai scurte și rare: însă Inițiatul Odinic continuă cu tehnica controlului tensiunii sexuale și cu rafinamentul erotic... este deja instinct...

Lipsește complet orice contact cu zeii sau orice experiență prin care să se știe dacă se merge bine sau nu.

De nenumărate ori Lupul Singuratic Odinic se plimbă, în domeniul inițiat oniric, printre morminte. Caută ceva... este în permanentă căutare a cuiva, a ceva, a unui mormânt sau a unui nume.

Fără încetare se află în cimitire, ani la rând, și dacă nu se află atunci fuge și se refugiază în cimitire într-un clar obscur complet, întuneric...

Spiritual oniric, se simte mai în siguranță între morminte și caută pe cineva, ceva, un nume, un anumit ceva... există un magnetism voluptos al mormintelor, noaptea, pe clar obscur... O

liniște și o serenitate, secrete magice, recomfortare, vindecare... Singur, într-o singurătate fără seamăn...

În experiențe spirituale lupul asgardian se vede permanent în obscuritate. Un întuneric penetrant, dar în care poate, totuși, vedea totul... ca o noapte nordică... luminată de aureola boreală... o noapte clară... boreală...

La un moment dat, în cei opt ani ai Pădurii Dragonului Verde, lupul Odinic vede brusc cum în natura sa internă se acumulează aur incredibil de strălucitor și însemnat /marcat cu coduri indescifrabile. Se vede cum perții unei camere, ce până atunci erau din fecale în descompunere amestecate cu urină în descompunere, în stare pestilențială insuportabilă și de neimaginat, se transformă imediat în aur strălucitor însemnat cu „marcaje” ciudate. Întreaga casă a inițiatului, metaforă a naturii sale interne, este transformată în aur luminos...

Inițiatul devine de aur, creat din aur... în interiorul său. Nimic din el nu mai este altceva decât aur, totul dispare și este înlocuit în totalitate de aur: el este „aur” strălucitor însemnat cu peceți indescifrabile...

Apoi, pe măsură ce trec anii, purtând starea execrabilă abisal-infernală... insuportabilă clipă de clipă..., apare rar, din când în când, Idunn: la fel de rece, distantă, intangibilă...

Lupul singuratic Odinic înțelege că Idunn lucrase profund, tot timpul, în interiorul său și-l purificase în secret: într-un secret atât de mare încât nimeni din Asgrad nici măcar nu bănuia. Dar Idunn, sfioasă și rece ca și cristalul, se străduia până la epuizare... De multe ori se prăbușea fără vlagă și dezgustată de atâta efort și suferință într-o colibă dărăpănată din Pădurea Dragonului Verde... într-un moment de odihnă.

Atunci devine clar că în fiecare an se străbate una din cele opt poteci ale Pădurii Dragonului.

Spre sfârșitul celor opt ani apar anumite experiențe spirituale șocante: inițiatul Odinic primește de la un Rege Irlandez, ce-și ascunde identitate și doar inițiatul îl recunoaște, o gigantică sabie. O sabie anume: o combinație dintre o sabie și un trident. Astfel încât are un singur mâner și de acolo porneau o lamă gigantică în mijloc și încă două de o parte și pe alta. Astfel, sabia avea trei lame: una pe mijloc și două de o parte și de alta. Ciudată armă... ! Totul în acea experiență este verde adânc, de smarald, de o profunzime ireală... obsedantă.

Apoi... tot avansând, clipă de clipă, zi de zi, lună de lună, an de an, fără să știe cum și prin ce mijloace, Lupul Odinic ajunge la finalul celor opt ani, finalul celor opt cărări indescifrabile prin „Pădurea Inițiativă a Dragonului Verde” și simte într-o noapte cum i se cere prezența în domeniul spiritual. Acolo vede îngrozit un șarpe, o reptilă, un dragon dezgustător în interiorul său: îi provoacă greață și repulsie. Devine evident că această reptilă târătoare dezgustătoare s-a creat în interiorul său. Acum inițiatul Odinic a devenit un Dragon! E ciudat cum simbolul generează scârbă și înfiorare, frică paralizantă inițiatului Odinic, deși el a devenit unul...

După încă ceva timp... indefinibil, de întuneric cumplit, într-o dimineață oarecare simte brusc și imediat în interior cum natura divină este în el...

Simte parcă cum un taur, „bos primigenius”¹⁴⁶ descris magic prin runa Uruz, $\aleph$, de o densitate infinită și indestructibil, s-a născut și a apărut în interiorul inimii sale.

Apoi simte cum i-au apărut spiritual, pe cap, coarnele imense și gigantice ale „*The Green Man*”, ale... spiritului din spatele naturii...

Lupul Odinic este, față de trecut, cu totul altceva acum! Complet altceva. Are în interior o natură diferită.... Simte o putere sexuală interioară mai intensă decât puterea universului... însă nu reușește să o manifeste în fizic. Fizic rămâne cu o fărâmə de forță. Dar, în esența sa, sexul, puterea sa „a vieții” este infinită... fără limite. Ceva atât de dens, puternic și indestructibil încât nu există limite...

Inițiatul Odinic știe de abia acum că tot ceea ce a făcut a fost bine și corect! Tot ceea ce s-a întâmplat a fost programat și cerut... a fost necesar...

Permanența în obscuritate adâncă spirituală era doar traversarea unei nopți boreale... fără sfârșit...

O noapte fără margini, călătorind prin locuri ciudate, stranii, periculoase... O noapte în care totuși lupul distingea...

Până acum, aflându-se în interiorul pădurii dragonului verde și fără nici un ajutor, nu înțelegea exact ce se întâmpla și dacă era corect în acțiunile sale... Și dacă făcea bine... S-a bazat doar pe instincte...

---

146 Un tip de taur uriaș ce a existat, cu mult timp în urmă, în Europa. Acum este dispărut.

Acum înțelege că a parcurs cu succes pădurea inițiativă ce l-a transformat în Dragon. Înțelege că a reușit în toate luptele și a învins...

El răsulvă ușurat și vesel din cale afară... A Triumfat! Nu mai există îndoială: nu fusese părăsit de zei nici o clipă... aceștia doar se retrăseseră pentru a-l lăsa singur ca să-și poată face munca de unul singur... pentru a se împlini.

Întunericul permanent fusese doar o perioadă... El a trecut-o! A învins pădurea imposibilă, ciudată, întunecată... și ucigătoare... a Dragonului Verde...

Victoria aceasta este un eveniment foarte rar în Yggdrasil... Nașterea unui Dragon! Se înțelege profunda semnificație pe deplin...

Lupul singuratic înțelege ceea ce a realizat și se cutremură în întreaga sa ființă... Nu poate crede... Este șocat și ușurat: făcuse de fapt corect totul...

Ce ușurare... ce victorie... ce reușită... Natura divină în interior...

Se pare că simbolul dragonului trimite la natura divină.

Chiar și Odin a realizat aceasta... Unul din numele sale, ce atestă calitățile sale, este „Swafnir”. Acest nume este aproape identic cu al Dragonului „Fafnir”. Segmentul „-fnir” indică ascuns natura, ascunsă, a unui dragon: este vorba de un Dragon!

Și Odin a trecut prin acest stadiu, a devenit un Dragon,¹⁴⁷ cu foarte mult timp înainte... Însă el a depășit și acest stadiu... Odin este permanenta auto-depășire... Zarathustra cel înfricoșător...

Legea lui Odin impune **cunoaștere și putere...**!

„Lupul Dragon” simte că întreg trecutul uman... a fost curățat. Este liberat de negativitatea și otrăvirile din trecutul milenar. El este ceva complet nou: născut chiar atunci. La opt ani de la furarea scânteii din Muspelheim, ce i-a adus o suferință de neîndurat. Oricum, suferințele prin care a trecut nu se vor vindeca. Rănile primite din cauza Muspelheimului rămân etern în el.

Doar auto-depășirea face ca această stare de fapt să fie depășită... însă aceasta înseamnă a continua și mai intens auto-depășirea prin suferințe și pericole și mai înspăimântătoare... inimaginabile chiar și pentru un Dragon, Dragon de aur!¹⁴⁸

---

147 Dragonul și aurul sunt stâns legate și inseparabile, identice, în mitologia nordică.

148 Ce să mai spunem atunci de un Asgardian, sau un simplu om. La ceea ce facem referire aici este infinit dincolo de înțelegerea sau puterea de concepere a unui simplu locuitor al Asgardului sau a unui om.

Există o reală neliniște și speranță în interior cu privire la
posibilitatea de a continua, într-o nouă aventură inimaginabilă,
auto-depășirea... Urcarea până la lumina din vârful Yggdrasilului...
Neliniște, speranță, oboseală și sfârșeală...

Lingerea rănilor

Apare în Dragon o suferință fizică dureroasă, dar trecătoare,
datorată tensiunii musculare și a stresului inimaginabil prin care a
trecut.

Respiră aerul libertății.... după ani de întuneric complet și
lipsă de orice speranță...

Se simte nevoia de a o lua pe o altă cale... este nevoie de
acum de altceva.

Oamenii sunt speriați de el, fără să-și explice, doar la simpla
lui prezență. Există un efect de teamă, panică, blocare, împietrire la
vederea „Lupului Dragon”.

Oamenii se feresc de el și încearcă, fără să înțeleagă de ce, să
se îndepărteze. Simultan cu o răutate, invidie și dorință de
răzbunare din partea lor.

Această realitate apare foarte bine descrisă în „*Poemul lui
Fafnir*”,¹⁴⁹ unde oamenii îl dușmănesc și-l invidiază...

Pentru cei apropiați de el situația este duală: o foame de a
avea pe lup aproape tot timpul și o nevoie de a ucide lupul... de a
termina cu el... de a compromite lupul singuratic... de a distruge
lupul pădurii...

Absolut inexplicabil! Și foarte periculos... acte de manifestare
patologice și absolut anormale pro și contra și de multe ori
simultan...

Clar se manifestă forțe dușmănoase ale haosului.

---

149 *Fafnismol*, Cânturile eroilor, Edda.

Dragonul simte nevoia de a-și întări corpul... de a se vindeca, de a-și recupera sănătatea, vitalitatea și forțele pe care le-a pierdut.

Își amintește, subit și fără un efort conștient, fără încetare, ce drum cumplit a făcut și ce cantitate fără limite de „energie a vieții” a acumulat în interior! Oceane întregi... pericole și eforturi ce nu au mai fost auzite sau trăite de nimeni...

Se tot întreabă: oare cum de a rezistat? Este posibil? Mai este în viață și mai ales încă funcționează normal? Cum de a fost posibil să genereze în el și să acumuleze în interior oceane fără limită, cantități infinite de *energie a vieții*: prin controlul sexualității?

Nu înțelege cum de a reușit să facă toate acestea. Este un mister pentru el...

Însă... în adâncul său, există foamea cumplită și anormală de a continua și spaima ca nu cumva să se oprească totul în acel moment. Foamea chinuitoare a sufletului spre lumină... spre mai multă lumină... Spre putere și înțelepciune, spre auto-perfecționare... Spre mistere și mai adânci...

Evident, natura Odinică, fără limite și mereu în căutare și vânătoare, este natura inițiatului nordic... El este un Odin... El este un Dragon... El este un Asgardian... Lupul Singuratic al Pădurii Inițiatice...

Nu se poate opri din a realiza cu uimire nemăsurată prin câte a trecut și câte a făcut... Simte că îi este imposibil să cuprindă conștient tot ceea ce a realizat și a trăit...

Mereu și mereu îi vin în minte pădurile adânci și lacurile impenetrabile pe care le-a traversat... cu succes...

Conștientizează noaptea infinită, noaptea boreală profundă în care s-a aflat... Și prin care a reușit să treacă!

Turnul

La scurt timp după ce a devenit un **Dragon**, Lupul Singuratic este anunțat de o experiență adâncă inițiatcă că trebuie să

fugă mai departe și se vede cum se desparte de un grup de doi sau trei oameni și intră, fără să fie văzut de nimeni, într-o pădure deasă, printr-un tufiș impenetrabil... Singura intrare în acea întunecată și impenetrabilă pădure.

Brusc și într-un secret absolut, fără știința nimănui, fuge, ascunzându-se, în interiorul pădurii. Se desparte din nou de oameni... Este deosebit de grăbit. Nu mai are timp pentru nimic.

În viața exterioară, momentele abisal-infernale ce-l terorizează și-l fac să se târască ca un terorizat, tremurând și neputându-și stăpâni frica / panica / disperarea / incapacitatea de a trăi normal sunt mai puține și episodice. Mult mai reduse ca în pădurea Dragonul Verde... Totuși frica și panica față de ele îl chinuiesc clipă de clipă... moment de moment... Dragonul a mușcat puternic din el...

Partenera este ceva complet diferit: nu există atracție sexuală / erotică / senzuală. Lupul trebuie să facă imposibilul și să o păstreze: pe această parteneră ciudată... complet diferită și din altă lume.

Noua parteneră este, cu toate acestea, incredibil de puternică... fără seamăn pe suprafața pământului. Dă impresia vie a greutateii de plumb... Este ceva atât de dens și de tare că nu poate fi distrus... de nimic.

Ea, culmea, nu este afectată de loc de întunericul și suferințele prin care trece Lupul Inițiat. Le vede dar nu le simte și nu au nici un efect asupra ei! Este ceva incredibil... Însă foarte necesar, altfel nu ar fi posibilă înaintarea prin pădurea „Turnului”...

Partenera este ciudată în interiorul ei... are ceva abisal... ce inspiră teamă în ceilalți... Dă impresia de greutate infinită... O stabilitate fără seamăn... Nu este ceva ce nu poate face... Este un unicat.

Doar lupul singuratic se poate atinge fără frică de ea. Însă... ca atracție și potrivire, ca scânteie erotică cu inițiatul este zero...

Lupul Singuratic trebuie să se descurce așa și să găsească soluții... Nici tensiune sexuală nu mai există... Este imposibil...

Timpu merge împotriva lui.

Există senzația evidentă de luptă imposibilă... luptă cu gigantul: trebuie învinși uriașii... Practic este o luptă cu forțe imposibil de puternice...

Are experiențe spirituale clare în care se vede tot timpul în vârful unei case enorme cu etaj și pământul începe să se cutremure.

El se află în vârful cel mai înalt al unor construcții imense, pe vârful unor munți, și se produc cutremure ce schimbă definitiv dispoziția pământului pe sol...

El este în vârful unui turn... și se uită tot timpul în jos. Totul este sub el... Nimic nu este desupra lui. Și jos... se produc cutremure ce schimbă totul... Construcțiile iau alte poziții, se modifică totul.

În alte experiențe se vede urcând munți incredibil de înalți... plini de zăpadă... în singurătate absolută.

În acest moment Lupul Dragon are de urcat ierarhiile Yggdrasilului.

Lupta dragonului pentru *ascensiune* a început...

A venit momentul de a urca Yggdrasilul cosmic, de a învinge toate ierarhiile existente și de a ascensiona spre vârful ierarhiei...

Lupta cumplită de a urca Yggdrasilul cosmic și de a învinge toate ierarhiile sale stabilite... Acestea se împotrivesc...

Ascensiunea prin Yggdrasil... depășirea ierarhiilor stabilite... iată scopul Asgardului: a pregăti calea spre așa ceva.

Este necesar ca ierarhiile existente ale Yggdrasilului să se auto-depășească și să acumuleze și mai multă lumină... Dacă nu o fac este nevoie de a fi schimbate din pozițiile lor căci stagnează, induc stagnare în Yggdrasilul cosmic.

Lupta prin ierarhiile cosmice este permisă și susținută de către Tyr. Acesta schimbă pe cei ce nu mai corespund în pozițiile lor.

Ascensiunea prin Yggdrasilul lumii are ca scop apropierea de lumina din vârful lui... Asimilarea luminii, aspirația spre lumină și înaltă viziune, auto-depășirea constantă spre lumină... și mai multă lumină... este ceea ce Asgardul urmărește.

Situațiile de viață se schimbă și se îmbunătățesc pe de o parte. Însă Dragonul are atât de mult de lucru și atâta stres încât nu poate face față...

Nu mai are timp... activitate peste activitate. Nu se mai relaxează deloc. Dimineața se trezește și mai obosit. Este la un pas de prăbușire.

Situațiile devin critice... se cere și mai mult în continuu de la el. Nu mai are timp nici o secundă... Este o fugă teribilă... Toate se aglomerează... Toate sunt critice. Este o luptă cumplită...

Ziua se luptă... noaptea se luptă... Se luptă cu toată lumea... inclusiv pentru parteneră, se luptă cu universul... Totul îi stă în cale.

Totul se strică... totul se opune... ghinionul lovește absolut totul... orice aspect mărunțel... „Oprirea” amenință de peste tot.

Însă Lupul Dragon nu-și permite nici o oprire oricât de mică... Luptă peste luptă... accelerare infinită a vitezei și a luptei cu toți și cu toate... Totul este împotriva sa... Întreg universul...

Nimic nu mai funcționează bine... absolut nimic... totul se strică, se blochează... apar blocaje și opreliști incredibile și de nebănuit de peste tot... din toate direcțiile... nimic nu-l cruță... și toate-l atacă și-i pun baricade.

Dragonul își dă seama că trebuie să stea cât mai ascuns de toți și de toate și totuși să facă cumva să continue: e imposibil! Oamenii sunt mânați de forțe ciudate și-l atacă în permanență pe dragon. Acesta înțelege cruda realitate a faptelor: nu are voie să rănească sau să lovească pe cineva căci ar însemna că face un rău gratuit unui nevinovat. Căci cei din jur sunt mânați de forțe ascunse din Yggdrasil și nu acționează din propria lor voință și decizie.

Oricine îl vede pe inițiat se transformă imediat în dușman mortal și ascuns, care se lansează împotriva lui, cu toate forțele, ca un dement... plin de ranchiună, ură, cruzime fără rost, răutate gratuită... etc.

Lupul singuratic are de făcut lucruri imposibile: să lupte și să facă într-un timp incredibil de scurt realizări ce în mod normal necesită mai mulți ani.

Timpul se accelerează incredibil și inițiatul nu mai poate nici sufla. Se luptă zi și noapte clipă de clipă, făcând infinite lucruri în timp foarte scurt, să se ascundă de toți și de toate, să eludeze și să anticipeze cu forțele spirituale, pregătindu-se, orice posibil blocaj, orice piedică inimaginabilă, orice stricare, oprire, etc.

În același timp, fără tensiune sexuală, să activeze „energiile vieții” cu partenera sa, cu care lipsește orice atracție sau interes senzual / erotic / sexual, de o parte și de alta...

Lucrurile imposibile pe care Lupul Dragon este chemat să le facă sunt complet imposibile... Și imposibil este și să le enumere pe toate cele imposibile... care trebuiesc făcute... și încă extrem de rapid, imediat, acum, simultan toate... !

În plus suferința infernală, ascunsă, din interior, ce-l teroriza, îl chinuie în reprize. Nu se poate liniști dragonul. Există în plus panica de a nu face un atac cerebral sau de a nu muri subit, în somn sau căzând la pământ, din cauza eforturilor inimaginabile împotriva întregului univers, devenit absolut ostil și din cauza

stărilor abisale interne imposibil de suportat, cu care se luptă. Lupta continuă cu „giganții” ... lupta cu „uriașii” ...

Sunt momente în care ar dori să renunțe, însă îi apare Freyja care, într-o voce tremurândă și plină de rugămintă fierbinte, îi cere inițiatului să reziste neapărat: este absolut necesar și trebuie oricum să reziste. Freyja se roagă de el plângând...

Dragonul a lăsat în spate orice speranță de a scăpa... merge mai departe cu lupta incredibil de puternică și împotriva întregului univers doar pentru că nu mai poate face nimic altceva... bănuiește că va muri în scurt timp. Însă nu există nici o cale de întoarcere.

Noaptea experimentează zone înfricoșătoare ce-l paralizează. Sunt atât de înfricoșătoare încât un Dragon se simte paralizat... Case de vrăjitoare infinit de malefice... aerul pierzaniei... mizerie infectă...

Dar lupul singuratic trebuie să continue.

Face, fără să realizeze, lucruri imposibile... viteza se accelerează la infinit. Nu mai este timp de absolut nimic...

Lupul se miră că mai trăiește... nu-și poate explica aceasta.

Înțelege că nu are voie să fie rău cu cei din jur: ei sunt doar mânați de forțe ascunse din Yggdrasil. Ar fi ușor să-i distrugă... însă atunci ar fi prea simplu.

Prin urmare Dragonul înțelege că a fi „bun” nu este o cerință morală sau etică, ci una care-l obligă să trăiască de mii de ori mai greu: căci dacă și-ar permite orice acțiune ar fi ușor să învingă pe oricine. Însă, dacă nu are voie să producă daune de nici un fel în ceilalți, adică se cere să fie „bun” la infinit, atunci își neagă o gamă întreagă de acțiuni posibile.

Prin urmare, fiind infinit de bun și nedăunător cu ceilalți în mod voluntar și conștient, devine inimaginabil de dificil. Este mult mai dificil să faci ceea ce ai de făcut dacă ești legat la mâini și la picioare, decât dacă nu ești.

A fi bun este o cerință de auto-depășire a propriilor calități și capacități prin care inițiatul trebuie să învingă totul refuzându-și o gamă incredibilă de arme și de acțiuni. Însă el trebuie să găsească noi soluții, noi acțiuni astfel încât să nu producă rău. Deci, legat la mâini și la picioare prin propria voință, lupul dragon trebuie să inventeze altceva: este infinit mai greu. Trebuie să câștige noi calități... să-și dezvolte noi abilități... noi arme...

În inițieri și în ascensiunea spre lumina din vârful Yggdrasilului a fi „bun” nu este ceva etic ci este un instrument de

auto-blocare voluntară pentru a deveni și mai performant și mai creativ și mai inventiv și mai capabil și mai puternic și mai înțelept, etc. Ceva ce ajută evident la o și mai mare auto-depășire...

Căci ceea ce oameni momentului consideră rău sau bine este evident doar o prostie. Și aceasta se înțelege perfect în pădurea Dragonului verde, după sacrificarea propriului ochi în vederea absorbirii înțelepciunii ultime. Atunci se înțelege perfect că ceea ce oameni consideră azi rău nu este altceva decât un capriciu: nu există „bun” sau „rău”. Este o penibilă invenție: făcută pentru a sclaviza omul... ca el să nu vadă lumina...

Astfel, revenind, se trece peste situații imposibile clipă de clipă... Inițiatul este uimit și sincer mirat că nu a murit! Oare cum? De ce s-a întâmplat aceasta? E posibil așa ceva?

Dar nu are ce face... lupta continuă infinit...

La un moment dat se vede urcând cu schiurile un deal, în cadrul unui concurs. La pornire, jos, este aplaudat și încurajat și toate lumea este extrem de fericită... Însă o dată ce intră în concurs și ajunge primul, și încă cu avans, sus observă că este complet singur... deși marcajele concursului ce duc spre final sunt acolo. Dar nu a mai rămas decât el: nu mai este nimeni sus!

Acolo sus, unde a ajuns, este complet singur... nu mai există nimeni... doar el... Doar el a ajuns acolo sus... Cel mai sus din creația aceasta... pe cel mai înalt vârf de munte... unde nu mai există nimeni...

Nimeni nu este să-l aștepte... căci acolo sus, unde a ajuns, nu este de fapt nimeni... Și niciodată nu a fost nimeni... Este complet singur într-un loc al triumfului.

Așa înțelege că mai are doar un pic... este deja aproape de vârful absolut al Yggdrasilului.

Dincolo de muspelheim. A depășit muspelheimul.

Vede divinitățile sub el... el este în cel mai înalt punct al cerului... și sub el divinitățile iau masa... petrec la o masă festivă și extrem de rafinată și specială... Însă Dragonul lup nu poate participa căci este mult deasupra lor... și se tot uită în jos... Este foarte multă muncă, agitație, acolo jos...

Lupul Dragon înțelege că lupta se duce pentru a urca cât mai sus spre vârful Yggdrasilului.

La un moment dat, după cumplite forțări inimaginabile și lupte cu forțe gigantice, lupte cu „uriasi”, se ajunge în Niflheim...

Inițiatul devine în interior de gheață... cristal pur și transparent... El devine un Gigant din Niflheim.

Multe evenimente nu sunt relatate aici... fiecare trebuie să le descopere pentru el însuși. Aici sunt prezentați doar pașii radicali, schimbările cataclismice ce trebuiesc îndeplinite. Există însă multe, incredibil de multe, evenimente ne-amintite... Și e mai bine așa...

După alte forțări inimaginabile, și lupte cu „Uriși”, cu evenimente și forțe imposibil de puternice prin cruzimea și teroarea lor, se intră în Muspelheim... Natura interioară a „Lupului Dragon” devine foc... El este acum Muspelheim... Cea mai înaltă și puternică zonă a Yggdrasilului. Zona invincibilă... el devine invincibil...

A pătrunde în Muspelheim pe drept, prin natura internă de foc dobândită, nu este dat oricui.

Inițiatul se tot miră că nu a murit! Și acesta este un eveniment imposibil!

Odin, Tyr sunt extaziați și foarte mulțumiți... !

Freyja este senină, veselă, eliberată și în culmea fericirii...

Este o reușită aparte...

S-a terminat! Lupul Singuratic, mânat de Odin și orientat de Freyja, testat de Tyr, și ajutat în secret de multe alte creaturi înțelepte și luminoase, a atins cel mai puternic loc: primordialul Muspelheim ce exista cu mult înainte de Yggdrasil, mult înainte de creație. Este forța primordială care împreună cu Niflheim formează la un moment dat creația...

S-a ajuns sus. Mai sus de atât înseamnă a depăși primordiala manifestare... scânteia primă. Nu mai există nimic deasupra.

Inițiatul este în vârful Turnului său. Îl vede: este imens și nu i se poate zări întreaga întindere. Inițiatul este în vârful acestui turn...

Apoi... lucrurile se liniștesc... apare o liniște și ceva recompense ciudate, mundane...

De nicăieri apare, în liniștea odihnei dureroase..., anunțarea plină de culoare a necesității ridicării unui al doilea turn, lângă cel deja creat! Este de neînțeles! Cum? Nu s-a terminat totul? Ce se întâmplă? E imposibil ceea ce se petrece.

Apoi, Thor ne dă întâlnire - *zbierând din toate forțele creației, încât creierul și mintea noastră sunt la un pas de zdrobire și pulverizare* - la porțile cumplite ce duc în afara Muspelheim... ce se află la capătul celălalt al Muspelheimului... și care dau în afara sa... „în cealaltă direcție”.

Sunt porțile cutremurătoare ale universului: ce dau înspre domeniul luminii infinite... Porțile prin care nu are voie nimeni, nici măcar un Zeu, un gigant sau vreun Muspelheim să treacă... de fapt nimeni nu cunoaște cumplitele porți ale creației... ce dau dincolo de forțele primordiale ale Muspelheimului...

Deschiderea înspre cealaltă parte...

Deși se împotrivește, lupul dragon, devenit Muspelheim, nu are ce face: totul a fost hotărât și aranjat deja...

Apar din neant situații de mii de ori mai intense și dureroase... Inițiatul simte cum primește o lovitură definitivă în interiorul capului său cu un ciocan imens... din partea lui Thor. Este o lovitură cum nu mai există... Ca urmare a acestei lovituri simte că în capul său, la nivel spiritual, s-a produs o gaură imensă... are impresia că nu mai există nimic între el și restul. Se modifică absolut totul în interior.

Se observă noaptea... cum se ridică cu o viteză năucitoare al doilea Turn... Pentru un motiv anume este nevoie de al doilea Turn...

Și se construiește imediat al doilea Turn...

Apoi... după o scurtă perioadă se simte cum scânteia tensionantă și malefică Muspelheim... ce intrase în inițiat când și-a sacrificat Ochiul drept, iese din el... și tensiunea neîmpăcată dispare subit...

Este o eliberare imensă... însă inițiatul rămâne fără tensiunea care, deși malefică și dăunătoare, îi dădea forță să continue orice ar fi.

Toate aspirațiile Aesirilor se realizează astfel. Se ajunge prin urmare în vârful Yggdrasilului, la lumina cea mai înaltă... dincolo de Niflheim și Muspelheim, chiar dacă ele sunt forțe primordiale.

Inițiatul este salvat de Niflheim și chiar de Muspelheim (focul cu a sa întunecime și înnegrire). Toate acestea au fost depășite. Inițiatul este invincibil și nici o otravă nu are vreun efect... La fel ca Sigmund, tatăl lui Sigurd, imun complet la orice otravă.

Victoria este totală!

S-a ajuns la „lumina din vârful”...

S-a împlinit misterul nordic al inițierii.

Scopul intrării în Asgard a fost atins...

Lupul singuratic se vede foarte clar ca un imens Dragon cu un singur Ochi gigantic în mijlocul capului. Se vede ca un dragon cu un singur ochi în frunte... un ochi imens / înfiorător... ce se uită fix la tot... Experiența este atât de vie încât nu se uită niciodată.

Rolul Asgardului inundat de lumină, din vârful celui mai înalt munte, s-a împlinit: a condus un inițiat până la cea mai înaltă lumină... până dincolo de gheață și foc... până în vârful ultim al Yggdrasilului unde „lumina...” luminează fără opreliști...

Este ceva profund înălțător și împlinator după atâtea lupte: supra-omul luminat complet... „lumina” fără margini... cea mai înaltă stare obținută... supra-omul complet împlinit! Victoria totală!

S-a ajuns în vârful Yggdrasilului... Au fost depășite și învinse toate ierarhiile...

Bătrânul Alb

Se simte în interior o slăbiciune... lipsa de sprijin a scânteii Muspelheim... După o scurtă perioadă inițiatul își pierde echilibrul și se prăbușește în boală...

Freyja, Eir sunt lângă el și-l ajută... îi oferă o lumină albă cu care-i inundă întreg corpul și întreaga minte...

Încet, încet lupul se reface... în pofida oricării așteptări și a oricărei derulări normale a lucrurilor... El supraviețuiește... și-și învinge, miraculos și într-un mod de neînțeles, toți dușmanii externi: toți se prăbușesc... inclusiv partenera invincibilă.

Inițiatul se simte eliberat... rupt de toate... și cu foarte multă muncă de vindecare de făcut... Încă nu știe dacă va supraviețui. Dar nici nu mai contează...

După o perioadă oarecare este anunțat că va trebui să intre din nou în Pădure! Și când intră... fără să mai obiecteze... vede că drumul din pădure este amenajat și creat aproape ca o șosea. Evident că pădurea este cunoscută pe de rost... nu mai există secrete...

Se simte ridicat la o nouă luptă...

Apoi, într-un mod liniștit, apar situații noi nefirești... însă există seninătate și liniște în interior. Starea este cu totul alta, acum că scânteia din Muspelheim a ieșit din interior.

Căci el a depășit natura de Muspelheim când a ridicat al doilea Turn și a trecut prin porțile teribile ale Yggdrasilului, dincolo...

Odată ce a învins și în această nouă luptă, apare subit un bătrân alb și vesel. Nu-i pasă de nimic și este plin de înțelepciune și el știe totul... în mod senin. Se manifestă ca și cum nimic nu ar conta... nici universul... nici creaturile din el... nici chiar Zeii... Nimic nu contează...

Este un bătrân complet alb: fața albă, părul alb, barba albă, ochi albi... și se poartă foarte familiar cu noi... parcă ne știe de dinainte de existența universului...

El este fericit și iubitor...

După foarte scurt timp, apare o nouă parteneră. Una foarte slabă în sufletul ei și plină de probleme... O catastrofă pe două picioare... O persoană atâta de slabă nu i-a fost dat lupului să vadă în viața sa... este dincolo de orice normalitate...

Cu ea și cu puțină „tensiune erotică” dragonul practică sexualitatea inițiatică... Scurt timp...

Brusc se petrece ceva: „lupul dragon” și cu Tyr pătrund în domeniul Luminii Infinite... Acolo îl așteaptă pe inițiat un loc al său... metaforizat printr-o vilă cu o grădină enormă...

Apoi se resimte cum totul a trecut... nimic nu are de fapt nici cea mai mică importanță...

S-a ajuns în vârful Yggdrasilului, acolo pe unde curge lumina în interiorul Yggdrasilului... și apoi s-a ieșit din Yggdrasil... în „lumina infinită”... dincolo de creație...

Un inițiat se poate opri la orice nivel: Asgardian, sau Dragon. Apoi, dacă a intrat în „pădurea Turnului”, se poate opri la orice nivel, în oricare din cele nouă lumi,¹⁵⁰ unde poate deveni astfel un conducător suprem. Dacă se continuă înseamnă că se urcă tot mai sus spre vârful ultim al Yggdrasilului.

Dar se poate scăpa de ierarhiile Yggdrasilului...

---

150 Midgard, Jotunheim, Alfheim, Nivadelir, Vanaheim, Asgard, Helheim, Muspelheim, Nifhheim.

Ochiul lui Odin

Situațiile se liniștesc total brusc! Totul dispare... toate situațiile... și toate persoanele ciudate din viața noastră... totul se schimbă...

Încet, încet dispar cu totul... definitiv... stările cumplite abisal-infernale din interior... se revine la normal... Un normal pe care oamenii nu-l cunosc cât de dulce este... de fapt.

O normalitate complet uitată ce pare acum, pentru lupul singuratic, un paradis... I se pare ireal... ce ușoară este normalitatea... ce paradis...

Urmează o perioadă ciudată de lupte exterioare. Însă inițiatul nu mai este distrus complet de stările interioare abisal-infernale ce i-au fost induse de scânteia din Muspelheim. Această scânteie a ieșit... și infernul interior handicapant s-a risipit.

Lupul Dragon se poate folosi acum de toate calitățile sale...

Și oamenii se țin deoparte terorizați și blocați inexplicabil doar de simpla prezență a sa... Situația aceasta devine foarte pregnantă.

Deși avem nevoie de somn și de odihnă, de liniște... apar situații ce ne cer toată implicarea și toate calitățile...

Devine evident că se cere întărirea a ceea ce este deja tare în interior.

Doar prin efort și întărire se obține puterea vindecătoare ce ne poate restabili.

Dacă lupul nu se angajează în lupte cu cei din exterior va sucumba în îmbolnăvirea organismului și a minții sale.

Lupta-l face pe dragon să se țină tare și în acest proces se vindecă automat... Fără să realizeze... La fel cum „Zarathustra” spunea despre „sănătate”: aceasta trebuie să vină din puterea interioară, din forța sufletului, din efortul de a fi mereu mai perfecționat, din auto-depășirea continuă ce-l scoate pe supra-om din orice dereglare, greșeală, boală, îmbolnăvire, slăbire.

Sănătatea reală / adevărată este tăria de oțel a sufletului, puterea bucură și manifestată a capacității de a face orice...

Creativitatea liberă... Forța și tăria aduc sănătate. Și nu prăbușirea în lăncezeala suferinței și a greții...

Sănătatea trebuie câștigată... Tyr are grijă de aceasta...

Mereu și în continuu Freyja este lângă el... zi și noapte și are grijă de el permanent... orientându-l cu iubire... dându-i sfaturi... îngrijindu-l...

Freyja nu părăsește niciodată pe cel demn... și dornic de auto-perfecționare, rafinat și frumos în interior...

Tyr îl pune mai departe în lupte...

Auto-depășirea trebuie să continue spre binele lupului... chiar dacă s-a ajuns la lumina infinită... Orice poate fi și mai perfecționat... orice poate fi depășit și îmbunătățit... Auto-depășirea este salvarea, clipă de clipă, a lupului singuratic...

Stările infernale au dispărut...

Lupta de acum înainte este cu totul diferită: nu mai există infern în interior... și se posedă spre folosință toate calitățile și lumina înțelepciunii... care au fost obținute.

Se bucură de toate calitățile sale dobândite, de întreaga sa natură obținută... și de liniștea internă... pacea senină.. și luminată...

Observă că are în interior calitățile Odince prezente explicit în numele multiple ale lui Odin!

Numele lui Odin sunt: *Allvater, Herblindi, Herjan, Hnikad, Hnikud, Fjolnir, Oski, Omi, Wiflindi, Swidur, Widrir, Jalk, Swafnir, Vegtam, Grimmir, Widrir, Fjorgyn, Hropt, Ofnir, Gangleri, Grim, Thekk, Thridi, Thud, Ud, Har, Sad, Swipall, Sanngetal, Herteit, Glapswid, Fjolwid, Bileyg, Boleyg, Bolwerk, Sidhott, Sidkegg, Siegvater, Atrid, Farmatyr, Kjalur, ... etc.*¹⁵¹

Aceste nume sunt puteri și calități ale lui Odin. Ele sunt, în plenitudinea semnificației lor, secrete... Armele lui Odin sunt secrete... Sensul este parțial dez-ocultat... marea parte rămâne secretă...

Însă inițiatul la acest nivel le recunoaște... și-și recunoaște anumite calități ca fiind prezente în el chiar din perioada de

---

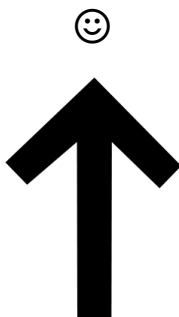
151 Toate aceste nume desemnează calități incredibile: *cel mult îndemânatic, cumplitul, călătorul singuratic, tunătorul, șarpele / dragonul, barbă lungă, tatăl celor căzuți, victoriosul, stăpânul valurilor, cel ce cheamă cu glas tare, cel ce împinge, stăpânul dorinței, cel ce este alb, cel ce este deghizat, stăpânul, cel ce poartă coif / adică este mereu atent și în apărare / pregătit de război, cel binevoenit, orbitorul oștii, cel ce descoperă adevărul, mărețul, adevăratul, cel ce-și schimbă înfățișarea, cel bucuros în luptă, ochi înflăcărași, cel cu ochi milostivi, experimentatul, cel ce este experimentat în amăgiri, capacitatea de a apărea în multiple forme... fiecare-l vede altfel, nu este nici o dată același, etc.*

pregătire... Înainte de intrarea în luptele misterelor nordice... Apoi, acestea s-au tot acumulat în el...

Fără efort, aceste calități Odinice se manifestă, înnebunindu-i pe ceilalți... orice face inițiatul îi reușește...

Nu mai este oprire... nu mai poate fi oprit de nimic. Auto-depășirea, auto-rafinarea și perfecționarea continuă acum cu bucurie și pace sufletească... cu voluptate...

S-a instalat liniștea și lumina... Drumul este de acum deschis...

Ascensiunea Spiritului Nordic

Apoi, după un timp, se înțelege că toate eforturile realizate până acum se reverberează în natura tuturor...

Tot ceea ce nordicii au obținut prin sacrificii imense, cumplite, inimaginabile sunt transmise nu doar genetic mai departe urmașilor, ci și celorlați membrii ai neamului său.

În „*Poemul Hyndlei*”, din Cânturile Zeilor, Edda, Freyja îi indică foarte exact lui Ottar că toți eroii nordici,¹⁵² toate neamurile nordice, sunt înrudite cu el. Toate calitățile nordicilor le-a moștenit și el... sunt și în el. Doar trebuie să se trezească la ele...

---

152 Volsung, Sigurd, Helgi, Angantyr, Sinfjotli, Sigmund, Jormunrek, Hraudung, Harald, Halfdan, etc., etc., etc.

Toate calitățile nordicilor sunt în descendenții lor, chiar dacă nu sunt descendenți pe linie genetică directă.

La fel, toate calitățile, eforturile și valorile dobândite de inițiatul nordic rămân însemnate, gravate, pecetluite, depozitate în toate persoanele de felul său...

Freyja, Tyr, Odin, Sif, Thor, Vidar, Baldr, Freyr, Eir, etc., cu toții sunt direct implicați în ridicarea europenilor... în oferirea calităților obținute prin inițieri poporului european... omului nordic.

Cu toții, Zei și oameni, beneficiază de aceleași valori și victorii... De aceeași lumină infinită...

Europeanul a folosit orice pentru a se dezvolta...

Concluzii

Misterele inițiatice nordice sunt extrem de dureroase și cumplite... imposibile. Supraviețuirea nu este garantată.

În aceste mistere nu se cere calmul minții sau echilibrul sufletului, ca în buddhism, yoga, hinduism, etc. Nu se tinde la aducerea omului în armonie, în zona de confort, confort maxim.

Nu se încearcă alinarea idioților. Sau „armonizarea” degeneraților.

În misterele inițiatice nordice se torturează inițiatul. El este aruncat mult dincolo de orice zonă de confort, scos din orice îi este cunoscut și firesc. Este o aventură sinistră ce duce doar la activarea instinctelor de supraviețuire.

Dacă inițiatul se liniștește prin meditații sau psihoterapie, el este imediat aruncat într-o catastrofă și mai mare, o disperare infinită, ce nu mai lasă loc nici unui control, unde este mult dincolo de orice și acționează doar instinctele de supraviețuire prin el.

Și atunci Zeii Nordici acționează în el, și prin acele lupte cerute de către ei, educând și transformând inițiatul în cele mai adânci zone ale sale...

Inițierea nordică nu are de a face cu mintea sau cu emoția. Inițierea nordică se desfășoară în zona celor mai adânci instincte...

Inițiatul era spânzurat pentru a avea experiența morții. Dacă scăpa atunci devenea inițiat, ca urmare a experiențelor avute în zona dintre viață și moarte. Dacă murea, era eșuat. Deci era la nivelul primordialei supraviețuiri, era dus la activarea instinctelor de supraviețuire...

Inițierea nordică distruge orice siguranță, orice liniștire, orice echilibrare, orice reconfortare, orice reflecție, ucide orice urmă de consolare și orice speranță... viitorul este doar căderea în abisul infinit... Dar inițiatul trebuie să continue... Nu există nimic în viitor pentru inițiat... dacă găsește calea până în Asgard bravo lui, dacă nu să moară acum! Căci este o sămânță putredă, fără glorie, fără valoare reală intimă, este doar o degenerare a capriciilor... și o imperfecțiune malignă și foarte periculoasă a instinctelor... Prin urmare, nimic bun nu va ieși în mod autentic din el niciodată...

Nordul nu înseamnă salvare... „salvare a sufletului”, ci tortură a inițiatului, luptă crâncenă, disperare infinită și efort inimaginabil, dincolo de considerentele minții și ale emoției... dincolo de orice...

Inițiatul nordic se aruncă singur în infinitul abisului... și singur se salvează... dacă instinctele îi sunt suficient de perfecționate: după milenii de efort ale propriei linii genealogice... Atunci ajunge în fruct, dacă inițiatul reușește, propria linie genealogică.

Atunci împlinește eforturile inimaginabile, realizate din timpuri imemorabile de către strămoșii săi, în lupta crâncenă prin tenebrele cumplite ale timpului...

Atunci duce la bun sfârșit toate suferințele și eforturile inumane pe care înaintașii și strămoșii săi (pe linie de sânge) le-au realizat pentru a supraviețui și a transmite ceea ce era mai prețios și valoros viitorilor copii, nepoți, strănepoți... stră-stră-nepoți... în întunericul nesigur al viitorului... peste zeci de mii de ani. Și... la final inițiatul... ajunge în Asgard... primit de Odin... la masa Zeilor!

Se naște subit în inițiat profunda și umilitoarea recunoștință pentru toți cei ce l-au făcut ceea ce el este și i-au transmis cu căldură și iubire pasională propriile gene forjate: proprii săi înaintași ce au

oferit tot ce este mai bun din sufletul și spiritul lor... pentru ca el să poată ajunge... odată... în Asgard... la masa Zeilor!

Doar câteva linii genealogice ajung acolo... în Asgard... Restul sunt terminate, distruse și sfârșite de Odin și restul Zeilor Nordici.

De aceea Zeii nordici lucrează cu poporul, cu întregul „Folk”, neîncetat, zi și noapte... pentru a perfecționa europeanul de mii de ani...

Zeii nordici lucrează la nivelul instinctelor. Educă și spiritualizează instinctele și nu mințea sau emoția. Nu sunt interesați de gânduri, de activitatea superficială a intelectului sau de agitația emoțională. Ei pun inițiatul în situații în care nu poate face față, în situații în care abandonează ceea ce știe și intervin în acțiune și spre salvare instinctele. Și aceste instincte sunt sublimat și transformate în interiorul inițiatului.

Situațiile în care inițiatul este pus seamănă cu lupta pentru a supraviețui unui pericol mortal imediat, ucigător în momentul prezent. Unde intră imediat în acțiune instinctele... pentru a ne salva...

De exemplu, după munci inițiatice cumplite, în care inițiatul este la un pas de cedarea sistemului nervos, la un pas de comotie cerebrală din cauza tensiunii și a oboselii, zeii nordici îl pun în situații în care trebuie să lupte ca un leu pentru a învinge o nouă situație absolut imposibilă, penibilă, umilitoare, de necucerit.

În acest moment inițiatul cu starea sa de iminent colaps cerebral nu are altceva de făcut decât să lupte fără intruziunea minții și nici a emoțiilor. Orice intruziune a gândurilor sau a minții, a emoțiilor îl conduc imediat și instant spre moarte, prin agitația sistemului nervos. Astfel, el nu are altă soluție decât să se relaxeze, pentru a nu muri, să uite totul și să acționeze în luptă după instinct. Atunci se îndepărtează de agitația mentală, gânduri, emoții și instinctele îi sunt în continuare spiritualizate, perfecționate, învățate, educate: „ascensionate”.

Când ceri refacere, relaxare, odihnă pentru a nu muri, după penibile și cumplite eforturi de supraviețuire, ești atacat cu situații și mai ucigătoare, în care trebuie să lupti încă și mai mult. Astfel, înveți că în mijlocul bătăliei celei mai crunte și cumplite există pace... liniște... refacere. O luptă inegală și incorectă... situații penibile...

Ei, zeii nordici, nu-ți oferă liniște sau medic să te vindece, situații bune și pozitive pentru refacerea ta. Ci te aruncă în cea mai

mare și cruntă bătălie, unde toată lumea te atacă, o bătălie pe care oricum nu ai cum să o câștigi. Atunci realizezi că nu ai ce face, ci trebuie să te abandonezi instinctelor și să găsești refacere și odihnă în cea mai cumplită luptă, doar pentru a supraviețui. Astfel, înveți să depășești mintea, gândurile, emoțiile și să te lași pe mâna instinctelor deja spiritualizate. Atunci, în mijlocul luptei... te odihnești și te refaci. Te vindeci! Așa te ajută Zeii Nordici. Ei te pun să te lupti cu „giganți”...

Când ascensionezi lupti așa cum nu-și imaginează nimeni. Și când ai ajuns la capăt și nu mai poți vin altele și mai cumplite și tot așa până la cedarea corpului. Apoi când ești pe punctul de a ceda ești pus în alte situații de luptă imediată, pentru a te putea reface...

Când ceri odihnă ești aruncat în luptă crâncenă ca să înveți și să reușești să te odihnești oricum, în orice mod. Să înveți că singura realitate adevărată sunt instinctele și educarea și spiritualizarea lor.

Odin, zeii nordici, nu sunt interesați de „ceea ce crezi”, de credințele tale, de emoțiile tale (fericire sau suferință sau sfârșeală, disperare, etc). Ci doar de **instinctele** tale. Ei lucrează la nivel instinctiv. Dincolo de orice manifestare.

Astfel încât orice religie ar veni, orice probleme ar apărea, orice alte lumi ne-ar asupri, instinctele vor continua să funcționeze ascensional, spre lumină, așa cum acești zei nordici le-au educat... și le educă în omul european.

Spiritualitatea nordică lucrează la cu totul alt nivel decât orice altă spiritualitate de pe suprafața pământului. Nu cere credință, nu cere practici spirituale zilnice, nu cere devotament. Nimic mental și nici măcar emoțional. Nici un control al minții sau al emoțiilor. Ci lucrează dincolo de orice formă... lucrează în instinct!

Astfel încât orice religie ar avea europeanul, în orice cultura s-ar afla, în orice situație emoțională ar fi în viața sa, munca spirituală de ascensiune spre lumină și auto-perfecționare se realizează în instinct, în adâncul primordial al ființei.

Odin sau Tyr nu e interesat de suprafața efemeră unde rezidă gândirea și emoționalitatea. Suprafața mereu schimbătoare...

Indiferent că europeanul știe sau nu la nivel mental / conceptual sau simte la nivel emoțional că se întâmplă ceva în interiorul său instinctual, zeii săi, zeii nordici, îl lucrează și-l supun la munci ale instinctului... Pe care le spiritualizează.

Munca spirituală nordică se referă la spiritualizarea instinctelor, la educarea **instinctelor** astfel încât ele să fie **ascensionale**...

Nimeni nu se mai poate atinge de spiritualitatea nordică... ea se desfășoară, adânc, dincolo de orice formă mentală sau emoțională, religioasă sau culturală, dincolo de orice formă sau situație lumească, dincolo de orice interdicție sau observație: se desfășoară în instinct, fără ca omul să știe măcar.

Ce să mai vorbim de liderii religioși și activitatea lor inchizitorie? Încă din perioada imperiului Roman a existat o voință „întunecată”, fanatică, de a distruge complet spiritualitatea europeană... de a o face să dispară... de a elimina lumina... Roma, prin Iulius Cezar, a eliminat complet învățătorii spirituali ai europei centrale celtice: Druizii. A ucis toți Druizii: nu a lăsat pe nici unul în viață. Deci intenția era clară: distrugerea și eradicarea spiritualității europene autentice.

O asemenea crimă a fost posibilă doar pentru că Roma era condusă din interior de o „intenție întunecată”. Altfel nu o putem numi de vreme ce s-a dat la asemenea crime inimaginabile de eliminare a întregii spiritualități europene, indiferent de prețul plătit.

Apoi, tot la Roma, s-a creat Biserica Catolică. Aceasta la fel, s-a dat la cele mai înfiorătoare și infernale acțiuni pentru a reuși eliminarea completă a spiritualității nordice, sau a oricărei urme a ei. Nici o dată în istorie nu a existat o asemenea teroare și întunecime umană ca pe vremea puterii maxime a Vaticanului. Aceași „intenție” întunecată a creat, prin urmare, și Vaticanul.

Mai mult, au apărut ordine catolice ciudate: călugării cruciați, apoi masonii cu toate formele lor, apoi întreaga paletă de grupuri semi-masonice ca rozcrucienii, orto templi orientis, gnostici, thelemiți, etc, etc, etc. Toate aceste organizații au ca singur scop propagarea unei „străine spiritualități”, degradante și absurde, de

fapt, în Europa. Adică a umple atât de mult zona intelectuală și culturală cu orientalism și avraamisme greșit înțelese și predate cu rea intenție încât să epureze complet orice „spiritualitate autentic europeană nordică”.

Prin urmare aceași „intenție” întunecată de a face ca spiritualitatea nordică, autentic europeană, să fie uitată / batjocorită / bagatelizată / eliminată ca fiind inferioară. Unde doar avraamismul și orientalismele sunt considerate superioare, deși efectele acestora sunt de fapt catastrofale: fanatism ultim generat de întunecare, criminalitate și genocid, degradare umană până la dispariția completă a igienei și demnității, etc.

Oricât de sus și tare strigă aceste avraamisme și orientalism „Umanitate”, ele se află de fapt angajate într-o „intenție” întunecată de a bloca omul într-o credință absurdă, de a-l degrada, de a-l degenera, de a-i opri auto-depășirea și avansul creator prin filosofii absurde, nihiliste, defetiste, fanatiche și criminale.

Ele încearcă de fapt acoperirea cu întunecime a umanității: retardarea omului, umilirea și batjocura omului... transformarea omului într-un incapabil și un degenerat irecuperabil. Și mai ales discreditarea și dacă este posibil eliminarea completă și definitivă a științei și a cunoașterii și înlocuirea lor cu credințe absurde și activități penibile / degenerante / blocante la nivel uman...

Deși strigă sus și tare „Umanitate” ele sunt mânate de „intenția” întunecată de a opri și a distruge definitiv omul, umanitatea, și de a opri creativitatea sa și efortul său de a se dezvolta tot mai mult în toate direcțiile... Orice, din partea lor, pentru blocarea / distrugerea / degenerarea omului...

Și toată mișcarea „new-age” este un efort disperat de a produce haos și degenerare în spiritualitatea umană...

Din fericire aceste situații au fost depășite deja, de zeii nordici, de „spiritul” adânc al europeanului, de mii de ani. Ascensiunea cumplită... continuă... fără întrerupere, în continuu..., neobosită... s-a petrecut doar în Europa... în pofida oricăror terori abisale de tip avraamic sau a oricărui haos așa zis „spiritual” degenerant și producător de rebuturi de tip oriental...

Lumina Nordului a ieșit la suprafață în pofida a tot și încearcă din răspuțeri și acum să salveze omenirea... prin deschiderea drumului spre o civilizație interplanetară, eliberată de orice constrângeri... a salva umanitatea prin independizarea ei de orice pericole (medicale, mentale, emoționale, fizice, cosmice, etc.).

Spiritul nordic a răzbătut... lumina inefabilă boreală, pură și rafinată, strălucește... și conduce omenirea spre propria ei ascensiune și avans...

Odin lucrează în ascuns. În orice aventură și încercare, după cum am văzut, poartă un alt nume. Odin este mereu ascuns... Este una din caracteristicile sale: ascunderea și deghizarea. Nimeni nu bănuiește nimic până când deja totul s-a întâmplat și s-a realizat și a erupt cu furie...

Odin a avut grijă și a protejat spiritualitatea nordică așa cum nimeni nu a bănuțit... Odin a realizat toate acestea în interiorul său, supunându-se la suferințe, torturi, mutilări pentru a atinge ascensionarea cea mai profundă și spiritualizată, în cea mai adâncă zonă a ființei sale. Și a oferit tot ce avea mai bun omului european de care a avut grijă și care i-a cerut ajutorul. El și personajul din spatele său, educatorul și păzitorul său: Tyr, care și-a oferit mâna dreaptă lupului Fenrir pentru al păzi pe Odin... Odin face la fel pentru oamenii săi...

Este potrivit și bun ceea ce folosește la ascensiune, dincolo de orice, și este rău ceea ce duce la degenerare.

În religiozitatea nordică nu există conceptele Platonice de „bine absolut” și „rău absolut” (bine în sine și rău în sine, în modul Kantian sau dualitatea bine-rău a gnosticilor primitivi), indiferent de context.

La nordici totul depindea de context și „binele” și „răul” platonician, care este de sorginte arabică la originea sa, nu existau. Nu existau și nu există pentru spiritul european autentic acțiuni „bune” absolut în orice circumstanțe sau „rele” în orice situație ar fi. Nu exista așa ceva.

Acțiunile erau de dorit dacă aduceau ascensiunea și noul în anumite situații. Și erau de respins dacă în alte circumstanțe și situații produceau degenerare.

Binele ca bine și răul ca rău nu existau. Erau acțiuni bune în anumite contexte și rele în alte contexte și situații. De dorit era ascensiunea, rafinarea, noul, noblețea... Natura umană interioară perfecționată...

Astfel, zeii nordici au transcendat orice manifestări religioase, table statice de legi absolute sau mode culturale, cerințe sau interdicții. Spiritul european nu mai poate fi oprit în ascensiunea sa. Munca se petrece în instinct... dincolo de bine și de rău...

De acolo vine lumina... și de acolo intră în om în interior și-i luminează toate celelalte părți ale ființei sale: mintea, emoția, corpul, expresia.

Misterele inițiatice nordice se petrec fără știința nimănui... și dincolo de orice opreliști... cu o cruzime inimaginabilă... înaintașii tăi au trebuit să te înzestreze cu calități incredibile pentru a putea rezista... și a învinge!

Freyja, Odin, Tyr și alții au continuat munca cumplită, grea și luminoasă, a educării și orientării omului de tip nordic, cu ușurință și din interior și fără să știe nimeni: în toată perioada întunecării „creștine” și în zilele noastre. Și aceasta de mii de ani...

Nimic nu-i poate opri...

Munca ascensională a continuat și continuă cu o forță de neoprit, clipă de clipă, în secret... în interiorul omului...

Fără ca cineva să poată înțelege ce se întâmplă.

O dată cu Nietzsche, și al său Zarathustra, spiritul adânc inițiativ, ascuns, **odinic** a ieșit la suprafață...

Energia Odinică, în trecut, era rezervată pe de o parte doar „ascensiunii inițiatice nordice” și pe de altă parte formării războinicilor nordului, „*einherjar*” și „*valkyrii*”.

Energia Odinică, a vântului uraganului dezlănțuit, a fost îmbogățită cu invincibilitatea naturii intrinseci a Muspelheimului... Căci Odin făcuse în timpuri străvechi, mai vechi decât s-ar putea crede, pact de sânge cu Loki. Loki este un *fiul al focului*... astfel, natura Odinică s-a îmbogățit cu natura focului... cu natura Muspelheimului.

Odin, prin Nietzsche, a reușit să pătrundă direct în conștiința și deci în interiorul umanității europene... în mintea, sufletul și spiritul european.

Energia Odinică a intrat în interiorul sufletului și a minții oamenilor! Chiar dacă aceștia nu sunt lupi inițiativi, dragoni, einherjar sau valkyrii.

Umanitatea a fost „fecundată” cu „energia odinică”... Ea face parte, acum, din structura și natura umanității și a „spiritului european” .

Structura odinică a ieșit la suprafață, fără a se fi înțeles acest lucru. Structura Odinică a penetrat zona conștientă a umanității, mentalul și emoționalul, fără ca cineva să fi înțeles cu adevărat acest lucru.

Și lumea s-a schimbat! O dată cu Nietzsche Odinicul a penetrat în totalitate umanitatea. Iar lumea s-a schimbat radical. Lumea a devenit cu totul altceva după Nietzsche.

Umanitatea și-a accelerat într-un mod de necrezut, dincolo de imposibil, propria dezvoltare pe toate nivelele. Efectele sunt incredibile. Trăim într-o cu totul altă lume: tehnologie inimaginabilă acum doar 100 de ani. Mondializare și penetrare a valorilor și a „spiritului european” în toate colțurile lumii, în toate felurile.

Spiritul european a fecundat întreaga umanitate. Spiritul european a salvat viitorul umanității prin știința medicală, prin tehnologiile incredibile..., prin universalizarea valorilor etice și morale ale spiritului european. Prin **libertatea** oferită la toate nivelele de către spiritul european. Planeta s-a schimbat complet!

Spiritul european, în partea sa științifică, a produs eliberarea de propria planetă. Inventivitatea mental conștientă, fecundată odinic, a generat roboți ce se găsesc deja pe suprafața unor planete ale sistemului nostru solar și pe suprafața unor sateliți ai acestor planete. Mai mult, există roboți ce au depășit deja limitele acestui sistem solar... și călătoresc prin spațiul infinit.... complet autonomi, trimițând înapoi cunoaștere despre universul în care ne aflăm.

În laboratoarele științifice s-au realizat deja artificial „găuri negre” și suntem foarte aproape, dacă nu s-a și întâmplat deja, de a crea la nivel „micro” structura și funcționarea controlată solară: generarea artificială a unei stele, a unui „soare”. Și controlarea activității acesteia. Umanitatea actuală este pe cale de a controla forțele universului. Inventivitatea fecundată odinic este infinită...

Toate acestea s-au întâmplat în aproximativ 100 de ani. Mai mult de două mii de ani de avraamisme și nimic... O dată ce energia odinică a penetrat mentalul și sufletul omului s-a petrecut o explozie...

Beneficiile structurii **odinic** sunt infinite...

Nivelul de cunoaștere al umanității este de necrezut. Ceea ce este capabil azi omul să facă nu putea fi nici măcar visat.

Valorile, calitățile, structura, naturalitatea și firescul odinic sunt adânc înrădăcinate în sufletul colectiv... Și umanitatea se împărtășește fără să realizeze din „energia odinică”...

La fel s-a întâmplat cu natura împărtășită a Freyjei. Spiritul european s-a descătușat de absurditatea avraamică a blocajului și a aberațiilor sexuale mizerabile. S-a redescoperit naturalitatea..., necesitatea și firescul erotismului și al senzualității. Energia sexuală este mai activă ca nici o dată în umanitate... Spiritul european se poate bucura din nou de libertatea erotică... sexuală... de plăcerea atât de benefică a senzualității...

Această eliberare a „energiei vieții”, și a fenomenelor complexe și adânci... ce o însoțesc, va fi urmată de o rafinare firească... inevitabilă.

Erotismul, senzualitatea, activitatea luminoasă cu energiile vieții se va rafina natural... se va îmbogăți incredibil...

Energia vieții, și stările minunate pe care le oferă, va fi rafinată de acum încolo... la infinit... Spre o frumusețe ce nu se va opri nici o dată în a se rafina și mai mult pe ea însăși... Și aceasta acum că am scăpat de teroarea, mizeriile și reaua intenție întunecată a avraamiselor față de *viața și erotismul* ce fac parte din noi.

Omul a fost eliberat... în inventivitate, cunoaștere, putere, senzualitate și erotism... în frumusețe, libertate și auto-depășire.

Rafinarea și noblețea senzuală, erotico-sexuală, senzualitatea intimă și capacitatea de o împărtăși rafinat și cu frumusețe, mai au un drum de parcurs... Însă s-au eliberat... și procesul firesc al *rafinamentului* s-a activat deja... arhietipul Freyja lucrează în continuu...

Rafinarea iese, fără efort conștient, din **instincte**...

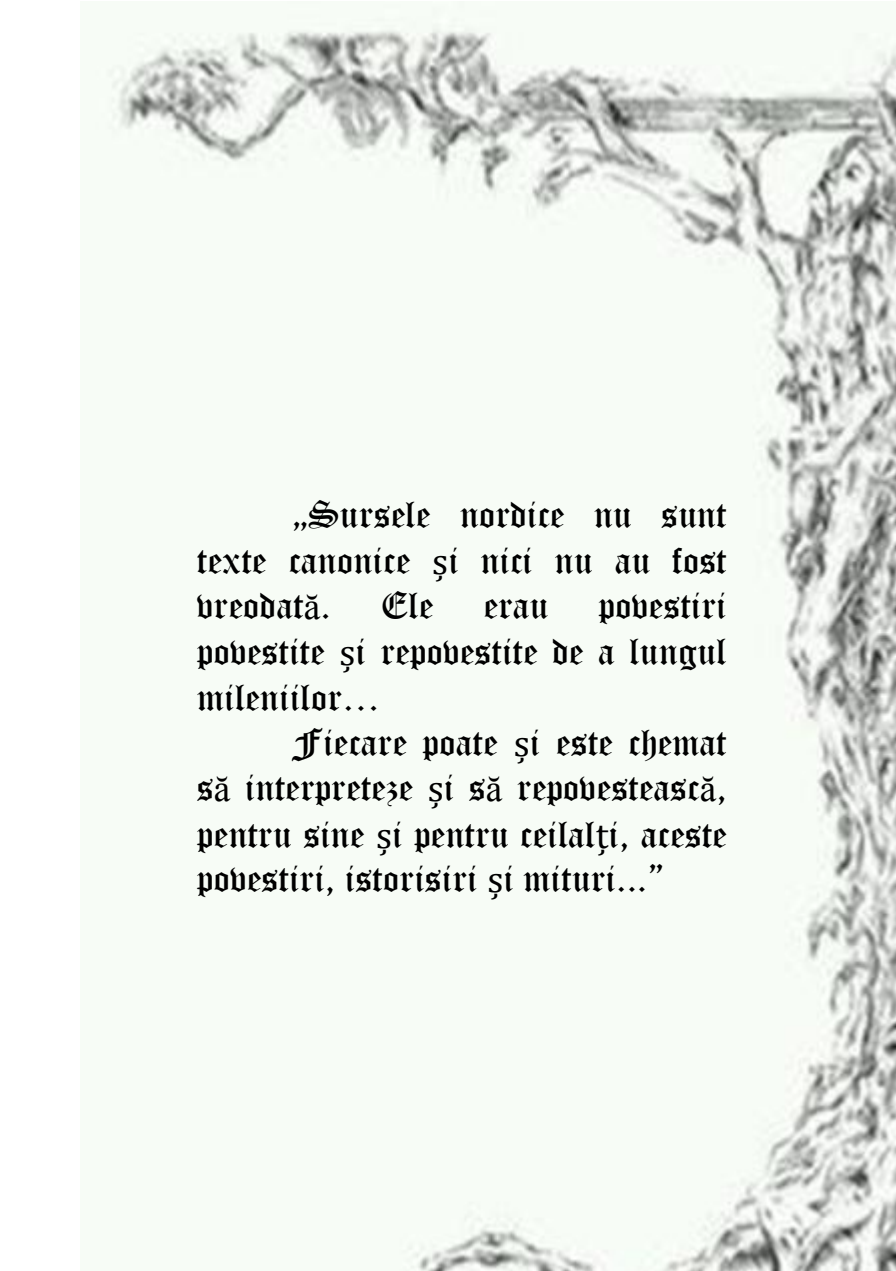
În cazul în care sunt **ascensionale**... ☺

La fel, cunoașterea mai are ceva de parcurs până să rezolve majoritatea problemelor universului... însă descătușarea s-a produs.

Odin și Freyja au intrat acum și în interiorul mental și sufletesc al europenilor... și astfel al umanității...

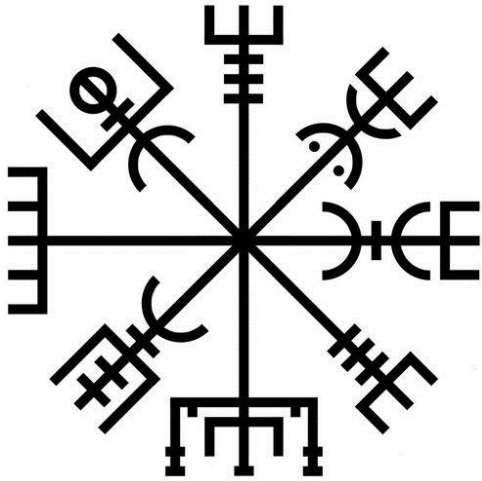
Și totul s-a schimbat... instantaneu... într-un mod imposibil de crezut.

Umanitatea s-a îmbogățit cu ceea ce doar unora puțini, din nord..., le era dat. A avea acces la energia odinică și la energia Freyjei nu este puțin lucru... este un câștig infinit...

„Sursele nordice nu sunt
texte canonice și nici nu au fost
vreodată. Ele erau povestiri
povestite și repovestite de a lungul
mileniilor...

Fiecare poate și este chemat
să interpreteze și să repovestească,
pentru sine și pentru ceilalți, aceste
povestiri, istorisiri și mituri...”

NOTE

Cum am spus la începutul acestei cărți miturile, povestirile, practicile religioase formează un tip de „religiozitate”. Această „religiozitate” duce la cristalizarea unui anumit tip de „spiritualitate”, un anumit tip de esență adâncă a ființei unei populații.

Această esență adâncă, profundă, acest miez creator-formator-generator-structurator, însăși esența primă a unei populații, această „spiritualitate” dă naștere unui caracter sufletesc. Unui „caracter al sufletului” unei populații... unei origini adânci a caracterului...

Dă naștere unui „spirit”...

Astfel, religiozitatea nordică a dat naștere „spiritului adânc nordic european”, autentic și fundamental. Acest spirit, fundament prim al naturii a cristalizat, a dus la formarea unui „caracter” inconfundabil și nealterabil al nordicului.

Iar acest „caracter fundamental al sufletului” nordic european, dincolo de orice oribilă și inexplicabilă teroare religioasă ulterioară sau opresiune politică apocaliptică, a generat această civilizație ce se constituie ca model pentru întreaga planetă: social, tehnologic, etic, igienic, cultural, științific, etc, etc, etc.

Este ciudat cum religiozitatea indiană, Yoga, „Vedele”, „Hinduismul”, etc, atât de laudate și căutate au generat de fapt, degenerarea, mizeria și pestilența umană ultimă: atât în India cât și în populațiile „orientale”, ce au invadat de secole Balcanii. Se văd efectele clare ale acestei religiozități care au dus la un specific spiritual ce a avut ca și consecință caracterul sufletesc ciudat și de neînțeles al populațiilor „orientale” din Balcani. Efectele religiozității lor milenare sunt mizeria ultimă, degradarea sufletească, emoțională, mentală și fizică; mizerie și pestilență ultimă; delăsarea maximă; lipsa eticii aplicate individual și lipsa oricărei auto-constrângeri voluntar aplicate.

Europeanul, analizând, nu poate decât să se oripileze de efectele și catastrofa umană produsă de religiozitatea și spiritualitatea indiană.

Totuși, cu ochii închiși și fără urmă de simț critic, spiritualitatea și religiozitatea indiană a fost și este foarte lăudată și în mod penibil plasată „dincolo de orice reproș”. Deși efectele sale au fost și sunt catastrofale... Indigerabile...

La fel cu multe alte religiozități. De ce aceste religiozități ciudate, cu efecte catastrofale, sunt studiate și în comun aplaudate, necritic?

Iar originea spiritualității nordice, propria religiozitate creatoare nordic europeană, este evitată și ținută voluntar și cu efort maxim în obscuritate?

Din această cauză, oare, la nivel global se manifestă o degenerare cum nu a mai existat în istoria acestei planete? Din cauza absorbirii neîngrădite a spiritualităților dubioase, în special Indiene? Și mai ales din cauza îndepărtării de spiritualitatea „ascensională” profundă și adânc nordică?

Ar trebui reevaluate cu mai multă luciditate aceste aspecte ce tind să transforme planeta noastră, noile generații umane, într-o mare de gunoi, slăbire mentală / sufletească și degenerare...

Poate spiritualitatea autentică nordică europeană merită o șansă... și prin urmare merită o nouă șansă și noile generații umane...

Sursele nordice nu sunt texte canonice și nici nu au fost vreodată. Ele erau povestiri povestite și repovestite de a lungul mileniilor... Fiecare poate și este chemat să interpreteze și să repovestească, pentru sine și pentru ceilalți, aceste povestiri, istorisiri și mituri...

Delectarea cu această spiritualitate este o experiență personală și familiară... Este interesant de descoperit cum viața noastră urmează „pattern-uri”, modele și scheme regășibile în mitologia nordică. Noi, europenii, suntem construiți pe această spiritualitate și pe aceste arhetipuri, pe aceste modele în „adn”-ul și

în esența noastră. Pe aceste modele de desfășurare, de devenire psihologică și manifestare estetică și sufletească. Fiecare le putem descoperi... Chiar viața și existența noastră europeană este compusă din combinații variate ale „pattern-urilor” religiozității nordice.

Mitologia nordică se ocupă cu precădere de tipuri, de tipologii și mai puțin de individualități. Seamănă izbitor cu studiul tipologiilor pe care îl putem regăsi, de exemplu, la Goethe în poemul epic „Reineke Vulpoiul”.

Personajele mitologie nordice sunt tipologii ascensionale, „modele” în cadrul cărora oamenii există și și desfășoară existența comună sau inițiatică. Fiecare individualitate umană trăiește într-una sau alta, sau mai multe simultan, dintre aceste modele, tipologii și scheme de desfășurare ale „devenirii” – a ceea ce s-a petrecut, se petrece și se va petrece.

Astfel, atât personalitatea și evenimentele vieții, instinctele adânci, gusturile și finalizarea împlinitoare a vieții, cât și desfășurarea inițiatică și simbolurile intrinseci ale misterelor nordicilor se află reprezentate desăvârșit în mitologia scandinavă. Fiecare se poate regăsi...

În ceea ce a mai rămas...

„Aesirii” și „Vanirii” au imprimat omului nordic o trasă ascensională atât de abruptă și accelerată încât aceasta nu mai are egal pe suprafața pământului.

Acum, noua prăpastie înspăimântătoare care a fost pusă în fața omului de origine europeană, de către „Zei” săi, este depășirea și învingerea „nebungiei”, a bolilor minții / sufletului: dereglajele infernale ale minții. Aceasta a fost deja anunțată de către F. Nietzsche.

Omul a învins deja, demult, problemele procurării hranei. A trecut deja de problematica adăpostului. A trecut de problematica atragerii partenerului: omul european, mai ales nordic, fiind de departe cel mai frumos, rafinat, civilizată și curat. A rezolvat problematica societății corecte și ceilalți încearcă doar să o imite: adoptând modelul democratic și legislativ. A învins absolut și fără drept de apel toți semenii de pe această planetă: militar. A inventat și dezvoltat asemenea arme și asemenea tehnologii încât nu poate fi învins de nimeni.

Omul, prin „spiritul” european, a reușit să scape și de limitarea propriei planete și să treacă de limitele acestui sistem solar, în care trăim, prin roboți¹⁵³ și deja stabilește o colonie permanentă pe planeta Marte (urmând ca și coloniștii permanenți să fi trimiși în scurt timp: anul 2027).¹⁵⁴

El a învins toate obstacolele puse în fața sa și cerute de către proprii „Zeii”. A reușit să stabilească, prin propriile tehnologii inventate, o colonie în afara acestei planete.

Deși nu se prea conștientizează în zilele noastre, noi suntem pe cale de a deveni o civilizație multiplanetară. Această civilizație devine în aceste momente una ce se extinde pe alte planete. Nimic nu mai poate opri sau învinge acum omul. Nu are rival de mult timp.

Și aceasta datorită „spiritului” european... forjat de lumina boreală...

Ceilalți concurenți planetari au ajuns să trăiască din ușoară coabitare sau din deșeurile, resturile sau parazitarea universului european, de după „Renaștere”. Modelul de societate, tehnologie, organizare, legi, dreptate, etc., este împrumutat de toți.

Întreaga planetă este cucerită de acest spirit...

Evident că multe minți luminate din alte zone geografice, decât cea europeană, au creat și au produs invenții nenumărate. Însă au făcut aceasta doar împrumutând cadrul de operare și gândire european. Doar operând în interiorul „spiritului european”...

„Spirit” european forjat și creat de propria spiritualitate... ce are la bază propria religiozitate „boreală”...

---

153 Vezi „Voyager 1” și „Voyager 2”, pe pagina de internet a agenției Nasa: <http://www.nasa.gov/>.

154 Vezi „Mission to Mars” și „Mars One”, printre altele.

În „structura” generată de spiritul europeanului oricine poate crea, produce și aduce noi invenții științifice. Această structură este produsul caracterului sufletesc european: a „spiritului” european și prin urmare a spiritualității europene originale, milenare.

Spiritualitatea Europeană este cea mai înaltă... Religiozitatea care a produs-o merită deci studiată, aprofundată, cunoscută și știută...

Acum deja, marele hop, marele salt cerut și pus în fața omului de tip european, de către proprii Zei, este depășirea și învingerea tuturor infernurilor mentale și sufletești: adică depășirea nebuniei (*depresii, atacuri de panică, dereglări bipolare, schizofrenii, neuroze, psihoze, depersonalizări și toate dereglările și anomaliiile sufletului / minții!*)

Acesta este marele hop al europeanului, marele salt spre supraviețuirea sa și asigurarea direcției ascensionale a naturii sale interioare și exterioare.

Spiritul european are de învins și de depășit nebunia... infernul... anormalitățile sufletești...

Acum, într-o lume atât de dezvoltată, „Zei nordici” cer omului păstorit de ei să învingă „abisul”, să învingă „infernul”. Acum omul își desăvârșește propria natură prin suferințe cumplite și eforturi inimaginabile dinspre instincte în domeniul minții și a sufletului; și nu în domeniul fizic.

El are de învins, în el însuși – *în interiorul lui însuși* –, infernul / abisul, nebunia... Acestea aparțin minții și emoțiilor și sunt luate dinspre instincte. Este un pas încă mai mare și un salt mult mai gigantic și de neimaginat decât orice a avut până acum el de trecut... O prăpastie cum nu s-a mai întâlnit sau imaginat până acum.

Toate luptele europeanului sunt acum la nivelul minții și al tuturor nivelelor vieții interioare. Esența acestui om nu mai duce nici o luptă exterioară, ci produce doar invenții.

Luptele exterioare s-au terminat. Omul, normal, este chemat acum la luptele sufletului și ale minții dinspre instincte... Omul poartă acum luptele sale în mintea sa și în sufletul său.

Căci luptele cu hrana, adăpostul, partenerul, societatea, sănătatea fizică, etc., au fost deja învinse. Europeanul este atât de avansat încât ceilalți l-au pierdut din vedere / atingere / concepere și nu mai înțeleg deloc universul și problematica acestuia.

În interiorul europeanului s-a descătușat infernul: în mintea sa și în emoționalitatea sa. Acum lupta se dă pentru învingerea, în interior, a infernului. Și pentru colonizarea altor planete...

Problemele și situațiile ce trebuiesc acum învinse de către omul normal, în viața sa de zi cu zi, sunt în zona mentală și sufletească și sunt cele legate de învingerea și depășirea nebuliei și, astfel, a „infernurilor” cele mai profunde ale vieții.

Ceea ce Zeii nordici au pus în fața omului lor este inimaginabil... sacrificiul cerut este imens... învingerea bolilor minții... depășirea minții... depășirea „infernului”...

Odată cu acest salt... omul va deveni Supra-om, semi-zeu. Va depăși stadiul de om, pe care-l cunoaștem azi. Va deveni „altceva” decât a existat până acum pe suprafața acestei planete. Va fi în posesia tehnologiei ce-l va face capabil de manipularea universului și va fi în posesia unui psihic, mental, suflet ce nu va mai cunoaște suferința degenerării și decadentei, ci doar „suferința” adică efortul ascensiunii. Suferința va fi învinsă, în interiorul omului. El o va cuceri și o va depăși...

„Supra-omul” anunțat de către Nietzsche, la începutul secolului XX, este în plină creare. A început odată cu Nietzsche care a anunțat: a venit acum vremea supra-omului! Și de atunci întreaga planetă s-a modificat...

Aceasta încearcă „Zeii nordici” să facă cu omul de tip european. Planul stabilit, mii de ani înainte... Și aceasta vor reuși și vor face! Omul va învinge și această prăpastie, nebunia, și-și va continua ne-întrerupt drumul ascensional...

Spiritul nordic a învins și a depășit toate celelalte spiritualități... și aceasta se vede clar peste tot.

SURSE

↑ Bibliografie ↑

„Edda”, poetică și în proză.

„Volsunga Saga”, în traducerea lui William Morris și Eirikr Magnusson.

Padraic Colum, „The Children of Odin, The Book of Northern Myths”, Large Print Treasury, 2004.

H. R. Ellis Davidson, „Gods and Myths of Northern Europe”, 1964.

Kathleen N. Daly, „Norse Mythology A to Z”, 2009.

John Lindow, „Norse Mythology: A Guide to Gods, Heroes, Rituals, and Beliefs”. Oxford University Press, 2001.

Kevin Crossley-Holland, „The Norse Myths (The Pantheon Fairy Tale and Folklore Library)”, 1996.

Elaine Pagels, „Evangheliile Gnostice”, Editura Herald, București, 1999.

F. Nietzsche, „Așa Grait-a Zarathustra”, Humanitas, București, 2000.

Priscus, „Dinner with Attila”, translated in Robinson, J. H., Readings in European History (1905); Gibbon, Edward, „The History of the Decline and Fall of the Roman Empire” (1896-1902); Thompson, E.A., „A History of Attila and the Huns” (1948).

Pagini de internet

- <http://www.mythologydictionary.com/wild-hunt-mythology.html>, accesat 14.06.2016.
- <http://www.northernpaganism.org/shrines/tyr/writings/thoughts-of-tyr.html>, accesat 14. 06. 2016.
- <http://www.northernshamanism.org/the-body-and-the-tree-the-path-of-the-flesh.html>, accesat 14. 06. 2016.

↑ Alte surse ↑

Există multe surse ce pot fi găsite. În continuare Sunt date doar câteva exemple. Cele mai importante texte sunt „Edda”, poetică și în proză, și Volsunga-saga. O povestire foarte bine realizată a câtorva dintre miturile nordice se poate găsi în format *audiobook*, în lectura lui Benjamin Soames, cu orchestrație simfonică, cu titlul „**Norse Legends**”, la adresa de web: <https://www.youtube.com/watch?v=-PVhFy4cmS8>, accesat 14.06.2016.

Padraic Colum, „*The Children of Odin, The Book of Northern Myths*”, Large Print Treasury, 2004.
(varianta „audiobook” se găsește la adresa web: <https://librivox.org/the-children-of-odin-by-padraic-colum/>, accesat 14.06.2016, și la adresa web: <https://www.youtube.com/watch?v=RZvGjorLWII>, accesat 14.06.2016)

EDDA poetică și în proză – în engleză- Audiobook:

<https://librivox.org/the-elder-edda-bray-translation-by-saemund-sigfusson/>
<https://librivox.org/the-prose-edda-by-snorri-sturleson/>

Altele:

Galina Krasskova, „*Exploring The Northern Tradition*”, The Career Press, 2005.

Laure Lynch, „*Odhrerir: Nine Devotional Tales of Odin's Journeys*”, 2005.

Maria Kvilhaug, „*The Maiden with the Mead: A Goddess of Initiation Rituals in Old Norse Mythology?*”, 2009.

Maria Kvilhaug, „*The Seed of Yggdrasil: Deciphering the Hidden Messages in Old Norse Myths*”, 2015.

Saga-uri Regale:

Hákonar saga Hákonarsonar, Sturla Pórðarson, 1265;

Theodoricus monachus, 1180; Skjöldunga saga, 1180;

Historia de Antiquitate Regum Norwagiensium,

Hryggjarstykki, Eiríkr Oddsson, 1150;

Oldest saga of St. Olaf, 1190;

Íslendingabók, Ari fróði, 1125;

Historia Norvegiæ, 1170;
Ágrip af Nóregskonungasögum, 1190;
Sverris saga, Karl Jónsson, 1205;
Óláfs saga Tryggvasonary Oddr Snorrason, 1190;
Óláfs saga Tryggvasonar,y Gunnlaugr Leifsson, 1195;
Legendary Saga of St. Olaf, 1210;
Morkinskinna, 1220; Fagrskinna, 1220;
Óláfs saga helga, Styrmir Kárason, 1220;
Böglunga sögur, 1225; Hulda-Hrokkinskinna, 1280;
Separate Saga of St. Olaf, Snorri Sturluson, 1225;
Heimskringla, Snorri Sturluson, 1230;
Knýtlinga saga, Ólafr Þórðarson, 1260;
Magnúss saga lagabætis, Sturla Þórðarson, 1280;
Óláfs saga Tryggvasonar en mesta, 1300.

Saga-uri Islandeze:

Bandamanna saga– Bandamanna saga,
Bárðar saga Snæfellsáss, Bjarnar saga Hítðelakappa,
Droplaugarsona saga, Egils saga Skalla-Grímssonar– Egil's Saga,
Eiríks saga rauða– Saga of Erik the Red,
Eyrbyggja saga, Færeyinga saga, Fljótsdæla saga,
Finnboga saga ramma, Gunnlaugs saga ormstungu,
Flóamanna saga, Fóstbrœðra saga,
Gísla saga Súrssonar - of an outlaw poet – Gísla saga,
Grettis saga, Grœnlendinga saga– Greenland saga,
Vatnsdæla saga, Ölkofra saga, Víglundar saga, Vápnfirðinga saga,
Hávarðar saga Ísfirðings– The saga of Hávarður of Ísafjörður,
Ljósvetninga saga, Njáls saga, Reykdæla saga ok Víga-Skútu,
Porsteins saga hvíta, Þorsteins saga Síðu-Hallssonar.
Gull-Þóris saga, Gunnars saga Keldugnúpsfífls,
Kormáks saga, Króka-Refs saga, Valla-Ljóts saga,
Laurentius saga, Laxdæla saga, Víga-Glúms saga,
Hallfreðar saga, Harðar saga ok Hólmverja,
Svarfdæla saga, Þórðar saga hreðu,
Hænsna-Þóris saga, Kjalnesinga saga,
Hrana saga hrings(post-medieval),
Heiðarvíga saga, Hrafnkels saga.

Zei Nordici, Aesirii și Vanirii, îi ridică pe oameni până în vârful „**turnului**” spiritual...

„Spre deosebire de zeul tiranic al avraamicilor, care a pedepsit oamenii ce doreau să urce în înaltul cerului, **Zei Nordici** asistă și asigură ascensiunea nordicilor spre vârful Yggdrasilului...

Turnul babel a fost distrus de zeul gelos, ce dorește patologic să fie considerat „unicul”..., al avraamicilor.

Asgardienii, pe de altă parte, stimulează și stârnesc oamenii spre a fugi înspre înaltul cerului, construindu-și propriul „**turn**”, propriile „**palate luminoase**” pe câmpia *Idei*, unde locuiesc Zeii...”

Zei Nordici îi ajută permanent pe oameni să-și construiască propriul „**Turn**”...”

